

ЧОВЕК НА ПОЧИТ

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Тази книга ще зарадва почитателите на Марио Пузо и неговия „Кръстник“. Завладяващ и горчив разказ за мафията – такава, каквато беше...
The New York Times Book Review

ДАРИДЛОНДОН

ДАРИЛ ЛОНДОН ЧОВЕК НА ПОЧИТ

Превод: Стефан Величков

chitanka.info

Той започва кариерата си като наеман убиец на петте фамилии, които владеят Ню Йорк. След няколко невероятни удара всички започват да говорят за тайнствения човек, който изпълнява „мокрите поръчки“ от Бруклин до Бевърли Хилс. Но той умее да мълчи. Защото всъщност го интересуват единствено големите пари. Нощем Бепи Менесиеро е ексекUTORЪТ на мафията, денем — преуспяващ дилър на Уолстрийт. И никой не е виждал истинското му лице. Освен самият Кръстник...

Дарил Лондон е псевдоним. Някои критици предполагат, че зад този роман се крие самият Форд Копола — режисьорът на „Кръстникът“.

*На моя приятел господин Коен.
Почивай в мир.*

Оставям се на твоите грижи, о, Господи!

ПРОЛОГ

1939, Бостън, Масачусетс

Ярка светлина струеше от един кухненски прозорец, гледащ към рибарския кей. Намираше се в дъното на Флийт стрийт. Възрастният мъж — Густаво Менесиеро — седеше на дървен стол с лице към най-малкия си внук Бефино.

Десетгодишното момче не откъсваше поглед от очите на дядо си, заслушано в разказите и митовете за едно минало, изпълнено с кървави събития. Това бе момент на откровение както за възрастния мъж, така и за момчето. То слушаше мълчаливо и гледаше като омагьосано, когато от време на време старият прекъсваше, за да издуха кълбо дим от смачканата си черна пура, чиято тръпчива миризма напомняше запалени морски водорасли. Както всички дядовци емигранти, той разказваше за своята младост в родината.

Плътен сицилиански глас изпълни кухнята, когато възрастният мъж заговори на развален английски:

— Помни, *figlio mio*^[1], в Шака един сицилианец трябва да е достоен и уважаван, за да се нарича истински шакитанец. Трябва да бъдеш предан на своите хора. Трябва да има само *uno padrone, uno presidente*, само *uno capitano, ah capito*^[2]? Разбираш ли, Бефино? — повтаряше той, проверявайки дали момчето внимава.

— Да, разбирам, дядо.

— Ха така, момчето ми. Добре.

Старецът го възнагради с резенче круша. После зашепна, сякаш съобщава на внука си тайна:

— Мъжете и жените в Шака се подчиняват на неписания закон, на дадената дума. — Повиши глас: — *Ah rispetto* означава уважение и всеотдайност към нашите хора. — Той се усмихна на момчето, оголвайки пожълтелите си от тютюна зъби.

— *Ah rispetto* — повтори детето с тих глас. — *Ah rispetto* значи уважение — прошепна то. Това беше сицилианският вариант на *rispetto*. — Дядо, а някога бил ли си се с други мъже в Сицилия? —

попита то, дъвчейки крушата. — По-големите момчета са ми казвали, че много си се бил.

При този въпрос пълните устни на стареца се разтегнаха в усмивка и отново оголиха пожълтелите му зъби. С грапав, но благ глас, той отговори:

— Да, Бефино. Бил съм се, но само тогава, когато честта и достойнството ми са били поставяни под съмнение. В такива случаи воювах жестоко. Воювах, за да победя, никога — за да загубя. Но иначе избягвах да се бия. Обаче от време на време ни е нужен един истински бой, за да очистим въздуха, да защитим достойнството си. Не позволявай на хората да бъркат добротата ти със слабост. Знай, че много лесно го правят. А това е страшно лошо.

— Дядо, а ние от мафията ли сме?

Докато отпиваше от виното си, очите на стареца се разшириха при този въпрос. Той попита строго:

— Кой ти е казвал за мафията?

— Децата в училище. Казват, че съм мафиоз. В мафията ли съм, дядо?

— Ти си на десет години, figlio mio, ти си... малко момче. Кои деца в училището ти казват това?

— Еврейчетата. Викат ми „мафиозо“. Какво значи това, дядо?

Лицето на стария почервеня от гняв. Замисли се за момент и после прошепна на себе си:

— Eh, Ejewda. Еврейчетата. — Повишавайки глас, той се обърна към Бефино: — Те обичат да се подиграват. Кажи им, че един ден ще станеш президент. Кажи им, че ще станеш... — Поколеба се, после погледна в невинните очи на Бефино. — Понякога се налага да смачкаш физиономиите на тези момчета, за да ти имат уважението. Ah sareesh^[3], Бефино?

— Si, io capisci, Nonno.^[4]

Густаво пхна още едно парче круша в устата на внука си. След малко момчето отново заговори:

— Ама, дядо, искам да знам...

Старецът, боейки се от очаквания въпрос, го прекъсна бързо и бръкна в джоба на доста износените си работни панталони:

— Днес съм ти приготвил нещо, Бефино.

Въпросът на момчето остана незададен, понеже то нетърпеливо зачака изненадата. Започна да следи с очи ръката на дядо си, която търсеше дълбоко в джоба.

Старецът извади няколко монети с надеждата да намери лъскаво петаче.

— Виждаш ли какво съм ти приготвил? Само за теб е, Бефино. Лъскава монета от пет цента с индианец и бизон.

Очите на детето грейнаха.

— Благодаря, дядо. Ще си я пазя. Много ти благодаря.

Момчето прегърна дядо си с онази нежност, съществуваща в живота на човека съвсем мимолетно — обич, която се превръща в спомен, подобно на твърде бързо прекъснат сън. Старецът го целуна по челото и небръснатото му лице одраска гладката кожа на момчето. Между двамата припламна искра на обич — миг, който само смъртта може да заличи.

[1] Сине мой (итал.). — Б.пр. ↑

[2] ... един покровител, един вожд... един главатар, ясно ли е? (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Разбираш ли? (непр. итал.). — Б.пр. ↑

[4] Да, разбирам, дядо. (итал.). — Б. пр. ↑

КНИГА I
1944 — 1945

1.

1944, Бруклин, Ню Йорк

Семейство Менесиеро бе дошло в Бостън през 1929 година от малкото рибарско селце Шака в Сицилия. През 1944 отново се преселиха. Продължавайки да търсят американската мечта и по-добър живот за своите деца, те решиха да опитат късмета си в Ню Йорк. Установиха се в бруклинския квартал Бей Ридж и започнаха да упражняват своя традиционен занаят — амбулантна търговия с риба.

Мъжете от семейство Менесиеро обикаляха с дървените си талиги от улица на улица и подвикваха към обитателите на околните жилищни блокове: „O pesce! O pesce!“ — сицилианският им вариант на „Риба за продан!“ Късно след здрачаване „O pesce!“ отекваше из тесните улички.

В дългите и горещи летни дни ледът се стопяваше бързо и рибата започваше да мирише. Когато се случеше лош ден за емигрантите, развалящата се риба бе само част от бедите. Нюйоркските полицаи се надпреварваха да раздават квитанции за глоби от по два долара на горките продавачи на риба за това, че нарушават спокойствието или пък продават без разрешително. Семейство Менесиеро твърде бързо научи смисъла на английската дума „тормоз“. Някои полицаи буквално изпитваха удоволствие да тормозят новодошлите италианци, които се бореха за прехраната на децата си.

Густаво и Нина Менесиеро имаха трима синове и две дъщери. Най-големият им син, Паскуале, се ожени за едно момиче на име Финамета Получина, което бе от тяхното село. Този брак бе предварително уговорен от родителите им още в Сицилия. Паскуале и съпругата му се заеха усърдно с търговия на риба, а семейството им започна да расте. Родиха им се двама синове. По-големият се казваше Марио, а по-малкият — Бефино. Този разказ е за Бефино Менесиеро.

През 1944 година Съединените щати водеха война. Бефино бе петнадесетгодишен и скиташе из улиците на Бруклин. В една гореща

лятна нощ през юли същата година започна битката му за финансово благополучие и уважението на околните, която продължи през целия му живот.

Часът беше девет и половина вечерта. Бефино се прибра вкъщи забързан. Докато приближаваше блока с шест апартамента, в единия от които живееше неговото семейство, мислите му бяха заети с нещо „горещо“. Чу, че откъм задния двор долита музика. Мелодията на мандолини се смесваше с прекрасния летен бриз. Запъти се към другия край на дългата тъмна алея, която завършваше в осветения вътрешен двор. Докато крачеше развълнуван към музиката, сърцето му заби побързо. Двадесетина съседни, заедно с майка му и баща му, пееха италиански песни. Няколко от по-възрастните мъже свиреха на мандолини и китари и всички се полюшваха напред-назад в ритъма на мелодията. Това бяха щастливи хора. Масите бяха отрупани с мезета и гореща домашна пица. Всички забелязаха Бефино, когато влезе в двора. Младото му лице грееше от радост, че вижда близките си толкова щастливи. Някои от мъжете бяха с доста приповдигнато настроение благодарение на бъчонката с бира. Бефино обърна поглед към баща си, който седеше до оживената маса и наливаше вино от стара петлитрова туба за белина.

Бепи беше красиво момче, типично италианче. Погледът му винаги беше много остър. Понякога носеше килнато на една страна така. По-старите италианци неизменно оставаха впечатлени, когато видят малко момче като него да се държи и облича по италиански, подражавайки на възрастните.

Бефино се движеше между хората и се опитваше да привлече вниманието на баща си.

— Хей, тате, scusi^[1]. Трябват ми двадесет и пет цента. Моля те, услуги ми, тате, дай ми назаем четвърт долар. Имам среща — прошепна той.

Баща му обаче само се изсмя на шегата на един от другите мъже и не отговори. След малко Бепи се наведе и зашепна право в ухото на баща си. Говореше на италиански, опитвайки се да го омилостиви.

— Papa, piacere lasciare mi avere un venticinque sorta.^[2]

— Venticinque sorta? Ma duzza pazzo?^[3] — отвърна Паскуале. — Бепи, нямам толкова. От два дни не съм виждал четвърт долар.

— Хайде бе, татко. Много е важно за мен. Трябва ми. Моля те, не ми отказвай.

— Забрави за това — прошепна Паскуале. — И недей повече да ме молиш. Ah careesh?

Финамета, забелязала какво става, знаеше, че щом веднъж Паскуале каже не, това е краят. Случаят е приключен. Усмивайки се, така че съседите да не забележат разочарованото лице на Бефино, тя пристъпи към действие.

— Бефино, вземи си едно парче пица. Ще ти хареса. Правила я е Роза, неаполитанката. *Bella mangiare, figlio mio.*^[4] — Тя го погали по лицето, надявайки се, че няма да отговори непочтително на баща си пред приятелите им.

— Да, хайде, хапни. Пийни чаша вино — каза Паскуале и се пресегна под масата да вземе домашното червено вино, което подаде на сина си. — Това ще отклони мислите ти от „важните“ неща.

— Татко, имам момиче. Истинско котенце. *Una bella creatura, Papa. Una bella creatura*^[5] — повтори той.

Баща му се обърна към мъжа до себе си и му предложи вино.

Разбирайки, че няма да получи двадесет и пет цента, Бепи взе пицата, която майка му размахваше пред него, целуна двамата си родители и тръгна бавно по алеята. Докато крачеше и дъвчеше, той се замисли колко бедно е тяхното семейство. Съзнаваше, че баща му трябва да е напълно разорен, за да му откаже пред толкова хора. Чувстваше се едновременно тъжен и разярен заради баща си. Не искам никога да бъда беден, каза си той. Никога. Никога. Никога. Яростно захвърли остатъка от пицата на улицата.

Когато вдигна поглед, той видя Чарли Коня — момче от друга махала — да се разхожда под ръка с причината, заради която му трябваша двадесет и петте цента. Името ѝ беше Ирен. Тя фръцкаше прочутия си задник по булеварда. Бефино я беше уговорил за тази нощ, но сега я бе забърсал Чарли.

Ирен беше на шестнадесет години и се гордееше с едрия си бюст и приятно закръглените си задни части. Тя завладяваше фантазиите на младежите и сънищата на старците. Из махалата разправяха, че ако почерпиш Ирен с един голям лимонов сладолед и посолен геврек, тя ще ти позволи да броиш луничките по тялото ѝ цяла нощ. Имаше сини

очи, руса коса и цялата беше в лунички — от носа до пръстите на краката.

Ирен беше американка от Бруклин, истинска нийоркчанка. Професионална проститутка, тя практикуваше занаята си из парковете на Бруклин. Разправяха, че с нея било като да чукаш леопард. Говореха също, че само да зърне някой по-надарен мъж, виела и скимтяла като коте в продължение на часове. Ирен несъмнено щеше да бъде изключително преживяване за младия Бефино. Той бръкна в джоба си, извади една монета с бизон и глава на индианец и после я върна обратно.

Никой в квартала не се съмняваше, че винаги е готова за секс. Жените с италиански произход шушукаха, че е наследила сексуалната си страст от своята майка. Наричаха майката Gaila Puttana^[6]. Хлапетата, проучвайки произхода на майката и бащата, бяха открили, че Ирен е потомка на развратен род от бисексуални, ексхибиционисти и перверзници. За щастие по-възрастните мъже, които чукаха майка ѝ, бяха дискретни по отношение на нейния полов живот, така че хлапетата никога не разбраха дали майката също реве като разгонена тигрица.

Бефино беше млад и напрацял. Искаше да я има. Мислите му непрекъснато се въртяха около сексуалните ѝ желания и му се искаше да бъде част от тях. Един от апаите в кварталната зала за билиард беше казал на Бепи, че за една нощ я чукал четири пъти и се наложило да натъпче устата ѝ с хартия, за да спре крясъците ѝ.

— Ръфаше ми чепа като бобър, без почивка. После, докато минавахме по входната алея на парка, започна да мяука, обаче трябваше да се прибираме, понеже хората бяха излезли с колите си за работа. Тая кучка има яки дробове и мускули на шията — разправяше онзи. — При нея няма отказване, Беп.

Бепи отчаяно искаше да я опита и всичко, което му беше необходимо, бе някакъв си въшлив четвърт долар.

Чарли Коня разполагаше с тези пари и вече се беше запътил към парка. Даже носеше одеяло под мишницата си. Сърцето на Бепи заби учестено, когато Ирен отмина надолу по булеварда. Ах, това дупе. Толкова е готино — помисли си той. Само да имах тези скапани двадесет и пет цента, щях да ѝ купя лимонов сладолед. И щях да я получа.

Това бе моментът, в който реши, че повече никога няма да бъде беден боклук — без значение на каква цена.

— Нямаме нищо — измърмори той. — Нямаме никакъв авторитет.

Бепи прекоси улицата към закусвалнята и сладкарницата на Луи, откъдето го наблюдаваха приятелите му. Унило поздрави Маймуната, Червения, Але Хоп и Малкия Паули.

— Мислех, че тая нощ щеше да правиш любов, Беп — каза му Маймуната с многозначителна усмивка.

Бепи също се усмихна и отвърна:

— Това и направих. Току-що ми го начука Чарли Коня.

Всички избухнаха в смях.

На следващия ден Бепи измина редовните две пресечки до кварталната игрална зала. Когато влизаше, собственикът — възрастен мъж, когото момчетата наричаха Поп^[7] — го спря на входното гише.

— Хей, ти! На колко си години? — попита той.

— Какво значи „на колко съм години“? — изненада се Бепи.

— Точно това. Питам те за възрастта ти.

— Поп, сигурно се майтапиш. Вече шест месеца играя билиард тук. Снощи ти изметох пода, забрави ли? Защо се бързикаш с мен? Да не би някой да ти е усукал топките днес?

— Я не ми говори за усукани топки. Ще ти счупя главата, ако ми държиш такъв език.

Старият стана от табуретката и започна да изтиква Бепи навън. Бепи се почувства злепоставен пред останалите момчета.

— Поп, какво ти става, дявол да го вземе? Аз съм тук всеки ден. Снощи ти почистих. Направо не ми се вярват тия глупости. — Поглеждайки към приятелите си за подкрепа, Бепи се провикна: — На тоя снощи му изметох шибания под, а сега иска да знае на колко съм години. — Обърна се и погледна Поп право в очите. — Как така снощи се държа толкова любезно с мен, а? Да не си изкукуруигал?

— Хей, Джони — извика внезапно старият към сина си. — Довлякъл ни се е един тарикат.

Продължаваше да блъска Бепи към вратата. Сега всичките момчета се смееха.

— Махни си ръцете от мен — кресна той на стареца. — Смърдиш на чесън. Не понасям тая шибана миризма. Не ме пипай. Суровият чесън, дето го ядеш, ти е размътил мозъка.

Джон излезе отпред и погледна злобно Бепи, търкайки с парцал една билиардна топка.

— Какво става, Поп? Проблеми ли имаш с този малък боклук?

— Изхвърли го навън — каза старият.

— Абе вие да не сте откачили? — викна Бепи.

Джон сграбчи момчето за ризата и го изхвърли през вратата. Ризата му се сцепи и на врата му започна да пари от ожулването. Бепи беше чувал за Джон — колко е кибритлия и як. Знаеше и за връзките му с мафията. Не искаше да се отнася с неуважение към тези важни хора, но току-що го бяха изритали от игралната зала и уронили престижа му пред неговите приятели. Трябваше да стори нещо, за да поправи тази несправедливост. Той беше як и не позволяваше на никой да му се подиграва. Обаче Джон беше по-голям и беше нормално Бепи да изпитва страхопочитание към него. Ето защо Бефино Менесиеро трябваше да вземе много важно решение: уважение или неуважение? Кое от двете? Бепи се изправи и загащи ризата, размишлявайки над унижението си. Не мога да повярвам! Изхвърлиха ме на улицата за нищо! Трябва да отвърна по някакъв начин. Трябва да намеря един пищов и да гръмна тоя копелдак!

Момчетата в игралната зала не бяха изненадани, когато няколко минути по-късно вратата се отвори и Бефино се върна. Старецът обаче вдигна стреснато поглед. Допреди съвсем малко се беше смял на начина, по който Джон — на четиридесет и две години — изхвърли петнадесетгодишното хлапе.

— Хей, Джони — провикна се Бепи, — искам да си поприказвам с теб.

С ехидна усмивка на физиономията, Джон бавно излезе отпред.

— Я, разсилният се е върнал. Ела пак довечера. Тогава ще можеш да пометеш. Разбра ли, мърльо?

Бепи се приближи небрежно и когато стигна на точно необходимото разстояние, бързо изрита Джон в тестисите. Ритникът беше толкова силен, че всички чуха как сфинктерът на Джон изплющява. Той се срина на пода със стон. Болеше го ужасно. Лицето му посиня, не бе в състояние да се изправи.

— Копелдак такъв! — изруга старият по адрес на Бефино.

Бепи само се обърна и излезе.

Наложи се да закарат Джон в болница, където престоя една седмица. Беше получил дислокация на единия тестис и разкъсване на скротума. Джон се кълнеше пред дошлите да го посетят, че ще очисти „онова копеле“, когато излезе. Бепи чу за това и му стана забавно. Не след дълго той пусна свой слух: когато изпишат Джон от болницата, щял пак да го ритне по топките, така че не било зле да се подготви.

По-възрастните мафиози от квартала усилено шушукаха: „Това хлапе Бепи е истински шакитанец... Куражлия... Контузил е онзи Джон, от игралната зала.“ За тях „шакитанците“ бяха мъже от жилава порода, известни с това, че са корави бойци до самия край — непоколебимо лоялни и достойни люде. Мъже, които внушаваха уважение и уважение в старите времена под звездното небе на Сицилия.

Две седмици по-късно, когато Джон още тътреше крака из залата, Бефино реши, че му се играе билиард. Той отвори вратата и влезе вътре. Поп го зяпна изумен. Не можеше да повярва на очите си. Бепи се приближи и сложи една едра глава чесън на тезгяха.

— Взимай — каза той на стареца, — *pazzaella, mangiare aglio*^[8]. Струва ми се, че имаш доста глисти за почистване.

Старият отпи малко вино и зяпна вцепенено Бепи.

— Ще играя билиард. Дай ми някоя маса — каза самоуверено Бепи. После се ухили и огледа залата. — Къде е Джони Еднотопков?

Всички в заведението паднаха от смях. Джон го бе наблюдавал и не можеше да повярва на очите си.

— Това хлапе е побъркано — промълви той, обаче започна да се смее с останалите. Дори старият се засмя.

— Тоя е истински сицилианец — каза Поп на сина си.

Бепи се усмихна. Поп също, показвайки, че мирът е сключен. С бруталност Бефино си бе извоювал уважението им.

Всеки ден, когато Бефино излизаше от къщи, той минаваше покрай кварталния бар-грил, в който обикновено се навърташе босът от мафията дон Емилио Морано — *Saro di Tutti Sari*^[9], босът на босовете. Той беше фактически най-главният от петимата шефове в Ню Йорк. Дон Морано беше истински баровец. Обличаше се в шити по поръчка костюми за по триста долара, носеше скъпа шапка, пушеше пури от по един долар и си купуваше нов кадилак всяка

година. Стоеше пред бара и се държеше, сякаш Бруклин е негов. И беше. Той бе босът. Никой не смееше да се противопостави на Морано и хората му. Жените го смятаха за хубавец, а мъжете — за опасен. Мургавото му лице беше гладко и излъчваше здраве. Очите му бяха черни, пронизващи и категорично изразяваха високия му авторитет. В света на мафията неговата дума бе закон.

Когато те погледне, ти се струва, че мислите му са съсредоточени единствено върху твоето бъдеще. Това караше хората да се чувстват притеснени в негово присъствие. Любовта към красивите жени беше негова слабост, а любовта към собствената му съпруга — най-скъпото му нещо. И накрая — дон Емилио Морано бе родом от Шака, Сицилия.

Бепи го поздравяваше всеки ден, минавайки покрай бара.

— Добро утро, господин Морано — казваше почитателно той.

Дон Емилио никога не отвърщаше. Стиснал пурата между зъбите си, той само кимваше на Бепи. Познаваше фамилията Менесиеро от старата родина. Като момче, дон Емилио Морано често се бе навъртал около кафенето на Густаво Менесиеро край пристана в Шака. Знаеше, че във вените на Бепи тече качествена сицилианска кръв. Държеше го под око, но никога не му говореше.

Едно лятно утро, след превалелия рано дъжд, когато от тротоарите все още се издигаше пара и във въздуха се усещаше типичната гореща и влажна миризма на Бруклин, Бепи отиде в двора на училището. Обикновено там се навъртаха момчетата, след като ги разпуснеха за лятната ваканция. Утрото вече бе напреднало и всичките бяха заминали към плажа на Кони Айлънд. Така или иначе Бепи щеше да остане самотен на стъпалата пред училищния вход, понеже нямаше пари да отиде да поплува. Докато седеше там, изпълнен със самосъжаление, той забеляза буюика на Боб Макатиър, паркиран на отсрещната страна на улицата, пред големия блок, в който живееха Боб и съпругата му. Колата беше разкошна, една от най-хубавите в квартала. На цвят бе тъмнозелена, но толкова мръсна, че изглеждаше сива. На Бепи изведнъж му хрумна, че сигурно би могъл да я измие и да заработи един долар, след което да отиде при момчетата на Кони Айлънд.

В квартала познаваха Боб като Бунтовника, защото бе родом някъде от южните щати и говореше с южняшки акцент. Беше се оженил за Марджи — местно момиче от квартала, полуиталианка,

полугерманка. Марджи имаше фигура на героиня от еротичен комикс. Никой италианец не би се оженил и живял с нея, понеже прекалено много се набиваше в очи. Майките на тези италианци биха се срамували, ако в кухнята им шета снаха с порочен вид като нейния. В резултат Марджи бе принудена да се омъжи за някой селяндур от провинцията, на когото не му стига акъл за нещо повече. Дори Бепи разбираше, че е прекалено красива и секси и е безобразие да бъде похабена покрай човек, който явно не може да оцени какво притежава. Обаче разбираше също, че е само на петнадесет години и това не е негова работа.

С надежда да измие колата, Бепи отиде до блока и натисна звънеца на Боб. Вратата избръмча. Бепи тръгна нагоре по стълбите към петия етаж. Денят бе толкова горещ, че скоро започна да се поти обилно. Когато стигна до най-горния етаж, Марджи вече го очакваше, подаде глава през откренатата врата на апартамента.

— Какво има, Бепи?

— Здравсти, Марджи. Може ли да поговоря с Боб?

— Боб замина на гости при семейството си на юг и няма да се върне цяла седмица.

— Ясно. Извинявай за безпокойството, Марджи. Ще намина друг път.

Забелязвайки потта по лицето му, Марджи го попита:

— Искаш ли да пийнеш нещо студено, Бепи? Изглеждаш ми прегрял.

— Благодаря ти, Марджи. Мисля, че наистина имам нужда от нещо студено. Днес е адска жегата и задух. — Той тръгна към нея. — Приятелите ми вече са отишли на плаж и аз нямам какво да правя. Хрумна ми, че може да измия колата на Боб.

Бепи я последва в апартамента и остави вратата да се затвори шумно зад него. Марджи беше увита в голяма хавлия за баня и той започна да следи грациозните ѝ движения под леко влажната материя.

— Извинявай — каза тя, щом усети, че я наблюдава. — Тъкмо излизах от банята, когато иззвъня звънецът.

— Не се притеснявай за мен — отвърна ѝ Бепи. — Аз харесвам жени по мокри хавлии.

Марджи се усмихна. Каза на Бепи да си вземе нещо газирано от хладилника и влезе в една от стаите. Докато пиеше подправената с

джинджифил газирана вода и шареше безцелно из всекидневната, той долови сладната мелодия на френска песен, която долиташе през оставената открехната на двадесетина сантиметра врата. Бепи се загледа в един сватбен портрет на Боб и Марджи. Ама че селяндур е тоя — помисли си той. Обаче я каква мадама е докопал. Гледай я само какво тяло има! Сигурно я побърква от секс.

Ако не се смята музиката, в стаята бе тихо. След няколко минути чу гласа на Марджи откъм спалнята. Стори му се, че каза: „Успя ли да намериш газираната вода?“ или нещо в този смисъл. Интересно защо говори, без да излиза от стаята? — замисли се той. Може би се опитва да ме прикотка? Може би иска да вляза при нея и да я изклатя? Но Марджи е някъде на около трийсет и четири години!

Отново чу гласа ѝ. Този път наистина не можа да я разбере. И понеже беше от онези момчета, които винаги тичат към белята, вместо да бягат от нея, той отвори вратата и влезе.

— Викаш ли ме, Марджи?

Тя стоеше права, гола, обута в чехли с високи токове, и решеше косата си пред трикрило огледало за цял ръст. Завъртя се с лице към Бепи, пъхнала длани между бедрата си, за да се прикрие. Това обаче беше безсмислено. Бюстът ѝ остана съвсем оголен, а след като се обърна, отражението на задника ѝ в огледалото бе изцяло открито за погледа на Бепи. Едрите червени зърна на гърдите ѝ бяха напълно в тон с дългата червена коса. Забеляза, че дори герданът и гривните ѝ също са в този тон.

Тя е сто процента рижава, необработен рубин — помисли си той.

— Какво правиш тук, Бепи? Излез! — кресна сърдито тя.

— Стори ми се, че ме извика. Помислих си, че може би ти трябва за нещо.

— Подиграваш ли се? — отвърна тя. — Попитах само дали харесваш френската музика. Излез от стаята ми. Не мислиш ли, че е нахалство да влезеш, без да почукаш?

— Не знаех, че си гола, Марджи. Извинявай. Стори ми се, че ме извика. Музиката свиреше и не те чух добре.

Марджи престана да протестира и се изсмя саркастично:

— Да съм те викала ли? А защо да те викам? Ти си само едно...

Бефино не можеше да отлепи поглед от нея. Беше залепнал за мястото, където стоеше. Очите му щяха да изпаднат. Тя усещаше как

юношеската му възбуда я разпалва, но той се чувстваше малко засегнат от това, че беше му се присмяла.

— Божичко, Марджи, не знам какво да кажа. Извинявай. Не дойдох нарочно, за да те видя гола. Ама, майчице, страшно си хубава! — Той се усмихна боязливо. Гласът му стана хриплив. — Никога през живота си не съм виждал толкова красива жена като теб.

Дългата ѝ рижава коса се спускаше чак до хълбоците. Гърдите ѝ бяха големи и твърди. Бепи си помисли, че зърната им страшно приличат на две череша — узрели и напрацели за неговите устни. Взираше се в похотливото тяло на Марджи с жаден поглед. Чехлите с високи токове придаваха идеален баланс на фигурата ѝ. Слабините ѝ сякаш го подканваха да влезе в нея. Тази мисъл го накара да пощръклее. Никога не бе виждал такива яркочервени косми.

Марджи разбра, че той е пленен от вида на една два пъти по-възрастна от него жена. Тя му се усмихна закачливо.

— Значи смяташ, че съм хубавица, а, малкия? — каза тя, наблягайки на „малкия“.

— Да, Марджи, ти си красавица. Повярвай ми, изглеждаш страхотно. Имаш повече извивки от писта за конни надбягвания, известно ли ти е?

Марджи като че ли вече не се притесняваше от голотата си. Замисли се за момент и след това започна да вдига ръцете си, откривайки се напълно и безцеремонно пред погледа му. Забелязвайки, че Бепи следи внимателно всяко нейно движение, тя застана в предизвикателната поза на фотомодел, плъзна длани нагоре-надолу по бедрата си и го погледна в очите.

Ох, Господи, толкова е съблазнителна — мислеше си той, докато Марджи го предизвикваше. Като се молеше трескаво от това да излезе нещо истинско, той преглътна тежко и най-после се пристраши да отиде по-близо. Долови чистия и свеж аромат на сапуна от изкъпаното ѝ тяло. Усещайки, че няма да му се възпротиви, Бепи започна да я опипва, без да пропуска нищо.

На Марджи ѝ стана приятно забавно заради страстното нетърпение и дързостта на това хлапе, а плавното и нежно докосване я накара да овлажнее от възбуда. Протегна ръка и докосна гладкото му, голобрадо лице, прокара пръсти по очертанията му и ги спря върху устните.

— На колко си години? — попита тя с хриплив шепот.

— Петнайсет.

— Та ти си направо дете — усмихна се Марджи нервно, но изгаряща от желание.

Стояха заградени от трите крила на огледалото. Бепи пъкна ръка ниско между бедрата ѝ. Тя се усмихна, а коленете ѝ омекнаха.

— Толкова си малък, а ме желаеш, така ли?

— Желая те, Марджи — прошепна той. — Изглеждаш страшно секси. Бих сторил всичко, за да те любя.

— Всичко ли? — попита тя и го погледна развеселена.

Бепи стоеше до нея и я милваше, а панталонът му се издуваше. Възбудата му беше повече от очевидна и тя я забеляза. Това ѝ подейства като стимул. Започна да търка тялото си в търсещите пръсти. Дланите му се защураха трескаво между бедрата ѝ и нагоре към мястото, което и на нея ѝ се искаше да достигнат.

— Ти си хубаво момче — прошепна тя и прокара пръсти през къдравата му коса. Целуна го бавно по устата и близна устните му похотливо.

Сърцето на Бефино биеше лудо. Той постави длани на хълбоците ѝ, а след това бавно и несръчно ги премести върху задника ѝ, сплитайки пръсти. Почувства разкошната ѝ мекота.

Марджи затвори очи и после отново ги отвори, изненадана приятно от нежните му движения. Струваше му се невероятно красива, докато мачкаше с блаженство в шепите си задните ѝ части. Долови, че това ѝ харесва, и продължи да го прави, за да ѝ достави удоволствие.

— Докосвай ме, докосвай ме навсякъде. Моля те, докосвай ме — насърчаваше го тя, взирайки се напрегнато в лицето му. — Толкова съм мокра, Бепи, че направо капе от мен.

Говореше с глас на обезумяла нимфа и дъхът ѝ секна, когато отново я погали между чувствените бедра. Изведнъж започна да сваля енергично дрехите на Бепи. Нетърпеливо смъкна ципа на панталона и очите ѝ се отвориха широко от удоволствие и изненада от размера на члена му. Слабото, момчешко тяло на Бепи подчертаваше неговата надареност. Тя застана на колене и дръпна надолу гащетата му. Започна да го овлажнява с езика си, после с устните, а страстта ѝ се разгаряше все повече с всяко близване. С едно по-силно движение на главата, тя опита да го нагълта целия. Той се усмихна, сещайки се за

нейната подигравателна и саркастичната забележка: „А защо да те викам?“ Само допреди няколко минути тя го наричаше дете. Сега се задавяше с големия му член.

Бепи направи опит да я придвижи до леглото, но тя нямаше намерение да спира. Езикът ѝ беше като перце, поръсено съвсем леко с пясък. Той направи опит да се измъкне от устата ѝ, но не бе в състояние да се откъсне от завладялото го особено чувство. Станал бе пленник на страстта и започна да достига кулминацията. Големите очи на Марджи се разшириха. Коленете и краката му се разтрепераха, а тялото му се отдаде на възторжена наслада. Клатеше се и потръпваше, опитвайки се да овладее тялото си в разгара на оргазма. Държеше главата ѝ и наблюдаваше устните ѝ. Чакаше я да свърши и се надяваше да се овладее. Тя обаче продължи докрай.

Бепи най-после се отдръпна, напълно изтощен, и я изправи на крака. Заведе я до леглото, съблече се изцяло и легна отпуснат по гръб. Марджи стоеше права до него и се усмихваше. Рижавите косми между краката ѝ бяха мокри и още гореше от възбуда.

— Хареса ли ти това, малко дяволче? — попита тя.

Бепи се усмихна.

— Фантастично! Тялото ми се тресеше неудържимо. Страшно приятно беше.

— Сега трябва да върнеш услугата.

— Каква услуга?

— Искам хубавата ти муцунка ето тук — каза тя с усмивка и го обкрачи. — Трябва да ми отвърнеш със същата услуга.

По-късно същия ден Бепи започна да се облича. Марджи още лежеше по гръб в леглото. Обърна се към него и каза:

— Беше направо фантастично, нали? Наистина си страхотен, Бепи. Винаги си добре дошъл в леглото ми, стига мъжът ми да е на работа или да го няма. Съгласен ли си, миличък? Нали ти е ясно за какво става дума?

— Разбира се, че ми е ясно.

— Защо не останеш да спиш при мен тази нощ. Съвсем сама съм. Ще приготвя вечеря.

— Чувствам се в страхотна форма, Марджи, но не чак толкова. Трябва да посъбера сили. Ще дойда пак утре, искаш ли?

— В колко часа?

— Около десет сутринта.

— Ще те чакам.

Бепи се наведе над леглото и я целуна. Марджи започна да го опипва с надежда за още, но той я възпря:

— Хей, стига, ще дойда утре пак. Почини си, поспи.

След това си тръгна.

Чувстваше се изключително доволен, че има на разположение такава жена, стига да я поиска. Нямаше търпение да разкаже за нея на момчетата от игралната зала. После обаче се замисли. Май ще е по-добре да не казвам нито дума на никого. Отворя ли си устата, в този апартамент ще стане като в италианската армия по време на маневри.

— Silenzio^[10] — изрече той на глас.

[1] Извинявай (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Татко, ще ми дадеш ли двадесет и пет цента? (итал.). — Б.пр.

↑

[3] Двадесет и пет цента? Ама ти луд ли си? (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Прекрасно ястие, синко. (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Едно красиво създание, татко. Едно красиво създание. (итал.).

— Б.пр. ↑

[6] Дашна курва (итал.). — Б.пр. ↑

[7] Татенце (итал.). — Б.пр. ↑

[8] Яж чесън, глупак (итал.). — Б.пр. ↑

[9] Главатар на главатарите (итал.). — Б.пр. ↑

[10] Мълчание (итал.). — Б.пр. ↑

2.

Няколко седмици по-късно Бепи бе в сладкарницата на Луи, в съседство с притежавания от дон Емилио бар. Бефино и приятелите му харесваха това заведение за срещите си. Вечерно време се опитваха да прилъжат момичетата да похарчат парите си за бира или за джубокса. След това, ако момичетата се окажеха достатъчно отзивчиви, момчетата ги отвеждаха в парка. Тази вечер Бепи седеше в едно сепаре с няколко момчета от квартала, Маймуната и Червения. В залата влезе група момчета от друга махала.

Момичето, до което седеше Маймуната, каза с въздишка:

— О, я гледайте. Това е Бъчи Мацола. Той е последна година в гимназията „Ню Маунтин“.

Тя продължи да бръщолеви възхитено за Бъчи, който обикаляше из заведението като тежкар и оглеждаше момичетата, надувайки мускули. Маймуната започна да кипва. Червения забеляза това и каза на момичето:

— Слушай, малка катеричке, сега си седнала при нас, нали така? Затова имай малко уважение. След като те изчукаме, Бъч може да разполага с теб. Разбрахме ли се?

След тази груба забележка на Червения на момичето му се прииска да потъне в земята.

— Повикай Луи да дойде тук — каза Бепи на Червения. — Искам да си поприказвам с него.

— Хей, Луи — провикна се Червения, — Бефино иска да ти каже нещо.

Собственикът на заведението, около четиридесет и шест годишен, отиде до сепарето им.

— Какво искате, момчета? — попита той.

— Хей, Луи, не е зле да постегнеш ей оня там, Бъч, преди да сме му сцепили тиквата. Я какви очи е облецил. Оглежда наш'те гаджета и Маймуната почва да го стяга шапката.

Луи се наведе над масата и се озъби на Бепи:

— А, така ли? Маймуната го стягала шапката, а? Не си мисли, че ще правиш бели като в игралната зала, недорасъл мърльо такъв. Ще те изкарам отгук с ритници по малкия задник. И тримата ще ви изритам.

— Изненадваш ме, Луи... Викаш ми недорасъл мърльо, защитаваш Дуковете. Тия типове са от бандата на Дуковете от Осемдесет и шеста улица. Защо ми държиш такъв тон? Аз съм добър клиент. Живея в квартала, нали? Тази вечер поръчах три бири. Гаджетата пуснаха джубокса десет пъти. Харчим пари, Луи. Ah careesh? Винаги се отнасям с уважение към теб, нали?

— Затваряй си гагата, Бефино, или ще те изхвърля. Careesh? — отговори му Луи и си тръгна.

Момичетата се усмихнаха след сопнатата забележка на мъжа.

— Защо се хилиш ма, джофро? — попита Червения.

— Подгответе се — каза Бепи на Маймуната и Червения. — Ще танцуваме. Тоя смотаняк не знае какво е уважение. Ще трябва да го научим. Ама че простотия! Купихме три бири, а той се отнася с нас като с животни.

— Ей, Бепи, сигурен ли си, че искаш да потрошим това заведение? — попита Маймуната. — Само на една пресечка е от къщата на майка ти. Знаеш, че Луи е див. Ще побеснее.

— Бепи е прав — намеси се Червения. — Трябва да дадем на тоя мръсник един урок. Премина всякакви граници, тия кучки — също. Дуковете са нахални. Ето защо трябва да потанцуваме тая нощ. Първо гътваме онова влечуго Бъчи и хората му, а след това пребиваваме Луи. Целете се в капачките на колената.

Момичетата се стъписаха. Едното от тях каза:

— Бъчи е на осемнайсет години. Той е най-якият пич на Осемдесет и шеста улица. Ще имате неприятности с него.

— Неприятности ли? — отвърна й подигравателно Бепи. — Айде стига бе! Цял живот съм си имал неприятности, но тоя път той ще я закърши с мен! Гледай само как осемнайсетте години на Бъчи се изпаряват, малка зловна кучко!

Той стана на крака и се обърна към момичетата:

— Стойте си на местата, щото, като свърши това, добре ще ви опипаме задничетата тая нощ. — После продължи с инструкции към Маймуната и Червения: — Правите се, че си тръгваме. Грабватей ония, големите бутилки със сода от тезгяха и започват да трошите

глави. Като свършим с Бъч и тайфата му, и тримата скачаме на Луи, разбрано?

Кимнаха. Маймуната прошепна:

— Искан ми се Але Хоп да беше тук.

Съзнанието на Бефино беше прекалено ангажирано, за да се сети за помощ. Продължаваше да дава нареждания и да мисли как да се справи с тази непредвидена битка.

— Използвайте пълните бутилки — каза той. — По-тежки са.

Изцяло се беше съсредоточил върху плановете за боя и изобщо не мислеше за евентуално поражение. Хвърли се напред с пълна скорост.

Тримата се заловиха за работа. Пръв падна Бъчи, понеже беше на осемнадесет години и се отнесоха към него със специално уважение. Получи удари от всички страни. Луи изтича иззад тезгяха и моментално нападна Бепи като див звяр. Удари го отзад с бухалка. Като по чудо не го улучи в главата, а попадна в лявото му рамо. Бепи усети многобройните удари по гърба си и знаеше, че е наранен, но продължаваше да се движи, опитвайки се да ги избегне. Навсякъде беше опръскано с кръв. Бъчи и тайфата му бяха повалени, а Червения и Маймуната бяхтеха по всичко, което мърда.

Нещата се развиха изключително бързо. По едно време Червения удари ненадейно Луи откъм гърба. В бъркотията Бепи отиде до легналия превит на пода Луи. С пулсираща болка в рамото, той извика на Червения и Маймуната:

— Чудесна работа. Гордея се с вас, момчета. Страхотно танцувахте. Сега ще накълцаме скапаната глава на Луи. Той е адски коварно копеле!

— Да, хайде да утрепем тоя скапан мръсник — съгласи се Червения и тримата се нахвърлиха като зверове върху Луи.

Боят приключи с това, че откараха с линейка Луи и Бъчи в болницата на Кони Айлънд. Червения, Маймуната и Бепи, които наблюдаваха от отсрещната страна на улицата, бяха на мнение, че е прекрасно, ама наистина прекрасно, да видиш двамата съюзници един до друг на носилки.

— Хайде да взимаме момичетата — каза Маймуната. — Чакат ни отсреща.

На другия ден целият квартал говореше за сбиването. Бяха докладвали на дон Емилио, че бандата на Бепи е пратила Луи в болницата. Всички смятаха, че на момчето му се пише лошо.

Внимателно наблюдаваха застаналия пред бара си кръстник, когато Бепи мина оттам.

Бепи се бе събудил късно този ден, но поздрави дон Емилио както обикновено:

— Добро утро, господин Морано.

— Вече е следобед, а не утро. Качвай се в колата — отвърна му босът с вездесъщата дебела пура в устата. — Искам да си поприказвам с теб.

Бепи, забелязвайки, че всичките момчета го наблюдават от ъгъла, опита да се държи хладнокръвно, все едно че не се бои или притеснява. Качи се в колата на боса и потеглиха.

— Май ти харесва да се биеш? — проговори дон Емилио. — Доста поразии си направил снощи тук. Чувам, че обичаш да чупиш глави, а?

— Това бяха момчета от друг квартал, които търсеха начин да предизвикат въргал — отговори Бепи. — Наложил се да въдворим ред.

— Така значи? Ами какво ще кажеш за Луи? Той защо е в болница? И той ли е нарушавал реда?

— Луи е предател. Сам си търсеше пердаха. Той подкрепяше тия типове от Осемдесет и шеста улица. Те са натрапници. Това е нашият квартал, нали така? Трябва да си защитаваме махалата.

Дон Емилио се усмихна, поклащайки глава.

— Мисля, че приличаш на дядо си. Винаги се биеше с удоволствие. Навремето никой не можеше да го удържи. Познавам семейството ти от Сицилия. И аз съм шакитанец.

— Дядо ми никога не е избягвал да се сбие? — усмихна се Бепи. Беше чул съвсем друга версия по въпроса от дядо си.

— Той беше гордост за нашите хора. Жалко, че почина. Много справедлив човек, който обаче никога не би отстъпил пред когото и да било. Помня го от времето, когато бях на твоята възраст. — Очите му се спряха върху тези на Бепи. — Обичаш да се биеш. Добре. Ела да се видим следващата сряда в два следобед. Ще ти дам да свършиш нещо

и може да изкараш няколко долара. Разбра ли, малкия? И не се успивай. Очите ти са много подути.

Погледът на Бефино грейна.

— Да, сър. Ще дойда другата седмица. Определено имам нужда от парите.

— Казах следващата сряда в два следобед, а не другата седмица.

— Да, господин Морано. Сряда в два следобед. Ще дойда навреме.

Бепи слезе от новия кадилак. Изпитваше задоволство от първия си контакт с боса и разходката в разкошна кола с такъв важен човек. От първия си делови контакт с господин Морано. Той искаше непременно да получи най-добрите неща от живота и бе готов да направи всичко необходимо, за да ги постигне. Кадилакът е толкова разкошен и така гладко вози — мислеше си Бефино. Трябва един ден да стана важна личност. Искам да бъда уважаван.

В това време момчетата, които го чакаха на ъгъла, му викнаха:

— Хей, Бепи, какво каза той? Много ли си го ядосал?

— Защо да съм го ядосал? Нали защитавам квартала? Доволен е, а не ядосан. Следващия път ще ми даде златен медал. Днес ми даде само десет долара.

— Хайде, Бепи, раздуй какво ти каза.

— Каза да държа нещата наоколо под контрол. Затова кротувайте. Не създавайте излишни неразбории из махалата. Ясно ли е? Вече аз отговарям за района.

Започваха да му вярват.

— Дадено, Бепи. Знаеш, че сме с теб. Ще бъде както кажеш. Ти си главатарят.

На другия ден Луи излезе от болницата и беше в сладкарницата. Надзърташе през счупеното стъкло на прозореца и наблюдаваше Бепи и другите момчета на ъгъла.

— Не мога да проумея защо това копеленце Бефино се пъчи като герой. Я го виж, хили се на всеки — каза Луи на жена си. — Морано би трябвало да му посини задника. Какво е станало? Виж го тоя мърльо. Погледни го, Една. Стои там с поза на млад дон, копелето му! Не мога да повярвам! Тия проклети сицилианци винаги държат един на друг. Морано ми даде назаем парите за сладкарницата, а сега цялата е потрошена.

— Пак ти тече кръв, Луи — каза Една.

— Мразя тия проклети сицилианци. Те са като риби, ето какво са! — Луи удари с юмрук по дланта си.

— От коя част на Италия е твоят род? — попита Една.

Все още бесен, Луи се обърна към нея:

— Отивай да си правиш белтъчените кремове и не ме ядосвай. Не знам от коя част са. Само знам със сигурност, че не са от Сицилия. Не съм като тия измамници.

В сряда следващата седмица, в два следобед, Бефино чакаше господин Морано пред бара. Босът пристигна заедно с двама здравеняци — негови помощници или адютанти. И тримата бяха добре облечени. На Бепи му се сториха много важни.

— Добър ден, господа — поздрави ги той.

С пура в устата дон Емилио кимна. Другите двама не отвърнаха.

Бепи ги последва във вътрешността на бара и седна заедно с тях на масата.

Единият от мъжете попита:

— Кое е това хлапе?

— От квартала е — отвърна дон Емилио. — Ще го използвам за Дебелака.

— Дебелака ще го излапа за закуска — изсмя се единият.

Бепи се изчерви от смущение.

— Сигурен ли си, Емилио? — попита другият мъж, оглеждайки Бефино.

Морано погледна момчето и се усмихна:

— Той ще се справи. Негов дядо беше Менесиеро от Шака.

— А, шакитанец. Това е нещо друго. Познаваме дядо ти — отбеляза единият капо.

— Чух от господин Морано, че го познавате — отвърна му Бепи.

Сега, когато тези мъже като че ли го бяха възприели, той се чувстваше по-добре. Никога не бе предполагал, че дядо му се е ползвал с такова голямо уважение.

Дон Емилио се зае да инструктира Бепи:

— Слушай какво искам да направиш. Има един човек на ъгъла на Трето авеню и Двайсет и девета улица. Искам хубаво да му натрошиш краката. Викат му Дебелака. Собственик е на кафене „Блу Ноут“. Всеки ден в четири следобед, преди да отвори кафенето, той е там.

Може би се храни или работи по документацията, или нещо друго, във вътрешната стая на кафенето. Направи така, че да прилича на обир. Искам да се създаде впечатление, че е бил тормозен от начинаещи обирджии.

— Ясно. Не се притеснявайте. Мога да се справя. Изнудването е моя специалност. Лесна работа — отвърна безгрижно Бепи.

— Няма нищо лесно. Не бъди прекалено самоуверен. Внимавай, ah careesh?

— Колко се плаща за тази работа, господин Морано?

— Двеста долара.

Бепи беше смаян от сумата — и всичко това само за да натупа някого си. Опитвайки да прикрие реакцията си, той попита с делови тон:

— Може ли да ги получа сега? Обикновено ми се плаща предварително, а и имам нужда от пари.

— Да, ще ти платя сега — каза босът и подаде на Бепи две стотачки.

Бепи никога не бе виждал банкнота от сто долара, не бе виждал дори петдесетачка. Преди няколко месеца не успя да извърънка само четвърт долар, за да купи лимонов сладолед и посолен геврек, с които да си плати за малко секс. А сега държеше в ръката си стодоларови банкноти. Животът в Америка може да се промени за една нощ — помисли си той. — Аз съм едва ли не богат.

— Добре — каза той на Морано. — Искате да прилича на обир и онзи тип да бъде в кома. Правилно ли съм разбрал?

— Точно така, кома. Кома звучи хубаво — каза босът. Стилът на Бепи му харесваше. — Бъди внимателен и недей много да се перчиш. Може да носи пистолет или пък барманът да е с него и да има скрит железен прът под бара. Затова, умната. Мисли. Използвай мозъка си и се пази да не пострадаш. Дебелака кара син кадилак, модел 1942 година. Провери наоколо. Виж дали е някъде отпред. А, и още нещо, момче... Ако те хванат, не споменавай името ми. Само кажи, че си обирал заведението. След това се оправяй сам. Разбра ли, малкия?

— Разбрах. Правя го по собствено хрумване. Не се притеснявайте, господин Морано. Никога няма да се разприказвам. Може ли да задържа каквото оберя от този тип?

— Да. Всичко, което обереш, ти остава като премия. Сега можеш да тръгваш, но внимавай. Не искам да пострадаш. И ако те хванат, помни, че си действал сам. Не ни давай повод да ти мислим лошото. Ah careesh?

— Si, io careesh. Не се притеснявайте, господин Морано. Приличам на дядо си. Мога да се оправям.

Бефино се извини на събеседниците си и напускайки, се обърна и каза:

— Всичко е наред, господа. Можете да поръчате китка цветя за Дебелака. Отивам да работя.

Усмихна се вътрешно. „Божичко, дано Дебелака има пари в себе си. Мога да стана фрашкан с мангизи, ако бачкам за тия хора. Ама че печалба!“ Стиснал здраво двете стодоларови банкноти в джоба си, той закрачи бързо по улицата.

След като Бепи излезе, тримата мъже продължиха разговора си.

— Това хлапе е голяма работа. За младеж на неговите години показва класа и знае какво значи уважение. Забелязахте ли, че беше достатъчно умен да попита може ли да задържи каквото обере от Дебелака?

— Да, но дали ще се справи? — каза единият от мъжете. — Той е само едно пикливо хлапе. Хванат ли го, ще се разприказва. Не съм сигурен дали постъпваме правилно, като използваме него. Дебелака може да го пребие. Мислил ли си за това, Емилио? Знаеш, че Дебелия побеснява, когато го притиснат.

Дон Емилио отвърна уверено:

— Това е момчето, което преди осем седмици изпрати със счупени яйца в болницата Джон Филипо, оня от игралната зала. Съседът Луи също престоя в болницата миналата седмица. Това момче е убиец по душа. Метнало се е на дядо си. Не се оставяйте детското лице да ви заблуждава, приятели. Помните ли как започнахме ние? Бяхме само дванадесетгодишни, когато направихме първия си удар в Шака. Оставете ме аз да се грижа за момчето. То има добра родова традиция зад гърба си.

Тази нощ Бепи се срещна с Червения и Маймуната. Каза на Маймуната да открадне една кола и да я докара пред игралната зала точно в три часа на другия ден. След това заръча на Червения да вземе

двата пистолета на чичо си и да се срещнат в игралната зала по същото време.

— За какво са ни пистолети? — попита Червения.

— Утре ще ви кажа и на двамата какво ще правим. Трябва да свършим нещо важно за едни влиятелни хора. Затова действайте умно, ясно ли е?

По-късно същата нощ, легнал в кревата, Бепи си мислеше за Червения и Маймуната. Ами ако се наложи да убием Дебелака? Мога ли да разчитам на Червения? Може би трябваше да използвам Шантавия Майки вместо Червения. Той е чист сицилианец. Бепи доверяваше тайните си само на сицилианци, но за Червения правеше изключение. Той умееше да удря здраво, но дали можеше да убива? Дядо му винаги го предупреждаваше да внимава със северноиталианците, защото са слабохарактерни и са склонни към комунизъм. Наричаше ги мусолиновци.

Червения, чиито родители бяха от Милано, имаше силен характер. Викаха му така още от бебе, защото имаше яркочервена коса и бледа кожа. Кръщелното му име беше Луи Бианкоскуадро. Беше омайник и винаги използваше чара и кроткото си изражение в най-подходящия момент. Служеше му като средство да си пробива път. Косата му в комбинация с необикновените сиви очи и жълти зъби го правеше да изглежда като човек, който не заслужава доверие. Все пак силно руменото му лице понякога се изчервяваше и издаваше мислите му. Беше едър, як и с дебел задник. Удряше здраво и работеше добре с железна тръба. Макар да не беше сицилианец, той се опитваше да прилича на такъв. Докато учеше в прогимназията, непрекъснато му идваха идеи. Идеи, които неизменно се нуждаеха от финансиране. Буден ученик, понякога даже по-буден, отколкото е полезно за собственото му добро, той беше авантюрист, често за сметка на приятелите си. Учителите казваха, че е способен да баламоса даже „Дамата с косата“ пред самия праг на смъртта.

Алдо Пастрона бе известен като Маймуната. Беше ниско, дрипаво облечено момче със заоблени рамена. Имаше широк нос, разположен високо над горната му устна. Очите му бяха изцъклени, косата — права и катраненочерна. Въпреки че семейството му беше чисто италианско, от Адрано, Сицилия, човек би се усъмнил в това, ако види как Алдо яде банани. Хобито му бе да краде коли. Лоялността

му не подлежеше на съмнение. Умееше да се бие неочаквано жестоко за ръста си. Беше смелчага и, най-важното, знаеше какво е уважение. Единствено дете в семейството, той живееше заедно с овдовелия си баща.

В четвъртък, в два часа следобед, Маймуната отиде до ресторанта на Ейб — оживено място, където хората влизаха и излизаха, забързани да хапнат нещо през почивката в работното им време. Маймуната видя коя ще е неговата кола. Човекът дори остави мотора да работи. Направо щеше да я грабне, без да си играе с кабелите или каквото и да било. Качи се и подкара. Междувременно Червения бе взел двата пистолета, които чичо му криеше в избата.

В два и двадесет минути Бепи беше в игралната зала и чакаше хората си. Обмислил бе операцията и носеше ръкавици за себе си и Червения, както и найлонови чорапи за главите им. Червения дойде с четиридесет минути по-рано и носеше в книжна торба двата ръждиви пистолета. Свит в ъгъла, Бепи ги огледа и каза:

— Ей, Червен, тия пищови не стават за нищо. Имат вид като че ли чичо ти ги е взел от Синята брада. — Установи, че в единия пистолет няма патрони, а в другия има само два. — Донесъл си празни патлаци, Червен. Дано не се налага да влизаме в престрелка. Тия пищови са боклук. Я ги виж, ръждиви са.

— Ами чичо ми има само тях — обясни Червения. — Бяха в избата, а там е влажно.

— Добре де, ясно — каза Бепи, опитвайки се да запази гладкия и спокоен ход на нещата. — Ще свърша тая работа толкова бързо, че даже няма да разберат какво им се е случило.

В два и тридесет минути Маймуната пристигна с колата. Бепи и Червения скочиха вътре и потеглиха.

— И двамата дойдохте по-рано, момчета. Така ви харесвам — похвали ги Бепи. — Ей, Маймун, имаш ли бензин?

— Не съм проверявал. Изобщо не се сетих.

Бепи погледна към уредите на арматурното табло.

— Късметлия си, че имаш половин резервоар. Отсега нататък винаги проверявай бензина. Ясно ли е? Никога не кради кола с празен резервоар. Това може да ти докара сума неприятности. Много имаш да учиш, Маймун.

— Е, още съм само на петнайсет и крада коли едва от три години. Времето е пред мен.

— Вижте, имаме да вършим много работа и не искам никой да ни поставя в неприятно положение. Така че дайте да бъдем сериозни поне сега. Мисля, че сме получили пожизнен договор с много голяма фирма и трябва да впечатлим съвета на директорите.

Червения и Маймуната се спогледаха. Този път Бепи наистина дрънкаше наедно — пожизнен договор, съвет на директорите. Бяха го виждали как действа и знаеха, че е способен да направи всичко, което каже или обещава, добро или лошо. Обаче какъв съвет на директорите?

— Сега спри. Ей там, до буницето — каза Бепи на Маймуната. — Трябва да намеря една тръба. Връщам се веднага. Не гаси колата.

Върна се с къса тръба и каза на Червения:

— Носи това със себе си през цялото време. Ще ни потрябва.

— Какво ще правим този път? — попита Маймуната. — Вана ли ще поправяме?

— Слушай, Маймун, не задавай тъпи въпроси. Колкото по-малко знаеш, толкова по-дълго ще живееш. Работата ти е да шофираш. Гледай си нея и нищо друго. Ясно ли е? Да спазваме правилото, че работата си е работа, и да забравим глупостите от рода на ваната. Ти си шофьорът. Аз и Червения ще свършим водопроводната работа. — Бепи се обърна към Червения. — Ще действаш както винаги. Стоиш до мен и чупиш глави или каквото се наложи. Използвай тръбата както обикновено. Няма изменения, разбрано?

— Да, без изменения — отговори му Червения, докато колата потегляше.

— Нали разбирате, приятели, ние сме полупросяци. Получаваме само половината от богатата на живота. Нямаме избор, трябва да правим нападения по поръчка. Трябва да изпълзим от калта, да се изкачим до върха! Просто трепем едни мафиози по поръчка на други мафиози, така че в действителност прочистваме квартала в полза на честните хора. Затова не ми задавайте въпроси за тези договори, разбираме ли се? — Той се усмихна на приятелите си. — Добре, стига толкова. Червен, идваш с мен. Ще взема пистолета с двата ръждиви патрона, а ти взимаш празния.

— Какво? — прекъсна го Маймуната. — Твоят пистолет е с ръждиви патрони, а неговият е празен? Да не би наистина да сте

откачили? По-сигурни ще сте, ако използвате тиган.

— Слушай ме добре — каза бързо Бепи. — Тия типове може да имат скрити ютии зад бара или в офиса. Първо ще ги шашнем с нашите и после ще свием техните. Червен, искам хубаво да претърсиш заведението. Но най-напред заключи вратата след нас, като влезем. Аз ще се погрижа за тях и ще проверя какво е положението. Нахлузи си бързо чорапа на лицето. Не искам онзи да види лицата ни. Разбра ли?

— Да.

— Когато ги доближим, насочи пищова си към главите им. Старай се да ги стреснеш и не им давай да се окопитят. Колкото поизплашени са, толкова по-лесно ще ни бъде. Работи бързо. Взимай всичко. Пари, пистолети, пръстени. Тъпчи всичко, до което се докопаш, в тоя чувал от картофи. Ако намериш пистолетите им, пусни своя в чувала, за да имаш зареден пищов. Аз ще държа пистолета си насочен в главите им. Ако мръднат, ще ги убия — завърши Бепи, наблюдавайки очите на Червения за реакция.

— Еха — изсмя се Маймуната, — ще пукнат от натравяне с ръжда!

— Слушайте, за нас тази работа е дреболия. Ние сме професионалисти — каза Бепи. — И преди сме правили такива неща, затова се дръжете спокойно. Разбрахме ли се, приятели?

— Да бе, правили сме ги. Веднъж на един зъболекар и на двама типове от порнографския бизнес. Обаче не и на мафиози — сопна се Червения. — В случая май става въпрос за мафиози.

Бепи го изгледа гневно.

— Ние сме мафиозите бе, смотаняк! Ето тук са големите нари. Приключваме с дребните центове. Нямах в джоба си пукнат долар, за да отида на плажа. Трябваше да тъпча цял ден оная шафрантия с големия задник, Марджи, за да стоя на хладно в климатизирания й апартамент. Тези дни отминаха. Finito.

— Чуйте какви глупости дрънка. За да останел на хладно в климатизирания й апартамент цял ден! — изсмя се Маймуната.

— Ама че начин да се похвали, че е чукал Марджи. Целият квартал я сънува в неприлични сънища, а той вика finito.

— Пристигнахме. Стига вече глупости. Спри ей там — нареди Бепи на Маймуната. — Точно така. Кафене „Блу Ноут“, това е

заведението. Дебелак, дано да си там. Я огледайте за един син кадилак, четиридесет и втора.

Провериха района.

— Не е тук. Не виждам никакъв син кадилак. Може днес да е дошъл с друга кола — каза Маймуната.

— Не е зле да внимаваме — обърна се Бепи към Червения.

— Може още да го няма в заведението. Ще погледна през прозореца. Ако ти махна с ръка, ела с чувала и тръбата. Ще вървиш бързо, без да тичаш.

— Да бе, да не си забравиш тръбата — напомни Маймуната на Червения.

— Не си прави майтап, Маймун — каза Червения, малко нервно. — Тоя тип има работа с мафиози. — Обърна се към Бефино и го попита: — Знаеш ли го как изглежда?

— Да, нисък и дебел. Викат му Дебелака. Искам колата да стои паркирана ей там, пред химическото чистене, на три метра от пожарния кран. Остави мотора да работи. Не си тръгвай, ако чуеш стрелба. Дай ни възможност да изтичаме до колата. Разбрахме ли се, Маймун?

— Не се тревожи. Никога няма да ви изоставя — отвърна Маймуната.

— Знам, приятел. Сигурен съм. — Бефино обърна поглед към Маймуната. — Ще се върнем за нула време. Хайде, да действаме.

Бепи отиде бавно до прозореца на кафенето. Трудно се виждаше, но различи фигурата на дебел мъж, седнал до една маса в дъното. Махна с ръка на Червения да дойде. Влязоха вътре. Червения се опита да заключи вратата отвътре, но нямаше ключ.

— Не мога да заключа вратата — каза той на Бепи.

— Майната му. Да започваме. Ето ти найлоновия чорап. Действай бързо.

Червения се спря, виждайки на една маса табела с надпис „ЗАТВОРЕНО“. Взе я и я окачи на вратата, за да не влизат клиенти.

— Хайде — подкани го Бепи.

Докато вървяха към вътрешния салон, чевръсто нахлузиха на главите си найлоновите маски. Бепи насочи пистолета си в лицето на Дебелия и каза:

— Радвам се да те видя, Дебелак. Ако мръднеш, ще ти пръсна главата. Ясно ли е? Не спирай да ядеш и не си мърдай даже веждите. Не искам да те убивам.

Дебелия, който със завързана на врата салфетка ядеше италианска салата от целина, започна да се дави при думите му. Забелязвайки на масата само предястието, Бепи съобрази, че в заведението има още един човек, който приготвя основното ядене. Следователно трябваше да изчака и да види кой е в кухнята.

Червения изтича зад бара и с един замах загреба всичките разхвърляни дребни пари. Откри и торбичка, пълна с банкноти. След това намери нов, синкав револвер тридесет и осми калибър, с къса цев, и бързо го хвърли в чувала.

Докато наблюдаваше с едното око Дебелака и вратата на кухнята, а с другото Червения, Бепи кресна:

— Заради теб трябва да имам три очи. Казах ти да сложиш твоя в чувала и да държиш техните подръка. Не ме карай да изнасям лекции, ясно ли е?

Изведнъж от кухнята излезе един мъж, който носеше с усмивка чиния горещи пържени скариди.

— А, ето го и готвачът ти, Дебелак. Сигурен бях, че е тук.

Бепи заповяда на готвача да седне и да започне да яде скаридите, ако не иска това да се окаже последната му вечеря.

— Какво става? Какво...

Когато Бепи насочи пистолета към него, готвачът осъзна сериозността на положението. Седна кротко и започна да яде.

— Не ме принуждавайте да ви убия, момчета — каза Бепи. — Бъдете умни. Стойте кротко.

Червения отиде в кухнята. По пътя си към вътрешния офис той отваряше шкафове и чекмеджета. В едно от чекмеджетата на бюрото намери друга торбичка с пари и още два заредени пистолета. Откри и пачки банкноти по десет и двадесет долара в ламаринена кутия за захар. Натъпка джобовете на якето си със зелените банкноти. Знаеше, че Бепи не може да го види и използва възможността да ограби всички, включително и приятеля си. После се върна бързо в предния салон и каза:

— Добре. Събрахме всичко. Да тръгваме.

— Чакай — спря го Бепи. — Претърси тоя дебел мошеник. Вземи му всичките пари.

Червения отново се захвана за работа и намери друга пачка, достатъчно голяма да задави кон. Само от банкноти по сто долара. Очите на Червения се разшириха от алчност при вида на тлъстата пачка. Пъхна я с неохота в сака. Бепи забеляза мудността на Червения, но беше нервен и не се досети за вероломството му.

— Сега му вземи пръстена с диаманта и часовника — нареди той.

Червения отръска и човека, който ядеше скаридите. Бепи огледа непретенциозния вид на мъжа и каза на Червения да му върне портфейла.

— Той може да си задържи парите.

— Как така?

— Казах, върни му ги. Той е само беден нещастник. Не го закачай. Човекът е обикновен готвач!

— Не, ще ги взема — упорстваше Червения.

Готвачът се давеше с храната. Толкова се страхуваше, че не смееше да спре. Погледът му се стрелкаше между Бефино и Червения. Бепи му заповяда да отиде в тоалетната и да не излиза оттам, иначе ще го убие.

— Имам три деца — каза готвачът. — Моля ви, не ме затривайте. Вземете парите ми. Не съм видял нищо, нали? Аз само готвя и чистя тук. Нямам нищо общо. Имам деца, момче. Моля ви, не ме наранявайте.

Червения заведе човека в тоалетната и му прошепна:

— Лягай долу и не излизай. Дебелака сериозно е загазил. Стой тук един час или ще те убием.

Когато Червения се върна, Бепи му каза:

— Поработи малко с тръбата.

За да убеди Дебелака да кротува, той се обърна към него:

— Късметлия си. Имахме намерение да те убием днес, но само ще те цапардосам един-два пъти, за да можеш да си доядеш керевиза в болницата.

Дебелия не беше сигурен дали да се почувства по-спокоен или не. Погледна Бепи и започна да се моли:

— Хайде, момчета. Взехте парите. За какво трябва да чупите глави? От чупенето на глави няма полза. Да речем, че сме уреди...

Червения обиколи зад Дебелака и го удари по главата. Той се свлече на пода.

— Продължавай да го удряш — нареди Бепи. — Трябва здравата да го облъскаме. Хубаво го натроши. Не искам да падам в очите на моите хора.

Червения бяхтеше безмилостно Дебелака.

— Добре, стига толкова. Достатъчно. Престани, за бога! Май не си научен да изпълняваш заповеди, а? — попита го Бефино. — Какво ти става, дявол да те вземе? Не искам да умира. Днес пренебрегваш вече втора заповед.

— Тъкмо започвах да загарявам.

— О, така ли? Ей, капут, помни, че щом казвам стига, това означава стига. Хайде да изчезваме оттук!

Докато отиваха към входа, забелязаха, че двама мъже четат табелата на вратата. После натиснаха дръжката и влязоха вътре.

— По дяволите. Ами сега? — попита Червения.

— Спокойно, не се паникьосвай! Ще ги скапем тия тъпи копелета. Като не могат да четат, ще ги научим. — Бепи нареди на Червения да отиде зад бара. — Без паника, разбра ли?

Когато двамата мъже се появиха в салона, Бепи мигновено насочи пистолета към тях.

— Е, приятели, чакахме ви. Защо закъснявате?

Единият от тях попита:

— Какфо значи закъсняваме? За какфо закъснили? Ние мисли вие затворени.

— Ами? Тогава защо влизате, а? Отидете ей там и си опразнете джобовете, тъпанари такива, ако не искате да ви пръсна черепите. И не се мотайте! — изкомандва Бепи.

Червения нахвърля портфейлите им, джобните пари и пръстените в чувала при другата плячка.

Бепи отведе мъжете във вътрешния салон. Нямаше как да не видят Дебелака на пода, плувнал в кръв. Накара ги да легнат до него.

— Стойте долу, кротувайте и ще се смиля над живота ви — изсъска Бепи. — Сега, тъпи шведи, натопете дланите си в тая локва кръв и започнете да играете на „пържоли“. Тъпунгери, друг път да

четете табелите. Хайде, хубаво ги натопете, момчета. Ха така! Натрийте си и физиономиите.

Червения попита тихо:

— Защо да си топят ръцете в кръвта? К'во, майтап ли си правиш?

Бепи го изгледа, но не му отговори. Двамата мъже се страхуваха. Мислеха Дебелака за мъртъв и бяха сигурни, че следващите са те.

— Моли ви, момчета, ние само се отбили да се почерпи. Не убивайте нас — молеха се те.

— Добре — изсъска Бепи през найлоновата маска. — Няма да ви направим нищо, обаче не мърдайте. Стойте на пода половин час. Надигнете ли се, ще ви убием.

После се обърна и тръгна бързо към предния салон.

— Хайде да излизаме. И не забравяйте! — извика той назад. — Портфейлите ви са у нас и знаем къде живеете. Ако мръднете, преди да е изминал половин час, пак ще се срещнем.

Бепи и Червения изтичаха през вратата и едновременно си свалиха маските и ръкавиците.

— Хайде, размърдай тая кола.

— Защо се забавихте толкова бе, пичове? Изгорих почти всичкия бензин. Още малко и тая шибана кола щеше да прегрее. Как мина? — попита Маймуната.

— Отлично — отвърна Бепи. — Карай внимателно, не се разсейвай. Нека се приберем без проблеми.

Напълнил джобовете си с откраднати пари, Червения започна да омайва Бефино.

— Ега ти, тоя Бепи е страхотен. Винаги действа абсолютно точно. Обаче не мога да си обясня историята с натапянето на ръцете в кръвта. Защо го направи?

Бепи не благоволит да му отговори. Беше бесен от това, че се заинати и взе портфейла на бедния готвач въпреки нареждането му. След известно време каза:

— Добре, карай бавно. Ще ни оставиш с Червения пред дома му. Трябва да преброим печалбата. Нали майка ти и баща ти ще вечерят в сладкарския магазин на баба ти?

— Да, бабичката е болна. Налага се да ѝ помагат. Отваря се доста работа, когато дойдат вечерните вестници — отговори Червения. Пое

дълбоко дъх, преди да продължи: — Не мога да си представя как така ще върна портфейла на оня готвач. Нали разбираш какво имам предвид?

— Не, не разбирам. Взел си го, твой е. Не го споменавай повече. Не искам да говоря за това. Няма да сме съдружници. Ще бъдеш наемен работник. Ще получаваш каквото ти дам. Няма да участваш в печалбата, ще взимаш само заплата. Майната ти, тарикат такъв! Задръж портфейла на този бедняк заедно със снимките на жена му и децата му. Много ти пука! Ти взе своето решение, сега аз ще взема моето. Отиваме у вас да броим. Маймуната трябва да избърше всичките отпечатъци от колата и да я изостави някъде. Маймун, винаги трябва да носиш ръкавици, като нас, особено в коли, с които вършим работа. Не можем да си позволяваме гафове. Отсега нататък това е закон. Разбрахме ли се, Маймун? Ченгетата най-напред се лепват на кормилото да търсят отпечатъци.

— Да, прав си. Ще избърша навсякъде, не се притеснявай.

Всичко мина гладко. Нападението окупира заглавията по първите страници на вестниците. Господин Морано със задоволство научи, че Бепи има качества да се справя с такива задачи. Заради алчността на Червения и неподчинението му Бепи взе парите под свой контрол и прибра пистолетите на съхранение за бъдещите им нужди. Общата събрана сума беше малко повече от две хиляди и сто долара. Бепи отдели хиляда и петстотин за влог в банката и плати на помощниците си по двеста долара за свършената работа. Остатъка взе за джобни пари. Прибра се вкъщи и ги скри в стара кутия за обувки в един шкаф. Никога през живота си не бе виждал такъв куп пари! Първият му голям удар. Тази нощ не можа да заспи. Обаче през следващите дни започна да свиква.

Червения също припечели добре за себе си. Той прибра хиляда и шестстотин долара, освен полагащото му се и никой не знаеше за това.

Бепи посъветва момчетата да не харчат парите безразборно и да не правят впечатление с промяната във финансовото им положение.

— Продължавайте да изглеждате така, все едно че имате само дребни монети — каза им той.

Три дни по-късно дон Морано повика с ръка Бепи в бара.

— Добро утро, господин Морано.

— Добро утро, момче — отвърна той. — Доволен съм от начина, по който си се справил с поисканата от мен услуга. Ефектно и чисто. Доколкото разбрах, доста добри пари сте прибрали, а?

— Да, доста добри, господин Морано.

— Виждаш ли, че понякога може добре да се припечелва от такива операции? — попита Морано с широко отворени очи.

Бепи се опита да не споменава количеството на въпросните пари.

— Да, знам. Наистина имам нужда от няколко подобни удара. Това е една добра възможност за мен, господин Морано. Работата ми харесва.

Босът се усмихна, стиснал пурата със зъби.

— Да. Страхотна премия — около четири хилядарки. Казах, че можеш да ги задържиш, така че са твои. Сега се дръж примерно. Ще ти се обадя пак, когато ми потрябваш. Ти свърши отлична работа, Бефино. По-добра не може да бъде. Ще ти се обадя.

— Да, сър. Само кажете кога. Винаги съм готов.

Бепи излезе бързо. Вече не желаше да говори за премии и пари. „Дали Червения не е свил част от плячката? Преброихме само две хиляди и сто, а това е много различно от четири.“

3.

След силен натиск от страна на баща му Бефино започна работа на непълнен ден в едни месарски магазин. Всеки ден след училище той почистваше помещенията и доставяше поръчки по домовете.

Брат му работеше в един вестник, който се наричаше „Бруклин Емпайър“. Разпределяше маршрутите на разносвачите и освен това разтоварваше камионетките. Марио беше много стеснителен и от време на време леко заекваше. Обаче, ако се разтревожеше силно или нервираще, той почти не можеше да говори и почервяваше като домати. Беше кротко, закръглено, много луничаво момче на седемнадесет години — с две повече от Бепи. Другите момчета, които работеха във вестника, бяха седемнадесет-осемнадесетгодишни и повечето от тях бяха яки младежи, които завиждаха на Марио за леката му работа.

Един понеделник Бепи се прибра вкъщи рано вечерта. В този рядък за него момент на бездействие той слушаше по радиото „Супермен“ и чакаше майка му да сервира вечерята. Тя готвеше едно от любимите ѝ ястия — carne polpetta с pasta^[1]. Паскуале се миеше в банята. Тъкмо си беше дошъл от борсата, където бе дал заявка за количествата риба през седмицата.

Вратата рязко се отвори и в апартамента влезе Марио. Лицето му цялото беше в кръв. Кръв течеше и от устата му. Финамета започна да пици:

— Марио! Какво се е случило?

Задавен от кръв и заекването си, Марио изглеждаше ужасно. Опитваше се да говори, но нищо не му се разбираше. Паскуале и Бефино изтичаха в кухнята. Видяха Марио и започнаха да крещят:

— Какво е станало? Какво е станало, дявол да го вземе?

Финамета почисти Марио и го сложи да седне. Устата му беше много лошо цепната, но тя успя да овладее кървенето с лед, увит в кърпа.

— Ед-д-на т-тайфа ирландски копелета от вестника м-ми ск-кочиха. Утре след училище ще г-ги н-наредя. Ще г-ги блъскам с б-

бейзболната бухалка п-по г-главите един по един.

Паскуале обаче беше кипнал.

— Трябва да ги намерим още сега. Тази нощ, докато нещата са още пресни. Трябва да си платят за това! Иначе сън няма да ни хване.

— Гадни копелета! — изруга Бепи. — Ще ги избия! — Той потупа Марио по рамото. Не се разбираха много добре, но бяха братя. — Не се тревожи, Марио. Аз ще ги оправя вместо теб. Ще им дам да разберат. Утре ще заведе там моята банда.

Паскуале беше побеснял. Искаше отмъщение още тази нощ, но съзнаваше, че не е редно да отиде и да набие някакви хъшлаци на седемнадесет или осемнадесет години. Като зрял сицилианец, той предпочете единствения възможен за него в момента вариант на отмъщение.

— Искам да ги пипнеш тия копелета! Още сега!

Все едно че отвърза бясно куче. Бепи се втурна към килера и взе единственото оръжие в неговия роден дом — един чук от сандъка с инструменти на баща му. С чука в ръка той хукна през стъпало надолу към улицата.

Финамета крещеше на Паскуале:

— Какво правиш? Те ще пребият и Бепи. Не го пускай да ходи там. Моля те, Паскуале! Ще го наранят. Тия момчета са много по-големи от него.

Паскуале беше прекалено ядосан, за да спори с нея.

— Бефино ще се справи с тях. Ще им го върне.

— Та-та-татко — каза Марио, клатейки глава и мъчейки се да говори, — не пускай Бепи там. Ония момчета са големи.

Бепи измина шестте пресечки до сградата на вестника на бегом. Стигна там запъхтян и възбуден. Видя около осем момчета, които седяха на няколко маси, пушеха и плюеха по пода. Смееха се и си разменяха закачки.

С кръвясал поглед Бепи влетя в стаята и без да каже нито дума, започна да блъска с чука по главите им, нанасяйки точни, чупещи черепи удари. Намерението му бе да убива. Тичаше от човек на човек като див звяр и повтаряше задавено „Ти ли преби брат ми? Ти ли преби брат ми?“ с приглушен глас, почти разплакан. Скоро залата бе обляна в кръв. Всички крещяха и се опитваха да ударят Бепи. Момчетата се

бореха за живота си. Бепи се стремеше да удари колкото може повече. Него също го улучиха няколко пъти, но не кървеше.

След кървавата баня той се прибра вкъщи с чука в ръка. Баща му го чакаше пред блока. Виждайки Бепи раздърпан от схватката и с кървавия чук, той попита задавено:

— Как мина?

— Кървави зрелища ли искат? — отвърна Бепи. — Направих им едно. Пребих ги всичките. Сега по стените и пода има много от тяхната кръв. Всичко е омазано. Как е брат ми?

— Добре е. Да отиваме да ядем, че макароните съвсем са изстинали.

— Сигурен съм, че утре Марио ще довърши започнатото от мен — каза Бепи. — Ще ги бие до посиране. Те са го хванали изневиделица, затова е пострадал... Здравата ще ги натрошим утре. Хайде да вечеряме. Умирам от глад.

Час по-късно входният звънец издрънча. Беше господин Джонсън — човекът, който ръководеше канцеларията на вестника. Искаше да разговаря с господин Менесиеро. Финамета го поздрави и го въведе в апартамента. Паскуале и синовете му още седяха на масата. Финамета предложи на господин Джонсън плодове, но той учтиво отказа.

— Защо е тази война? — попита господин Джонсън. — Какво се е случило, та е станало причина за такава кървава разпра? Канцеларията прилича на болница!

Марио започна да обяснява. Паскуале го прекъсна по средата и каза:

— Ето я причината Бефино да направи каквото направи. Заради това стана разправията. Утре Марио ще довърши войната, която брат му започна.

Господин Джонсън прочете имената на момчетата, пострадали лошо от Бепи.

— Всичките са в болницата и ги кърпят.

Марио отново започна да заеква, опитвайки се да каже нещо. Изчакаха го да изрече думите.

— Т-т-т-татко... Б-бепи е набил други момчета.

На масата се възцари мълчание. Финамета се хвана за главата, а след това сложи бутилка уиски на масата. Сигурна беше, че е време.

Господин Джонсън изпи едно двойно на екс.

Един ден през октомври дон Емилио Морано изпрати човек да повика Бепи от игралната зала. Държеше се много сърдечно с Бепи и той му отвърна със същото.

— Бепи — каза кръстникът, — искам да свършиш нещо специално. За тази работа ми трябва младеж с кураж на великан и размери на жилав дребосък, някой, за когото да съм сигурен, че умее да си държи устата затворена. Вярвам, че ти си този, който ми трябва, Бефино Менесиеро.

— Куража го имам, но съм метър и седемдесет. Не съм дребосък.

— Добре. Ти ми трябваш, Бефино — усмихна се кръстникът.

— Както решите, господин Морано. Само ми кажете какво искате да направя.

Кръстникът пак се усмихна.

— Искам тази вечер в десет часа да се представиш на един от моите войници в центъра на Манхатън. Той е собственик на кафене. Натоварен е да свърши нещо важно за нашата фамилия. Ah careesh, Бепи?

— Si, io careesh.

— Ще се явиш при него и ще правиш каквото ти каже. Този Сали е грубиян, така че внимавай. Той ще те инструктира за задълженията ти. Взех това решение внезапно. Трябва да бъде изпълнено тази нощ. Много неща зависят от това.

— Разбрано, сър. Колко се плаща за работата? И кой ще ми плати?

Кръстникът, изненадан, че Бефино поставя въпроса за парите, все пак му отговори:

— Ще получиш петстотин долара за твоята работа. Съгласен ли си?

— Да, сър. Всичко е точно.

— Предполагам, че ги искаш сега, а?

Бепи се усмихна.

— Да, сър. Винаги предпочитам да ми плащат предварително.

— Защо предварително? — попита кръстникът.

— Само защото, ако ме очукат, майка ми да получи парите. Държа ги в едно скривалище в моята стая и тя ще ги намери. Ако не мога аз да ги имам, то поне тя да ги използва.

Дон Емилио пак се усмихна.

— Умен си, Бепи. Ти си момче, което мисли за бъдещето.

— Все пак не се притеснявайте, господин Морано. Ще си свърша работата. Бих искал да направя няколко удара за много пари. Интересуват ме големите пари.

Кръстникът погледна момчето и каза:

— Добре, Бепи. Ще получиш големите удари и големите пари. Само имай търпение. Не бързай прекалено много. Още си доста млад, имаш време. Затова по-полека, бъди търпелив.

— Да, сър. Ще почакам още малко.

Дон Емилио огледа Бефино и поклати глава, развеселен от амбициите на момчето.

— Човекът, на когото ще се представиш, е Сали Дематео. Както ти казах, той е груб, гръмогласен и буен. Обаче знае, че си мой човек, така че не се плаши. Казах му да бъде внимателен с теб. Сали е лош. Върши черната работа. Можеш да научиш нещо от него. Слушай и не му отговаряй дръзко. Само се учи.

— Обещавам ви да не се плаша прекалено много — каза Бепи шеговито. — Имам желание да науча всичко възможно.

— И не приказвай много пред тях. Ще започнеш да им досаждаш. Този път ти се възлага наистина голяма задача. Не карай Сал да се притеснява заради теб. Младоците лесно го нервират. Сали е много важен човек, който се издига в нашата организация, затова се отнасяй почитателно с него. Разбра ли? Повтарям ти това заради особеностите на Сали. Не искам да пострадаш, Бепи. Характерът му е много лош. Като свършите работа, ела пак при мен. Ще си поговорим повече.

— Добре, господин Морано. Никога няма да ви изложя. Ще се държа прилично със Сали.

Същата вечер към десет часа Бепи отиде с метрото в Манхатън. Беше се изтупал като конте — тъмносин костюм, бяла риза с бели райета, бяла вратовръзка, черни обувки и бели тиранти.

Когато опита да влезе в кафенето, портиерът отказа да го пусне вътре, защото му се видя твърде млад. Бепи му обясни, че е дошъл да

се срещне със Сали Дематео. Сали дойде на входа. След няколко саркастични въпроса той заведе Бепи до масата си. Бепи чу язвителни подмятания: „Ти ли си поканил това хлапе, Сали? Да не би да е новият ти телохранител?... Кое е това малко конте, Сал?... Я какъв костюм носи.“ На Бепи му идваше да се скрие под масата.

— Даже не го и познавам — отговори Сали на приятелите си. — Бил човек на шефа. Лично той го праща.

След това погледна към Бепи и каза:

— Сядай, момче. И не се притеснявай, че ще си смачкаш костюма.

Оркестърът започна да свири и мъжете се умълчаха. Музиката гърмеше. На сцената излезе едно момиче и затанцува под пламенния сладострастен такт на духовите инструменти — латиноамерикански ритъм, който напълно отговаряше на атмосферата.

— Момче, достатъчно ли си голям да пиеш? — подкачи го гръмогласно Сали. После нареди на сервитьорката: — Дай на тоя малък фукльо едно двойно.

— Не, госпожице, моля ви, само едно малко за мен. Благодаря — каза ѝ Бепи.

— Ще го направя малко — прошепна тя.

„Божичко — мислеше си Бепи, — тия типове са фрашки с гадни подигравки.“

Сервитьорката се върна с напитките и го огледа доста обстойно, но Бепи, понеже не знаеше чие гадже може да се окаже, не реагира. Не искаше да му забият нож в гърба заради непознато момиче, въпреки че според него тя беше хубавичка и съблазнителна. Много съблазнителна.

В музиката имаше нещо възбуждащо, което накара кръвта на Бепи да кипне. Непрекъснато се взираше в танцьорките. По едно време установи, че цялата маса го наблюдава, и отклони поглед, отпивайки от чашата си.

Сервитьорката го попита откъде е, но Бепи прикриваше всякакъв интерес или вълнения от разговора. Продължаваше да мълчи. Дон Емилио му беше казал да не приказва много. Отишъл бе там да върши работа, за която вече му беше платено, и нямаше намерение да го пребият заради някаква сервитьорка с влажни устни.

Сали поръча по още едно питие.

— Дай на малкия двойно — провикна се той.

Беше забелязал, че келнерката си пада по Бефино, обаче момчето не ѝ отвръща с взаимност. Развеселен от алкохола, той изгледа Бепи и със забързан, но вече пиянски говор изграчи:

— К'во става бе, момче? Не обичаш ли момичета? Непрекъснато гледаш настрани. Що така бе?

— Разбира се, че ги обичам. Обаче тази нощ не е подходяща за това. Имаме работа за вършене — отговори той, опитвайки се да надвика музиката.

— Охооо, имал си работа за вършене, а? — изкрещя Сали към приятелката си, която седеше до него. — Я чуй това, котенце. Тая нощ имал работа... О, тази нощ не е подходяща... — продължи да му се подиграва Сали. — К'во, да не си с тампон между краката? Или си едно малко педалче? Ама че готино — педалче с тампонче.

— Стига, Сали, за какви тампони дрънкаш? — отвърна му Бепи. — Морано ме изпрати тук да ти свърша някаква работа. Защо се заяждаш с мен?

— Щото си въздух под налягане, момче. С тоя спретнат син костюм имаш вид на девствен. Бас хващам, че още не си спал с жена — ревна разпалено над масата Сали. — Гарантирам ви, че тоя мухльо е девствен.

Бепи се усмихна притеснено, когато всички около масата започнаха да му се смеят.

Сали прошепна нещо на момчето до себе си. Тя беше гаджето му, Анита, и се очакваше скоро да се женят. Беше пуерториканка, красива, с хубаво тяло и прекрасни черти на лицето. Много сексапилна жена. Изглеждаше смутена от това, което ѝ говореше Сал, разгорещено спореше с него. Сали започна да я побутва. Беше пиян, но не толкова, че да бъде извинен за действията си.

— Действай, казах — заповяда ѝ Сали с груб глас. — Погали хлапето по пишката. Нека да се посмеем малко. Поиграй си с него, Анита. Накарай го да се изпразни в гащите.

— Та той е още дете. Да не си откачил? — възпротиви се тя.

Музиката беше толкова силна, че Бепи не можеше да чува съвсем добре какво говори Сал. Разумът му му подсказваше, че Дематео се опитва да го направи за смях. Имаше чувството, че са го съблекли гол. Започнаха да го връхлитат вълни от тревога.

Анита изпи едно двойно уиски на екс и се изправи. С изкривени от ефекта на питието устни, тя погледна Бепи. Дансингът бе предоставен на посетителите. Оркестърът свиреше великолепна подборка от шлагери. Възбуда изпълваше залата. Поглеждайки назад към Сали, Анита с неохота отиде при Бепи и започна да рови с длани в косата му.

— Хайде, мойто момче. Ела при кака. Да потанцуваме.

Бепи категорично отказа и приглади косата си.

— Не ми се танцува.

Масата избухна в смях, когато тя започна да се търка в него. После седна в скута му с думите:

— Сладурче, знаеш ли, че ме караш да си мисля срамни работи? Хайде, гушни кака, ела да потанцуваме.

Тя го правеше за посмешище. Бепи отново ѝ отказа — този път раздражено, но тя продължи да настоява. Сали, приятелите му и другите момичета се смееха толкова силно, че сълзи им потекоха от очите. Бепи се почувства изключително дребен и объркан. Предаде се. Музиката беше чудесна, а Анита определено беше красива. „Майната ти, Сали — помисли си той. — Ще мачкам задника на гаджето ти по дансинга, докато не ѝ омръзне.“ Взе решение да играе по гайдата на шефа.

Бепи и Анита започнаха да танцуват. Дъхът ѝ миришеше на скоч и очите ѝ блестяха. Оркестърът се развихряше, а музиката ставаше все по-пламенна. Кънтеше в салона и предизвикваше такава възбуда, че всички станаха на крака да наблюдават дансинга. Бепи имаше отлична фигура и беше много добър танцьор. Ритъмът му увличаше Анита. Лицето на Сали преbledня, когато околните ги аплодираха. Бепи я водеше гладко и на нея ѝ хареса да танцува с него. Постепенно всички започнаха да си разменят усмивки, потвърждавайки, че са забелязали порочността в движенията на Анита. Тя полюшваше таза си и се търкаше в Бепи, отдалечаваше се и после пак се приближаваше. Той усещаше как венериният ѝ хълм го подбутва. Беше му много приятно и почти забрави, че Сали ги наблюдава.

— Знаеш ли, че си добър танцьор? — прошепна тя.

— Ти също — отговори Бепи и я целуна по ухото.

Всеки път, когато се окажеше пред очите на Сали, той се стремеше да се отдръпне от нея като предпазна мярка. Но когато се

смесеха с тълпата, ѝ даваше да разбере, че не танцува с Мики Маус. Притискаше се между бедрата ѝ и на нея ѝ харесваше. Сграбчи я за задника и това също ѝ хареса. Притисна набъбналия си член в нея и го задържа между бедрата ѝ, докато очите ѝ не потвърдиха, че е почувствала неговата надареност. Тарапаната беше толкова гъста, че Сали нямаше как да ги види и Анита го съзнаваше. Реши, че може да се наслади на закачките на това безумно хлапе. Искрите в погледа ѝ издаваха за какво си мисли. Посегна небрежно надолу и опипа лудо възбуждения му член. Дебелината му накара очите ѝ да се разширят от удоволствие. Тя се вгледа дълбоко в очите му и откри едно изгарящо от страст момче. Наблюдавайки как изражението на лицето ѝ се променя, когато го докосна, той ѝ се усмихна и прошепна:

— Ела при батко.

Оркестърът прекрати изпълненията и те се върнаха на масата. Бепи седна бързо, опитвайки се да прикрие възбудата си. Сали започна да се държи още по-лошо. Не му оставаше нищо друго, освен да покаже на приятелите си, че е готов да отиде докрай.

На масата имаше още петима мъже и пет жени. Приличаха на голямо, весело семейство. Човекът, който седеше до Бепи, изглеждаше дружелюбен и го похвали, че танцува добре. Затова, търсейки приятелски настроено ухо, Бепи го попита:

— Защо ми натрапва приятелката си?

— Спокойно, момче. Такъв си е, когато се напие. Обича да кара хората да изглеждат кофти или като мухльовци. Просто не се нервирай. Нищо няма да ти се случи. Прави каквото казва и няма да пострадаш. Само прави каквото казва и не му давай повод. Остави го да излезе с достойнство от положението.

Но Сали отново тикна Анита към мястото, където седеше Бепи. Този път обаче тя не се противи толкова много и Сали го долови. Анита бързо хвана ръката на Бепи и каза:

— Ела да танцуваме, разгонен развратнико.

Това, че го нарече „разгонен развратник“, обиди Бепи и той ѝ отказа — доста прибързано. Сали вдигна очи и изрева:

— Заведи го горе. Да, заведи тоя мухльо горе в стаята. Провери дали е мъж! — Той се изсмя и огледа седящите около масата, търсейки подкрепа за безумието си.

Той изпитваше и Анита, искаше да види как ще реагира. А тя определено не издържа изпита. Беше прекалено припряна.

— Хайде, Бепи, ела горе — каза тя забързано и добави шепнешком, — имам едно пухкаво котенце за теб.

Отвратен от създалото се положение, Бепи се замисли: „Пухкаво котенце ли? Тая пеперудка наистина ли очаква да се кача горе и да я чукам? Какво им става на тия хора? Гледай в какво се забърках!“

Другите около масата извърнаха неловко погледи, но продължиха да се смеят, за да не разсърдят Сали. Беше отишъл прекалено далече и всички го съзнаваха.

В последен опит да прекрати играта, Бепи се сопна:

— Дошъл съм тук по работа. Кога започваме?

Човекът до него го докосна по ръката и прошепна:

— Слушай, момче, когато Сали нареди нещо, ние го изпълняваме. Не му се репчи, за да не пострадаш. Остави го да те прави на мухльо. Трай си. Ако продължаваш да му приказваш така, накрая ще литнеш от покрива, още тази нощ. Кротувай. Така ще живееш по-дълго.

— И какво трябва да направя? — попита го Бепи. — Да се кача горе и за да не го ядосам, да изчукам гаджето му, което май се е нагълтало с испанска муха?

— Луд ли си бе, малкия? Само се прави на ударен и не върши глупости. А си я чукал, а си мъртъв. Няма да доживееш до утре.

Бепи трескаво премисляше положението. Белите зъби на красивата пуерториканка блестяха пред него като сбъдващ се сън. Смехът, стигащ почти до писък, кънтеше в ушите му. Студена пот изби по кожата му. Беше въпрос на достойнство или унижение. Намираше се на много тънката граница между двете. Беше в трудно и сериозно положение. Затова реши: „Ще я чукам. После ще убия тоя мръсник с голямата уста. Няма друг начин да се разбереш с такава драка. Ще пръсна задника на готиното му гадже! След това ще очистя тоя шибан ненормалник. Ще разкажа на господин Морано как се е отнесъл с мен. Той ще ме разбере.“

Анита вече го водеше към откритото вътрешно стълбище. Без да има представа какво е решил Бепи, Сали продължаваше да му се смее. Бепи се остави да бъде замъкнат до горната площадка, като се движеше бавно и с привидно нежелание.

Анита непрекъснато се обръщаше назад към него и красивата ѝ южняшка усмивка откриваше безупречните ѝ бели зъби. Хванала ръката му като на малко момченце, тя прошепна на завален английски:

— Кака само ще поиграе с теб. Не се бой. Няма да ти прави лошо, сладурче.

Това допълнително разбунтува стомаха на Бепи и той я стрелна със свиреп поглед.

Горе в апартамента Бепи я огледа по-внимателно и мислено си отбеляза, че е облечена в тясна плетена рокля от две части. Без сутиен и без гащички — установил го беше, докато я опипваше на дансинга. Вътре беше горещо и само една малка крушка светеше в ъгъла на стаята. Бепи никога не бе предполагал, че ще се окаже в такава ситуация с жената на мафиотски бос, който, полуобезумял от алкохола, продължава да пие на долния етаж. Чувстваше се притеснен, уязвим и в много опасно положение. Обаче вече бе решил.

Той подложи един стол на вратата, за да не може някой да влезе. Щом се приближиха до леглото, Анита мигновено се хвърли в обятията му и започна да го целува като стръвница. Езикът ѝ не спираше. Бепи отвърна на страстната ѝ нежност с грубовати действия. Знаеше, че ѝ е хубаво да я докосва. Целуна я чувствено и после с едно движение издърпа пуловера ѝ нагоре през главата и го свали. Гърдите ѝ бяха големи, твърди и потни. Тялото ѝ беше влажно и хлъзгаво заради повишаващата се възбуда. Тя изстена и отново го целуна. Вече нямаше спиране. Анита започна да пъшка, горяща от желание, и да издава страстни звуци. Бепи бръкна под полата ѝ и тя изхлипа, когато пръстите му проникнаха дълбоко в мокрото ѝ влагалище.

Започна да му шепне на испански. Горещият ѝ дъх, примесен с миризма на скоч, действаше възбуждащо. Той се спря, за да я погледа как стене и гали страстно гърдите си. За жалост Бепи трябваше да бърза, може би като никога през живота си. Иначе би я гледал цяла нощ как играе със себе си. Анита беше изключително съблазнителна и порочна. Обаче той трябваше да действа бързо. Това бе големият му шанс да си разчисти сметките с онзи гнусен боклук на долния етаж. Бепи съблече сакото и панталона си с по едно бързо движение, но не свали подмишечния кобур и ризата си. Вдигна тясната пола на Анита високо над закръгления ѝ задник и венериния ѝ хълм, покрит с буйни

черни косми. Приблѳжи се до нея и силно възбуденият му орган запулсира между бедрата ѳ.

Неочаквано тя се сепна и очите ѳ нервно се обърнаха към вратата, но това продължи само миг. Страхът от Сали явно бе господар на нейното съзнание до момента, в който наедрелият му и топъл член се плъзна високо нагоре между бедрата ѳ и трескаво започна да се трие по набъбналите ѳ срамни устни. Играта бе надминала всички очаквания. Със засилването на тласъците му, очите на Анита се обърнаха с бялото напред.

— Влудяваш ме — шепнесе тя. — Изригвам. Ох, Господи!

Полуоблегнат върху тялото ѳ, надигайки се нагоре, Бепи я погледна и прошепна:

— Не е зле за девственик, а?

Той никога нямаше да забрави непредполаганата еротична смесица от страх и оргазъм, която изживя.

Когато спазмите утихнаха, Бепи бързо се облече.

— Бепи — прошепна тя, — моля те, още веднъж. Хайде да се любим пак.

— Да не си откачила? Оня бесен пес долу сигурно вече ражда кученца.

Бепи тръгна към вратата и изобщо не се обърна да погледне Анита. Хванал сакото си в ръце, той умишлено остави подмишечния кобур да се вижда и нарочно започна да си вдига тирантите чак когато тръгна надолу по стълбите, пред погледите на насядалите около масата на Сали. Това накара хората, които му се смееха толкова шумно, да прочетат между редовете и да си направят собствени изводи за него. Разговорът секна и на масата задълго се възцари пълна тишина. Мнението им за Бефино Менесиеро беше окончателно оформено: „Без съмнение това хлапе е напълно откачено.“ Бефино бе отправил предизвикателство към Сали Дематео — обладал бе Анита, преминавайки по този начин много тънката граница между уважението и незачитането, така важна за мафията. Без да издава и най-малкото вълнение, погледът на Бепи бързо обиколи масата.

Сали го изгледа злобно, но не каза нищо. Вече нямаше шеги. Никой не проронваше дума. Застанал до масата, Бепи поизпъна ризата и вратовръзката си, като се стараяше ръката му винаги да е близко до кобура с късоцевния пистолет. Наблюдаваше внимателно и разчиташе

на нищожната надежда, че решението, което бе избрал, няма да се окаже фатално. Сали не отместваше очи от него. Погледът му вещаеше смърт. Човекът, който седеше до Бепи, стана и смени мястото си.

Сервитьорката предложи на Бепи още едно питие. Той го прие и малко се поотпусна. Тя му се усмихваше дружелюбно, но Бепи ѝ отвърна с кратка, нервна усмивка. Чувстваше, че е съвсем сам.

След десетина минути Анита слезе надолу по стълбите, като се опитваше да си дава вид на момиче, което не е правило любов допреди малко. Само че беше невъзможно. Бепи я погледна, отпи от чашата си и реши да чака нарежданията на Сали. Замисли се за крайно опасната си постъпка. Беше изклатил годеницата на шефа, но все още никой не дръзваше да коментира случилото се. Сали гледаше втрещено в Анита и имаше вид, че ще се пръсне, но не предприемаше нищо.

След малко, като отпрати всички момичета, Сали заговори с тих глас:

— Тази вечер тук се случи нещо крайно нередно, но не мога да допусна то да попречи на важната работа, която ни предстои. Ще го уредим по-късно. Да не мислим за него. — Посочи с пръст към Бепи и в очите му имаше зловец пламък. — Старият иска да се вмъкнеш във фабриката за сутиени на Четвърто авеню като малък гнусен червей, какъвто си в действителност. Исква да пропълзиш като червей и да влезеш през една вентилационна тръба на втория етаж, да слезеш по стълбите и да ни отвориш вратата. Ако някой те спипа, казваш, че търсиш едно момиче. Или нещо в този смисъл.

Когато Сали произнесе думата „момиче“, лицето му почервенея от потиснатия гняв, но се овладя и продължи с инструкциите:

— Ще те чакаме отвън. Пускаш ни в сградата и ние ще свършим останалото. Не прави гафове. Стига ти един за тази вечер. Друг път ще се разправям с теб за малкото ти приключение с Анита. Тя ще ми разкаже точно как си се държал с нея. Обещавам ти, боклук такъв, че тази вечер няма да мине за моя сметка. Шибаното ти целомъдрие сега принадлежи на мен.

В опит да смени темата, Бепи попита:

— А какво трябва да направите вие, момчета, вътре?

Сали прошепна с фалшива усмивка:

— Ще убием Пит Лунго. Разпоредено е да умре. Той се намира в стая 208. Там е кабинетът му. Винаги работи нощем, защото фабриката

му не спира. Шефът го иска мъртъв тази нощ, за да не може утре да присъства на една среща в Лонг Айлънд. Ясно ли е, Бефино, имаш ли още въпроси? Сега знаеш цялата работа... С други думи, Бефино, знаеш прекалено много. Tu capeesh?

— Io capito tutto, molto bene, signore Salido^[2] — отговори му Бефино и го погледна предизвикателно.

Той ясно разбираше, че Сали съвсем преднамерено му бе казал твърде много — вероятно за да си осигури оправдание, че е очистил и него. Един истински шеф никога не би говорил толкова изчерпателно по подобни въпроси. Сигурно щеше да каже на Морано, че се е наложило да премахне момчето. Знаело е прекалено много и затова са били принудени да го убият. Необходимо беше Бепи да съчини алтернативен план, да обърка Сали, така че да промени намеренията си по отношение на неговия живот.

Часът бе два след полунощ. Барът затваряше.

— Добре, да тръгваме — каза Сали. — Хайде да си свършим работата, Бефумо... или как точно ти беше името...

Бепи се качи в колата им и отидоха до фабриката. Там го оставиха, като му посочиха сградата и вратата, която искат да им отвори. Той заобиколи по страничната алея и започна да търси вентилационната тръба. Не му се искаше да унищожи хубавия си син костюм в мръсната тръба, но работата трябваше да бъде свършена, и то още тази нощ.

Забеляза един светещ прозорец на втория етаж. През три прозореца от него имаше стая, която беше тъмна, но с отворен прозорец. За октомври времето беше горещо — същинско циганско лято.

Отвореният прозорец беше голям късмет за костюма. Пълзенето във въздуховода се отменяше. Бепи с лекота се изкачи по водосточната тръба до втория етаж и се прехвърли през прозореца. Влязъл вече вътре, той пооправи дрехите си. Не виждаше добре къде стъпва, но тръгна бавно към светлината, която се процеждаше откъм коридора зад вратата.

Вместо да отиде долу да отвори на Сали, той тръгна тихо по коридора, търсейки стая 208. Забеляза вратата и се вмъкна вътре. Зад едно бюро седеше мъж. Бепи му се усмихна и каза:

— Извинете, сър, търся господин Пит Лунго.

— Аз съм Пит — отговори мъжът. — Само че кой те пуска вътре?

Бепи извади пистолета и бързо тръгна към човека.

— Господин Лунго, не съм дошъл да ви убия, а само да ви ограбя. Не вдигайте шум, иначе ще бъда принуден да ви ликвидирам. Искам всичките ви пари. Веднага. Ако мръднете или издадете звук, ще ви натъпча с олово. Като едното нищо. Хайде, Пит, бързо изваждайте парите.

Пит изглеждаше потресен.

— Не стреляй. Не прави глупости. Знаеш ли кой съм аз? Аз съм капо. Пит Лунго. Не си търси белята, момче. Аз съм голям залък за твоята уста.

— Ти си голям залък, ама аз съм гладен циганин — отвърна му Бепи. — Просто ми дай парите и ще си останеш капо. Ако не ми дадеш достатъчно, ще те убия още сега. Повярвай ми, ще те убия. Затова не ми прави номера.

— Добре, добре. Ще ти дам много пари. Не прави щуротии.

— Е, Пит, чакам. Побързай. Без резки движения. Бързай, но без номера. Направиш ли се на тарикат, започвам да стрелям.

Движенията на Пит бяха бързи, но изглеждаха като на забавени обороти. Отвори едно ковчеже и извади няколко пачки банкноти.

— Ето — каза той, — от това ще останеш доволен. Тук са шест хилядарки.

Бепи напъха парите в джоба си.

— Сега си изпразни джобовете. Дай ми пръстените, часовника и портфейла.

Пит погледна Бепи втрещено, опитвайки се да му внуши, че прави голяма грешка, но му подаде всичко. Бепи натъпка бижутата в джоба с парите.

— Добре, Пит, легни по корем. Ще те завържа.

Донякъде успокоен, Пит легна. Бепи взе сакото му от облегалката на стола и покри с него пистолета, за да заглуши звука. Доближи оръжието до главата на мъжа и бързо изстреля два куршума в нея. Шумът не беше толкова силен, че да привлече нечие внимание. Бепи обърна джобовете на Пит, за да засили впечатлението за обир.

Той напусна сградата бързо, като изтри дръжките на вратите по пътя си и отмести резетата на входния портал с крак. После пресече

улицата към мястото, където беше паркирал Сали. Пресметнал бе, че ако убие Пит сам, ще лиши Сали от възможността да си отмъсти. Сали не би могъл да обоснове пред Морано удара си срещу Бефино. Понеже самият Бепи бе извършил убийството, той не би могъл да се разприказва за него и Сал оставаше без убедителен мотив да го премахне. За Бепи това беше застраховка — нещо, което е длъжен да направи, за да остане жив.

Когато стигна до колата, Сали излезе от нея и му нареди:

— Качвай се бързо и ни чакай. Ще се върнем след малко.

— Всичко е приключено, Сали — каза му развълнувано Бепи. — Докато бях в сградата, пречуках Пит. Погрижих се за всичко. Да се пръждосваме отгук. Хайде, да тръгваме, преди да са ни видели.

— Ти майтап ли си правиш с мене бе? — попита Сали. Обърна се разгневен към своите хора. — Ако тоя мърльо се бъзика с нас, избрал е най-готиния момент.

— Слушай, Сали, не се бъзикам. Гръмнах го два пъти в главата. И без това бях там, реших да ти спестя усилието. Да кажем, че ми дължиш една услуга, а? Сега да изчезваме, докато не са дошли ченгетата.

Сали се взираше удивен в момчето.

— Надявам се, че разбираш колко важно бе това покушение да стане тази нощ, нахално копеленце. Нямах срам от нищо — кресна му Сали. — Сигурен ли си, че си очистил Пит Лунго, а не някой друг?

— Да, сигурен съм.

— Сигурен ли си, че е мъртъв?

— Гадният му мозък е пръснат из цялата стая. Какво значи това според теб? Искаш да отидеш и да му провериш пулса ли?

— Надявам се само да не излезеш лъжлив самохвалко.

Бепи го погледна в очите и каза невъзмутимо:

— Нали знаеш, че не говоря празни приказки?

— Качвайте се в колата и да тръгваме — изкрещя гневно Сали.

Всички наскочаха в колата и потеглиха.

— Можете ли да си представите? Ще трябва да обяснявам на Морано тази каша... Как това шибано пишлеме е извършило цялото покушение. Представяте ли си? Тази нощ пикльото се оказа истинско проклятие за мен.

Бепи не се съдържа:

— Нали старият ме изпрати тук? Щом е така, сигурно знам какво правя. Ти искаше Пит да умре. Е, той вече е мъртъв. Работата е свършена. Защо се оплакваш още? Иди, кажи на Морано, че съм го направил вместо теб. Кажи му, че тази нощ ти свърших всичката работа.

Сали протегна ръка през цялата задна седалка и сграбчи Бепи за гърлото.

— Би трябвало да те убия още сега, копеленце такова. Би трябвало... — Сали го пусна и замълча като онемял. Хората му изглеждаха доволни, че работата е свършена, и не коментираха.

Оправяйки ризата си със спокойни движения, Бепи попита:

— Приключихме ли вече с всичко? Можем ли да си отиваме вкъщи?

— Да, можем да си отиваме. Обаче убеден ли си, че си убил Пит Лунго? Това е всичко, което ме интересува. Трябва да съм сигурен — почти изкрещя Сали.

— Ако се появи в Лонг Айленд утре, ще ти върна парите — отговори Бепи, за да утвърди превъзходството си над Сали.

— Да знаеш, боклук такъв, трябва да те убия. Може би не сега, но трябва да те убия. Ти си едно малко тарикатче. Тази нощ ме постави в доста объркано положение, но утре ще размисля по-сериозно, Бефино — заплаши Сали. — Можеш да си сигурен, че ще бъдеш един малък умрял боклук!

— Остави ме при най-близката станция на метрото за Бруклин — отвърна Бепи. — Онзи е мъртъв като пирон, Сали. Има страхотна дупка в главата, голяма колкото на Анита пу... Две дупки има в главата, не една. И още се притесняваш за това? Остави ме някъде, връщам се в Бруклин.

Думите на Бепи накараха мъжете в колата да прихнат. Някой каза:

— Това хлапе е чалнато. Бързо го остави някъде. Ега ти откачалника.

Когато колата спря до тротоара, за да слезе Бепи, той направи още едно, последно изявление:

— Сали, не забравяй как се държа с мен тази нощ. Ти ме подтикна към цялото премеждие. Ти си голям мъж, но не си достоен за

уважение. И можеш да си сигурен, че ще те убия, преди ти да си ме убил.

Изтича бързо надолу по стълбите към станцията на метрото. Сали остана да се взира в нощта, докато колата се отдалечаваше от тротоара.

Два дни по-късно Бепи се яви при дон Емилио. Босът го прегърна. Бепи бе горд, че му се оказва такава чест.

— Чух, че си се справил отлично съвсем сам — каза дон Емилио. — Разказаха ми цялата история. Ти вече си доказан мъж. Вестниците твърдят, че е било обир. Случаят не се свързва с нас. Всички мислят, че той е ограбен и убит от крадец.

— Господин Морано, той беше ограбен. Аз наистина го обрах, преди да го убия. Изтръсках го.

Босът огледа с усмивка Бепи.

— Познавам почерка ти. Хубав стил. Съчетавах нещата така, че да работиш и за мен, и за себе си. Много добре, Бефино. О, Сали Дематео идва вчера в Бруклин. Каза, че в разрез с нареждането му си извършил сам нападението. Дръпна цяла реч. Много го беше яд на теб. Заплаши, че ще те убие, но аз го посъветвах да забрави за това, защото си под моя закрила. Чух, че си закачал приятелката му. Вярно ли е?

— Да, сър, вярно е. Но той настоя пред всички да го направя и аз се подчиних. Насила ми я натрапи. Опитваше се да ме изкара мухльо пред другите, а това няма да позволя на никого. Не исках да му скършвам хатъра и я опънах веднъж.

Морано се изсмя:

— Опънал си я? Какво искаш да кажеш? Изглежда, си изкарал доста бурна нощ, моето момче. Не е зле да не бързаш толкова, казах ти вече. Прекалено рано искаш да станеш много голям, Бефино. Тези хора ще те преследват. Ще дебнат около нас и ще пострадаш. Ние не искаме да си в такова положение. Ще опитам пак да поговоря със Сали по въпроса. Не знаех, че е толкова сериозно. Ще се помъча да ти уредя примирие.

— Да. И като ще се занимавате с това, опитайте и на него да му уредите примирие — каза с усмивка Бефино.

[1] Мляно месо с макарони (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Много добре разбирам всичко, господин Салидо. (итал.). —
Б.пр. ↑

КНИГА II
1945 — 1947

4.

Бефино се бе утвърдил като млад наемник за силови акции. Изпълняваше морално задължение, което се коренеше в миналото на рода му. Мафията го приемаше и гледаше на него като на човек, който вдъхва респект — изпитан убиец на такава ранна възраст. Предопределен да поеме по постлания с жестокост път на съдбата, той започна двойствения си живот.

Дните в училище не бяха приятни за Бепи, Маймуната и Червения. Училището, в което ходеха, се подготвяше за годишните изпити и всички ученици в квартала се вълнуваха. Родителите купуваха нови костюми и рокли за децата си, с които да се явят на тържествата по случай преминаването в по-горен клас или дипломирането им. Една вечер, докато се хранеха, синьора Финамета Менесиеро се обърна с въпрос към сина си:

— Кога ще отидеш да си купиш костюм за дипломирането, Бепи?

Той продължи да яде с надеждата да избегне отговора. След малко, опитвайки се да я залъже, подхвърли:

— Ей, мамо, много ми се услажда твоята *pasta lentica*^[1]. Ти си най-добрата готвачка на света. Лещата е много полезна, нали, мамо?

Прекъсвайки за момент вечерята си, Паскуале се намеси:

— Аз научих майка ти да готви. Когато се запознах с нея, не можеше да изпържи едно яйце.

— Бях съвсем младо момиче, когато се омъжих за баща ти, но се научих бързо — защити се Финамета.

Бепи вярваше, че с въпроса за дипломирането е приключено. Обаче грешеше. Финамета отново подхвана темата:

— Бепи, попитах те за костюма. Събрала съм ти пари, за да можеш да си избереш нещо хубаво. Винаги си искал да се „изтупаш“. Може би с един приятен костюм от кафяв пепит като този на братовчед ти Джери.

— Мамо, не ми е нужен костюм.

— Защо не?

— Защото не съм поканен на годишните изпити. Така че не ми трябва костюм. Още по-добре за нас. Ще икономисаме пари.

— Как така не си поканен? Това не го разбирам. Всички родители присъстват на дипломирането на децата си. Бяхме на тържеството на Марио. Изглеждаше много красив на подиума. С баща ти се чувствахме много горди заради него.

— Знам, мамо. Обаче аз съм различен от Марио.

— Слава богу, че не съм като теб, Бепи — бързо го прекъсна Марио.

— Слава богу, че аз не съм като теб, шишко — отвърна му заядливо Бепи.

— Абе, Бепи, знаеш ли защо не ти върви училището? — продължи да го дразни Марио.

— Защо бе, дебелак?

— Защото си прекалено зает да чукаш оная Марджи, ето затова.

Паскуале удари по масата и извиси глас:

— Когато си изпия еспресото, ще си поприказвам с Бепи за училището. Ясно ли е, Финамета? А сега млъквайте всички. Трябва да се наядем. Не искам да получа киселини в стомаха.

Финамета се подчини, но се разплака и изхлипа, че Бепи ще я довърши, и продължи да нарежда:

— Това момче постоянно ми сервира нещо неочаквано. — Каза, че вече не издържала, че ще се поболее. — Всичките ми племенници завършват училище! Обаче не и малкият ми син! Той щял да забогатява бързо!

След вечерята, захапал клечка за зъби, Паскуале запита Бепи:

— Какво искаше да кажеш? Минаваш ли или не? Почти на шестнайсет години си!

— Татко, постигнах едно хубаво споразумение с директора. Той каза, че може да ме остави в същия клас, защото съм на границите на пределната възраст. Обаче ако се съглася да не се явявам на годишните изпити и на тържеството за дипломирането, щял да ми помогне да постъпя в някоя гимназия по мой избор, ако са съгласни да ме приемат. Попитах го защо не може поне да присъствам на церемонията по дипломирането, а той ми отговори, че сигурно ще предизвикам сбиване или безредици. Тоя е побъркан. Аз никога не се бия. Прекалено съм зает с уроците в училище, за да се бия. Той е еврейн и

не обича италианците. Мисли си, че италианците винаги налитат на бой.

Паскуале бавно извади клечката за зъби от устата си и попита с присвити очи:

— Ти ли си единственият, който е направил такава сделка с директора?

— Да. Нали съм направил добра сделка, татко?

Изведнъж Паскуале се нахвърли върху Бепи, готов да го пребие. Финамета закрепця:

— Не, не, ще му съсипеш хубавия нос! Моля те, не го наранявай. Страшно си жесток! Много силно го удряш. Остави го, Паскуале.

Въпреки молбите ѝ Бепи получи два доста силни удара в главата и му се зави свят. При обикновени обстоятелства той би оказал съпротива, но този път ударите нанасяше баща му и Бепи беше готов да понесе боя с достойнство. Никога не би вдигнал ръка срещу баща си или майка си. Италианците държат на това. Ah rispetto.

Финамета с тревога изми кръвта от устните на Бепи и го огледа, възхищавайки се тайничко от лицето на сина си.

— Та коя е тая Марджи, с която чукате заедно, figlio mio? — попита тя. — И какво означава това „чукане“?

Бепи погледна майка си в очите и отвърна:

— Недей да слушаш Марио, мамо. Нещо му хлопа. И не е зле да мине на диета. Вчера си сцели новия панталон.

Две седмици по-късно, Бепи, Маймуната, Але Хоп и Червения си приказваха за средните училища. Маймуната попита:

— В кое училище ще ходиш, Бепи?

— Баща ми е готов да води война. Не ме пуска да уча в „Ню Маунтин“. Казва, че трябва да стана шивач като Марио. Брат ми ходи в Източното средно шивашко училище в Манхатън, където трябвало да ида и аз — отговори Бепи.

— Майтапиш ли се бе? Ти — шивач! Не ти вярвам. Ти ще станеш професионален убиец, а не шивач.

— Я не дрънкай! — повиши глас Бепи. — Аз съм още само на шестнайсет години. Някой ден може да стана прочут шивач. Как ви се струва? Ще взимам поръчки за убийства само от време на време

заради многото мангизи. Трябва да се замогнем, да се измъкнем от тая мизерия. Тя ме задушаваша. Явно ще се наложи да минем през някой друг труп по пътя нагоре, но нямаме избор. — Той отново сниши гласа си. — Трябва да се работи нещо. А по въпроса за училището нищо не мога да направя. Все още командва баща ми, а аз го обичам. Длъжен съм да поддържам мира, въпреки че не съм сигурен дали ще се получи нещо. Най-малкото, трябва да опитам заради стария.

— Разбирам те — каза Маймуната. После се обърна към Червения и попита: — Искаш ли да се хванеш на бас, че тоя ще стане шивач? Кажи на какво, приемам всякакви условия. Ти също, Але Хоп. Хайде да се обзаложим. Аз казвам, че той ще издържи най-много две седмици в шивашкия клас. Казвайте на какво се хващаме.

Червения се усмихна на Бепи:

— Маймуната е прав. Няма начин да не спечели.

— Слушайте, нашият бизнес си продължава както обикновено. Щом ми се обаждат, започваме да действаме. Нищо не се е променило. Ще дойдат нови поръчки, а в тях има пари. Вижте, приятели, поели сме ангажимент да работим за най-главния. Ще трепем типове, които и без това са долни мръсници, боклуци. Ние правим услуга на страната си. Дон Морано прочиства Бруклин. Така ли е? — попита насърчително приятелите си Бефино. — Прав ли съм, Червен?

Червения не отговори. Обърна поглед към Маймуната.

— Аз съм с тебе, Беп — каза Але Хоп. Той посочи с пръст Червения и добави: — Тия смотани миланци ги е шубе да се обвързват.

През следващите седмици Бепи ходеше в манхатънското средно шивашко училище. Пътуваше с метрото сам, а Марио отиваше до същото училище с приятелката си Глория. Марио не желаше брат си наблизо, защото обичаше да послъгва пред гаджето си, а Бепи би могъл да изтърве нещо неподходящо. Все пак Бепи проявяваше разбиране.

Ако пътуваш сам с метрото в Ню Йорк, можеш да видиш какво ли не. Линията от Бруклин до Манхатън сама по себе си беше един обособен свят. Част от хората, които я ползваха, бяха такива уникални екземпляри, че някой зоолог би могъл да наблюдава с часове как се движат напред-назад из претъпканите влакове като мравки, хвърлят си бегли погледи или пък се взират опулени един в друг. Имаше

дребнички възрастни женици, едри старци и, разбира се, майки, които тъпчат дъвки в устите на децата си, за да не повърнат.

Имаше яки бабаити и религиозни групички от всякакви вероизповедания и националности, седнали или застанали прави до удивително екзотични хора от всички краища на света, включително обратни негри, обратни азиатци, обратни евреи, дори и няколко много вежливи, облечени в костюми от три части, обратни италианци от Милано с чадъри под мишницата. И всичко това пътуваше в метрото на Ню Йорк.

Подобно на музиката, метрото притежаваше някаква особена магия, която размътваше скудоумните мозъци на някои и ги караше да следват порива на слабините си. Опипвачът — една особена порода — си избираше някое стоящо самичко, хубаво момиче и то се превръщаше в сутрешния му триумф или в преследвана жертва. Той обикновено маневрираше сред навалищата, винаги с усмивка и извинение, но упорито напредваше към нея. Не липсваше и жената опипвач. Тя седи и чака жертвата ѝ сама да дойде при нея. Понякога, ако извадиш лош късмет, вместо зажадняла дама ти се лепва мъж, който се опитва да те погали по члена. И така, пътуването с метрото беше неразделна част от живота на подрастващите в прекрасния град Ню Йорк.

Един ден, когато Бепи бе отишъл в мъжката тоалетна на училището, там влезе високо русо момче. Беше поне метър и деветдесет и държеше баскетболна топка до гърдите си. В облицованото с плочки помещение прокътят зареден с женственост глас.

— Здравсти, мъжки.

Бепи вдигна поглед към лицето на русия гигант и го зяпна, без да знае какво да му каже.

— Какво става, синеокия? — попита накрая той.

Онзи, притиснал топката до гърдите си, отвърна с широка усмивка:

— Надявам се, че ти ставаш.

Бепи се озърна.

— Ама и днес е един ден, а?

— Да бе, нали?

Бепи се усмихна и после каза спокойно:

— Съжалявам, синеокия, ще закъснея за час по шивашка практика.

Свикнал с училищата в Бруклин, Бепи не можеше да понася това ново училище. Осемдесет процента от учениците бяха черни. Изведнъж той попадна в малцинството и това не му харесваше. Липсваха му шантавите момчета от Бруклин. Те си се събираха при сладкарницата и похапваха сандвичи с кюфтета и италиански хлебчета с наденица, а в същото време той бе сред съвсем непознати, надянал престилка като обуцар. За него това бе друг свят. Всичките му приятели имаха кратки прякори, докато тези типове носеха внушителни имена като на надути политици. Сред новите му съученици имаше Джон Ърл Б. Валънтайн, Чарлтън Тийдър Дж. Уошингтън, Оби Лий Уилиамстън и Робърт Ливингстън Паркинсън. В това училище Бефино нямаше на кого да се опре, нямаше приятели. Чувстваше се като захвърлен сред бетонна джунгла.

Един ден някакво момче каза на Бепи:

— Хей, ти, мръсен жабар, лапни ми чепа. Хайде. Лапни ми чепа, казах.

— Добре — отговори му Бепи. — Извади го! Извади го!

Момчето се обърна и побягна по-бързо от вятъра, преследвано по петите от Бепи с нож в ръка.

На другия ден чернокожите обявиха война. Малцината евреи бяха угрижени. Трима от тях разговаряха възбудено, след като бяха нападнати в мъжката тоалетна:

— Кой започна тази война и защо? Заплашват да избият всички бели в училището. Процентното съотношение не е в наша полза — твърдеше едното момче.

Опитвайки се да мобилизира еврейчетата да отвърнат на удара, Бепи им отговори:

— Можем да ги победим! Майната им на процентите и на тия черньовци. Кой мислите, че започна, майка му стара? Давайте да съберем нашите хора и да свършваме. Можем да се бием с тях даже и на техен терен — крещеше той.

— Белите сме само двацет процента. Не можем да спечелим в открита война. Нямаме достатъчно хора. Как да победим? Процентите са срещу нас.

— Нали ни се полага закрила? — попита едно момче.

— Полагат ти се фъшкии — кресна му с отвращение Бепи. — Щом искаш закрила, трябва да се бориш за нея.

Те обаче не пожелаха да се обединят зад него и настояваха, че училищната управа трябва да се нагърби с решаването на въпроса. Бепи знаеше, че са прави за процентите. Липсваше нагласа за победа. Разбираше, че му е нужно подкрепление от бруклински момчета. Не можеше да се справи с тази битка сам и съзнаваше, че в скоро време ще претърпи първото си крушение в това училище.

Оттогава той носеше пистолет дори в часовете. Принуден бе да пикае по разни ъгълчета извън сградата. Веднъж две чернокожи момчета го нападнаха в тоалетната. Би се с тях в продължение на петнадесет минути. Беше добър уличен побойник и въпреки че понесе доста удари отвсякъде и го отупаха здраво, успя да нарани лошо единия от тях. Накрая боят бе прекратен от други момчета и учебните занимания продължиха, но местните хъшлаци не се отказаха от войнственото си настроение. Разправяха из цялото училище, че след часовете ще го хванат и ще го убият. Заплашваха го цял ден. Чернокожите крачеха из коридорите в междучасията и викаха: „Ще те чакаме, жабар!“

След часовете Бепи се скри в сградата и се опита да остане спокоен. Погледна през прозореца и видя, че го чака цяла армия. Промъкна се в кабинета на заместник-директора и се обади на Червения по телефона. Никой не му отговори. Обади се на приятелката на Червения, за да провери дали не е там. След училище Червения обикновено я чукаше или вкъщи, или у тях, преди майка ѝ да се прибере от работа. Норма вдигна телефона и каза, че е отишъл в игралната зала преди около петнадесет минути.

— Как така днес не е при теб, Норма? Много ми е необходим.

— Защото не съм разположена. Всеки месец се случва — отговори му тя.

— Норма, направи ми една услуга. Изтичай до игралната зала и извикай Червения да ми се обади на този номер веднага! Здравата загазих. Моля те, направи го още сега. Важно е. Ще чакам до телефона. Побързай. Имам сериозен проблем.

— Ама аз съм с превръзка. Имам болезнени спазми. Не мога...

— Ей, Норма — прекъсна я Бепи, — майната им на превръзката и спазмите ти. Повикай ми Червения *веднага*. Не говори като глупачка.

Побързай! Въпросът е на живот и смърт. Едни чернилки искат да ме очистят.

— Добре, Бепи, отивам. Стой до телефона, а аз ще изтичам да го доведа.

— Благодаря ти, Норма.

Часът беше четири следобед. Бепи се чувстваше съвсем безпомощен в празното училище. Макар че носеше единия от откраднатите в кафенето на Дебелака пистолети, разполагаше само с шест патрона. Хората навън бяха четиридесет или петдесет. Обаче той не искаше да застреля някой от тях пред очите на цялата тълпа. Беше достатъчно умен да не го прави.

Изминаха петнадесет минути, но му се сториха като часове. Телефонът иззвъня. Бепи бързо вдигна слушалката и чу гласа на Червения.

— Каква е тая паника, Бепи? Какви са тия негри, дето искат да те убият?

— Червен! Здравата са ме сгацили тук, петдесет чернилки ме чакат пред училището. Намирам се в тази част на сградата, която гледа към жилищния комплекс. Наблюдавам ги през прозореца. Вече танцуват бойния си танц. Единственият все още отворен вход е от тази страна. Всички останали врати са заключени. Събери колкото можеш повече хора. По най-бързия начин! Вземете си пищовите, тръбите, щеките за бiliarд и елате да ме измъкнете от това шибано място, преди да е спрял барабанът. Когато ви видя, че спирате с колата навън, ще изляза и ще стрелям. Разбрахме ли се, Червен? Направи го бързо, преди тия маймуни да са ме изяли жив.

— Идваме веднага, Бепи. Не се притеснявай. Преди да са свършили бойния танц, ти ще си в безопасност — отговори Червения.

След четиридесет минути три коли спряха пред училището. В тях Бепи видя приятелите си от Бруклин, натъпкани един върху друг. През прозорците стърчаха бiliarдни щеки. Там бяха даже и по-големите момчета от квартала — младежи на по двадесет, двадесет и една години от игралната зала „Форт Хамилтън“. Представляваха страхотна гледка.

„Гледай ги тия нехранимайковци — помисли си Бепи. — Чудесни са.“ Стана му приятно, че приятелите му са дошли да го защитят. Задължен беше на Червения за помощта. Както се бяха

уговорили, той изтича навън и пистолетът му забълва огън. Приличаше на Били Хлапака. Не се опитваше да улучи някого, а просто искаше да им покаже, че е въоръжен. Беше направо невероятно колко бързо можеха да бягат всичките.

На другия ден, след като чу за конфликта, Паскуале склони, че от Бепи няма да излезе шивач или обуцар, нито пък цигулар. Беше си мечтал синовете му да станат шивачи или обуцари, а по едно време искаше от Бепи да се научи да свири на цигулка.

Обаче Бепи имаше други мечти. Той искаше да влезе в големия бизнес и големите пари и не го беше страх да направи всичко, което потрябва, за да го постигне. Помнеше как подритваха италианците в Ню Йорк преди години и никога нямаше да забрави болката и унижението в погледите на родителите си. Неговият баща се съсипваше от работа, тикаше талигата и продаваше риба в квартала. И след като цял ден е бутал тази талига под палещото слънце, при температура над тридесет и пет градуса, често се случваше да припечели само два долара.

— Какво мислиш, че ставаше? — каза Бепи на Але Хоп един следобед, в който се бяха отдали на спомени. — Един полицаи, ирландец, връчваше на баща ми квитанция за два долара глоба, защото бутал талигата по улицата в неправилна посока. Това не е ли гавра? Но с нас няма да е така! Помни ми думата, Але, няма да бъде така! Има някои хора, като господин Морано, на които никой не смее да се подиграва! Знаеш ли с какво се потят те, Але? Жени с големи цици и изискани вина. Ето така искам да се мъча и аз.

— Според мен... точно това искам и аз, Бепи. Също като теб. Ние няма да бутаме талиги.

Двамата си стиснаха ръцете.

През 1946 година, когато Бепи приближаваше седемнадесет, той си намери работа като разсилен в една посредническа фирма на „Уолстрийт“. Взимаше по тридесет и девет долара заплата седмично. Управителят се казваше Джузепе Густини — много богат италианец от Рим. Той ръководеше международния отдел на „Жюл Харт и Съдружници“ и изпитваше симпатия към Бепи, който от своя страна много го уважаваше. Бепи бързо бе разбрал, че брокерите работят в

трескав ритъм и малко допълнителна скорост ще бъде оценена положително от тях. За да им направи по-добро впечатление, той всеки ден отиваше в кантората двадесет минути по-рано и подостряше всичките моливи. Дори подреждаше бюрата на брокерите и напълваше поставките им за моливи още преди отварянето на борсата.

Веднъж господин Робъртс — един от съдружниците — попита грубовато:

— Кой, по дяволите, ги остри тия проклети моливи?

— Аз, сър — отговори Бепи.

— Радвам се, че някой на „Уолстрийт“ използва главата си. Повишете заплатата на момчето с пет долара — нареди той на Бърни Мелвин, управител на канцеларията и пряк началник на Бепи.

Мелвин изсумтя към Бепи:

— Ха, вече се издигаш. Значи сега си в бизнеса с моливи.

Бепи погледна право в малките очички зад очилата с рогови рамки, окачени на глава, която му приличаше на дребно яйце, и попита:

— Господин Мелвин, защо не обичате италианците? Бихте ли ми казали?

Мелвин едва не изпъзля от провисналия си вълнен костюм и не се скри под близкото бюро, защото мигновено си спомни, че управителят на фирмата е от Рим. Потупа Бепи по главата с малката си ръчичка.

— Само се майтапя с теб, момче. Не бързай да вдигаш патърдия.

Бепи му се усмихна многозначително.

Две седмици по-късно Мелвин получи от „Кадри“ едно сведение на застрахователната компания за осигуровките на фирмата им. В сведението се казваше: „Бефино Менесиеро е вероятен риск за фирмата. Бил е изключен от училище заради сбиване...“ Мелвин със задоволство връчи предупреждението на младшия съдружник Зиги Фаулгатен.

Фаулгатен, германец по произход, прочете сведението и незабавно реши, че Бепи трябва да напусне фирмата. Сведението поставяше под въпрос осигуровката му.

— Боже господи, момче, какви си ги вършил в училище — каза Зиги.

— Аз живея в Бенсънхърст, Бруклин. Нямах друг избор. Момчетата в училище се бият всеки ден. Или ще се биеш, или ще те стъпчат. Аз предпочитам да се бия, но да оцелея.

Двамата „големи началници“ се приближиха плътно един до друг за кратко съвещание, след което се обърнаха към Бепи.

— Уволнен си — заяви Фаулгатен.

Бепи стана и излезе. Реши да прескочи прекия началник на Фаулгатен, и отиде направо в кабинета на изпълнителния директор. Почука на вратата на господин Густини, която беше полуотворена.

— О, Бефино, влизай. Как си? — посрещна го сърдечно Густини.

— Господин Густини, исках само да се сбогуваме. Напускам фирмата.

— Защо?

Бепи обясни положението, а господин Густини го изслуша с интерес. Подпря брадичката си с вид на загрижен и присви очи, когато Бепи спомена за боя в училище. Опитваше се да покаже възможно повече разбиране за един живот, който самият той очевидно никога не бе живял.

— Я ела! Ела с мен, Бепи.

Той го поведе забързано обратно при Фаулгатен и Мелвин, които още се поздравяваха радостно, че са се отървали от своя общ работник. Господин Густини яростно се нахвърли върху тях на лош английски:

— Вие знае ли, че момчета като Бефино много трудно намери? Не разбира ли, че той струва в злато колкото тежи? Вие ме изненадва! Как може да го пуска в ръце на конкуренция? Аз има още брат в Италия. Той президенте на банка и също се казва Бефино! — заяви той с горда усмивка. — Нарещдам ви да върне господин Менесиеро на работа, с по-добра служба и увеличение в заплата. Това беше обида за Италия и аз няма да търпи! Finito!

Без да чака какъвто и да било отговор, той излезе. Бепи стоеше като закован на мястото си. Не можеше да повярва, че господин Густини бе говорил именно за него. Господин Густини му се видя като разярен лъв, но същевременно и като грациозен балетист, изпълняващ бавен танц.

Бепи подхвърли към Мелвин и Фаулгатен:

— Той има брат Бефино. Какво ще кажете за това? Шанс едно на един милион, обаче аз печеля. Мислех, че съм единственият Бефино на

света!

— Аз също — каза Мелвин и излезе.

Бепи беше преместен в помощния отдел по търговските операции и му увеличиха заплатата.

Няколко месеца по-късно Густини подшушна на Бепи:

— Бефино, кажи на родителите си да купят акции на „О Джей Ей Ойл Къмпъни“. След два месеца цената им ще се повиши.

Същия ден, когато се прибра вкъщи, Бепи каза на баща си:

— Татко, дадох ми информация за едни акции. Господин Густини каза да купим от тях.

— Нямам пари за прехосване — отвърна Паскуале. — Не мога да си позволя такъв риск, Бепи. Знаеш, че имаме проблеми.

Бепи добре разбираше финансовото положение на баща си и не настоя.

Към девет часа същата вечер той видя Дон Емилио, Големия Бобър и три красиви жени да слизат от чисто нов кадилак. Жените бяха страшно сексапилни, висша категория.

— Добър вечер, господин Морано — каза Бепи.

— Как си, момче — усмихна му се дон Емилио.

— Всичко е наред — отговори Бепи. — Сега работя на „Уолстрийт“.

— Влез да пийнеш нещо с нас — предложи дон Емилио.

— Добре, господин Морано. Благодаря ви.

Бепи ги последва в бара.

— Как са майка ти и баща ти? — попита босът.

— Много са добре, благодаря.

Бепи добави, че макар сега да работи в брокерска фирма на „Уолстрийт“, той пак е на разположение, ако трябва да се свърши нещо.

— В интерес на истината, скоро ще ми потрябваш, момче — прошепна Морано, приведен към него.

— Готов съм по всяко време. Трябва само да кажете — отвърна Бепи също шепнешком.

— Ела да се видим другия четвъртък вечерта. По същото време.

После започнаха да коментират жените.

— Винаги взимай най-доброто, Бепи, никога второкачественото — каза Морано.

Бепи погледна жените и се съгласи енергично, кимайки с глава. После разказа на дон Емилио за дадения му съвет относно акциите. Босът го изслуша с интерес.

— Колко струва една акция? — попита той.

— Около девет и четвърт.

Морано се обърна към Големия Бобър:

— Отбележи си утре да закупиш хиляда акции на „О Джей Ей Ойл“ на името на някоя от фирмите ми.

След като Бепи си тръгна, Големия Бобър попита Морано:

— Наистина ли искаш да купиш тези акции? Какво ти разбира едно такова хлапе от капитали?

— Разбира се, че искам. Имам доверие на Бефино, недей да забравяш. Няма да ме подведе. Той не би излъгал, че са го посъветвали. Купи ми тези акции, Бобър, още сутринта.

В своята кутия от обувки Бепи имаше около седем хиляди и двеста долара, останали от дела му за наказателната акция срещу Дебелака, покушението над Пит Лунго и други малки поръчки, които бе изпълнил. Това бе шансът му да инвестира в нещо, в което вярва. Взе всичките си спестявания и купи акции на „О Джей Ей Ойл“.

Седмица по-късно той спази уговорката си с господин Морано. От бара те отидоха на предварително насрочена среща с един бос от Куинс. Срещата се състоя в популярен италиански ресторант в Бей Ридж. Всички посетители видяха Бепи да се храни на една маса с дон Емилио.

По време на срещата-вечеря, след продължителен разговор на незначителни теми и постоянна размяна на усмивки, нещата станаха доста сериозни. На Бепи бяха предложени пет хиляди долара, за да премахне един тип от Бронкс. Името му беше Джо Тортело и беше свързан с фамилията на Ник — другият мъж на масата. Дон Емилио обясни на тих глас, че Тортело организира заговор срещу Ник, който бил бос на Куинс от осем години. Никога не споменаха пред Бепи цялото име на Ник, но Морано даде ясно да се разбере, че той и Ник са много добри приятели. Бепи слушаше внимателно, без да задава въпроси и да показва любопитство. Мълчанието му като че ли се хареса на двамата мъже. То бе признак на силно чувство за отговорност и вдъхваше увереност в способността му да осъществи такова важно покушение.

Дон Емилио продължи да обяснява:

— Ник не може да повери на хората си изпълнението на този удар. Не знае дали между тях няма привърженици на Тортело, затова аз му помагам да уреди въпроса. Моите хора и тези на Ник се събират да хапнат и пийнат заедно. Така че можем да използваме само някой като теб, човек, който няма близки връзки с никой от нашите фамилии. Ah careesh? В теб няма да се усъмнят, Бефино.

— Si, io careesh — отвърна Бепи, поглеждайки двамата мъже.

След това дон Емилио му каза:

— Затова ти ще извършиш покушението. Имаш два дни да го направиш. Ето ти снимката му. Собственик е на гараж за продажба на употребявани коли в Бронкс — „Хепи Джоуз Мотърс“. Ходи там веднъж дневно. Никога не кара една и съща кола, а телохранителят му е професионалист. Така че внимавай. Разбра ли? Не бъди излишно самоуверен. На много хора не им остава време да съжеляват, че са били прекалено сигурни в себе си.

— Знаете ли го къде живее или в кое заведение предпочита да се храни?

— Не. Напоследък промени навиците си. Точно заради това Ник смята, че той е готов да го атакува. Съвсем изведнъж Тортело стана друг човек — обясни Морано. — Бепи, за тази поръчка взимаме от Ник само пет хиляди. Той е добър приятел, земляк. Този път ще вземеш всичко, Бефино. За тази работа ти се полага. Следващия път ще ти платим даже повече, съгласен ли си? Както ти казах, не можем да използваме моите хора, защото Тортело и пазачите му ги познават — повтори Морано.

— Разбирам — отговори Бепи. — Всичко е наред. Имам нужда от тези пари.

Той се ръкува с двамата.

Ник сложи един плик на масата и каза:

— Вътре е цялата сума, момче. Снимката му също. Желая ти успех. Разбираш, че искам това да бъде свършено веднага. Надушвам, че се задава нещо неприятно, и не искам той да ме изпревари.

— Не се тревожете. Ще се заема с това незабавно. Лека нощ, господа — каза той, оттегляйки се учтиво. Накрая добави: — Можете още сега да поръчате букетчето за „Хепи Джоуз“.

Знаеше, че двамата донове искат да разговарят насаме. Морано се усмихна на Ник:

— Това момче няма грешка. Удря като мълния. Изпипва тези неща със собствен стил. Кой би очаквал да го пречука такова хлапе? Казвам ти, Ник, малък е, но съм сигурен в него. Чака го голямо бъдеще.

Ник го погледна учудено и възрази:

— Но той е само нищо и никакво хлапе.

Морано изпусна кълбо дим от пурата си:

— Всички така казват, преди да умрат. Той е момчето, което първо изяло хората, а после хапнало злия лъв за десерт. На седемнадесет години е, но все едно че е на тридесет и седем. И обича парите!

В осем часа сутринта в петък Бепи се обади в „Жюл Харт и съдружници“ и каза на секретарката:

— Имам висока температура. Днес няма да дойда на работа.

— Ще се видим в понеделник, сладурче — отвърна тя. — Надявам се, че имаш някоя хубавица и тя ще ти смъкне температурата!

В осем и петнадесет Бепи се обади на Маймуната:

— Измъкни се от кревата и веднага намери кола. Ще те чакам в гръцката закувалня на Четвърто авеню. Трябва да обсъдим нещо.

След четиридесет и пет минути Маймуната пристигна в закувалнята.

— Взех колата, резервоарът ѝ е пълен. Какво си намислил толкова рано сутринта, по дяволите? Защо не си на „Уолстрийт“?

— Заредил си колата с бензин. Браво. Работиш все по-добре.

— По-добре, как не. Ако не си намеря постоянна работа, баща ми ще даде поръчка да ме очистят. Така че ако чуеш за нещо такова, моля те, не го приемай.

— Стига, Маймун, хайде да ядем. Поръчай си бързо. Трябва да се размърдаме до Бронкс.

— За какво? Опаа — каза Маймуната, улавяйки грешката си. — Знаем, знаем. Не задавай въпроси, нали така?

— Точно така.

— Може ли да попитам нещо?

— Да.

— Але Хоп или Червения ще дойдат ли?

— Не. Ще свърша тази работа сам. Колкото по-малко хора бъдат забелязани, толкова по-добре.

След закуската те тръгнаха за Бронкс и пристигнаха при „Хепи Джоуз Мотърс“. Маймуната спря срещу открития гараж, а Бепи огледа района и забеляза, че вътре има само един продавач. Каза на Маймуната да стои в колата.

— Ако чуеш стрелба, запали мотора и ме чакай. Не си тръгвай. Ще излезе съвсем скоро.

— Разбира се, че ще чакам. Да не си мислиш, че ще те оставя?

— Само ти напомням. Така се чувствам по-добре, това е всичко. Ще очистят този тип набързо, ако се покаже, но ако не дойде скоро, може да чакаме с часове. Нямам представа. Затова се отпусни, но не заспивай. Разбра ли ме, Маймун? Дръж си очите отворени и този пистолет да ти е подръка за в случай, че оплетем конците и някой се опита да ни издебне. Искам да наблюдаваш улицата и да не ме зарежеш, понеже си заспал. Гледай хубаво навсякъде. Движи очите си, но не и главата. Движенията будят подозрение. Когато си тръгнем, ще бързаме много, затова бъди готов, Маймун. Отивам да работя.

Той се приближи бавно до офиса на „Хепи Джоуз Мотърс“, за да попита дали господин Тортело вече е дошъл. Продавачът отговори:

— Не. Кой се интересува?

— Аз. Господин Тортело ми каза, ако някога поискам да чистя коли, да го потърся.

— Да чистиш коли? Не знам, малкия. Ние вече си имаме един мексиканец за тая работа. Ще трябва да се видиш с шефа.

— Знам. Дано само да има работа за мен. Наистина много ме бива да чистя коли. По кое време ще дойде днес?

— Никой не знае. Всеки момент може да пристигне. Я почакай малко. Мисля, че току-що го видях. — Той надникна през прозореца и се усмихна. — Ама че си късметлия. Виждам го да слиза от колата си отгатак улицата. Стори ми се, че видях неговата кола да минава, но напоследък той използва различни коли и затова не бях сигурен. Рядко идва толкова рано. Късметлия си.

— Защо паркира на отсрещната страна на улицата, а не в гаража? Имате предостатъчно място.

— Ти какво, на журналист ли се правиш? Има си причини. Май ще поискаш и разпределението на стаите в офиса, а?

Вратата се отвори и Тортело влезе вътре. Беше масивен и набит човек на почти шестдесет години. Суровото му и грубо лице беше покрито с белези от шарка. Носеше тъмносино палто, сива шапка и лъскави островърхи обувки.

— Джо, това момче иска да се види с теб. Казва, че е мияч на коли.

Бепи провери дали лицето на Тортело е същото с това на дадената му предната нощ снимка и бързо извади пистолета.

— Господин Тортело, не съм дошъл да ви убивам, затова не ме принуждавайте да стрелям. Легнете на пода с ръце на гърба. Ще ви ограбя. Нуждая се от много пари. Искam единствено вашите пари. Изпразнете джобовете си спокойно и бавно. Не ме карайте да стрелям.

Бепи се преструваше на припрян, размахваше пистолета, но наглеждаше телохранителя, който продължаваше да седи в колата до отсрещния тротоар.

Тортело погледна своя продавач и попита с груб и пресипнал глас:

— Кое е това хлапе, дявол да го вземе?

— Не знам, Джо. Каза, че те познава и иска да мие коли.

— Да мие коли? — изкрещя Тортело и погледна Бепи в очите. — Кой си ти бе? Знаеш ли аз кой съм? Аз съм Джо Тортело.

Бепи бавно издърпа ударника на пистолета си, прицели се в лицето му и каза:

— Джо, ако кажеш още една дума, ще те гръмна. Само още една дума, и си мъртъв, Тортело. Казах ти да легнеш на пода, тиквеник такъв! Просвай се по корем. Искam само парите ти, капут смачкан, затова не си търси смъртта заради няколко въшливи долара. Изпразни си джобовете. Побързай или ще те убия с един изстрел в противната физиономия!

Ужасеният продавач трепереше и се опитваше да не повърне. Тортело неохотно се смъкна на пода. Просто легна и започна да печели време, с надеждата нещо да прекъсне този развой на събитията. Бепи, наблюдавайки телохранителя и двете си вероятни жертви, заповяда на продавача:

— Бързо изпразни джобовете и портфейла му. Твоите също. И двамата ще ви ограбя, мръсници. Не ме карай да застрелям тоя капут.

Тортело се обърна и погледна Бепи. Последната дума го накара да зарее поглед далече в пространството. Не му харесваше, че това хлапе го нарича капут. Знаеше, че тази дума е типична за Бенсънхърст и понеже капутите обикновено се изхвърлят в канализацията, идеята, че хората от Бруклин са поръчали да бъде убит, започна да съзрява в главата му.

Продавачът вече познаваше добре лицето на Бепи, затова той знаеше, че трябва да се освободи и от него. Джобовите им бяха опразнени. От тези на Тортело излезе дебела пачка стодоларови банкноти, която Бепи прибра в якето си.

— Нищо чудно, че толкова се мота, докато опразниш джобовите си. Я колко зелено си имал — каза Бепи. — Дай ми тоя пръстен. Свали му пръстена, искам диаманта. Големичък е, а, Джо?

Продължавайки да наблюдава телохранителя, той заповяда на продавача:

— Лягай до шефа си и не се мотай! Не ме принуждавай да ръся олово. Не искам да ви наранявам, момчета. Обърнете се с лице надолу и сложете ръцете си на гърба. — Той се наведе над тях и каза: — Вижте, приятели, само ще ви приведа в безсъзнание, затова не мърдайте. Когато се събудите, ще бъдете доволни, че сте живи. А сега приятно пътуване.

Той бързо цапардоса с пистолета продавача по главата. Продавачът не изгуби съзнание, но за да избегне повторен удар, се преструваше. Бепи се усмихна и си помисли: „Ама че фалшиво копеле.“ След това насочи пистолета си в главата на Тортело и изстреля един куршум точно в слепоочието му. Мозъкът на Тортело оплиска лицето на продавача. С панически писък той направи опит да се изтъркаля встрани от кръвта и парчетата от черепа на шефа си. Бепи бързо стреля веднъж в гърдите му и още веднъж в челото. Знаеше, че и двамата са мъртви. Куршумите бяха тридесет и осми калибър, с кухи върхове, и правеха дупки колкото човешки юмрук.

Сега оставаше да се измъкне и да се върне в Бруклин. Той надзърна през прозореца. Телохранителят гледаше към офиса. Изглежда, му се бе сторило, че е чул нещо. Обаче при шума от бучащите по градския паваж камиони Бепи беше сигурен, че не може да определи със сигурност какво е чул.

Телохранителят погледна Бепи, когато той излезе от офиса, и продължи да наблюдава всяка негова крачка, докато пресичаше улицата.

Бепи трескаво търсеше разрешение на този нов проблем. Чул ли е изстрели или не? Добре ли ме е огледал? Как трябва да постъпя сега? Той е професионалист. Ако се замотая покрай него, може да ме усети. Ако побягна, ще знае кой е извършил удара. Взимайки рисковано решение, Бепи се приближи до телохранителя, който седеше зад волана.

— Хей, господине, Джо Тортело ми каза да му занеса пурите от жабката на колата.

Глупакът протегна ръка към жабката и тогава каза:

— Джо пуши пури само след като се наобядва...

Като усети, че са го хванали неподготвен, той бавно извърна главата си и погледът му попадна в цевта на пистолета. Устата му зейна в сподавен вик, когато Бепи пусна два бързи изстрела. Цялото табло се обля в кръв.

Бепи пробяга през няколко клетки за паркиране до колата на Маймуната.

— Да тръгваме.

Седмица по-късно Ник поиска отново да се срещне на вечеря с момчето. Бепи попита дон Емилио:

— Какво иска пък сега?

— Исква да разговаря с теб. Още не знам за какво. Не сме си приказвали много от покушението насам.

Вечерята се състоя в същото заведение, както и предния път. Докато се хранеха, Ник попита Бепи:

— Налагаше ли се да очистиш и продавача?

— Разбира се, че се налагаше. Беше там, едър като планина, и ме зяпаше внимателно. Трябваше да го ликвидирам. А телохранителят е подарък. Премахнах го безплатно. Той също вече няма да ви пречи. Получавате трима на цената за един.

Бепи показваше, че е убеден в действията си — не като при първата им среща. Знаеше, че е направил успешен удар, и нямаше

намерение да се държи, като че ли се съмнява в това. Погледът на Морано щъкаше между Ник и Бефино.

— Да, знам, че си свършил добра работа, Бепи. Обаче продавачът беше зет на брат ми — каза Ник.

— Зет на брат ти ли? Ник, как можех да знам тези неща? Когато работя — работя, и всеки, който влезе в кадъра, трябва да си отиде, така ли е? Онзи разговаря с мен цели десет минути. Видя лицето ми. Щеше да ме разпознае дори на пълен стадион. Как можех да оставя човека да си отиде по живо, по здраво?

Дон Емилио се намеси в негова подкрепа:

— Прав си, Бефино. Трябваше да свършиш работа и ти я свърши много добре и много евтино. Той прочисти къщата ти, Ник. Трима на цената за един. Момчето свърши хубава работа.

— Разбира се, разбира се — отстъпи Ник.

— Виж, Ник, съжалявам, но този удар стана пред доста хора. Единственото място, на което можех да осъществя контакт, беше гаражът и разполагах само с два дни да го направя. Имах късмет, че той дойде там. Тоя Тортело се държа доста самоуверено с тридесет и осемкалибров пистолет на челото. — Бепи продължи с напрегнат глас: — Преди да умре, попита кой съм. Знаех, че за теб е особено важно това да не се разбере, така че почистих терена.

Двамата донове се усмигнаха.

— Слушай, Бепи, аз не се оплаквам. Трябваше да ти кажа да не убиваш продавача. Ти ми спести доста неприятности, наясно съм. Случаят е приключен. Съгласен? Грешката е моя. Ти свърши чудесна работа. Ще ти дам премия. Още две хиляди. Какво ще кажеш?

— Благодаря. — Бепи протегна ръка да получи парите.

Дон Емилио се усмигна на Ник, когато Бефино прие парите така бързо. Ник предложи на Бепи да му свърши друга работа в „близко бъдеще“.

— Кога? — отвърна Бепи.

— Ще се обадя на Емилио, щом съм готов. Имам няколко войника, които бяха верни на Тортело. Когато сметнат, че всичко е свършило, точно тогава ще ги премахна от този хубав свят.

[1] Макарони с леща — типично сицилианско ястие (итал.). — Б.пр. ↑

5.

Един ден в любимото си кафене Бефино срещна красиво момиче от италиански произход, което се казваше Дана Вичоне. Тя имаше дълга черна коса, а фигурата ѝ беше точно това, което Бепи харесваше в едно момиче. Очите ѝ бяха зелени и допълваха красотата на овалното ѝ лице. Работеше на същата улица, на няколко пресечки разстояние, във фирма, занимаваща се с банкови инвестиции. Обядваха заедно няколко пъти и започнаха да си определят срещи.

Дана също живееше в Бруклин. Работеше на непълен работен ден и беше само на петнадесет години. Тя се срещаше и с други момчета, а Бепи с други момичета, но той усещаше, че Дана е нещо наистина различно.

Една вечер Бепи я покани да отидат на празничен италиански панаир в Бей Ридж. Родителите на Дана, които бяха от Неапол, не се радваха особено, че дъщеря им излиза със сицилианец. Страхуваха се, че по традиция може да е свързан с мафията.

Бепи пристигна пред блока на Дана, за да я вземе. Посрещнаха го майка ѝ, баща ѝ, по-голямата ѝ сестра и брат ѝ. Братът го познаваше от игралната зала и знаеше, че се слави като побойник, но все пак се държа любезно. Пет години по-голям от Бепи, той нямаше много допирни точки за разговор с него. Сестрата на Дана постоянно се взираше в Бепи. Ноздрите ѝ бяха толкова широки, че човек би могъл да напъха по един сребърен долар във всяка. Дана се усмихваше и мъркаше като котенце. Върху лицето на майка ѝ бе кацнало едно особено изражение, което казваше: „Не съм сигурна дали искам това момче да излезе с дъщеря ми.“

Баща ѝ говореше със силен акцент. Той попита Бепи:

— Как ти името? Ако обишаш.

— Бефино Менесиеро.

— А, сичилиано — каза бащата.

— Si, io Siciliano^[1] — отвърна Бепи.

— Vene^[2] — изрече баща ѝ с усмивка.

— Чист сицилианец ли си? — попита майката. — Баща ти и майка ти, и двамата ли са от Сицилия?

— Да. И двамата ми родители са от Сицилия. От Шака.

Очите ѝ запримигваха като изгарящи електрически крушки. Бепи разбра още тогава и там какви ще бъдат отношенията му с майка ѝ. Искаше да се махне.

— Хайде, да тръгваме — прошепна той на Дана. — От носа на сестра ти излиза пушек, който ми пари по врата. Прилича на дракон с цици.

Той се усмихна на всички, опитвайки се да остави добро впечатление.

Извиниха се и станаха. Майката, продължавайки да примигва, ги последва във входното антре.

— По кое време смятате да се приберете? — попита тя.

Таткото прекъсна своята съпруга:

— От какво се притесняваш? Това момче ще се грижи добре за нея.

По-късно Бепи попита Дана:

— Идвало ли ти е някога наум да намериш на майка си конски капаци?

— Какви конски капаци? Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Забрави.

На панаира те се забавляваха с различни игри, хапнаха сандвичи от наденица, чушка и италиански хляб, а също и мекици с пудра захар. Както се разхождаха и си разменяха поздравии с познати, минаха покрай група момчета, които стояха на един ъгъл. Сред тях имаше младеж с тъмносиня мека шапка. Той беше едно от другите момчета, с които излизаше Дана. Казваше се Джони Амадо — побойник от бандата на Осемдесет и шеста улица. Бепи държеше ръката на Дана, докато минаваха покрай тях. Джони намигна на Дана и после каза нещо, което накара останалите да се разсмеят.

Като ги чу, Бепи се замисли: „Ама че гадост. Те се смеят на нас. Сега ще трябва да строша главата на оня мръсник. А тази нощ наистина си прекарвах приятно.“

Дана почувства, че Бепи ще направи нещо, и я обзе тревога. Не обичаше скандалите. Израсла бе в кротко семейство.

— Моля те, Бепи, хайде да вървим. Не спирай — прикани го тя. — Не прави скандал, моля те. Виждам го по лицето ти. Ти ще предизвикаш конфликт.

— Аз ли? Те предизвикаха конфликта. Виждаш ли оня капут с шапката? Внимателно му наблюдавай главата. Ще се забавя само секунда. Разбра ли?

Страх скова Дана, когато Бепи тръгна бавно и небрежно към Джони.

— Ей, мазна физиономийо, на мен ли приказваше? — попита той.

Джони започна да се смее и говори едновременно, но Бепи не го изчака да завърши изречението си. Цапардоса го с нокаутиращ удар, който беше толкова силен, че докато Джони падаше, шапката му изхвърча във въздуха и кацна върху статуята на свети Джуд зад него. Джони остана да лежи, а десният му крак трепереше в мускулни спазми.

— Дана, харесва ли ти свети Джуд? — попита Бепи.

— Обичам го. Той ми е любимият светец.

— Добре. Той току-що се сдобил с хубава синя шапка.

— Бепи, прекалено силно го удари — намръщи се тя. — Виж му крака, трепери. Нещо му има. Призлява ми. Гледай, Бепи, гледай.

— Нищо му няма. Просто не може да носи на бой. Обикновено ги карам да танцуват на пръсти.

Дана се изкикоти нервно.

— Бепи, ти си луд — каза тя с половин уста.

Докато се отдалечаваха бавно от събралата се тълпа, чуха един от приятелите на Джони да казва:

— Това е Бефино от Бенсънхърст. Ама че удар има!

Когато се върнаха пред блока на Дана, беше малко преди полунощ. Бепи искаше да я понатисне малко на външните стълби, но изведнъж през предния прозорец на четвъртия етаж се показа майка ѝ.

— Дана, идваш ли горе? Горе, горе, горе — продължи да повтаря тя.

— Ей сега, мамо, мамо, мамо — отвърна троснато Дана, опитвайки се да бъде остроумна.

— Качвай се горе веднага, Дана!

Бепи погледна нагоре към майката, после към Дана и каза:

— Май е по-добре да тръгвам, тръгвам, тръгвам. Гаргантюа реве отгоре гръмогласно и може да събуди дракона с големите цици, който спи зад кулисите. И без това е късно...

Две седмици по-късно в квартала се разчу, че Джони Амадо е убит. Намерен бил в една малка уличка, прострелян два пъти в главата.

Дана се почувства ужасно. Джони бе толкова млад и хубав. В квартала започнаха да мълвят, че това е дело на Бепи. Но той никога не говореше на тази тема, а полицията изобщо не го разпитва.

Един ден Дана го попита:

— Бепи, ти ли уби Джони?

— На какво ти приличам? На умопобъркан ли, на какво ли? Защо да го убивам? Питаш ме така, сякаш е съвсем нормално да го направя. Какво ти става, по дяволите?

В дома на Дана същата вечер сестра ѝ Джина подхвана кампания срещу Бепи.

— Много е необуздан — каза тя на майка си. — Той е гангстер. Чувала съм слухове за него. Не е подходящ за нея. Страшно ми е съмнителен.

Майка ѝ поглъщаше всичко това настървено като хрътка.

— На мен също. От самото начало имам това чувство — каза тя.

Бащата на Дана обаче не отстъпваше:

— Не искам дъщеря ми да ходи с някой слабохарактерен глупак. Това момче е добро. Харесвам го.

— Не е мой тип, Дана. Аз харесвам по-мъжествените — продължаваше да натяква сестра ѝ. — Той изглежда като малко момче, поне в моите очи. Моят приятел повече прилича на мъж.

Дана погледна подигравателно сестра си, която беше с десет години по-голяма от нея и още неомъжена, и попита:

— Мислиш, че Бепи не е достатъчно мъжествен? Смяташ го за страхливец? Много се съмнявам в това, Джина. Грещиш, мила сестричке. Бих казала, че той е повече от мъж.

— Трябва да продължим да печелим пари. За нас това е много важно — говореше Бепи на Маймуната по-късно същата седмица. —

Аз ги спестявам. Купих акции на нефтена компания, обаче си трая за това. Майка ми и баща ми не знаят за финансовото ми положение.

— Нито пък аз. Даже не знам собственото си положение — изсмях се Маймуната. — Радвам се, че има и такива, дето ги спестяват. Аз не го правя. Още не съм си намерил работа.

— Какви ги дрънкаш? Ти заработи няколко хилядарки с нас, Маймун. Какво правиш с тях?

— Един ден размахах цяла пачка пред чичо си, за да се изфукам. Докато се осъзная, и той се озова на прага ми да иска заем. Дадох му три хиляди. Каза, че му трябвали за операция. Та така ме изцеди.

— Сигурно те е метнал дъртият му тарикат. Оперира ли се?

— Не още.

— Боже мой, Маймун. Не бива да раздаваш парите, особено на чичовци! Те обикновено те прекарват най-здраво, а и най-бързо. С тия изкарани с пот пари отиват на конни надбягвания. Нали знаеш какво се налага да правим, за да спечелим тия пари, Маймун? Разбираш ли, че това са кървави пари?

— Ясно ми е, но вече му ги дадох.

— Знаеш, че никога досега не сме имали пари — продължи Бепи. — Винаги сме били в окаяно положение. Някакви си двацет и пет цента бяха много за нас. Така и не можах да чукам оная ненаситна кучка Ирен. Не успях, защото бях разорен, спомняш ли си? Нямам намерение да живея в мизерия и на стари години. Човек трябва да пести и да инвестира.

— Никога няма да забравиш луничавата, а, Бепи?

— Исках я тая кучка с луничавия задник. Виждаш ли, за да живееш добре в Америка, са нужни пари. Длъжни сме да правим всичко, което потрябва, за да ги спечелим.

На „Уолстрийт“ имаше раздвижване. Акциите, които господин Густини каза на Бепи да купува, скочиха от девет и четвърт на петнадесет и четвърт само за един ден. Наистина ставаше нещо. Посредниците прекратиха търговията. Борсата обяви, че са постъпили твърде много заявки за купуване на акции на „О Джей Ей Ойл“ и не могат да ги обработят. Накрая, пет часа по-късно, борсата отново отвори с котировки на двадесет и пет долара и една осма. Продължиха

да се покачват до тридесет долара и четвърт. Бепи беше обезумял. Притежаваше тези хартийки само от три дни. Попита господин Густини дали да ги продава.

— Да. Ще продаваш на деветдесет долара — отговори му господин Густини.

Бепи захапа юмука си. „Деветдесет долара! Аз съм богат! Успях!“ Опита се да сметне печалбата си наум, но беше прекалено развълнуван.

Докато пресмяташе, една секретарка мина покрай него и го видя, че стои с юмрук в устата.

— Какво, Бепи, време за обяд ли е? — пошегува се тя.

— Нанси, акциите ми се покачват! Ще ги продам по деветдесет долара, а съм платил само по девет и четвърт. Струва ми се, че ще стана богат, Нанси! — Чувстваше се радостен и без задръжки. — Може ли да спя с теб тази нощ? Много се вълнувам от успеха си. Имам потребност да говоря с някого. Нужна ми е възглавница — погледна към едрите ѝ гърди, — на която да облегна глава.

Тя се усмихна.

— Изчакай ме два дни, Беп. Мъжът ми заминава за Форт Дикс. Тогава можем да си поговорим за богатството ти и възглавничките, които искаш. Става ли?

— Става, Нанси — отговори той и отново заби поглед в пространството като малоумен.

Вечерта се отби да се види с дон Емилио. Той имаше съвещание с няколко от помощниците си. Дон Емилио посрещна Бепи топло, а другите мъже станаха да се ръкуват с него. По всичко личеше, че бяха чували за Бефино Менесиеро. Единият от тях — човек, приближаващ седемдесетте — поговори известно време с Бепи на италиански. После се обърна към другите и каза:

— *Mi piace questo compagno Sciacchitano.*^[3] Този земляк от Сицилия ми допада. Един ден той ще стане влиятелен човек.

Бепи знаеше, че да получиш комплимент от възрастен е висока чест.

След като изпиха по няколко чашки, всички си тръгнаха, но Бепи остана да поговори насаме с господин Морано. Попита го за неговите акции на „О Джей Ей Ойл“.

— Да, купих хиляда — каза дон Емилио. — Обаче изобщо не съм проверявал как вървят.

Бепи му каза, че акциите са скочили до тридесет долара и една осма. Морано не вярваше на ушите си.

— Трябва ли да продаваме, Бепи? — попита той.

— Да. Ще продаваме на деветдесет долара — отговори му Бепи.

— Какво...? Деветдесет долара?

— Аха. Деветдесет долара. Аз ще ви кажа кога да продавате, става ли?

— Ти май се майтапиш с мен!

— Аз да се майтапя с вас? — усмихна се Бепи.

— Невероятен си! Известно ли ти е, момче?

Настроението на Бепи бе приповдигнато от успеха му на фондовата борса. Започна да се чувства в свои води на „Уолстрийт“. Нощем ходеше да пие вино и да вечеря сред други хора с бели якички. Опита да се приспособи, но усещаше, че мястото му не е между тях. А и с Але Хоп на масата си е като трън в очите им.

Нощем баровете бяха претъпкани, а вътре всички се наливаха с алкохол и си приказваха за работа. От време на време разговорите се насочваха към парите и къде може да се намерят. Прилагайки малко сила там, където трябва, Бепи доби славата на поредното уолстрийтско кредитно учреждение. Даваше на заем пари, приемаше залози за резултати от бейзболни мачове, борби и конни надбягвания. Беше лихвар. Червения стана съдружник с дял от четиридесет процента и се занимаваше с всички сделки от този род, но на „Уолстрийт“ се знаеше, че шефът е Бепи. И на хората не бе нужно много време да разберат, че Бефино Менесиеро стои начело на новоорганизирана престъпна фамилия в района. Доста от тях силно желаеха да ги смята за свои приятели.

Дон Емилио даде картбланш на Бефино да прави на „Уолстрийт“ каквото пожелае. Дори му даде на заем пет хиляди без лихва, докато продаде акциите си, за да започне. Подобни агресивни инициативи в публичната сфера се нуждаеха от благословията на някой големец в мафията, за да получат право на територия в Ню Йорк. Те трябваше да бъдат съгласувани и одобрени от Организацията. Дон Емилио даде на Бефино одобрението и заема, без да го разпитва.

В началото бизнесът беше дребен, но постепенно започна да се разраства. Например един клиент — Том О'Малей — взе заем от двеста долара и трябваше да върне триста в края на месеца. Бизнес от такъв мащаб изглеждаше порядъчно добър, а бъдещето — светло за Бепи и Червения. Бепи никога не отказваше сделка. Винаги изслушваше хората. След няколко месеца нещата тръгнаха гладко във всички направления и те започнаха да трупат доста пари.

Един следобед Дана се обади на Бепи и го помоли да се видят. Каза му, че е много важно. Докато обядваха, тя му обясни, че си има проблеми вкъщи. Майка ѝ я карала да излиза с други момчета, а не само с него.

— Искат да излизам и да натрупам повече опит в живота, да разбера дали наистина те обичам или не.

Бепи много се ядоса. Вечерта отиде в дома на Дана и вдигна невиджан скандал на майка ѝ и сестра ѝ. Като видя, че няма да стигне абсолютно доникъде с тях, той си тръгна, затръшвайки вратата. Това изобщо не подобри нещата. Нямаше съмнение — Бефино Менесиеро имаше лош характер. Много лош характер. Дори Дана бе започнала да се колебае за връзката си с него.

През следващите седмици тя започна да се среща с други момчета от квартала. Бепи се замисли дали да не се саморазправи с тях, но изостави тази идея, защото беше сигурен, че ще стане още по-лошо.

Веднъж в службата, докато обсъждаше по телефона с Червения залозите през деня, някакъв висок, мургав младеж от другия отдел влезе и започна да крещи на едно от момчетата в канцеларията. Бепи, който вече беше ръководител на малка група, чу врявата.

— Налага се да прекъсна — каза той на Червения по телефона. — Някакъв тип, който прилича на Сабу, се е развилнял в канцеларията. Обади ми се пак.

Бепи се приближи към младежа.

— Хей, какво става тук? Защо си се разкряскал така? Намираш се в канцелария, а не в бар. Какъв ти е проблемът, Сабу?

„Сабу“ размаха някакви бланки за стокови заявки и закрепя нещо в смисъл, че брокерите оставяли графите „купува“ и „продава“ на заявките празни и когато борсата отворела, той не бил в състояние да определи началната цена, понеже не знаел дали да купува, или да продава. Затова искал да знае кой трябва да понесе отговорността за грешката.

— Успокой се, приятел — каза му Бепи, — и престани да размахваш ръце пред лицето ми.

Обаче Сабу се озлоби още повече. Бепи се приближи плътно до него и го погледна в очите. След това неочаквано го плесна по устата леко с отворена длан, обърна го с лице към вратата и го изрита по плоския задник. Младежът не изпита болка, но беше потресен от грубата разправа. Тръгна бавно по коридора към отдела по заявките, бършейки кръв от големите си месести устни. Цялата канцелария избухна в смях.

Около час по-късно, след едно заседание, господин Мелвин дойде при Бепи.

— Чувам, че ставаш сприхав и вече раздаваш юмруци, Бепи. Какъв ще е следващият ти номер? — Той се усмихна самодоволно в типичния си студен и заядлив стил.

Бепи, който беше на мнение, че е постъпил чудесно със Сабу, реши да се защити и отвърна:

— Сър, знаете ли с какво се занимавам извън служебните си задължения?

— Нямам представа — отговори Мелвин, свали си очилата и започна да ги бърше със салфетка, която извади от джоба си.

— Изпълнявам поръчки — прошепна спокойно Бепи.

— Поръчки ли? Какви поръчки имаш предвид?

Мелвин отново сложи очилата на лицето си. Бепи отстъпи крачка назад.

— Ами какви — соя, памук, царица, катуни... Ей такива неща. Поръчки от този тип.

Мелвин се отдалечи, поклащайки глава. После изведнъж загре за какво става дума. Обърна се назад, несъзнателно свали очилата си за втори път и погледна втрещено Бепи, а в подпухналите му очи се четеше страх. Опита да създаде впечатление, че се смее на шегата, но нервно изкривената усмивка му придаде грозен и изплашен вид.

Телефонът извъня. Беше Червения.

— Всичко наред ли е?

— Струва ми се, че да.

— Какво става там, при теб?

— Ох, всеки път, когато господин Густини замине за Европа, тук става истински ад. Ще се оправи. Погрижих се за това. Хайде да поговорим за бизнеса. Нашия бизнес. Как върви?

— Добре — отвърна Червения. — Имам идея за нова дейност. Дай да се срещнем за обяд.

— Каква дейност? Колко ще ми струва?

— Става въпрос за хранителни специалитети.

— Хранителни специалитети ли? Какво разбираме от това, по дяволите?

— Не се притеснявай. Първо изслушай идеята ми. Съгласен ли си? Нека да се срещнем — отговори Червения.

На обед, докато чакаха да направят поръчката си в кафенето на О'Брайън, влезе Сабу.

— Ето ти го оня, дето ми скапа хубавия ден — каза Бепи на Червения. — Хей, Сабу, ела насам.

— Айде стига бе — каза през смях Червения, — тоя наистина прилича на индиец.

— Сабу, къде си паркирал слона? — попита Бепи.

— Името ми не е Сабу. Казвам се Джоуи Ди и нямам слон.

— Джоуи Ди, а? — каза с насмешка Бепи. — Ей, той се казвал Джоуи Ди. Готин пич е тоя Джоуи Ди. Добре, Сабу, а как ти е цялото име? Гунга Дин?

— Не. Джоуи Деспорто.

— Деспорто? — попита Бепи. — Ти да не си италианец?

— Разбира се. Ти какво си мислеше?

— Мислех, че си мексиканец или индиец... Или може би арабин. Никога не съм допускар, че си италианец. И ме предизвика да те цапардосам и да те изритам, без да отвърнеш? Що за италианец си?

Джоуи Ди отвърна простишко:

— Аз съм кротък италианец.

— Кротък ли? Ха! Какво ще кажеш за крясъците в канцеларията? — засмя се Бепи. — Добре, Джоуи Ди, кротък италианецо, седни да

хапнеш с нас. Поканен си да обядваш с нас и отсега нататък ще ме слушаш, иначе ще ти строша капачките на колената. Ah capeesh?

— Si, io capeesh. — Джоуи Ди се усмихна тарикатски.

— Ей, Бепи. Да не искаш да разговаряме за идеята ми пред този? — попита раздражено Червения.

— Да. Нали каза, че става въпрос за хранителни специалитети? Освен това става късно, така че давай да говорим. Днес не мога да закъснявам за работа. Оня шибан Мелвин ме наблюдава зорко като ястреб.

— Добре. Смятам, че трябва да разширим съвместната си дейност в нови предприятия. Не можем да организираме залагания в районите на други хора, защото ще си имаме неприятности с батковците. Това ти е известно — обясни Червения. — Следователно нашият бизнес е ограничен в територията на „Уолстрийт“, нали така?

Бепи се намръщи срещу Червения и каза:

— Щяхме да говорим за хранителни специалитети, а не за ограничени територии. — Извърна бързо глава, погледна Сабу и побутна чинията с мариновани краставички към него. — Вземи си краставичка, Сабу — измърмори той. — Продължавай, Червен, слушам те.

— Искам да отворим заведения за сандвичи в района на „Уолстрийт“. Даже можем да пренесем цялата дейност в тях, а ония нехранимайковци ще откачат по италианските сандвичи — кюфтета, наденица с чушка, телешко с чушка, с италиански хляб. Дебелия Ники ще доставя хляба от неговата пекарна на Мълбери стрийт. Вече го питах. Каза, че ще ни го дава по цени на едро. Дебелия Ники прави страхотен хляб, а? Хората ще могат да се хранят и да правят залагания. Идеална обстановка.

— Да. Добре звучи.

— Това е хубава идея. Харесва ми — обади се Джоуи Ди, дъвчейки една краставичка. — Снекбарове. Ето за какво говори той. Снекбарове. Правят добър оборот. Всичките са печеливши.

— Слушай, Сабу — каза остро Бепи, — не говори, когато се храниш. Не се дръж като селяндур около мен. Бъди по-изискан на масата. Дъвчи със затворена уста.

Джоуи Ди кротко наведе глава почти до чинията и продължи да яде. Бепи премести поглед към Червения.

— Добре, Червен. Въодушевен съм от идеята. Намери помещение и го преустрой, като използваш парите, които имаме в общия фонд. Ако ти трябват още, обади ми се. Води сметка за всеки похарчен цент, за да мога да контролирам какво става. Не искам да сънувам кошмари. Делим както досега — шейсет на четиридесет. Разбрахме ли се?

— Естествено. Същите дялове. Шейсет на четиридесет.

Червения се зае със снекбара и след шест месеца търговията вървеше отлично. Печалбата беше висока. Ето защо той предложи да открият още един.

— Действай — съгласи се Бепи. — Обаче Маймуната трябва да стане управител на снекбар номер две. Свали го от производствената линия на бар номер едно. Той ще върви към върха заедно с нас. Разбрахме ли се? — Червения не отговори. — Братовчед ти може да запази работата си като управител на първия ни бар. Искам отсега нататък Маймуната винаги да бъде шеф. Съгласен ли си? Чакам отговора ти, Червен.

— Разбира се, че съм съгласен. Напълно съм съгласен. Знаеш ли, Бепи, ти си от голяма класа.

— Брей, и защо?

— Ти си велик. Харесва ми как казваш само „бар номер едно“, „бар номер две“. Виждам как някой ден ще кажеш „бар номер двацет и девет“ или „трийсет“.

— Някой ден ще го кажа и ти ще бъдеш с мен, ако правиш това, което трябва, Червен. Не като историята с Дебелака. Тогава ми изигра номер. Мисля си лоши неща за паричните приходи от онова нападение.

Червения погледна Бепи със силно поруменяло лице.

— Това няма да се случи никога повече, Бепи. Говориш за портфейла на готвача, нали? Е, с тези неща е приключено. Вече винаги постъпвам както трябва. — Червения се стараеше да звучи убедително. — Срещал ли си се скоро с Дана?

— Не сменяй темата! По-добре е наистина да правиш каквото трябва, защото още ме е яд за онова, което взе тогава. Навестяват ме кошмарни мисли, а знаеш, че това не е добре — каза Бепи и извърна глава.

Червения кимна в знак на съгласие, но пак опита да смени темата.

— Все пак кажи ми за Дана. Чувам, че излизала с други момчета. Бепи неохотно отстъпи и отговори:

— Семейството ѝ още не може да ме понася. Обаче оня ден срещнах баща ѝ на улицата и той ме покани да хапнем в апартамента им. Естествено, не отидох. „Не се притеснявай — каза ми той, — пак ще се съберете с Дана.“ Старият ме харесва, а и аз го харесвам. Тя ходи с едно момче, което се казва Маузи. Смятат, че си е намерил добра работа. Бил печатар или нещо такова.

— Маузи? Ама че име!

— Познаваш го, Червен. Един леко гърбав тип от „Бей Паркуей“. Ако го видиш, веднага ще се сетиш кой е. На около двайсет години е и има хубава кола. Едно дребно копеле. Тая седмица два пъти ми се явява в сънищата и това започва да ме вбесява. Твърде много търпях. Наистина харесвам Дана, та май ще трябва пак да пощурея и да му изкарам дробовете навън.

Няколко месеца по-късно в бруклинския „Клуб 602“, където младежите ходеха да пийнат и потанцуват, едно хубаво момиче се приближи до Бефино.

— Здравсти, Бепи — каза тя и се наведе над масата да го целуне. Беше излизал с нея около дузина пъти.

— Здравсти, Сандра, какво става? — отвърна Бепи с усмивка.

— Хайде да танцуваме, Беп. Искам да си поприказваме.

— Седни да ти починат краката и пийни нещо — каза ѝ Бепи весело.

— Не, Бепи, ела да танцуваме. Искам да си поприказваме. Свирят нашата песен. Хайде, Бепи. Танцувай с мен. Моля те.

— Танцувай с Але Хоп. Той също обича тая песен. Давай, Але, потанцувай с нея — засмя се Бепи.

— Забрави за танца, умнико — озъби му се тя и гласът ѝ стана жлъчен. — Ще говорим тук. През последните пет месеца с теб ту бяхме гаджета, ту не бяхме, Бепи. Само дето през повечето време не бяхме. Излизаше с мен, когато ти се прииска жена. Права ли съм?

— Абсолютно права си. И какво, Сандра?

Тя се надвеси съвсем близко до него. Снисшавайки гласа си, продължи:

— Знаеш, че съм луда по теб. Правя всичко, което поискаш от мен. Така ли е?

— И за това си права, Сандра. Продължавай да опитваш, ще ти кажа, когато сбъркаш. Пробвай още веднъж.

— Сега съм бременна... От два месеца и половина.

— Браво! — викна той. — Браво! Тук сгреши, скъпа, сгреши! Не може да е от мен. Когато съм бил бебе, са ми завързали топките. Не си попаднала на когото трябва, мила.

— Аз съм бременна, Бефино — повтори тя натъртено.

— Добре, добре. Значи си забременяла. Успокой се и ми кажи кой е щастливецът.

— Ти, негодник такъв. Знаеш, че си ти — отвърна гневно тя. — Никога не използваше гумичка, въпреки че те молах...

— Слушай, Сандра, ти си симпатично момиче, но не се опитвай да ме хванеш на тясно с такива глупости. Казах ти, че са ми завързали топките. Освен това как можеш да знаеш, че аз съм бащата? Сама каза, че ту съм бил с теб, ту не съм бил. Че през повечето време не съм бил, нали? — Той погледна приятелите си около масата, търсейки подкрепа.

— Сигурна съм, че ти си бащата, защото лягам само с теб — каза тя, впила гневен поглед в него. — Ти си бащата. Идваше при мен само от дъжд на вятър, Бефино, а аз не обичам да ме пренебрегват. Нали знаеш това, скъпи? — Гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм.

— Слушай само каква помия. Ти я пренебрегваш, Бефино, вместо да си стоиш вкъщи и да ѝ вириш краката — каза през смях Червения.

— Я си гледай работата, Червен — озъби му се Сандра. — Слушай, Бепи, аз те обичам, а знам, че и ти ме обичаш. Винаги си ми го казвал. Сега обаче съм бременна. — Сандра въздъхна. — Ти си бащата и това ти е ясно. Та какво ще правим?

— Ти си бащата — каза ухилен Червения. — Тя е сигурна, обаче ти дали си сигурен? Ето това е въпросът.

Бепи се замисли за момент.

— Накъде биеш с това? Що за глупости? На какво ти приличам, на умствено изостанал ли? Забременяла си и сега си решила, че ме обичаш. Сигурно ти се струвам голям глупак. И двамата се обичахме, когато ни ставаше хубаво. Всички казват така по време на оргазма. Искаш да го заявя в писмена форма ли? Откажи се.

— Но аз го казвам само за теб, Бепи. Бях девствена, не помниш ли? Ти ми беше първият.

— Да, но дали съм ти бил последен? Това е големият въпрос. Нали така, Червен?

— Много си прав — съгласи се Червения. — Последният получава детето. Такъв е законът в Бруклин.

— Добре де, знам какво ще направим — каза Бепи с по-сериозен тон. — Ще ти уредим аборт. Сега доволна ли си? Ще те изчистим хубавичко, отново ще бъдеш щастлива и ще спреш да ме обичаш.

— Искам да родя това бебе. Ожени се за мен. Това ще ме направи доволна и щастлива. Ще отгледаме бебето ти заедно.

Бепи огледа приятелите си около масата и се спря на Але Хоп.

— Това момиче се е побъркало — каза той. — На шестнайсет години иска да роди, а самата тя е още бебе. — Погледна към Сандра. — Защо искаш да се грижиш за бебе, когато ти си още дете, Сандра? Не прави тази грешка — викна той насреща ѝ. — Размисли!

— Когато ми разтваряше краката върху леглото, не ме смяташе за чак такова дете, нали, Бепи? Казваше ми, че съм страхотна. Слушай, Бепи, мога да се грижа за теб, за себе си и за едно бебе. Престани да клинчиш от положението — отвърна тя, без да сваля свирепия си поглед от него.

Бефино я гледаше втрещено и седеше като вкаменен. След малко кресна:

— Майка му стара, какво искаш от мен, а, Сандра? Много съм млад да ставам баща. Още съм непълнолетен. Малък съм... Откъде ти хрумна да говориш за женитба? Развали ми вечерта.

Другите две момчета едва не паднаха от смях. Але се наведе и попита:

— Той е непълнолетен? Какво значи това, Червен?

— Това значи, че той още се задоволява с онанизъм — прошепна Червения. — Не може да е бащата, понеже някои неща ги върши абсолютно насаме. Абсолютно насаме — повтори той.

Але зяпаше Червения мълчаливо, объркан от обяснението му. Червения забеляза това и илюстрира думите си с жест.

— Нали се сещаш, Але. Още кара на чекии — прошепна той, размахвайки ръката си нагоре-надолу.

Але се свлече на пода от смях. Бепи не издържа и се засмя на щуротиите им.

Сандра продължаваше старата песен:

— Искам да се омъжа. Аз съм католичка и родителите ми ще се споминат, ако разберат какво се е случило.

— Ооо, ясно — каза Бепи без преструвки. — Трябва ти съпруг и си дошла при мен да ти помогна да излезеш от затруднението. Добре, малката, ще ти намеря съпруг. Не се страхувай. Бефино е насреща.

— Какво имаш предвид... Себе си ли?

— Виж, Сандра, ти си ирландка, а аз съм сицилианец — обясни той хладно. — С теб можем само да се чукаме, но не и да се женим. Аз съм длъжен да се ожения за италианка, единствено за италианка. По-добре разбери това и не ме ядосвай повече.

Але Хоп подаде на Бепи едно хапче антиацид. Бепи му благодари, че мисли за него, и го потупа по врата. После пак се обърна към Сандра:

— Казах, че ще ти намеря съпруг, и говоря сериозно. До два дни ще го имаш. Отнасях се добре с теб, Сандра, и ти го знаеш. Винаги съм те третираше като дама.

— Да, Сандра — намеси се Але Хоп, — Бепи винаги те е третираше като дама, спомням си.

— О, да. Третираше ме като дама и ме чукаше като курва — отвърна Сандра и по хубавото ѝ луничаво лице се стекоха сълзи. — Ти си мръсник, Бефино — прошепна тя. — Добре, намери ми съпруг. Обаче ти си негодник!

Тя избяга разплакала навън.

На следващия ден бе свикана среща в снекбар номер две. Присъстваха Червения, Маймуната, Джоуи Ди, готвачът Оги, Малкия Паули, Але Хоп и Шантавия Майки. Часът беше четири и обедният наплив бе преминал. Седяха на една маса, ядяха и пиеха като на празненство, но никой не знаеше причината за срещата. Джоуи Ди беше назначен за касиер в бар номер две. По настояване на Бефино бе напуснал работата си в посредническата фирма.

Неочаквано Бепи вдигна чашата си и започна да произнася тост.

— Внимавайте всички — извиси глас той. — Искам да произнеса тост за Джоуи Ди.

Всички се разсмяха.

— Тост за Джоуи Ди? Защо? — не можеха да разберат те.

— Silenzio — каза Бепи.

— Как така не си поканил братовчед ми Джулио? — прекъсна го Червения.

Бепи го погледна отвисоко и отговори:

— Един миланец е достатъчен във фамилията ми. Това е моята фамилия и аз я харесвам такава, каквато е. Нали не възразяваш, Червен? Искам да продължа овацията си пред тези достойни господа, удостоили масата ми, и с тоста си да ги мотивирам към особено видния ни приятел Джоуи Ди.

Червения направи гримаса, породена от несръчното слово.

— Мога ли да се върна към тоста си? — попита Бепи. — Ще има ли още обаждания? Искам да вдигна един истински тост за Джоуи Ди. Господа, Джоуи Ди ще се жени. Утре.

Джоуи Ди така се разсмях, че му излезе пяна на устата, понеже мислеше, че това е шега. Но Бепи обясни, че той наистина ще се жени и годежът му е утре. Джоуи Ди не можеше да повярва на ушите си. Обаче много скоро му стана ясно, че Бепи говори сериозно. Явно това бе поводът за срещата. Слушаше как мъжете цвилят от смях, когато Бепи им каза да си приготвят солидни парични подаръци за утрешния банкет на Джоуи. Докато оглеждаше един по един хората около масата, големите му устни пресъхнаха.

Когато Бепи завърши речта си, Джоуи го помоли да си поприказват насаме. Преместиха се на друга маса и Джоуи се опита да говори твърдо.

— Какво ще стане, ако откажа да се оженя за това момиче? Надявам се, че искаш да се оженя за момиче, нали?

— Разбира се — каза Бепи. — Тя е много готино гадже с големи цици. Обича да се чука. С нея ще ти е хубаво, Джоуи, повярвай ми.

— Какво си направил, Бепи, напомпал си я и сега искаш да ми я натресеш?

— Нее. Тя само си мисли, че е напомнимана. Даже не е ходила на доктор. Просто иска да се омъжи за италианец и аз избрах теб. Ще бъдеш очарован от това момиче, Джоуи. Сладурче е.

— Да, обаче аз изобщо не я познавам. Откъде знаеш, че ще бъде щастлив с нея? За мен тя е абсолютно чужда. Впрочем коя е тя, по дяволите? Не мога да се ожена за нея. За побъркан ли ме мислиш? А, Бепи?

— Сабу, чуй какви са ти възможностите — каза Бепи с леден глас. — Или ще се ожениш утре, или в неделя ще участваш в шествие.

— Какво шествие?

— Да — промърмори Бепи. — Ще участваш в едно стройно шествие в неделя. Ще лежиш в каруца с шест бели коня, които ще те влачат по Ню Утрехт авеню към гробището. Избери сам. Или ще чукаш едно апетитно, красиво момиче, или ще участваш в шествието.

Джоуи Ди, знаейки с какъв човек си има работа, се замисли за момент.

— Надявам се поне, че става за чукане — каза той накрая. — Доколкото се досещам, вече съм женен. Пожелай ми щастие...

Същата вечер Бепи заведе Джоуи Ди да се запознае със Сандра, която чакаше нетърпеливо в клуба. Бепи поръча по едно питие на всички, за да се отпуснат. Той погледна Сандра и праметна ръка през раменете на Джоуи Ди:

— Запознай се с новия си съпруг.

Джоуи Ди се усмихваше и клатеше глава, удивен от начина, по който Бепи решава нещата.

Сандра огледа Сабу и продължи да отпива нервно малки глътки от питието си. След няколко минути тя се наведе към Бепи и каза сухо:

— Приемам проклетия аборт.

Бепи бе изиграл коза си и спечели.

— Добре, ще уредя нещата. Дай ми още два дни. Ще ти съобщя кога и къде. Всички разходи ще бъдат платени. Така че не се притеснявай за нищо.

Сандра се усмихна горчиво и прошепна:

— Ти си мръсник, Бефино Менесиеро. Искам просто да го знаеш.

Когато си тръгнаха, Джоуи Ди каза на Бепи:

— Ега ти, тя наистина е голяма работа! А, Бепи?

— Нали ти казах?

— Съвсем не изглежда зле. Според мен направо е готина. Доста заоблен задник има за толкова тънко кръстче. А, Беп?

— Да. Обаче е ирландка. На кой му се яде овнешка яхния по ирландски цял живот? Трябва да си опичам акъла и да престана да чукам безразборно гаджетата от баровете. Започват да ме хващат натясно. Все пак Дана продължава да ми харесва.

— Ей, Бепи — попита шеговито Джоуи, — защо не ми пуснеш оная, рижавата мадама с големите цици? Марджи имам предвид. Дай да я ползвам няколко седмици. Чух, че била истинска красавица.

— Кой ти каза за Марджи? Никога не си се срещал с нея.

— Маймуната ми разправяше, че я чукаш от петнайсетгодишен. Вярно ли е, Бепи?

— Повярвай ми, Джоуи, тая ще те унищожи. Стопява те с оная си работа. Марджи ме кара да се чувствам като старец. Вече стават три години. Направо ми изцежда мозъка. За нула време ми излезнаха бръчки по инструмента. Не мога да й кажа „не“. Хората от квартала са издрънкали на майка ми. А според мен и мъжът й знае, че я шибам. Гледа ме някак си особено. Постоянно имам чувството, че ще ме нападне в гръб. Откажи се от нея, Джоуи. Тя ще те съсипе.

Две седмици по-късно в кантората на „Уолстрийт“ от Рим се завърна господин Густини. Акциите на „О Джей Ей Ойл“ вече се продаваха по петдесет долара и половина. Бепи сърдечно поздрави господин Густини и му благодари за съвета. На лошия си английски господин Густини каза:

— Нали си спомня мой клиент Рупърт, принц на Валенбург?

— Да, сър, помня го.

— Та, сега Рупърт и негова група искат прави генерална оферта за всички налични акции на „О Джей Ей“. Ще предложи на хора шейсет долара за акция. Недей продава! След два месеца ние продава по деветдесет долара. Кажи на твой баща да чака.

— Благодаря, господин Густини. Много сме ви задължени за помощта.

— Продължавай да работи добре. Ти се справя отлично, Бефино. — Господин Густини го потупа по гърба.

Бепи притежаваше седемстотин акции на „О Джей Ей“. Ако генералната оферта станеше факт, той щеше да бъде богат. Никой не знаеше, че е собственик на такъв капитал. На господин Густини бе

казал, че покупката е направил баща му. Не искаше хората да знаят, че разполага с толкова средства. Заради това не напускаше службата си в кантората, въпреки че тя му носеше символична заплата в сравнение с печалбите от снекбаровете и хазартния бизнес. На „Уолстрийт“ се чувстваше сигурен. Възнамеряваше да остане в посредническата фирма, докато забогатее, и след това, вече заможен, да се оттегли в някой островен рай. Често си спомняше с мъка как баща му държеше банкнота от два долара, сякаш е двеста, как пригладжаше всеки долар с любов и нежност.

Помнеше талигата, оставена в алеята за през нощта, миризмата ѝ на гнило дърво и развалена риба. Знаеше какво е да се чувстваш ужасно беден и сега се страхуваше, че бедността може пак да го погълне като подвижен пясък.

Един ранен съботен следобед в Бруклин Бепи видя Дана да излиза от колата на Маузи. В косата ѝ имаше ролки и фиби — признак, че тя се подготвя за среща в събота вечер. Гледаше ги и започна да кипва. Приблужи се до колата в момента, в който Маузи се наведе да целуне Дана за довиждане.

С разтуптяно сърце Бепи ги прекъсна:

— Дана, искам да говоря с теб.

Тя се изненада, че го вижда, но същевременно изглеждаше и малко зарадвана.

— Иди да ме чакаш до блока. Ще дойда след мъничко — добави Бепи.

Дана бавно се отдалечи, изплашена, че Бепи ще направи нещо неприятно. Без да излиза от колата, Маузи попита гневно:

— Какво искаш бе, боклук?

Бепи отвори вратата на колата — бял форд, модел 1946 година. Маузи седеше върху две възглавнички, поставени на шофьорската седалка. Бепи се пресегна и бързо ги измъкна изпод задника му. Изведнъж Маузи заприлича на джудже зад волана на своя седан. Почувства се много сконфузен.

— Какво правиш бе, майка му стара? — кресна той.

Дана наблюдаваше това от бакалията на Морис. Не вярваше на очите си. До един момент Маузи беше зад волана, а в следващия миг се

виждаше само носът му. Тя се разсмя.

Бепи се качи в колата, измъкна сицилианския си стилет и бодна Маузи в ребрата само колкото да го изплаши порядъчно.

— Слушай, дребен капут, ако още веднъж те видя близко до Дана, ще те разпоря от халката на гъза ти до гръкляна — каза Бепи гръмогласно. — Разбра ли? И кажи на другите капути, с които се събираш, че същото важи и за тях. — Той направи съвсем малка резка между ребрата му. — Усещаш ли си душата, Маузи? Отговори ми, дребно копеле. Усещаш ли си душата?

— Да — отговори задъхано Маузи и подмокри панталона си, както седеше в колата. — Поряза ме — простена той. — Потече ми кръв. — Маузи изцъкли очи от страх.

— Не може да бъде — просъска Бепи. — Порязах ли те? Леле, ти си се опикал и си съсипал кадифената тапицерия. Не е зле да си намериш найлонови калъфи за седалките, понеже следващия път ще те накарам да се насереш.

Маузи потегли, държейки се отстрани. Ясно му беше, че Бепи говори съвсем сериозно.

Бепи отиде бавно до ъгъла, където Дана нервно го очакваше. Той влезе в магазина и поръча два сандвича с шунка, сирене и италиански хляб, и две пепсита. После с тих глас се обърна към Дана:

— Кажи на сестра си да свикне с мен.

Дана се усмихна.

— Хайде да си поговорим, Бепи. Много неща имаме да си кажем.

Когато излязоха от магазина, Дана направи няколко крачки и сграбчи ръката му, за да я прегърне.

— Бепи, обичам те. Толкова ми липсваше!

— Недей да го забравяш, Дана. Доста проблеми ми създавате — ти и семейството ти. Проблеми, от които нямам нужда. За какъв дявол излизаше с тоя гърбав Маузи? Като го гледам, висок е един и двайсет.

— Висок е колкото мен — отвърна тя. — Изглежда нисък, понеже вдига щанги. Целият е само мускули. А има и хубава работа. Със сестра ми са колеги.

— И си съгласна децата ти да бъдат дребосъци! Дана, не слушай сестра си. Лоши съвети ти дава. Повярвай ми.

Бепи продължи да излага аргументите си, а Дана стоеше умълчана и слушаше безкрайното му слово.

— И така — завърши той, — отсега нататък няма да излизаш с никой друг, освен с мен. Толкова. Не ме интересува какво казва сестра ти, нито пък какво работи Маузи. Аз командвам, ти си мое момиче и точка. Случаят е приключен.

— Добре, Бепи — усмихна се Дана.

Изминаха няколко месеца и акциите на „О Джей Ей Ойл“ се покачиха до деветдесет и два долара. Пазарът беше обезумял. Говореше се, че скоро ще станат по сто. Бепи продаде своите акции по деветдесет и един и половина.

Същата вечер той отиде да потърси господин Морано. Барманът му каза, че босът е болен от грип и си е вкъщи, затова Бепи отиде в дома му, като пътьом се отби да купи един галон домашно червено вино — от най-хубавото в квартала. Не искаше да ходи там без нищо. Майка му винаги казваше никога да не отива при болен с празни ръце.

Когато стигна в дома на господин Морано, вратата му отвори неговата съпруга.

— Ти не си ли момчето, което работеше в касапския магазин преди няколко години? — попита тя.

— Да, госпожо, аз съм. Бих искал да се видя с господин Морано.

— Влизай. Я, колко голям си станал. Емилио е в спалнята. Влизай направо.

Бепи прекоси вестибюла към спалнята. Господин Морано лежеше в леглото. Съвсем не очакваше да види Бепи, но го посрещна радушно.

— Донесъл съм ви домашно вино — каза гордо Бепи и постави дамаджаната върху кедровия скрин.

— Благодаря, момче. Ти си на първо място в списъка на приятелите ми.

— Дойдох да ви кажа да продадете акциите. При затварянето на борсата днес цената им беше деветдесет и два долара. Казват, че ще стигнат до сто, но моят съвет е да се освободите от тях сега. Продайте ги утре, преди да започне разпределението на дивидентите. То може да предизвика срив. Акциите вероятно ще паднат на около седемдесет. После може пак да се покачат на сто, но по-добре е да продавате сега, господин Морано.

— Момче, ти си невероятен. Благодаря ти за съвета. Ще реализирам добра печалба благодарение на теб. Солидна сума ще гушна, а?

— Вие също бяхте добър с мен, господин Морано. Ето ви петте хиляди долара, които ми дадохте назаем. Благодаря ви за територията. Много съм задължен. Използвах я да организирам залагания на „Уолстрийт“. Благодаря, че ми помогнахте да започна.

— Направих го на драго сърце, Бефино. Ти купи ли си акции?

— Да.

— Значи си спечелил добре, а?

— Да. Доста спечелих. Не ме мислете. Всичко е наред. По един или друг начин аз трябва да стана богат. Винаги сте ми казвал да взимам най-доброто и аз работя по въпроса.

— Бефино, очертава се нещо голямо. Искаш ли го?

— Колко голямо?

— Този тип е свързан с нас, но трябва да си отиде. Синдикатът, всички ние, даваме общо двадесет и пет хиляди, за да го изпратим. Сигурен ли си, че искаш да се заемеш с поръчката? Ще можеш ли да се справиш, като се имат предвид работата ти на „Уолстрийт“ и останалите ти занимания?

— Двайсет и пет хилядарки без удръжки? Разбира се, че ще мога. Това е добра сума.

— Добре, когато стане време, ще те повикам. Тогава ще ти дам пълната информация.

— Довиждане дотогава, господин Морано. Желая ви скорошно оздравяване и да ви е сладко виното.

След няколко дни, докато Бепи се бръснеше, баща му го заговори:

— Бефино, как вървят нещата с Дана?

— Много добре, татко. В неделя ще дойде у нас на вечеря. Харесваш ли я?

— Да. И двамата с майка ти я харесваме. Неаполитанките са добри готвачки.

— Да, като госпожа Русо, царицата на равиолите от Тринайсето авеню. Тя е неаполитанка.

— Обаче внимавай, Бефино. Тези хора имат една лоша черта на характера — обичат да харчат пари. Нали разбираш, а? Внимавай.

Обичат да трупат вересии в магазините.

— Да, татко, разбирам.

— И още нещо. Знам, че работиш на „Уолстрийт“ и правиш сандвичи с Червения, но чух от чичо ти Пиетро, че участваш в някакви големи афери с мафията. Знаеш, че моят баща беше голям мафиоз в родината ни. Такъв живот обаче не е за теб. Ah sareesh?

— Sì, io capito, татко. Не се тревожи. Ще продължавам да правя сандвичи. Така добре ли е? — отговори спокойно Бепи. — А тоя чичо Пиетро с голямата уста на какво вика големи афери?

— Не ми обясни. Само ми каза да си отварям очите.

[1] Да, сицилианец съм (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Харесва ми този приятел шакитанец. (итал.). — Б.пр. ↑

6.

— Знае ли някой от хората ви, че сте ми предложили да се заема с това?

— Още не. Защо?

— Ще може ли да си остане само между нас? Не искам никой, освен нас двамата да знае, че аз ще го свърша.

— Защо така?

Бефино го погледна в очите.

— Ами споменахте, че участва синдикатът. Предполагам, че имате предвид петте фамилии в Ню Йорк. Този удар ще се обсъжда надълго и нашироко сред воините на фамилиите. Предпочитам да мина без слава и приказки.

— Умно момче си, Бефино — каза Морано, поклащайки глава. — Хубаво звучи: „Без слава и приказки.“ Добре, ще го запазим в тайна, но разбираш, че петимата босове знаят. Трябваше да се вземе съгласието на всички. Само те знаят, че съм възложил поръчката на теб — шакитанеца Менесиеро. Босовете не говорят с войниците си за поръчкови убийства, освен ако дадат поръчката на някой от тях. Разбираш ли? Не биха имали причина да го правят. Това може да им навреди след време и те го знаят. Уверявам те, че славата и известността ти ще бъдат сведени до минимум.

— Разбирам ви, сър. Това ме удовлетворява — отговори Бепи, но продължаваше да се съмнява. Знаеше как след такива убийства се шушука кой е свършил работата. В Бруклин това беше традиция, дори въпрос на уважение, може да се каже.

Разговаряха приведени в края на бара. Един чернокож мъж бършеше пода. Когато се приближи до тях, Бепи инстинктивно мина на италиански.

— Моля, предайте ми всичката информация, от която ще имам нужда. Да говорим на италиански, за да не ни разбере оня патладжан.

Дон Емилио му отговори също на италиански:

— Да, идеята е добра. Ето ти някои писмени сведения и снимката му.

Чистачът чу непознатата реч и му стана ясно, че обсъждат нещо нередно.

— Ще получиш двадесет и петте хиляди сега, днес — продължи босът. — Аз няма да взема нищо. Всичките са за теб. Това трябва да се направи в добър стил. Не искаме да изглежда като разчистване на сметки или война между фамилиите. Затова го възлагам на теб, а не на някой от щатните ни изпълнители. Ти имаш богато въображение. Чувствам, че ще се справиш по-добре. Как мислиш?

— Мисля, че сте абсолютно прав. Ще се справя. Не се тревожете, ще измисля нещо екзотично. Следете вестниците.

— Добре. Съчини нещо наистина хубаво, подготви го за няколко дни, даже седмица. Планирай го точно, а аз ще следя вестниците за добрата новина. Човекът се казва Винс Гаколидо-Ястреба. Някъде на петдесет и девет години е, около седемдесет килограма, нисък, с посивяла коса и винаги много добре облечен. Има бенка на дясното ухо. Неголяма, кафява бенка, обаче стърчи като бучка. Можеш да я видиш на снимката. Огледай я внимателно, за да не очистиш някой друг. Винаги опознавай жертвата си. Не желаем да загиват невинни хора. Случвало се е преди.

— Да, разбирам, господин Морано. Това би било лошо.

— Сега слушай. Всеки ден се отбива в бърлогата си — една сладкарница в Ийст Ню Йорк, на този адрес. Кварталът е опасен, така че внимавай. Винаги пие ягодово мляко с малц направо от консервата. Запомни: ламаринена кутия, а не чаша. Този тип е като малко зверче. Не искаме да убиваш никой друг. Само Ястреба. Ако войниците му са с него и те хванат натясно, ако се наложи да спасяваш кожата си, тогава ги избий всичките. Обаче се старай да избегнеш излишни неприятности. Свърши работата чисто и както се изрази, направи нещо екзотично, нещо объркващо.

Той подаде на Бепи една торбичка с парите.

— Бефино, много е важно. Не искаме да се създава впечатление, че водим война. Полицията трябва да бъде заблудена поне за няколко месеца, докато случаят се позабрави. — Когато Морано завърши, изглеждаше малко притеснен. — Тази поръчка е голяма. Надявам се да се справиш — добави замислено той.

— Още сега можете да му поръчате букета. Ястреба почти се е вкочанил.

Морано се усмихна, целуна Бепи и го изпрати с пожелание:

— *Vuon viaggio e buona fortuna, amico mio.*^[1]

През следващите няколко дни Бепи си тръгваше рано от „Уолстрийт“, за да проучи частта на Бруклин, наречена Ийст Ню Йорк. За него този квартал беше съвсем непознат и той го изследваше внимателно. Наблюдаваше сладкарницата. Всеки път сменяше шапката или дрехите, или се дегизираше, за да не бъде запомнен при честите си появявания. Съзнаваше колко е важен този удар за дон Емилио и разбираше, че не може да си позволи провал. Освен това му беше ясно, че петте фамилии вероятно ще го убият, ако нещо се обърка.

При третото му посещение в сладкарницата той прелистваше списания с комикси и тайничко наблюдаваше (в три часа следобед нямаше много посетители), когато вратата се отвори. Влезе добре облечен мъж — дребничък човек, който приличаше на Винс-Ястреба. Бепи пое дълбоко дъх и затърси бенката, използвайки за целта едно окачено нависоко стенно огледало. Човекът седна, поръча си мляко с малц и солени бисквити и започна да пие от кутийката. Най-после Бепи видя бенката. Приличаше на малка буболечка, кацнала на ухото му.

„Ама че възможност да го тръшна още сега“ — помисли си Бепи. Обаче знаеше, че не е готов с организацията. Все пак вече си познаваше човека и следващия път щеше да действа бързо и сигурно. Чувстваше се уверен, понеже бе установил по кое време идва Ястреба. Той пиеше млякото си точно в три следобед и поръчваше бисквити заедно с него.

Бепи напусна заведението още преди Ястреба да е свършил с питието си, и отиде направо в снекбар номер две. Беше петък и Маймуната почистваше.

— Зарежи всичко — каза му Бепи. — За днес си приключил. Имам една работа за теб.

Маймуната си свали престилката.

— Какво има, Беп?

— Искам на път за вкъщи да се отбиеш на пресечката между Осемнайсетото авеню и Петдесет и четвърта улица. Ще влезеш в синагогата, но внимавай да не те видят. В петък към залез-слънце всички евреи започват да се молят. Изчакай, докато започнат да пеят и мънкат с наведени глави. Вътре те стоят с малки кепенца на главите.

Открадни две от големите им шапки, онези с козината, и две черни палта от гардероба. Намери на паркинга някоя равинска кола. Запомни марката, цвета и модела. Не взимай колата, Маймун, само свали номерата и ги смени с други. Тях ще вземеш от друга кола, разбра ли? Евреите изобщо няма да забележат, че табелите са сменени. След като използваме номерата, ще ги върнем на същата кола. Можем да намерим домашния адрес на равина чрез онова момиче, Мерилин, в регистрационната служба и да ги върнем през нощта, ако е необходимо. Ще се видим довечера в игралната зала, става ли?

— Как мога да позная коя кола е на равин? Имат ли някакъв отличителен знак?

— В петък, в пет следобед, всяка кола на паркинга ще е на някой равин, бъди сигурен. Избери някоя без хромирани украшения. Тия типове не обичат хрома.

— Добре, ще се видим довечера. — Маймуната направи няколко крачки и се обърна. — Този път е нещо голямо, а, Беп?

— Да, Маймун. Моля те, не ми задавай въпроси. Казал съм ти, че не обичам да обяснявам какво се върти в главата ми. Объркват ми се мислите. Просто следвай точно нарежданията ми. В стомаха ми започват да хвъркат пеперуди, а това усещане ми е противно.

— Добре, ще ти взема рунтавите шапки и палтата и ще се видим довечера.

— Маймун, казах шапки, палта и регистрационни номера. Не забравяй за табелите. Бъди внимателен. Никой не трябва да те види. Утре е премиерата ми, така че нямам право на гафове. Това е нещо като доказване на родовата ми принадлежност. Разбра ли, момче?

Маймуната се ухили широко.

— Ама че речи праскаш, Беп. Трябвало е да станеш адвокат.

По-късно същата вечер Маймуната пристигна в игралната зала. Той повика с жест Бепи към едно тъмно ъгълче в дъното.

— Набавих ти шапките и палтата и смених номерата на една равинска кола. Знам точно какъв автомобил ще ни трябва утре. Така че не се притеснявай. Всичко мина гладко. То било лесна работа!

— Знаеш ли, Маймун, ти си разкошен. Разкошен си. С всичко се справяш без никакви засечки.

— Да, обаче ония равинчета ще побеснеят, като почнат да си търсят шапките и палтата.

— Не ми пука за тях. Ще си получат нещата обратно. Интересува ме само ударът. Маймун, утре сутринта ще отидеш с влака до хиподрума и ще задигнеш кола, която трябва да е точно като тази на равина. Същия цвят и модел. Още там сложи на нея номерата от колата на евреина. Искам да бъдат поставени, преди да направим нападението. След това ще се срещнем на изхода за Кони Айлънд и Бат Бийч. Нали го помниш? Ще те чакам точно в два следобед. Ще отида с автобуса. Когато излезеш от магистралата, аз ще те чакам.

— Добре, ще бъда там — увери го Маймуната.

— Отиди на хиподрума рано, към единайсет, и наблюдавай пристигащите коли. Проследи тази, която ни трябва до мястото, където ще я паркират, и я задигни бързо. Ако има нужда от бензин, зареди я и се покрий някъде, докато дойде време да се срещнем. Ако закъснееш с намирането на кола, аз ще те изчакам. Не споменавай пред никого за тая работа. И не забравяй, постарай се колата да е същата като на равина или да прилича много на нея. Това е съществено. Всички тези неща са важни за акцията ни. Ясно ми е, че не разбираш, но и за мен всичко се напасва чак накрая като в ребус. Нали се сещаш какво искам да кажа?

— Да, ти си професионалист. Знам, Беп.

По-късно същата вечер Бепи прегледа арсенала, който бяха събрали момчетата, и намери точно каквото му трябваше — стар, прояден от ръжда пистолет, четиридесет и четвърти калибър. Като тип и калибър той определено не ставаше за ползване от никой професионален убиец. Все едно да стреляш с топ. Би разкъсал на парчета всеки, когото улучи. Пистолетът имаше вид на антика. Това щеше да увеличи заблуждаващите обстоятелства, които Бепи се стремеше да приготви за полицията. Зареди го и го изпробва, като стреля в купчината пръст зад строежа на Осмо авеню. Работеше.

На другия ден Маймуната взе Бепи точно навреме с един черен шевролет, модел 1947 година, по който нямаше нито грам хром. Според Бепи изглеждаше точно като кола на равин — съвсем обикновен модел.

— Леле колко трудно беше да намеря същата кола! — каза Маймуната. — Започнах да си мисля, че от толкова много автомобили няма да си намеря жертва, но накрая се появи. В него пътуваха

свещеник и две монахини от Лонг Айлънд. Откога и монахините ходят на конни надбягвания?

— Светите хора правят много неща, за които не подозираме. Ей, Маймун, сети ли се да запомниш номера на клетката за паркиране, от която взе колата? А откъде знаеш, че ония са от Лонг Айлънд?

— Надникнах в жабката. Видях някакви църковни документи, в които пишеше Фармингдейл, Лонг Айлънд. Номерът на клетката е трийсет и осем, сектор „У“.

— Подмени ли номерата с табелите на равина?

— Да. Спрях встрани от магистралата и ги монтирах. Не се притеснявай. От теб съм се научил да изпипвам подробностите. Това нещо е заразно, Бепи.

Бепи погледна приятеля си и му заговори на италиански, може би за кадем:

— Ah ecco perche tu impari presto.^[2]

— Bene cominciamo sono pronto, Alfredo^[3] — отвърна Маймуната. — „Да, готова съм, Фреди“ — изтананика той.

— Маймун, да спрем тук и да облечем палтата. На тая уличка е тихо и спокойно.

Пристигнаха при сладкарницата предрешени като равини. Бепи даже беше с черни панталони, обувки и ръкавици.

— А, отпред се мотаят група деца! Чудесно. Това е чудесно — каза Бепи.

— Защо пък се радваш на децата?

— Това ми харесва. Само едно дете може да обърне внимание с какви номера е една кола и да си отвори човчицата пред полицаите. Децата обичат да си играят на ченгета. Искат да бъдат герои. Надявам се, когато си тръгваме, номерата и външният вид на колата да бъдат забелязани и описани пред ченгетата. Тогава полицията ще обвини равините за убийството. Ако всичко мине както трябва, Маймун, две и две ще е равно на двайсет и пет бона за нас.

Бепи сръчно си залепи фалшива брада и къдрици, които увиснаха край ушите му, под рунтавата шапка и около кадифената яка на черното палто. Вече съвсем приличаше на добре облечен равин.

— Залепи си това, Маймун. Сложил съм му лейкопласт.

Маймуната погледна Бепи изумен.

— Леле, много добре изглеждаш. Тия бради приличат на истински.

— Маймун, намести си шапката. Килната е. Погледни се в огледалото и си залепи брадата. Направи го хубаво, Маймун. Снощи тренирах в банята. Майка ми помисли, че съм си подстригвал косата, понеже видя косми в мивката. Спри на булеварда пред сладкарницата.

Маймуната зави и без да търси свободно място, паркира паралелно до друга кола пред заведението. Децата извърнаха глави да ги огледат.

— Остави мотора да работи. Няма да се бавя. Натискай от време на време клаксона. Прави се на смахнат. Дръж се като ония раздражителни евреи, които все бързат и нямат какво да крият. Разбираш ли какво имам предвид? Нека хлапетата добре да запомнят колата. Големият маскарад ще бъде тук, на улицата.

— Крайно време беше и аз да получа сериозна задача — изсмя се Маймуната, после се наведе и стисна Бепи за врата. — Успех, Бепи. Пази се.

Бепи излезе от колата точно в три часа — часът за мляко с малц, както се надяваше той. Стоящите наоколо деца бяха удивени, че виждат равини в италиански квартал. Зяпаха втрещено и него, и колата.

„Дано да си там, Вини-Ястреба“ — каза на себе си Бепи.

Когато влезе в сладкарницата, той погледна направо към машината за газирани напитки. Забеляза първо празната опаковка от бисквити върху бара и после видя Ястреба, който бе заврял дребната си физиономия в консерва от мляко и се опитваше да изсмуче последното парченце изстуден каймак от дъното.

„Каква точност! Аз съм страшен професионалист — помисли си Бепи. — Безпогрешен план. Точно в тази минута жертвата ми се дави в консервата.“

Той се приближи до бара.

— Какво ще пиеш, приятелче? — попита го продавачът на газирани напитки с недружелюбен тон.

— Колебая се, колебая се. Не бързай да ме баламосваш с „приятелче“ — пусна му въдицата Бепи.

Продавачът имаше вид на груб и буен тип. Беше с пълна и яка фигура, плешив и очевидно не бе научен на обноски.

— Добре де, докато се колебаеш, недей да стоиш прекалено близко до бара с тая гадна брада. — Той се наведе напред и се ухили презрително срещу Бепи. — Имаме си хора, които сервират — добави той и погледна към Ястреба за одобрение. — Не искам на бара ми да падат косми от тая рунтава шапка. Хайде, отдръпни се.

Бепи се направи на силно обиден, но беше доволен, че продавачът на напитките сам насочи събитията към приближаващата катастрофа.

— Редно ли е да говорите така на един божи служител?... Косми от шапката ми? От брадата ми? Вие... Вие сте позор за човечеството.

— Божи служител, дрън-дрън — изсъска в отговор барманът. — Я веднага се дръпни назад, еврейско копеле. Не обичаме да ядем косми.

— Простак! Ти си простак! — викна насреща му Бепи.

Ястреба, удивен, че равинът се сопва на бармана, престана да ближе консервата от мляко.

Маймуната натисна клаксона. Всички се обърнаха към прозореца на сладкарницата.

Бепи продължи да крещи на бармана:

— Ти... Боклук такъв! Не смей да ми говориш така! Аз съм божи човек, служител на Бога!

Вече всички в сладкарницата ги наблюдаваха.

— Разкарай се веднага от заведението ми, побъркано копеле! — кресна му барманът.

Бепи извади антикварния си пистолет и го размаха като обезумял, преструвайки се на съвсем неопитен и крайно възбуден. Създаваше впечатление, че е побеснял и ще застреля бармана. Гръмна един сватбарски изстрел по посока на огледалото, който не улучи никого, но счупи стъклото и накара Ястреба й всички останали да търсят прикритие. В създалата се суматоха Бепи погледна право във Винс-Ястреба, който бе клекнал до него, и пусна един куршум точно в главата му. Тя се пръсна като пъпеш и мозъкът на Ястреба оплиска бара. После Бепи стреля още веднъж, целейки се в ръката на бармана, за да убеди всички, че именно него се опитва да убие, а не Ястреба.

Бепи побягна навън, като крещеше:

— Аз съм божи служител! Няма да позволя да ме ругаеш така!

Продавачът изпълзя изпод бара. Улучен бе в рамото и кървеше силно. Видя Ястреба проснат на земята с петсантиметрова цепнатина в главата. Напуканото огледало беше опръскано с кръв и мозък. Всички клиенти крещяха.

Барманът отиде до прозореца и изгледа как колата се отдалечава.

— Можете ли да повярвате, че един равин е способен да направи това? — попита той учуден и изплашен. — Проклети евреи! Гледайте какво направиха. Вижте как ни подредиха. Унищожиха ни. Това мръсно копеле е побъркано, казвам ви! — крещеше той.

Децата навън запомниха номера на колата и модела ѝ. Не можеха да се досетят защо равините потеглиха толкова бавно след такава стрелба. Обаче един старец, който също бе сред очевидците, каза, че религиозните хора винаги потеглят бавно. Никога не карат бързо, защото не искат да им връчат квитанция за глоба.

— Хайде, Маймун, карай към хиподрума.

Те свалиха маскировъчните си дрехи и ги натъпкаха в пазарски чанти. Когато стигнаха при хиподрума, пак изглеждаха както обикновено. Маймуната паркира колата на същото място, от което я беше взел, и бързо ѝ постави оригиналните номера.

Взе табелите от колата на равина, шапките и палтата и събра всичко на едно място.

— Чакай тук. Ще намеря някоя кола — каза той на Бепи.

Задигна един нов кадилак от друг сектор и се върна при чакащия го Бепи. Бефино мълчеше и се опитваше да си възвърне самообладанието и отново да разсъждава нормално.

— Взех кадилак. На хиподрума винаги крадат кадилаци. Ще си помислят, че е някой от организираните крадци на коли.

Бепи се съгласи и започна да наблюдава енергичните, отривисти движения на Маймуната по време на бягството им от ада.

Върнаха се при светия храм на равините, вмъкнаха се вътре и поставиха шапките и палтата между другите дрехи, окачени в гардероба при входа. Навън отново им провървя. Колата на истинския равин беше на паркинга. Маймуната свали номерата и отново постави на автомобила оригиналните му табели — онези, които щеше да търси полицията.

Бепи извади пистолета и го сложи на предната седалка, така че, когато истинският служител на Бога се качи и седне, да усети буцата под себе си, да бръкне и да я извади. Така той щеше да докосне оръжието, с което е извършено убийството, и да постави единствените отпечатъци, имащи някакво значение.

Новината се появи във вестниците чак в понеделник сутринта. Вестникарчетата в Бенсънхърст крещяха: „Извънредно! Извънредно! Прочетете всичко за случая! ОБЛАДАН ОТ ДИВА ЯРОСТ РАВИН УБИВА ЯСТРЕБА!“

Вестникът обясняваше, че полицията е заловила убиеца — някакъв равин — и че куршумът не е бил предназначен за Ястреба. Той бил улучен по погрешка. Продавачът на газирани напитки разказал на полицията за възникналия скандал и идентифицирал убиеца в лицето на равина.

Дон Емилио не можеше да повярва по какъв начин младежът е изпълнил поръчката. Полицията никога нямаше да разгадае такова нестандартно престъпление. Босовете от мафията се покриха дълбоко в съвещателните си кабинети и започнаха да си шушукат.

С двадесет и петте хиляди долара за това покушение Бепи бе натрупал солидно състояние за младеж, който едва е навършил осемнадесет години. Тайно бе забогатял. И въпреки че не желаше да се прочува с този удар, започнаха да се разпространяват слухове.

— Кое е това хлапе, за което се говори, че е наемният убиец от Бруклин? Нарекли са го Шакитанеца.

Подобни неща си шепнеха главатари и войници, докато похапваха в любимите си кафенета в Манхатън.

— Казват, че бил нещо изключително. Нищо и никакъв пишлигар, но вече станал специалист. Момчето било от класа. Заеме ли се с поръчка, никой не знае какво да очаква. Истински ексекютор.

— Доволен съм, че най-после някой показва класа тук — каза един мъж, докато дъвчеше кифличка от панера пред себе си. — Писна ми от леващини напоследък. Миналата година изпратихме двама войници да очистят трима от хората на Ал Поско, които се наливаха в някакъв бар. Тъпите копелета пречукаха по погрешка трима продавачи на прахосмукачки. Представяте ли си само? Веднъж привлякохме няколко нови войници от Сицилия и за първи път им дадохме задача. Изпратихме ги в Бронкс да одрусат един тип, а те се мотаха два дни в

метрото и молеха полицаите да ги упътят. Когато накрая намериха човека, бяха толкова скапани и объркани, че оня ги насра от бой и ги прати в пансиона за благородни девици.

Всички се изсмяха и отпиха от кафето си.

Бепи се бе превърнал в тема на добронамерени разговори. Всички го хвалеха, макар и да нямаха представа, че говорят именно за Бепи. Те знаеха само, че дон Емилио Морано ползва услугите на един способен младеж. Фамилията на Морано беше известна в цялата страна. Ако на някоя от фамилиите в другите градове, от Бостън до Лос Анджелис, ѝ потрябваше да устрои нещо специално, тя уреждаше договора чрез фамилията Морано в Ню Йорк. Приемеше ли се веднъж поръчката, клиентът можеше да смята своя враг за квартирант на свети Петър.

[1] Щастливо пътуване и късмет, приятелю. (итал.). — Б.пр. ↑

[2] А, ето защо възприемаш бързо. (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Напълно готов съм да започваме, Алфредо. (итал.). — Б.пр. ↑

КНИГА III
1947 — 1960

7.

Когато една вечер Паскуале се прибра вкъщи, Финамета беше бледа като призрак.

— Какво има, Финамета? Изглеждаш *tutta bianca*^[1].

— Ела. Трябва да ти покажа нещо. — Тя го заведе до гардероба на Бепи, отвори кутията от обувки и му показа парите.

— *E'una forrana!*^[2] — възкликна Паскуале, ровейки в стегнатите с ластици пачки зелени пари. — Прекалено много са, за да ги броя.

Той затвори кутията и каза:

— *Aspetta*^[3], Финамета. Ще си поговоря с Бефино, когато се прибере. Може би някой му ги е дал на съхранение.

— Тревожа се, Паскуале. Сигурно затова ни купува толкова неща напоследък, а?

— Какви неща? Купил тостер, изстисквачка за портокали... това е нищо — отговори ѝ Паскуале, опитвайки се да я успокои. — Не ставай глупава. Той е бизнесмен. Изкарва пари на „Уолстрийт“, а и от други неща.

— Какви други неща?

Понеже не знаеше как да ѝ обясни, Паскуале ѝ отвърна само с поглед.

Когато по-късно вечерта Бепи се върна вкъщи, родителите му седяха край масата и чакаха. Паскуале стана и взе кутията от обувки.

— Бепи, искаме да поговорим с теб.

— Добре, да говорим — отвърна Бепи и започна да сваля ризата си.

Паскуале му показва кутията.

— Откъде се взе това, Бепи?

— А, кутията ли? От „Флорсхаймс“ — отговори с усмивка Бепи.

— Става въпрос за парите вътре. — Паскуале отвори капака и попита с тревожен глас: — Колко има тук? Защо стои в гардероба? С какви далавери се занимаваш? Отговори ми, Бефино. Искам да знам истината.

— Винаги съм ти казвал истината. Около осемдесет и пет хиляди. Спечелих пари от няколко операции.

Финамета слушаше напрегнато.

— Какви операции? — попита тя.

— Различни операции. Организирахме залагания и тото на „Уолстрийт“.

— И си изкарал толкова пари от това? — попита Паскуале.

— Понякога сме на загуба и трябва да се разплащаме, така че не всичко е печалба. Това е нещо като банка, татко. Ако изгубим, трябва да платим на залагащите. Както и да е, забрави го. Изкарвам добри пари от магазините за сандвичи. Днес ти купих една разкошна нова кола — чисто нова, не на старо. Страшно ще ти хареса.

— Купил си ми кола? — попита с недоумение Паскуале.

— Да, татко. Чисто нов понтиак. Поръчан е. След два месеца ще го доставят. Има четири врати и много хром, точно по твой вкус, а, татко? Нека бъдем доволни. Може би животът ни започва да се променя.

Паскуале беше смаян. Открай време си мечтаеше да има кола.

— Какъв цвят е? — попита той с примирение.

— Цветът е без значение — намеси се бурно Финамета. — И ти си побъркан като сина си. Той вече си мисли, че е банка — започна да ридае тя. — Какво да правя с тази кутия? Прекалено съм изнервена, за да се зарадвам на нещо.

— Сложи я пак в гардероба, мамо. Обаче, ако стане пожар, я грабваш и бягаш.

— Как ще спя отсега нататък? Ще се чувствам като на пост да пазя това нещо. Винаги ме караш да се притеснявам, Бефино. Сега трябва да се притеснявам за още нещо.

— Другия месец чакам да пристигне един голям кашон от сапун, пълен с пари. Тъкмо ще ги пазиш едновременно. Съгласна ли си? — Бепи се засмя тихо, когато майка му се отдалечи към печката, приказвайки си сама. — Мамо, ще ми направиш ли малко горещ шоколад? Имаш ли плодов кейк? Май съм гладен.

— Защо не внесеш парите си в банка, та да получаващ лихва за тях? — попита Паскуале. — Тогава и майка ти няма да се притеснява толкова. В банката е по-сигурно, Бефино.

— Друг път ще си говорим за лихвите. Спи ми се и съм гладен. Става късно. Може ли, татко?

Паскуале също седна до масата и каза:

— Финамета, направи два горещи шоколада, ако обичаш. — После се обърна към Бефино и прошепна: — Кажи, какъв цвят е колата?

— Червено-кафяв. А в тия нови коли миришеше толкова приятно, татко.

И двамата се усмихнаха. На Паскуале това му беше любимият цвят за кола.

След тридесет дни Бефино получи повиквателна. От посредническата фирма обещаха, че ще му запазят работното място, докато се уволни от армията. Червения и Джоуи Ди бяха освободени като негодни за военна служба, а Але Хоп бе причислен към семейно обременените или умствено изостаналите. Маймуната бе призован във флота, а Бепи изпратиха в сухопътните войски.

Бепи бе принуден да вземе решение за парите, които бе спестил, и така той откри влогове в различни банки на обща стойност деветдесет и две хиляди долара. Даде книжките на майка си.

— Мамо, вече си освободена от поста и името ти е записано в тези книжки. Ако нещо се случи с мен, всичко е твое. Добре ли е така?

— Не говори такива неща, Бепи. Не искам пари. Аз си искам децата. Добре ми е и така, както сме.

— Ако загина в армията, купи на Марио един нов бюик от мен. На него му харесва тази марка. Това ще е подарък за брат ми от мен.

Тя се усмихна и го прегърна.

— Обаче само ако загина, нали? Ако ви трябват пари, не си мълчи пред татко. Просто теглете колкото ти е необходимо. Няма проблеми. Аз имам още много пари, много повече. Аз съм богат, мамо. Обаче още не мога да кажа на никого — завърши той шепнешком.

Тя го гледаше стреснато, сякаш се е побъркал.

Бепи продължи да говори тихо и съвсем по италиански да размахва ръце:

— Купих акции на Ай Би Ем и телефонната компания. Татко знае. Това са много пари. Той знае къде са удостоверенията, така че не се страхувай, ако ти потрябват пари. Разбра ли, мамо?

— Как така изведнъж стана толкова богат, Бепи?

— Мамо, животът ни вече е друг. Повярвай ми. Ще трябва да минат няколко години, преди да мога да се държа открито като човек с много пари и *ah respecto*. В момента, за пред хората, трябва да бъда бедняк и да се боря. *Tu capeesh?*

— Цялата работа ми е много тъмна. Моля те, внимавай, *figlio mio* — отвърна тя и се хвана за главата.

— Добре, стой си в тъмното, докато се върна, и тогава ще отидем в Маями Бийч — каза през смях Бепи.

Майка му започна да се отпуска и да се смее на шегата.

През следващите шест месеца Бепи бе на обучение в Южна Каролина. След това го прехвърлиха във Франция. Междувременно брат му вече се беше уволнил и завърнал в Бруклин.

Бепи и Дана се сгодиха, преди той да замине за Франция. Отпразнуваха случая и си размениха пръстени с диаманти. Сега семейството й беше доволно. Най-после мир. Обещанието бе дадено и щеше да бъде спазено. За италианците това бе закон. Добро или лошо, обещанието си е обещание.

Във Франция Бепи разви трескава дейност. Той намери начини да печели още повече. Залагания не се правеха, а хазартните игри вървяха съвсем слабо, но войниците постоянно имаха нужда от пари, за да си плащат на проститутките. Четири-пет дни преди заплатите те винаги оставаха без средства. Бепи използва това и бързо устрои бизнеса си: десет долара срещу двадесет, като всички полица бяха платими в деня на заплатите. Цената беше една и съща, дори ако заемът е даден три дни преди заплатата. Той вербува няколко момчета от Ню Йорк да му помагат при събирането на задълженията. Те бяха здравеняци, на които можеше да се разчита, слушаха го и правеха това, което се искаше от тях.

Френските проститутки бяха очаровани от начина му на действие. Те предизвикваха американските войници, а когато се окажеше, че последните нямат пари, им казваха: „Отиди при Менесиеро, Италианската банка. Той ще ти даде назаем.“

Войниците, възбудени и жадни за секс, бяха щастливи, че могат веднага да получат пари. Бепи дори си имаше в един бар запазена маса за осъществяване на сделките. Той записваше служебния номер на

всеки войник, ротата и поделението. След това, в деня на заплатата, той и хората му обикаляха с военен джип и събираха дължимото. Организацията беше безупречна и Бепи печелеше много пари. За него и приятелите му това беше огромна яма и дребни заеми за останалите.

Дори командващият лейтенант улесняваше живота на редник Менесиеро. Той беше от Лонг Айлънд и Бепи му обеща, че ако му създава неприятности, докато е в армията, след уволнението ще го чака да се върне в Ню Йорк. Първоначално лейтенантът не му повярва. Той го нарече „мазен кирливец“ и го наказва с три дни непоряд в кухнята. Бепи написа писмо на Але Хоп и Шантавия Майки, в което им казваше да занесат на съпругата на лейтенанта в Лонг Айлънд букет с послание: „С любов, от Бефино.“ Това накара лейтенанта да пощръклее. Понеже беше досетлив човек, той бързо повярва в силата на сицилианските обещания. Ето защо реши да направи лек живота на съгражданина си от Ню Йорк — толкова лек, че почти се превърна в шега. Той благодари на Бепи за цветята и каза:

— Ако имаш нужда от нещо, обаждай се.

Бепи трябваше да се освобождава от френските франкове, които печелеше, и затова всеки месец изпращаше на Дана парични преводи, като ѝ бе казал да ги спестява за сватбата. Нейното семейство не можеше да разбере как един срочно служещ успява да спести толкова пари с войнишка заплата. „Той е само редник!“ — казваше сестра ѝ. Брат ѝ пък подхвърли: „Сигурно закриля генерала от мафията в Италия. Този тип е невероятен.“

Баща ѝ обаче продължаваше да харесва Бепи. „На това му казвам мъж — заявяваше той. — Знае какво прави. Това момче работи здраво.“

Една вечер в някакъв бар стана сбиване между американски и френски войници. Французите използваха тояги и ножове. Доста глави бяха строшени и в едната, и в другата група. Стана истинска ръкопашна битка. Бепи бе арестуван, защото един цивилен французин го посочи като побойника, счупил бутилка в главата на френски войник.

Преди армията да успее да го вземе под своя юрисдикция, Бепи беше прибран в сектора за строг режим на стар френски затвор, построен от камък през седемнадесети век. Беше дълбок, тъмен и влажен — истински зандан.

Когато Бепи влезе, съкилийникът му го поздрави. Беше висок, много мускулест негър с масивно телосложение, гъста коса и лице, което приличаше на ръфано от цяло стадо пирани. Пазачите заключиха тежката врата и го оставиха, без да кажат нито дума.

Негърът се усмихна с ентузиазъм на Бепи. После застана пред него с ръце на кръста и го огледа от горе до долу. Не казваше нито дума, само се усмихваше. Белите зъби блестяха върху отвратителното му лице в мрачната килия. Накрая той попита с енергичен глас:

— За к'во си тук, сладурче?

Бепи отиде до свободното легло, разстла дюшека и не си направи труд да отговори. Беше потресен от това същество, с което трябваше да дели килията.

— На тебе приказвам, миличък — изграчи онзи. — И най-добре отговаряй на Големия Йом, ясно ли ти е, сладур? 'Щото Големия Йом скоро ще ти стане мъж.

Той отиде в средата на килията, хвана една щанга, вдигна я и започна да отпуска и набира нагоре около сто и осемдесетте й килограма, пъшкеше и пухтеше, вдигайки тежестта десет пъти над главата си. Когато остави щангата на каменния под, от лицето и голите му гърди капеше пот. Той наду огромните си мускули, демонстрирайки мъжественост.

— Ето така тласкам. Много здраво тласкам, когато се изнервям.

Бепи го гледаше и не вярваше на очите си. После бързо огледа килията, търсейки нещо, с което да се защити. Нямахше нищо.

— Откъде си, момче? — попита Големия Йом.

— Бруклин. А ти откъде си? — отвърна нервно Бепи.

— Родом съм от Северна Каролина — отговори ухилен Големия Йом. — Басхващам, че си съвсем гладък, а, момче? Обзалагам се, че нямаш нито една трапчинка по задника. Така ли е, момче бяло? Да, сигурно си гладък като коприна. Още от сега предчувствам това малко дупенце. Страшно те искам, миличък. Жестока самота е тук. Винаги се кефя на гладките неща в тъмното. — Той започна да прави кръгови

движения с ръка. — Обичам да галя гладки неща в мрака. Ще ти бъда мъж. Как ти се струва?

— Откъде-накъде ми говориш така, като и двамата сме мъже?

— Аз съм мъжът. Ти си жената. К'во ще кажеш за това? — На лицето му се разля широка усмивка.

— Някога избождали ли са ти очите в тъмното? Ти к'во ще кажеш за това?

— Сигурна ли си? — каза в отговор Йом. — Мислиш си, че ще можеш да ми извадиш очите ли, женичке? Така ще те цапардосам, че ще спиш до утре. С един удар ще те приспя завинаги — продължи гневно той. — Виждаш ли тия ръце? Ако поискам, мога да ти откъсна мършавите крака. Мога да те разкъсам като сварено пиле.

Бепи разбра, че е загазило здраво, но успя да се усмихне плахо.

— Кой те е нарекъл мистър Йом? Това е интересно име.

— Една от предишните ми бели жени. Беше се повредил в главата.

— Жена ти е бил мъж? — попита Бепи с недоумение.

— Разбира се. Абсолютно се разбира. Всички съпруги са мъже в тия френски зандани.

— Какво стана с него?

— Взеха ми го. Беше кльоцаво дребно човече, стар гарван, ама не разполагах с нищо друго. Имах страшна нужда — много бях загорял — и затова го взех за жена. — Той се изсмя и започна да си спомня. — Дребният му стар гарван, съпротивляваше ми се, докато не ми остана друг избор, освен да му причиня болка. Бореше се и ме хапеше по рамената, докато му изпаднаха изкуствените зъби, ама накрая ми стана жена. Той ме кръсти мистър Йом, дъртият му гарван. Беше смешен, обаче жилав като стара пуйка. Казвам ти, тая пуйка беше жилава.

— Той откъде беше? От Бруклин ли? Сигурен ли си, че не ти е викал „молинъом“^[4]?

— Да, май беше от Бруклин. Много говореше за Ню Йорк. Виж сега, един ден малката катеричка ме хапеше. Скиваш ли ми рамото? — Той се завъртя, за да го покаже на Бепи. — Виждаш ли белега? Ей тука ме ухапа. Тогава му настъпих фалшивите зъби и ги натроших на парчета. После говореше много лигаво и неразбираемо. Затова ми се струва, че ми викаше мистър Йом. Беше стар, ама аз го работех яко, много яко, та накрая почна да си говори сам. Проклетият му гарван

съвсем откачи и почти ме накара и мене да откача от непрекъснатото му фъфлене без зъби денем и нощем. Една нощ го облъсках, съвсем малко, и пазачите го преместиха в съседната килия. Ама аз го скивам през оная решетка горе. Тя гледа към неговата килия. Качвам се горе и му приказвам.

Стените на затвора бяха от дебел каменен зид. Единственото проветрение беше отвор в горната част, преграден с желязна решетка. Зелен мъх бе застлал като килим пода и стените.

— Качвам се понякога, когато съм на кеф, там горе и приказвам на мойта булка. Обяснявам му колко ми е било хубаво с него и го питам 'що толкова се дърпаше. Ама той си фъфли, все фъфли.

Огромният негър се усмихна. Белите му зъби и розовият език проблеснаха в сумрака като в ужасен сън.

— Може ли да видя този човек? Къде е той сега? — попита Бепи.

— Не съм сигурен, че искам да видиш жена ми. Двете може да се скарате, а аз не обичам моите момичета да се карат. — Мистър Йом го погледна подозрително.

Бепи преглътна трудно при тази забележка, но поставяйки под съмнение сериозността ѝ, отвърна:

— Не се притеснявай, мистър Йом. Няма да се скараме. Как се казва?

— Името му е Хенк. Хенк Морелио.

— Да не би да искаш да кажеш Хенк Морели?

— Нещо такова. Тоя малък жабар денонощно налиташе на бой — добави Йом, поклащайки глава в израз на нещо като възхищение от Хенк.

— Познавах един главен сержант в нашата дивизия, който беше от моя квартал в Бруклин. Брат му, Ралфи, имаше сергия за лимонов сладолед. Фамилията им беше Морели. Не си спомням дали първото му име беше Хенк. Как е попаднал в затвора? Какво е направил?

— Опитал се да задигне златните кюлчета от щаба. — Йом протегна ръка и докосна задника на Бепи. — С теб ще ми е приятно. Знаеш ли това, мила? Изглеждаш чудесно. Харесват ми формите ти. Готина си. Свали си ризата да те огледам по-добре.

— Стига, престани! — запротестира Бепи. — Ти к'во бе, съвсем ли си откачил? Аз съм мъж, нямам пътка. Затова спри с тия гадости, ясно ли е, скапан идиот. Махай си лапите от мен, докато не съм ти

избол зъркелите, черна гад. Никакво уважение ли нямаш към интимното достойнство на мъжа?

Той закрачи нервно в кръг из килията и стисна юмрук. Обаче огромният мъж изведнъж го сграбчи, притисна някакъв нерв във врата му и го гушна като котенце. Парализиращата хватка се стори на Бепи фатална. Йом изкрещя страстно, след като зашлеви два пъти Бепи по лицето. Отново изкрещя, този път злокобно, продължавайки да удря лицето на Бепи:

— Никога не ме наричай черна гад. Ше те очистя, момченце бяло! Ше те очистя. Не ти ли стана ясно? — заплаши той.

Бепи не можеше да повярва. Беше чувал, че в затворите стават такива неща, но никога не бе допускал, че ще му се случи. Разбра, че тази планина от мускули разполага физически с него и неминуемо съвсем скоро ще го обладае отзад.

Йом го държеше достатъчно здраво само с една ръка, пот се стичаше по тъмното му, лъщящо тяло, а осеяното с белези от едра шарка лице беше мокро и мазно. Той придърпа Бепи близо до гърдите си и обърна лицето му нагоре. Очите на Бепи — единствената част от тялото му, която все още бе в състояние да мърда, се разтвориха широко от негодувание, когато Йом бавно и страстно го целуна по устните. В гърлото на Бепи се надигна жлъчен сок и очите му се изцъклиха от погнуса, когато езикът на негъра заигра в устата му.

Използвайки само лявата си ръка, Йом с едно движение свали панталоните на Бепи, като почти ги разпра. Изведнъж Бепи усети как отзад го подпират топла плът. Натискът върху нерва постепенно отслабна, а Йом започна да целува гърба и рамената на Бепи.

Все още вцепенен от хватката и тежките удари, Бепи опита да си възвърне самообладанието. С изненада чу колко тъничко звучи гласът му, когато с кървящи устни започна да обяснява, че е девствен.

— Дай да го направим както трябва, съгласен ли си? Щом като така и така ще го правим, да го направим по-възбуждащо, мистър Йом — предложи той. — Трябва да ми създадеш настроение. Не ме насилвай по този начин. Накарай ме да те искам, съгласен ли си? Като ще ме чукаш, чукай ме както трябва.

Очите на Йом светнаха, когато клекна и целуна голите хълбоци на Бепи. После, изправяйки се, го целуна по рамото като мъж, точещ лиги над съблазнителна хубавица.

— Искаш мераклийската, а, момче? — попита той и страстно сграбчи стегнатия младежки задник на Бепи. — Добре, нека бъде по мераклийски. Обаче те предупреждавам да се държиш добре.

Бепи бързо си вдигна панталона, опитвайки да се успокои. „Ама че гадост! Той се държи с мен като с наложница. Майка му стара, какво да правя сега? — мислеше си той. — Направо ми се повръща. Това копеле е много опасно. Като желязо е. Като супермен с черна кожа. Трябва ми пистолет, нож, поне бутилка, че да го спра.“ Очите му се стрелкаха във всички посоки, за да намерят нещо, което би могло да се използва като оръжие.

Йом отново започна да го разтрива, а членът му, все още изваден на показ и твърд, се притискаше в бедрото на Бепи.

— Не бързай! Няма ли да почакаш мъничко? — викна Бепи. — Остави ме на мира за малко. За тая дивотия трябва време. Бавно се настройвам. Дай да си поприказваме около един час. Няма ли да си вдигнеш панталоните? Докато не намисля как ще го направим. — Той се обърна и замърмори под носа си: — *Disgraziato molingiana* гнусен, *disgraziato molingiana ganudo*.^[5]

— Какво казваш? Какво говориш, малкия?

— Говоря еротични неща бе, голям *rungolo*^[6], еротични неща.

— Добре де, готино звучи, момче — захили се Йом. — Понякога и старият гарван ми говореше така. Готино звучи.

— Първо ми кажи за Хенк. Хайде да се опознаем. К'во ще кажеш? — попита той, опитвайки се да печели време. — Ще ми се да видя тоя Хенк. Казваш, че и той ти е говорил така?

— Искаш да видиш старата гарга? Качвай се на рамената ми, маце, и ще те вдигна. Мож' да го видиш в килията му. Сигурно ще ми е добре да усещам как седиш на мене и стискаш краката около врата ми. — Той се ухили на Бепи с приятно предчувствие.

Бепи поклати глава с отвращение и се покатери върху широките рамене на Йом. За първи път в живота си се почувства нищожен физически, когато той го вдигна до тавана. Надзърна в съседната килия. Един мършав възрастен мъж седеше на леглото с наметнато върху рамената армейско одеяло. Мънкаше нещо и изглеждаше много зле. „Горкият Хенк“ — помисли си Бепи. Говореше си със стените.

— Ей, Хенк — викна му Бепи. — Имаш ли брат Ралфи?

Човекът го погледна с изненада, но не отговори.

— Брат ти Ралфи не продава ли лимонов сладолед в Бей Ридж, Бруклин?

— Дза — изфъфли Хенк с мънкащ, но много учтив тон, затруднен от липсващите зъби. — Дза, тобва е бврат ми Ралпф. Той пфознаваше пфсичките сфестни хора в Бфруклин. Моят бврат пфознава, който трябва. Той пфознава пфсичките... — Хенк продължаваше да фъфли и да повтаря едно и също, сякаш не можеше да се изключи.

— Ей, Хенк, помниш ли ме? Аз съм Бефино Менесиеро от Тринайсето авеню. Живея близо до сергията на Ралфи. Баща ми продаваше риба с талигата.

Хенк пак погледна нагоре.

— Да, май те помня. Добре ли си?

— Дали съм добре? — попита Бепи скептично. — Аз съм в затвора заедно с тоя гаден molingiana от съседната килия. Тоя мръсник е напълно побъркан.

— Внимавай, той ще те пребие. Si botza, si botza, si botza e molingiana^[7] — повтаряше с фъфлене Хенк. — Добре ли си? Ти...

Бепи бе забравил, че е върху раменете на Йом. Силно потресен, че вижда свой съквартилец в такова жалко състояние, той бе казал твърде много. Когато негърът го чу да казва „гаден...“, той го пусна долу.

Бепи се строполи тежко на пода. При падането ожули лицето си в стената, а коленете му изпукаха. Остана да лежи скован от болка, мислите му забушуваха. „Ще умра. Ще умра. И не само ще умра, ами тоя гаден тип ще се сношава с трупа ми. Ама че кошмар. Трябва да предприема нещо веднага или докато съм жив, ще си говоря със стените като Хенк.“

Йом спусна надолу панталоните си и този път ги изхлузи. Застана над Бепи чисто гол и ухилен. Бепи не можеше да повярва, че това действително се случва. „Отвратителен кошмар — мислеше си той. — Събуди ме, мамо, ще закъснея за училище. Сигурно сънувам тая гадост.“ Обаче беше реалност. Единственото нещо подръка бе щангата, но той знаеше, че не би могъл да я търкулне, камо ли да я вдигне.

Мислейки усилено, Бепи с мъка стана на крака и направи единственото възможно нещо да спаси живота си: той се усмихна на

Йом и започна да го гали с длани по гърдите и корема.

— Знаеш ли, че започваш да ми харесваш? — каза той със задавен глас. — Да, изглеждаш много силен и съблазнителен.

План за оцеляване, план, който или щеше да успее, или щеше да доведе до смъртта му, започна бавно да се оформя в главата на Бепи. С беззащитно покорство, той погледна Йом в очите.

— Нали ще бъдеш добър с мен, а, ratzone^[8]?

— Съвсем със сигурност, жено. Ще накарам задника ти да ми намига, като те почна. Отсега нататък ще ми викаш Татенце, и аз на тебе ще ти викам Гладко дупе. А сега, Гладко дупе, идвай при Татенцето. Идвай, като те викам!

Бепи вече беше сигурен, че задникът му е обречен и този тип няма да чака още дълго. Запазвайки самообладание, той попита боязливо:

— Няма ли да ни видят пазачите, ако се заиграем?

— Момче, това е френски зандан. Пазачите само ни носят храна, а вечерята беше преди два часа. Цялата нощ е само наша. Ще си направим истински меден месец. За мене е медът, а за тебе месечината.

Бепи погледна Йом с пълно отвращение, но внимателно контролираше лицето си, за да не проличат истинските му чувства.

— Добре, великане. Щом като няма да ни безпокоят, всичко е наред. Дай да си направим малко екзотичен секс. Да се позабавляваме с еротични игри, които ме възбуждат. Само да се възбудя и работата ще стане, великане. Ще вдигаш щангата, докато ти кажа да спреш. Аз ще те обработя така, както никога през живота си не си обработван. Ще направя *dota della* на голямата ти пишка.

Йом беше доволен.

— Звучи добре. Онова там, *della*, какво значи?

— Ще видиш. Нещо като възбуждащ танц по кожата, който италианците много обичат. По целите ти топки — прошепна той. — Досега такъв оргазъм не си имал. Докато вдигаш щангата, аз ще си поиграя с теб. Съгласен ли си?

— Добре, миличък, добре. От теб ще стане чудесна съпруга. — Той обгърна с ръка врата на Бепи. — Не си като оня стар гарван оттатък. Две седмици той денонощно се съпротивляваше. Тоя стар пуяк не се даваше без бой.

Бепи се усмихна при мисълта, че Хенк е издържал цели две седмици. Сигурно е бил много жилав човек.

— И така, взимай щангата и започвай да помпаш. Недей да спираш, докато не се възбужда — инструктира го Бепи. — Имаш ли още тежести за щангата?

— Не, само толкова имам.

Чисто голият Йом грабна щангата и започна да я тласка. Издишваше с пухтене през устата. След осемнадесетото вдигане той все още не даваше признаци на умора. Всеки мускул изпъкваше под лъскавата му кожа, а тялото му бе толкова добре оформено, че приличаше на статуя от черен мрамор.

С надеждата негърът да продължи да вдига щангата, без да се усъмни, Бепи започна да разтрива гърдите и раменете на Йом и непрекъснато му се усмихваше. Погали бедрата и корема му и стигна до слабините.

— Не спирай да вдигаш тази щанга, Татенце. Започвам да се възбудям. Много ми е хубаво. Продължавай да набираш — прошепна Бепи и си помисли с отвращение: „Господи, какви неща съм принуден да върша, за да се предпазя от посегателствата на този тип. Трябва някак си да го убия. Трябва да го убия. Но как? Откъде ще събера сила да унищожа този гигант?“

Йом се напрягаше максимално, за да впечатли Бепи. Беше нещо като шоу в ада. Всички мускули на негъра бяха издути и по тялото му се лееше пот.

Очите на Бепи се изцъклиха, когато видя огромните размери на гениталите му и си помисли какво би се случило, ако планът му не успее. Тестисите на негъра приличаха на два космати кокосови ореха. Бяха големи и тежки и представляваха отлична мишена за нападение — единственото място, където един седемдесеткилограмов човек би могъл да удари и да се надява, че ще възпре такъв силен и твърдо решил да удовлетвори нагона си мъж. За пореден път Бепи видя надежда, макар и нищожна.

— Давай, Татенце, само още веднъж — подкани той Йом и започна да го възбужда, спускайки длани плътно върху слабините му.

Йом приличаше на Голиат, на колос, и всеки мускул в безупречното му тяло изпъкваше максимално под лъскавата пот. Членът му вече беше в пълна ерекция и се издигаше високо над

тестисите. На Бепи му беше трудно да повярва, че този напълно изтощен мъж поддържа ерекция. „А представи си, ако не беше уморен — помисли си той. — Този тип е смъртна заплаха.“

— Моля те, още веднъж! — каза му нежно Бепи, играейки ролята на жена. — Още веднъж. Толкова ми е хубаво — прошепна той. — Почти съм готова.

— Продължавай да ме галиш. Разтривай тялото ми, жено — зашепна Йом с изтощен глас. — Подготви ме. Не свършвай без мен. Да не си посмяла. Ще свършиш с мъжа си. Хайде, докосни Татенцето.

— Добре. Отпусни. Вдигни. Само още един път за твоята женичка — каза Бепи и обви члена му в двете си шепи.

Йом се люлееше и трепереше от усилието. Мускулите му изглеждаха като пред пръсване. Бепи спря, за да се прицели, и изрита негъра точно в тестисите. След това още веднъж. Последваха два много тежки ритника с войнишките обувки.

Йом само се опули. Лицето му изразяваше пълна изненада, но той продължаваше да стои високо изправен и да държи щангата над главата си. Паника обзе Бепи.

— Велики Боже! — изкрещя той и започна да рит бързо като картечница. — *Dota della! Dota della!* Мръсно копеле! Искаш да ме чукаш. Добре, чукай ме, ако още ти се иска да го правиш! Хайде почвай! Сега ми дойде настроението.

Ритниците попадаха точно в целта. Силни, тежки шутове по слабините, от които обувките на Бепи се разпраха отпред. Той бързо смъкна панталона си и се надупи срещу Йом, който в същото време се опитваше да спре падането си назад. Накрая простена и се свлече заедно с щангата. Строполи се тежко на каменния под, а щангата падна на лицето му.

Бепи закрачи нервно около тялото на Йом, докато закопчаваше панталона си. Беше готов да предприеме нова атака, ако огромният мъж направи опит да стане. Негърът започна да стене. Беше наранен сериозно. От лицето му шуртеше кръв. Част от главата му беше размазана при жестокия удар в пода, а тестисите — буквално откъснати вследствие на коварното нападение на Бефино. Бепи не можеше да прецени размера на пораженията, които бе нанесъл. Седна и започна да гледа как животът постепенно напуска тялото на Йом поради загубата на кръв. От това зависеше собственото му оцеляване.

На сутринта пазачите изнесоха негъра. Решиха, че е умрял през нощта, убит от падналата отгоре му щанга.

— Ей, Хенк — извика Бепи към отвора в горния край на стената, — оня molingiana е при свети Петър. Снощи чуването му приседна.

— Добре ли си? Ти добре ли си, момче? — изфъфли Хенк.

След два месеца Бепи бе изправен пред военния съд. Обвинен бе в опит да убие френски войник, като освен това е напуснал базата си без разрешение. Петимата съдии бяха полковници от НАТО. Бепи бе застрашен от тежка присъда.

Процесът продължи три дни. Основен свидетел на обвинението беше един френски гражданин на име Жан Шавал. Той даде силно тенденциозни показания срещу Бепи и явно имаше голямо желание да го види осъден. Обясняваше с големи подробности какво е видял да прави Бепи на френския войник, като се усмихваше в нужните моменти и свиваше вежди, когато описваше болката. Държеше се, все едно че самият той е адвокат, и съдът изглеждаше впечатлен.

Гласът на Шавал кънтеше зловец в ушите на Бепи.

Накрая дойде ред на ефрейтор Менесиеро да застане в свидетелската ложа и да даде показания в своя защита. Той започна да обяснява какво се е случило. Кипеше вътрешно заради версията на Шавал, но успяваше да изглежда спокоен. Най-неочаквано нарече Шавал „господин Кавал“. Вметна го толкова невъзмутимо по средата на показанията си, че присъстващите в съдебната зала реагираха мигновено. Английските и американските войници направо обезумяха от възторг и започнаха да аплодират шумно. Дори съдиите не можаха да сдържат смеха си.

После защитата представи една хубавичка френска проститутка, която се закле, че самият Шавал е бил много пьян и не е успял да осъществи полов акт с нея. Следователно как би могъл да види кой е държал бутилката и е нанесъл злополучния удар? Това нейно твърдение впечатли съда. Тя описа сцената много образно и убедително. Докато напускаше свидетелската ложа с предизвикателни движения на тялото и устните, тя погледна Шавал, сякаш искаше да каже: „Този човек нещо не е в ред.“

Шавал, чиято съпруга присъстваше в залата, очевидно бе смутен и засрамен. Адвокатът на защитата забеляза това, възползва се от неговата слабост и му зададе пагубния въпрос: какво е правел той в такъв бар и в компанията на проститутки? Шавал се усмихна плахо и се напрегна да измисли отговор, но язвителният му език бе блокирал. Бепи прошепна на адвоката си:

— Гледай как една мъничка курва му завря френската гордост в задника. Казах ти, че това ще свърши работа.

В този момент Шавал забеляза, че още няколко проститутки чакат да дадат показания. Бепи му беше хванал конците. Шавал помоли да го освободят. Каза, че не му е добре.

Очевидно бе, че Шавал няма да се върне като свидетел, и понеже съдът предпочиташе обвинението в опит за убийство да бъде снето, осъдиха ефрейтор Менесиеро за нарушаване на обществения ред: четиринадесет дни тежък физически труд, без понижение в чин и в заплащането. Присъдата беше условна.

По-късно същата година Бепи взе тридесет дни отпуск и заедно с един свой приятел замина за родния град на дядо си — Шака, Сицилия. Там той нае залата на общината и даде банкет за сто и петдесет души в чест на своя дядо. За Бепи това бе незабравимо преживяване. Историите, които се разказваха за баща му и дядо му, бяха приятни и го караха да се чувства горд.

Един ден чичо му Бруно го заведе в Палермо. Той беше известен в Сицилия мафиоз. Отидоха да се срещнат с един много влиятелен човек — Чарли Лугано, бивш бос от мафията в Ню Йорк. Депортиран бил в Сицилия от сенатската комисия по организираната престъпност и живееше в разкошна вила с изглед към морето. Той посрещна Бепи и чичо му радушно и ги целуна по двете бузи.

Бепи го поздрави и заговори на италиански, но Лугано го прекъсна.

— Съгласен ли си да говорим на английски? Вече изминаха дванайсет години, откакто ме депортираха, а тук не ми харесва. Липсва ми Ню Йорк — обясни той.

— Защо? Такъв хубав дом имате. Сицилия е красива. Според мен е чудесно.

— Бефино, знаеш кой съм, нали?

— Да, сър, знам. Чичо Бруно ми разказа за вашето влияние, господин Лугано, а и често съм чувал името ви в Ню Йорк.

Лугано се усмихна.

— Майка ми и баща ми са се преселили там от Сицилия, когато съм бил само на три години. Целият ми живот е минал в Америка и никога не се научих да говоря добре италиански. Родителите ми общуваха на английски двайсет и четири часа в денонощието, така че аз наистина не научих италиански. Това място не е за мен. Предпочитам да се върна в Бруклин. Там съм израсъл, в Ред Хук.

Докато ядяха и пиеха на терасата, Бепи го попита дали познава дон Емилио Морано.

— Да, разбира се — отвърна Лугано. — На младини Емилио беше един от воините ми. Сега, естествено, той си има своя фамилия в Бруклин — много силна и дълбоко уважавана фамилия. Дон Емилио е един много достоен и почитан човек.

Бепи не спомена нищо за връзката си с Морано. Лугано също познаваше дядото на Бепи и каза, че той е бил много почитан човек.

— Никой в района на пристанището не смееше да му излезе насреща — заяви той и достави голямо удоволствие на Бепи.

Докато пътуваха обратно към Шака, чичо му Бруно каза:

— Лугано все още е голям бос, даже и там, в Америка. Тук е, но още го слушат като бос на босовете.

След осемнадесет месеца във Франция Бепи бе върнат в Съединените щати, за да бъде демобилизиран. Вече бе навършил двадесет и една и беше пълнолетен. Преживяното от него през последните шест години се равняваше на трупан цял живот опит. Когато корабът му пристигна в Бруклин, Дана го очакваше. Ефрейтор Менесиеро свали военните си дрехи още в деня на завръщането, за да не го видят момчетата от квартала в униформа. Никой, освен Дана и родителите му не го видя така.

[1] ... цялата преbledняла (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Това е цяло съкровище! (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Почакай (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Педераст (непр. итал.). — Б.пр. ↑

- [5] Жалък педераст, гаден, жалък педераст (итал.). — Б.пр. ↑
- [6] Остен (итал.). — Б.пр. ↑
- [7] Като скала е тоя педераст (итал.). — Б.пр. ↑
- [8] Черньо (итал.). — Б.пр. ↑

8.

Първата му вечеря вкъщи се състоеше от ригатони със сос, поръсени със сирене, свинско, пилешко месо, плодове и копър. „Колко е хубаво да си у дома“ — мислеше си той.

Начело в приоритетите на Бепи бе да предложи на Дана да избере дата за сватбата им. Обичаха се и силно желаеха да се оженят. Тя избра 7 май 1952, което им даваше почти цяла година за подготовка на тържеството и избор на жилище.

Дана искаше да живее близо до квартала на родителите си, за да се вижда със семейството си поне няколко пъти седмично. Бепи също хареса идеята. Италианците обичат да се събират през седмицата за вечеря, а в неделя идват на гости лелите и чичовците. Той помоли леля си Анна да им намери апартамент. Тя разполагаше с повече връзки в тази област от кмета и можеше да им помогне.

След домашното празненство по случай завръщането му и след като прекара няколко дни със семейството си, Бепи се зае с обичайния си бизнес. Най-напред — среща с Червения. Не се бяха виждали повече от осемнадесет месеца. Вече бяха съдружници с дялове шестдесет на четиридесет в пет снекбара, плюс нелегалните залагания и лотарии.

Когато се обади на Червения, че се е завърнал, последният не изглеждаше особено радостен от новината. Бепи усети, че нещо не е в ред. Той каза на Червения, че иска да получи своя дял от печалбата и да прегледа всички счетоводни документи на съдружието, да сравни данните за продажбите на всичките пет бара за времето, през което е бил в армията. Искаше да се умери, че всичко е управлявано по същия начин, както преди. Червения не каза почти нищо.

Срещнаха се на следващия ден. След като си поприказваха известно време, лицето на Червения започна да става по-червено от домот.

— Какво има, Червен? Приличаш на болен.

— Болен ли? Не съм болен, Бепи. Какво те кара да мислиш така?
— отвърна Червения и опита да се усмихне.

Бефино също се усмихна.

— Няма нищо, щом се чувстваш добре. Червен, донеси ми довечера всичките пари, които си заделил за мен, докато ме нямаше. Бих искал довечера да ги имам. Моят дял ми е нужен.

— Какви пари? — попита Червения, правейки се, че не разбира.

— Какво значи това „какви пари“? Парите, които винаги сме събирали от заведенията и печалбите от залаганията. Моят дял. Нали разбираш, моят дял — повтори той натъртено. — Както винаги сме делили. Аз взимам шейсет, ти — четиридесет, забрави ли?

— Инвестирах в още две заведения — отвърна нервно Червения. — Със залаганията нещата тръгнаха зле. Много губехме. Нямам никакви пари, Бепи. Тези две години бяха трудни за мен.

— Двете години са били трудни за теб? Така ли? Познаваме се отдавна, Червен. Надявам се никога да не го забравиш. Ще стане много страшно, повярвай ми — много страшно! — На Бепи му миришеше на голям червен плъх. Помисли малко и каза: — Добре, Червен, казваш, че нямаш пари. Какво е станало с печалбите, а?

— В тази страна нещата вървят зле. Да не си мислиш, че си още във Франция? Тук е Бруклин! — сопна му се Червения.

— Ясно, Червен. Разбирам те добре. Оставих те да ръководиш бизнеса, а ти си счел, че си го наследил от мен. Сметнал си, че отсъствието ми е слабост, а? Е, може да си прав, но може и да не си. Ако грешиш, бабичките в черквата ще ти изпеят песента.

Бепи си тръгна, спря се и се обърна към Червения.

— „Аве Мария“ — каза той. — Това е твоята песен. Глупав негодник! Да не си мислеше, че ще приема тази измишльотина? Не мога да повярвам даже, че се опитваш да ми я пробуташ. Имаш много здраве от мен, Червен. Купи си черен костюм.

Червения се държеше, сякаш всичко това му е досадно, но беше разтревожен. „Аве Мария“ се пее на погребения. До края на деня не спря да размишлява върху всяка казана от Бепи дума.

Вечерта се обади на Бепи.

— Хей, Бепи, защо не прегледаш счетоводните баланси? Увери се сам и ще се успокоиш.

— Разбира се, че ще го направя. Утре сутринта ще дойда най-напред в офиса. Пригответи всичко. Любопитен съм да видя какви си ги вършил и как си скрил печалбите на фирмата. Не съм предполагал, че

ще се опиташ да ми пробуташ такива опашати лъжи. От дълго време сме приятели и аз разчитах на теб, капут такъв. Не ти ли е ясно това? Разчитах на теб.

— За какви опашати лъжи говориш? — попита Червения.

— Хайде стига! — Бепи му тресна телефона.

„Не мога да повярвам, че Червения е имал нахалството да удари теслата на моя дял — замисли се той. — Сигурно ме е клъцнал със сто бона за две години. На този свят никога не можеш да предположиш кой ще се обърне срещу теб. Невероятно! Дядо ми сигурно се обръща в гроба!“

Същата вечер Бепи намина в бара да се види с дон Морано. Босът стана да го поздрави. Той го прегърна с неподправена топлота и го целуна по двете бузи.

Двамата мъже, които седяха с дон Емилио, се изправиха усмихнати от столовете си и се ръкуваха с него.

— Хей, Бепи, ти си се върнал!

— Чух, че си ходил в Палермо, а? — каза дон Емилио.

— Да, в Сицилия е чудесно. Как разбрахте, че съм бил в Палермо?

— Ние непрекъснато държим връзка с нашите хора в старата родина. Чухме, че Лугано много те е харесал и компанията ти му е била приятна. Изненада се, когато разбра, че си с мен. Какво става, да не би да се срамуваш, че си от моите хора, Бепи? Не си му казал, че работиш за мен. Защо?

— Господин Морано, не исках господин Лугано да си помисли, че се хваля, затова не споменах за работата си с вас. Само казах, че ви познавам от квартала.

Дон Емилио се усмихна.

— Знам, момче. Точно затова всички те харесваме. Не вдигаш шум около себе си. Лугано остана изненадан, когато чу, че си предпочитан човек. Казахме му, че малкото войниче е по-голям мъж от Марк Антоний.

Всички присъстващи на масата се засмяха. Тогава Бепи им каза, че на седми май следващата година ще се жени.

— Искам две маси с по десет места — каза бързо дон Емилио. — Ще доведе главите на пет фамилии и съпругите им, както и капитаните на всички фамилии на твоята сватба. Те ще бъдат мои гости. След този

ден ти ще бъдеш уважаван от всички. Не забравяй, две маси. Разбрахме ли се, момче?

Бепи беше изненадан и зарадван от отношението на боса. Щеше да бъде голяма чест да посрещне такива хора.

— Високо ценя начина, по който ме приветствахте със завръщането — каза той. — Благодаря ви, господин Морано.

— Ще имаш всичко, което ти потрябва. Само ми се обади, разбра ли, момче? Дръж връзка с мен. Добре дошъл у дома. Вземи това и си купи шапка — каза той и подаде на Бепи петстотин долара.

На следващата сутрин, когато Бепи отиде в офиса на Червения, там беше само секретарката. Подир кратка кавга с нея той седна да прегледа счетоводните книги. След около два часа стигна до заключението, че Червения здравата го е прекарал. Беше използвал доброто име на фирмата, за да получи заеми за финансирането на новите заведения. Не беше инвестирал никакви пари от печалбите. Използвал бе фирмени кредити със срок десет години, като е изплащал дребни суми и е прибирал печалбата на съдружието. Бизнесът обаче изглеждаше по-добре от всякога, като се съди по поръчаните от фирмата суровини.

При него влезе Червения.

— Здравсти, Бефино, come sta^[1]?

— Майната ти, come sta. Здравата си ме прецакал, Червен, и искам да знаеш, че това ми е напълно ясно. Може би си мислиш, че не разбирам от цифри, понеже напуснах училище на шестнайсет години, но се заблуждаваш. Преждевременно си купуваш билет за оня свят. Тази сутрин започнах да обмислям бъдещето ти.

— Стига, Бепи. Не говори така. Какво ти става, по дяволите? На никого не се доверяваш. Продължаваш да си същия Бефино, както преди.

— А ти какъв искаш да бъда бе, същия тъпунгер като теб ли? Ти си болен, Червен. Нещо ти има. Винаги съм те мислел за умен. За доверие ли говориш, гнусен милански плужек? Ще ти се доверя само след като те пратя в гроба — заплаши го Бепи. — Искаш ли да знаеш какво не е наред? Вчера разговарях с Маймуната, Але Хоп, Джоуи Ди и Малкия Паули. Те следяха нещата по моя поръчка. Джоуи Ди е като сметачна машина — започва да бълва цифри само щом му натисна острия нос. Ти си финансирал изцяло сделките за новите заведения,

номер четири и номер пет, до последния цент. Не е инвестирано нищо от наличните пари на нашето съдружие. Всичко е само на книга. Освен това счетоводната документация показва, че когато заминах, сме купували хартиени материали на стойност хиляда долара месечно за всяко от заведенията. През последната година ти си купувал хартиени материали за по две хиляди долара месечно. Това означава, че бизнесът трябва да се е удвоил. Или крадеш много яко, или търгуваш с хартия. Кое от двете е вярното, Червен? Ти си мошеник, при това тъп. Винаги съм те смятал за умен, но съм бъркал. А ако данъчните направят проверка на документацията ни, също ще установят кражбата. Всеки идиот би я забелязал. Тъп мошеник! Парите са ти размътили мозъка.

Гневът му го караше да изстрелва думите все по-бързо и по-гръмогласно.

— Разпитах и Малкия Паули — нашият куриер. Той казва, че здраво си се нагушил от залаганията и лотариите през последната година. Знаеш ли, капут такъв, направо съм поразен. Какво си мислеше, че там аз участвам в битки и ще ме пречукат? Не мога да повярвам, че не ми предаде цяла торба с пари... или нещо, каквото и да е. Никога не съм допускарал, че моят приятел Червения, букмейкърът, ще се заеме с перспективно начинание и ще изгуби. Ти открадна от мен — човека, който осигури парите за всичко, постигнато от нас. — Бепи прекъсна, за да овладее дишането и гнева си. — След два дни ще ти кажа какво съм решил. Трябва да помисля.

Той посочи към секретарката — русоляво момиче с много големи гърди, стегнати под плътно прилепнало поло.

— А, да. Още нещо. Каква е тая мадама?

— Тя е секретарка и счетоводителка — отговори Червения.

— О, тя е секретарката, а? Не ми прилича много на такава. Тя е само една хлапачка, при това, освен огромни цици няма друго. За твое сведение тая малка шунда ми каза да стоя отвън и да чакам, докато дойде господин Франко. Кой е господин Франко, майка му стара?

— Аз — ухили се Червения. — Това е новото ми име в бизнеса. Харесва ли ти?

— За теб ли? Истинска фъшкия. Звучи долнопробно. Освен това не искаше да ми даде ключа за шкафа с документацията и нямаше ключ за кабинета ти.

— Никога не е имала ключ за кабинета ми — каза Червения. — Но си получил документите, така че какво значение има?

— Да, получих ги, след като я шамаросах по големите цици. Кажй й в петък да си обира крушите. Уволнена е. Не обичам да се държат непочтително с мен в собствения ми офис.

— Стига, Бефино — викна Червения. — Тя ми е гадже. Ще остане.

— О, сега пък ти била гадже? Щяла да остане? Мислех, че е счетоводителка. Колко плащаме на гаджетото ти?

— Двеста долара седмично.

— Е, в такъв случай, искам да се измита още сега. — Бепи отиде при нея. — Слушай, цицо, уволнена си. Прибери се вкъщи и си напудри задника. Изчезвай. Изхвърлена си. Finito.

— Бепи, престани — кресна Червения и удари с юмрук по бюрото. — Казах ти, че тя е с мен.

Големите цици останаха зад бюрото си. Бефино се обърна към Червения и също му кресна от отсрещната страна на стаята:

— Съзнаваш ли, Червен, че й плащаш седмично сто и двадесет долара от моите пари и само осемдесет от своите? С други думи, си живуркаш с мои пари. Аз плащам за курвата ти. — Обърна се пак към нея и я погледна в очите. — Гледай я как се хили. Недей да харчиш пари, Червен. Ще ти трябват. Предстоят ти големи разходи така или иначе. За пореден път в живота ми ме обзема онова полубезумно чувство, Червен, а ти знаеш какво значи то.

Два дни по-късно Червения се обади на Бепи. Искаше да се срещнат в италианския клуб в Южен Бруклин.

— Защо в Южен Бруклин? Това не е в нашия квартал — каза му Бепи.

— Какво значение има? — отвърна Червения. — Трябва да поговорим. Южен Бруклин е подходящ колкото всяко друго място.

Бепи се поколеба и отговори:

— Съгласен съм, Червен. Какво значение има наистина, майка му стара? В такъв случай, да се срещнем в погребалната къща на господин Терацано. Така ще ме улесниш да не влача тялото ти дотам, кучи сине. Ще те накарам да съжالياваш, че си ми излязъл с номера да се срещнем в Южен Бруклин. Какво, да нямаш братовчед там?

— Не ми харесват приказките ти, Бепи. Вече прекаляваш — отвърна Червения.

— Аз ли прекалявам? — попита Бепи. — Знаеш ли, Червен, сигурно сънувам гаден кошмар. Когато бяхме малки, аз знаех, че искаш да работим в съдружие. Наруших правилото на дядо си — упо саро. Да не говорим, че си миланско копеле. Дядо ми сигурно се е обърнал в гроба. Добре, повече няма да говоря по този въпрос. Крайно време е да взема решението.

Споразумяха се да се срещнат в едно ресторантче в друг квартал. Червения продължаваше да се държи със самочувствието на силен и непреклонен. Явно смяташе, че Бепи ще отстъпи и ще предложи споразумение.

Бепи усети това и заговори пръв — съдържано и категорично:

— Премислих всичко много внимателно, Червен. Реших как да постъпя с теб. Ще ми дадеш петдесет хиляди, за да платиш за това неприятно положение и наглостта си — което включва неуважението ти към мен през последните две години — и ще те оставя да живееш. Ако кажеш каквото и да било, освен „да“, ще те убия, преди да се насереш, което ще стане всеки момент.

Червения го погледна втрещено. Разбра, че решението е взето и Бепи не блъфира. Дълго време мисли над казаното и реши, че е най-добре да запази мира. Издадена бе смъртна присъда и чувстваше, че Бепи още е достатъчно вбесен, за да я изпълни.

— Добре, Бефино, но при едно условие. Не, две условия, исках да кажа.

— Аха! Какво се опитваш да ми пробуташ? Не приемам условия, Червен. Аз съм взел упо решение, забрави ли? Нищо не се променя. Или ще направиш каквото трябва, или тръгваш пред процесията.

— Ннне, Беп. Чуй, изслушай ме — започна да заеква Червения. — Утре ще ти дам петдесетте хиляди, но между нас всичко трябва да си остане както преди. Обещай ми, че няма да има вендата. Няма да се мразим, съгласен ли си? Ще продължаваме с бизнеса като досега — съдружници при същите условия. А и гаджето ми остава на работа. Съгласен ли си да остане?

— Знаеш ли, господин Франко, допреди няколко минути ти се държеше като шеф. Сега поведението ти е много по-прилично. Надявам се, че си даваш сметка за способностите ми. — Бепи удари по

масата. — Добре, господин Франко, донеси ми парите. Разбрахме се — каза Бефино и стана. — Утре в десет часа сутринта, у нас — провикна се той, вече от вратата. — Бъди точен. Не обичам закъсненията.

На другия ден Бепи си получи петдесетте хиляди. Цялата сума беше в дребни банкноти, които миришеха на сандвичи. Миризмата беше на доматен сос и чесън. Никакво съмнение нямаше — Червения бе обрал парите от снекбаровете. Всичко в Бепи кипеше. Седмици трябваше да изминат, докато се успокои кръвта му. Беше измамен. Вече бе сигурен, че Червения е задигнал още повече от хазарта. „Никога няма да узная истината. Здраво ме прекара. Ако Червения не беше клекнал, щях да бъда принуден да го убия още там. И като едното нищо щяха да ме осъдят за убийството му. Голяма каша щеше да стане, ако не се беше съгласил да отчете някаква сума.“

Следващите няколко дни прекара с Червения в снекбаровете. Отново поемаше контрола върху целия бизнес. Момичето на Червения го гледаше с широко отворени очи. Долавяше смяната в командването. Каква калпава сделка бе направил Бепи, като се съгласи да я остави на работа! Червения продължаваше да ѝ плаща по двеста долара седмично, а преди да влезе в казармата, Бепи взимаше само деветдесет и пет. Тя изобщо не разбираше от канцеларска работа. Беше тъпа, но получаваше двеста долара, понеже Червения си падаше по циците.

Когато Бепи се убеди, че снекбаровете му вървят добре, отиде на „Уолстрийт“ да се види с господин Густини. Заплатата на Бепи — а тя изобщо не можеше да се сравнява с онова, което печелеше от организирането на залагания и снекбаровете — почти се беше удвоила за няколкото години, през които той работи във фирмата, но въпреки това беше нищожна спрямо доходите му от другите професии и спрямо това, което Червения плащаше на секретарката си. Искаше му се да напусне „Жюл Харт и съдружници“, но това беше единственото му прикритие. Нужен му бе добър параван за нещата, които правеше за Морано. Важно бе да демонстрира, че работи усилено и не е свързан с мафията.

Господин Густини се зарадва, че го вижда, и попита дали е готов да се върне на работа.

— Да, работата ми е необходима — отговори му Бепи. — На седми май ще се женя.

— Прекрасно! — поздрави го господин Густини. — Щом така ти получава двайсет долара увеличение — по десет за всяка година в армия.

— Благодаря ви, сър. Много съм задължен. Имам нужда от тези пари.

Господин Густини се усмихна.

— Ти много добре се възползвал от информация за акции, Бефино — каза той, напомняйки на Бепи, че все пак не е чак толкова беден. Разведе го из кантората, като казваше на служителите: — Нали помните Бефино Менесиеро? Е, той се завърнал и започва работа в понеделник сутрин.

Господин Мелвин се приближи до Бепи и се ръкува с него.

— Добре дошъл отново, момче — каза той с усмивка. — Благодарим, че си защитавал страната ни.

Изнизаха се няколко месеца и скоро нещата се върнаха в нормалното си русло. Докато Бепи беше във Франция, Марио се бе оженил. Бепи и Дана подготвиха нещата за тяхната сватба, поръчаха смокинги за шаферите и рокли за шаферките.

Бепи отдели един цял ден за разговори с Маймуната, Джоуи Ди и останалите момчета, които му бяха верни през всичките години.

— Имате ли проблеми, приятели? — попита Бепи. — Червения добре ли се отнасяше с вас? Достатъчно пари ли получавате? Мога ли да направя нещо за вас сега, след като се върнах?

Всичките работеха в снекбаровете или в хазартния бизнес. Те бяха фамилията на Бепи и това им беше добре известно. Работеха съвестно и не даваха признаци за съмнение в лоялността им. Можеха да получат от Бепи всичко, което им е нужно, и това също им беше известно.

Единственият, който искаше повече пари, беше Джоуи Ди. Никога не беше удовлетворен. Подобно на ненаситен чревоугодник непрекъснато искаше още. Обаче Бепи виждаше в Джоуи Ди нещо, което много му харесваше — беше лоялен и честен. Никога не би откраднал.

Джоуи Ди имаше един проблем — неговите родители. Майка му и баща му бяха добри хора, които обаче много обичаха да страдат. Бяха

щастливи единствено когато страдат. Непрекъснато оказваха натиск върху Джоуи да не работи до късно, да иска почивни дни и да получава повече пари — все повече пари. Всеки път Джоуи Ди получаваше повече пари и беше доволен, но не и родителите му. Неизвестно по каква причина те живееха с впечатлението, че Джоуи е шеф и съдружник в компанията и не получава своя дял от печалбите. Това страдание им даваше импулс за живот.

По-голямата сестра на Джоуи обясни на родителите си, че той е само касиер и помощник-управител, но те не искаха да повярват. Казаха ѝ да си гледа нейната работа. Веднъж даже извикаха полиция, доведоха адвокати и когато и това не осигури на Джоуи статут на съдружник, заплашиха, че имат братовчед в мафията, който ще сложи нещата на мястото им. Джоуи многократно им обясни, че той само работи в снекбаровете и е лоялен към Бепи като негов приятел. Майка му попита:

— Лоялен към кого? За какво? Кому дължим лоялност?

Всички харесваха Джоуи Ди, затова Бепи не искаше да го изхвърли. Но когато майка му се обади на районния прокурор и каза, че синът ѝ е отвлечен, чашата преля. В посредническата фирма пристигнаха следователи, поставяйки Бепи в неловко положение. Не бяха предявени обвинения, но в сърцето на Бепи остана белег. Джоуи обясни на прокурора, че майка му е болна. Прокурорът помисли, че се шегува.

Накрая Бепи покани Слим — бащата на Джоуи — на разговор. Слим беше човек, който непрекъснато те гледа в гърлото, докато ти говори. Бепи му каза да престане със споровете и да запуши злата уста на жена си, но той отвърна с много оскърбителен език и го прати по дяволите.

Бепи не понасяше хора, които не знаят да уважават и на всичко отгоре бълват долнопробни обиди. Затова много старателно обясни на Слим, че по отношение на него е взето решение.

Същата нощ той каза на Маймуната, че не е сигурен дали постъпва правилно, но въпреки това се надява да налее ум в главите на семейство Деспорто. Наредено бе на Але Хоп и Шантавия Майки да понасинят тялото на Слим.

— Не го приспивайте. Само направете така, че да го боли седмица-две — каза им Бепи.

Външността на Алфредо Ополито — Але Хоп — беше красноречива. Главата му беше с размерите и формата на едър кокосов орех и стоеше като чужда между широките му рамене. Дебелият му врат и тялото бяха здрави и могъщи. Ходеше с разкрячена гигантска походка, за да не се трийт огромните му тестиси в бедрата. Имаше големи зъби, а кожата на лицето му беше осеяна с ямички, вероятно вследствие на проблеми през пубертета. Носеше косата си на перчем и постоянно я решеше. Дланите и мишците му бяха смъртоносни оръжия.

Майкъл Ластрано — Шантавия Майки — беше висок около метър и седемдесет, с черна, къдрава коса и хубаво лице, трошач на глави и сопрано, ако Бепи поискаше това от него. Когато бил малък, счупил главата на собствения си баща с бухалка за крикет. Така бе станал известен като Шантавия Майкъл. Родителите му бяха от Месина, Сицилия.

Бепи искаше да накара Слим само да поплаче.

— Искам да го заболи като малко птиченце. Счупете му крилцето — каза той на Але Хоп и Шантавия Майки. Беше му неприятно, че това се отнася за бащата на Джоуи Ди. Не му беше леко да причини нещастие в семейството на приятел, но този случай бе необикновен. С нищо не бе предизвикал непочтителното им отношение и не можеше да го търпи.

Слим пострада и крещеше от болка, но в същото време им се хилеше. Сякаш му доставяше удоволствие да го ритат зверски. Както наблюдаваше от колата и виждаше как Слим се усмихва след всеки удар, Бепи усети, че му се повдига. Той промени заповедта си и извика от колата:

— Избийте му гадните зъби. Оставете му само кътниците, за да може довечера да си сдъвчи зелето.

Две седмици по-късно Джоуи Ди съобщи на Бепи, че майка му се е обадила на неговия братовчед — човек за дребни поръчки на мафията. За пореден път Слим бе позволил на жена си да предизвика неприятности.

Братовчедът се свърза с Бепи в кабинета му и каза, че иска да се срещнат. Бепи не можеше да позволи такива типове да се обаждат в кантората. Не биваше да допуска хора от мафията да идват и да си

изясняват отношенията с него там. Прикритието му бе изложено на риск.

— Виждаш ли какво ми докарахте? — кресна той на Джоуи по телефона. — Истински кошмар сте. Сега съм принуден да избода очите на братовчед ти и да ги дам на кучето си. Не можеш ли да се справиш с майка си, тъпо копеле?

— Майка ми е побъркана — отвърна Джоуи Ди.

— Само майка ти ли? — попита ехидно Бепи. — Всичките сте побъркани!

Срещата с братовчедата беше в двора на училището в Шийпшед Бей, в осем часа. Бепи взе със себе си Але Хоп, а братовчедът се появи със свой човек. Двамата бяха някъде в началото на четиридесетте и носеха шапки и костюми в стил Ал Капоне.

Докато вървяха към двамата мъже, Бепи каза на Але Хоп:

— Ако започна да се бия, бързо се справи с твоя човек и след това ми хвани братовчедата. Много искам да обработя хубаво този тип. Държа се направо отвратително по телефона. Ще му избода едното око с това шило за разбиване на лед. Сега трябва да сложим край на семейство Деспорто и техните глупости. Писна ми вече от оная крава и сина ѝ Джоуи.

— Както кажеш, Беп. Само започни. Имам нужда от малко раздвижване.

Когато четиримата се срещнаха, братовчедът се опита да сплаши Бепи, който го слушаше мълчаливо.

— Налага се да направиш каквото се иска от теб, момче, иначе ще ви строшим кокалите — каза братовчедът. — Ясно ли е какво казвам? Отсега нататък Джо Деспорто става собственик на половината от дейността ти.

Бепи се усмихна.

— Половината от дейността ми!

— На какво се смееш бе, хлапе? — попита другият.

— На тебе бе, капут — отговори Бепи.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита братовчедът.

— Какво ви става бе, пичове? Знаеш ли кой съм, знаеш ли това, знаеш ли онова? — изсмя се Бепи. — Да, знам кои сте. Вие сте две душчета за влагалищни промивки. Проверих в енциклопедията. Вие

сте душчета за влагалищни промивки за еднократна употреба или накратко — два гнусни боклука.

Братовчедът беше смаян. Приятелят му се нахвърли върху Бепи и поряза врата му с бръснач. Бепи направи опит да отскочи бързо, но видя шуртящата от врата му надолу по ризата кръв и за миг замръзна на място от изненада. Братовчедът забеляза открилата се възможност и незабавно налетя, готов да убива. Удари два пъти Бепи с юмрук — по окото и устата. Беше бърз за възрастен човек. Кръв шуртеше вече както от врата, така и от устата на Бепи.

Але Хоп, парализиран за момент от неочакваната бързина на братовчедата, започна да мачка като валяк — удряше и риташе двамата мъже като парен чука. Скоро единият падна на земята.

Бепи, стиснал врата си, за да спре кървенето, притича и започна да рита главата на мъжа. От ушите и носа на последния потече кръв. Беше абсолютно безчувствен. Бепи извика хрипливо на Але Хоп:

— Хвани ми другото копеле и ми го приготви. Искам да му избода окото. Той е братовчедът на Джоуи Ди. — После изтича при Але, който държеше братовчедата. — Дръж здраво тоя мръсник. Точно той ми трябва — каза Бепи и заби шилото в окото му.

Братовчедът изпищя като жена, когато я изнасилват.

— Окото ми! Окото ми! Недей! Не очите ми! — изкрещя той. След това тялото му се скова от болка. Бепи прошепна в ухото му:

— Единствената причина да не ти избода и другото око още сега е, че искам още веднъж да си направя подобно забавление. Чуя ли пак за майката на Джоуи Ди, ще дойда за другото ти око. — Той бясно захапа лявата му буза и бързо изплю парче от нея на земята. — Онова копеле, приятелчето ти, здраво ме поряза по врата! Би трябвало да те убия за това!

Але отново започна да рита двете тела с необуздан гняв.

— Стига си танцувал! Закарай ме на доктор, преди да ми е изтекла кръвта — каза му Бепи. — Нямам представа колко лоша е раната. Добре ме подреди. Чувствам се странно. Оня беше бърз. Не очаквах да използва бръснач. Наистина имаха сериозни намерения тия копелета! Обаче ги оправихме. Благодарение на теб, Але. Ти ме спаси... Тоя боклук здравата ме е наранил, а? — Бепи вдигна кърпичката от раната си, за да я покаже на Але.

— Еха! Дълга е към петнайсет сантиметра и е дълбока.

— Ега ти, тоя наистина ме е подредил добре. Трябваше и двамата да ги пречукаме.

— Ще те закарам в болницата в Кони Айлънд — прошепна Але. — Губиш много кръв. Започвам да се притеснявам. Не говори повече, Бепи. Всеки път, когато проговориш, кръвта шурва като фонтан.

След този инцидент в семейството на Джоуи Ди се възцари пълен мир. Братовчедът се страхуваше да не изгуби и другото си око заради устатата си леля. Джоуи каза, че братовчед му се е оттеглил от мафията и по цял ден чете библията в новия си магазин за галантерийни стоки. Мозъкът на телохранителя му се беше размътил от ритниците и той се разхождаше с транзистор на рамото, слушаше силно пусната църковна музика и се хилеше на собственото си отражение във витрините по улиците.

Вратът на Бепи бе защит с осемнадесет шева. Раната зарасна сполучливо, но остана белег. Дана току го подпитваше какво е станало, та му е срязан вратът.

Все пак с приближаването на сватбата тя започна да мисли помалко за белега му и се съсредоточи върху подготовката за светлото събитие. Всеки ден се уреждаше по нещо, свързано със сватбата. Докато Бепи се лекуваше и се стараяше да се подготви, му съобщиха да се обади на дон Емилио.

— Бепи, искам тази работа да бъде свършена незабавно — каза му донът. — Става въпрос за човек, който открадна много пари от клуба на синдиката. Поръчката се заплаща с десет хиляди. Приемаш ли я?

Бепи се поколеба.

— Ако не я искаш, кажи ми направо. Не ми губи времето с увъртане — продължи босът. — Предлагам първо на теб, но има и други хора, които веднага ще се съгласят. Ударът е лесен. Човекът е дребна фигура и никой няма даже да потърси този боклук. Живее на няколко пресечки оттук. Поръчката е изгодна. Предполагам, като се има предвид предстоящата ти сватба, че имаш нужда от тези пари — завърши той с усмивка.

Бепи започна да мисли трескаво. Наистина нямаше желание да приеме. Не искаше да убива някой си невзрачник от квартала.

Прекалено близко беше до дома му. „Ами ако познавам този човек и трябва да го убия? Ако познавам децата му? Искам да ликвидирам само големи, лоши типове, които не познавам и които е по-добре да ги няма на този свят.“ Между другото времето беше съвсем неподходящо за него. Мислите му бяха объркани, но не искаше босът да остане с впечатление, че се е размекнал. Истината бе, че сватбата бе размътила мозъка му с посещенията в черквата, за да репетира минаването по пътеката между пейките и останалите глупости. Освен това начинът на живот в деловите среди му беше харесал. Наказателните удари вече не бяха от първостепенно значение за него.

Дон Емилио наруши мълчанието:

— Какво си се размислил? Да или не?

— Да, приемам — каза той рязко. — Тези пари ми трябва. Освен това напоследък стана доста скучно. Благодаря ви, господин Морано. Много се радвам, че се обадохте първо на мен.

Донът огледа Бепи замислено от горе до долу.

— Ела с мен — каза той. Отидоха в кабинета му и там показа на Бепи снимката на човека, който трябваше да бъде премахнат. — След убийството я унищожих. Това е домашният му адрес. Това пък е местоработата и описанието на колата му. Ето ти и парите. Докладвай ми както обикновено, щом свършиш работата. Искам това да стане утре. Разбрахме ли се?

Бепи забеляза, че тонът в гласа на Морано е различен.

— Напълно, господин Морано. Спокойно можете да поръчате цветя за погребението му — каза той, опитвайки отново да си възвърне доверието на боса.

— Този боклук не заслужава дори едно лале. Просто действай бързо и чисто.

Бепи си тръгна с десетте хиляди в джоба. „Това е първата ми поръчка от дона, откакто се уволних. Може би смята, че се размеквам. Не, сигурно разбира, че съм зает със сватбата.“

Когато се прибра вкъщи, Дана му се обади по телефона:

— Довечера в девет часа трябва да бъдем в канцеларията на черквата, за да подпишем документите. А утре трябва да отидем... Вдругиден трябва...

Мозъкът на Бепи работеше на бързи обороти. Слушаше я и същевременно планираше покушението.

— Добре, Дана, ще се видим у вас в осем и половина.

Затвори телефона и след това се обади на Але Хоп и Маймуната. Определи им среща в седем и половина в игралната зала.

Когато се събраха, излязоха да се разходят. Бепи каза на Але:

— Искам да направя едно покушение, а Маймуната ще ти бъде шофьор. — Те се спогледаха и си кимнаха в знак на съгласие. — Ето ви снимката му. Искам да ми я върнете, затова гледайте да не я изгубите. Използвайте ръкавици. Ще ви дам най-добрия си пистолет, със заглушител. Приближете се до него и се убедете, че именно той е вашият човек. Не знам какво ще правиш, Але, но не убивай друг човек по погрешка. Грешките са недопустими, разбрахме ли се?

— Да. Никакви гафове. Знаем.

— Когато се приближиш, изпразни пистолета в него — всичките шест патрона в пълнителя. Не мога да допусна утре този тип да се разхожда из квартала. Не трябва да остава жив. По някои причини това стана много важно за мен. Але, ще ви дам да си поделите с Маймуната пет хиляди долара.

— Ей, това си го бива, Бепи. Пет хилядарки са чудо, а, Маймун?

— Тръгвайте още сега. Очистете го тази нощ и ми се обадете, когато свършите, независимо кое време е. Ще чакам. Проклетият ми мозък съвсем се разкъса между „Уолстрийт“, снекбаровите, залаганията, Дана и сватбата... Сега и тая неприятност. Трябва да свършите добре работата! Обадете ми се, когато приключите.

Бепи отиде на срещата с Дана, за да подпишат документите в църквата. Продължаваше да бъде много неспокоен и това не й убягна.

— Какво има, Беп? Да не си започнал да се разколебаваш? — попита тя.

— Не, имам проблеми в бизнеса.

— Сигурен ли си? — подсмихна се тя.

— Стига, Дана. Съзнанието ти не е претоварено като моето. Затова дай да спрем с глупостите. Ние се женим, така че нека си говорим за секс или нещо такова. Казах ти, че имам проблеми с бизнеса.

Докато отиваха към черквата, Дана стана много мълчалива. Покъсно той я заведе в една сладкарница да се почерпят със сладолед. После, при първата възможност, я изпрати до дома ѝ. Обаче не искаше

тя да се досети, че гледа как по-бързо да се откачи от нея, защото Дана много лесно се вкисваше. Но покушението не му излизаше от главата.

— Качи се горе, а аз ще ти се обадя, когато се прибера. Съгласна ли си?

— Къде отиваш сега?

— Ще се прибера къщи. Къде мога да отида според теб? Ще бъда там след петнайсет минути и ще ти звънна, успокой се.

— Добре, ще чакам.

Той я целуна и забърза към къщи да види дали Маймуната и Але не са го търсили. Когато се прибра, майка му и баща му гледаха телевизия и той реши да вземе един душ.

Докато се подсушаваше, чу майка си да вика:

— Бепи, Дана е на телефона. Казва, че е трябвало да ѝ се обадиш след петнайсет минути, а вече минал половин час.

— Не ѝ ли обясни, че съм под душа? — викна в отговор той.

— Да, но въпреки това иска да говори с теб.

— Кажй ѝ, че сега ще дойда.

Той препаса една синя хавлия около кръста си и отиде до телефона.

— Ало?

— Струва ми се, че щеше да се обадиш след петнайсет минути — нацупи се Дана.

— Да, обаче реших първо да се изкъпя и след това да си говоря с теб чист и спокоен.

— Господи! Голям си чешит! Много обичаш да пробутваш сладки лъжи.

— Казвал ли съм ти колко красива глава имаш? Формата ѝ е екзотична. Много ми харесва. Прилича на яйце.

След цял час разговор по телефона с Дана на вратата се звънна. Той отвори и погледна надолу по стълбището. Бяха Маймуната и Але Хоп.

— Да се качим ли?

— Не, ей сега слизам.

Бепи се облече и хукна надолу. Завиха зад ъгъла и отидоха до едно усамотено и подходящо за разговор място.

— Какво направихте, момчета?

— Приключихме успешно — отговори Але. — Колата му беше паркирана пред неговата къща. След половин час той излезе и се качи в нея. Изтичах при него и го погледнах съвсем отблизо, за да се убедя, че е той. Оня ме зяпна, като че ли съм луд. Попита ме какво го гледам. Знаех, че той е човекът, обаче исках да бъда напълно сигурен и затова го попитах как му е името и тоя идиот ми каза. Бях съвсем близко до него, Беп. Гръмнах три пъти в главата му. Той се разхвърча из цялата кола. Вече е при свети Петър. Какви куршуми имаше пистолета?

— С кухи върхове.

— Майчице, те правят истинско мазало — каза Але. — Следващия път ми дай пистолет, който прави по-малки дупки. Изповръщах си стомаха. Ти каза да го надупча с всичките шест, но след третия остана само вратът му.

— Хубава работа свършихте за мен, момчета — въздъхна Бефино. — Няма да забравя това. Маймун, верни приятелю, какво направи с колата?

— Върнах я на същия паркинг, от който я взехме. Наоколо нямаше никой и според мен няма да усетят, че е липсвала. — Маймуната се усмихна на Бепи и преметна ръка през врата му. — Не се притеснявай, шефе, всичко мина отлично!

— Изглежда, наистина сте свършили добра работа. С ръкавици ли бяхте?

— Разбира се — каза Але и върна на Бепи пистолета и снимката с адреса и останалата информация.

Бепи отброи пет хиляди долара и им ги подаде.

— Добре, приберете се вкъщи, хапнете и легнете да спите. Не разговаряйте с никого. Лека нощ. И не се мотайте по улиците. Погледайте телевизия. Тая вечер има интересен филм.

Бепи сви в пресечката, за да се види с дон Емилио. Влезе в бара. Донът седеше на една маса със своя приятелка — много елегантна мацка с цици като зрели тикви.

Бепи хвърляше погледи към Морано и се опитваше да привлече вниманието му. Босът бързо го разбра и помоли дамата да го извини. Бепи го последва в канцеларията на бара. Още щом вратата се затвори, донът го поздрави и Бепи, гледайки Морано в очите, му каза, че човекът вече е при свети Петър.

— Много, бързо — каза донът и потупа Бепи по рамото.

— Премагнах го бързо. Прекалено съм ангажиран покрай тая сватба. Затова и съм малко объркан. Годеницата ми ме води всеки ден в черквата да репетираме! Напред-назад по пътеката като пинг-понг.

— Добра работа, момче. Вършиш ми наистина добра работа. Това ми харесва. Вече си се доказал. Може би ни предстои нещо голямо. Ако се стигне до него, искам ти да го свършиш. Ти си човекът за тази работа. Убеден съм. Става въпрос за нещо голямо, което се заплаща с много солидна сума.

— Имам нужда от нещо такова — отговори Бепи, като се стремеше да се държи скромно и с признателност. — Уведомете ме, когато трябва. Почти винаги съм в квартала. Между другото, запазил съм ви двете маси на моята сватба.

— Чудесно. Всички искат да се запознаят с теб, така че ще дойдат. Ще направим една разкошна италианска сватба. Лека нощ, момче. Утре пак ще поговорим. Онова гадже отгатък ме чака. Утре ще прочетем вестниците. Сигурно ще са интересни, а?

На Бепи отново му стана приятно, защото знаеше, че господин Морано му има пълно доверие. Вече беше на двадесет и една години, а дон Емилио на петдесет и една. Приятелството им изглеждаше предопределено за по-едромащабни „неща“, а също и да продължи дълго.

Вече и хората на Бефино се бяха доказали. Той знаеше, че са способни да изпълняват заповеди и да вършат работа, когато това се иска от тях. Че имат силни характери и воля за оцеляване, а това го радваше.

Бепи и компанията му вече бяха първокласни граждани. Разполагаха с пари. Затова започнаха да се обличат в изискани костюми и палта от най-добрия галантериен магазин в Бруклин.

— Крайно време е да похарча малко пари и да поиздокарам хората си — беше им казал Бепи и това прозвуча като музика в ушите им.

Най-после Бефино си купи собствена нова кола — черен олдсмобил. Истински красавец! Толкова беше щастлив от това събитие, че през първата нощ не можа да спи. Постоянно надничаше през прозореца, за да се увери дали с колата всичко е в ред.

Още на следващата вечер той взе Дана и я закара в дома на лелите и чичовците ѝ, за да им покаже новата кола. Всичките малки братовчеди поискаха да се повозят. Спазвайки традицията при такива поводи, Бепи ги откара в Кони Айлънд да ги почерпи по един хотдог. Когато свърши с поръчката, той мярна с крайчеца на окото си червенокос мъж, който клатеше бурно глава и се смееше. Докато минаваше през множеството посетители, натоварен със сандвичите, Бепи се вгледа по-внимателно и видя, че това е Червения, заедно със секретарката си и още един мъж с грубиянски вид. Пиеха бира и се хранеха. Стана му любопитно защо Червения изглежда толкова весел. Щеше да се пръсне от смях. Погледа ги няколко секунди и се отправи към колата да нахрани хлапетата.

През целия следващ ден Червения се връщаше в мислите му. Вече му бе враг, но моментът не беше подходящ за отмъщение. Червения все още притежаваше дял от снекбаровете, макар че със заемите и хазартния бизнес вече се занимаваше Малкия Паули. Бепи бе отстранил Червения от тези дейности като първа крачка, преди да му покаже окончателно вратата.

Паули Сигура — Малкия Паули — това бяха името и прякора му, но съвсем не отговаряха на външността му. Той беше здравеняк, красив, висок метър и осемдесет и пет — истински любимец на жените. Никога не бе давал какъвто и да е повод на някого да изпита неприязън към него. Изглеждаше толкова подкупващо искрен и невинен, че когато в няколко отделни случая мъже от квартала го хванаха да си закопчава панталона и да се измъква през прозорците на спалните им, повярваха, че е влязъл само да използва тоалетната. Паули беше хитър като лисица, добър работник и добър приятел. Любезните му обноски създаваха впечатление, че не е личност, с която трябва непременно да се съобразяваш. Страхопочитанието му към Бефино Менесиеро беше неговото най-ценно качество. Родът Сигура бе дошъл от Рамина, Сицилия.

Докато вървеше към канцеларията си, Бепи се сети за Червения и почувства, че от нерви му избива студена пот. „Кой беше оня тип с него? Утре сутринта ще извикам Червения на среща. Трябва да си поговоря с тоя задник. Струва ми се, че е дошло време да зарежа службата на «Уолстрийт» и да поема снекбаровете.“

Рано на другия ден Бепи и Червения пиеха кафе в офиса на „Даунтаун Хот Фудс“ — тяхната фирма за сандвичи. Секретарката отпрати към Бепи полуусмивка, сякаш за да му каже: „Виждаш ли, още съм тук и ти ми плащаш.“

Бепи я погледна с изражение, което я накара да се разтрепери.

— Как се оправяш с нашия бизнес напоследък? — обърна се той към Червения.

— Справям се, Бепи. Защо?

— Ами снощи сънувах един малък кошмар с твоята особа. Даже ми изби студена пот, като се замислих за теб, а знаеш ли, Червен, аз дори не спях. Ходех по улицата. Как може буден човек да сънува кошмар? И защо ми изби студена пот, а, Червен?

— Откъде да знам, дявол да го вземе? — попита Червения, смеейки се.

— Сънувах, че те виждам с някакъв гнусен тип и двамата обсъждате много гнусни неща. Всичко ли ми казваш, Червен? Да не би да става нещо, за което не знам, а трябва да знам? Ако разбере, че вършиш тайни работи за моя сметка, ще трябва да преразгледам решението си и споразумението с теб.

Лицето на Червения заприлича на домати, както обикновено ставаше, когато се притесни.

— Знаеш ли, Червен — продължи Бепи, — по разбираеми причини ти винаги ставаш като варен рак, когато криеш нещо.

Бепи се обърна към секретарката и добави по-високо:

— И въпреки че обичам да чукам миланки, ми се струва, че до края на живота си ще мразя миланците. Затова, Червен, кажи ми, какво става? Не ми избива студена пот без причина. Кажи ми какво си намислил, по дяволите. Искам да знам с кого бъркаш в лайната. Днес смърди около теб. За какво става въпрос?

— Няма нищо нередно — каза Червения, мислейки си, че Бепи сигурно е дочул нещо. Започна да обяснява нервно. — Сигурно имаш предвид новия ми бизнес?

— Какъв нов бизнес?

— Отварям още няколко заведения заедно с Джони Мак.

— За оня Джони Мак от центъра на града ли говориш? Джони Макарони?

— Да.

— Значи това е гнусният мъж от сънищата ми. Стори ми се, че ми изглежда познат. Какви заведения?

— О, само още няколко снекбара.

— О, само още няколко снекбара — повтори саркастично Бепи.

— Джони Макарони иска да му стана съдружник.

— Да знаеш, Червен, ти наистина ме тласкаш към мисли за края ти. Точно така, Червен — за твоя край.

— Става въпрос само за няколко заведения. Какво те засяга това?

— Какво ме засяга ли? Ти имаш съдружник — моя милост. Така ли е? Първо си позволи да ме грабиш в продължение на две години и това ти се размина леко. Сега ми плюеш в лицето, като се хващаш с един отвратителен тип от центъра.

— Виж, Бепи, знаеш, че Мак има солидни връзки на Мот стрийт. Голяма риба е. Силен е, Бепи. Той е най-добрият специалист по наказателни убийства в Ню Йорк Сити. Как можех да му откажа? Този човек е от тежката артилерия. Той настоя да инвестирам с него.

— Ти какво, да не би нещо да си падаш по професионалните убийци? За какво, майка му стара, искаш да се сближаваш с такъв човек? По-късно той ще те нагълта — каза Бепи, поклащайки глава. — Значи Джони Мак е най-добрият специалист по наказателни убийства и ти си впечатлен от тая фукня! Щом е толкова голям, защо иска като нас да продава сандвичи, а? Майната му, изобщо не ме интересува какво иска той. И така, Червен, да си поговорим за нашия бизнес, не за неговия.

Червения погледна Бепи в очите и разбра, че е казал нещо нередно.

— Каква заплата получаваш от нашата фирма за сандвичи? Припомни ми.

— Триста и петдесет долара седмично. Знаеш го. Всички печалби от залаганията отиват в общата каса. Ти назначи Паули да се занимава с тях.

— Обичам да ми припомнят някои неща. Може да си си дал увеличение оттогава насам. Трябва да те контролирам, приятелю. Та значи взимаш триста и петдесет на седмица? Не е зле, а? Кажи ми, Червен, какво вечеря снощи? Хубавичка тлъста пържола? А може би и Голямата цица също е хапнала една голяма пържола?

— Вечеряхме спагети със сос и кайма у тях, а после отидохме до Кони Айлънд на миди и бира. Защо искаш да знаеш какво съм ял? Започваш да се бъркаш в личния ми живот ли?

— Защото чух, че си складираш цял куп пържоли в хладилника на снекбар номер три. Кой ги плати, Червен? Фирмата ли? Или това е прекалено личен въпрос, за да ми отговориш?

— Защо ме питаш какво съм ял снощи? Това е обидно.

Червения не отговори на въпроса за пържолите.

— Обидно! Брей! — озъби се Бепи. — Кой плати оная купчина телешко? Държа да знам, затова престани да избягваш отговора.

Червения наведе глава и след малко погледна приятелката си.

— Чудесен свят, а, Червен. Ти ядеш, а моята фирма плаща за това. Прав ли съм или не? — кресна Бепи.

— Да, плати ги нашата фирма — наблегна Червения. — Прав си. И какво? Какво са няколко пържоли, дявол да го вземе?

— И Джони Мак ли яде пържоли за моя сметка?

— Само веднъж. Какво толкова е станало? — попита Червения.

— Добре си я караш: триста и петдесет седмично и се храниш разкошно за моя сметка. Хората изкарват по сто и петдесет и си мислят, че са царе. Ти получаваш триста и петдесет и смяташ, че ти прилягат. Обувките ти са внос от Италия. Аз нося американски. Искаш ли и занапред да се храниш толкова добре? Отговори ми, Червен, искаш ли да продължаваш да ядеш пържоли?

— Естествено, Бефино. Хайде, престани с тия глупости. Защо ми четеш конско? Преди всичко този бизнес беше моя идея. Днес се държиш нагло с мен, но идеята за тези неща беше изцяло моя.

Секретарката вдигна поглед ухилена.

— Нагло ли се държа с теб, Червен? Ти чукаш ей тая шунда там. Виж я как ми се хили. Все едно се крие зад циците си. Тя харчи двеста долара седмично от моите пари. Ти я чукаш, а й плащаш с мои пари. Струва ми се, че биографията на Червения Миланец приближава историческия си край. Finito. Чуй какво ще ти кажа! Имаш два часа да си оправиш бакиите. Или прекрати бизнеса си с Джони Мак, или кажи на Голямата цица да ти сготви последната вечеря — макарони с наденица или каквото ти се прище. Аз плащам, понеже ще те натикам в кимоно от бетон и ще те накарам да гълташ тиня на дъното на Хъдзън.

— Слушай, Бепи, нищо не мога да прекратя с Джони Мак. Ще ме пречука на минутата, ако се опитам да разтуря сделката.

— Червен, аз още съм ти приятел, повярвай — прошепна Бепи. — Първо двамата с теб ще пречукаме Мак. Ще му вкараме два куршума в главата, преди да посегне на теб. Можеш наново да започнеш с мен. Не се притеснявай за Мак. Той е боклук. Помниш ли, че уби седемдесет и четири годишен старец заради шепа монети? Махни се от него. Нищо добро не можеш да очакваш от Джони. Тази седмица двамата с теб ще го очистим. Съгласен ли си? Ще му устроим хубаво изпращане. Не прави тази грешка, Червен. Много отдавна се познаваме.

Червения го погледна безизразно и не отговори.

— Той уби седемдесет и четири годишен продавач на вестници — продължи да го увещава Бепи. — Никой от нас не е правил подобно нещо. Може да сме лоши, но се отнасяме с уважение към всички стари хора в квартала.

— И какво толкова? Онзи и без това беше евреин — отговори с отвращение Червения.

Поглеждайки приятеля си в очите, Бепи разбра, че между тях всичко е свършено. Осъзна, че не съществува реална възможност бизнесът или приятелството им да продължат. Бяха мъртви. *Finito*.

— Избери сам — прошепна той с хриплив глас. — Или Мак ще те очисти или аз. Голямо бъдеще имаш, Червен. Пукната пара не струва.

След няколко секунди мълчание Бепи каза:

— Добре. Ти си решил за себе си. Виждам го. Предпочиташ Джони Мак. Давам ти го. Или теб на него. В четири следобед ще те чакам в бар номер едно. Искам да присъстват всички, включително и Малкия Паули. Постарай се да присъстваш на заседанието, Червен. То засяга бъдещето ти с нашата организация.

Това беше краят на едно десетилетно близко приятелство. На излизане Бепи се обърна:

— Срамота е, Червен — каза той със силно развълнуван глас. — Наистина не исках да стане така. Толкова време сме били заедно и въпреки всичко мога да кажа, че почти те обичах.

Всички повикани дойдоха в снекбар номер едно точно навреме. Чакаха мълчаливо Бепи да заговори.

— Паули, отсега нататък ще се отчиташ само на Але и мен. Никога на Червения, разбра ли? — каза Бепи на висок глас от единия край на дългата маса.

Хората бяха изненадани от неочакваната заповед. Поглеждаха се един друг и се чудеха какво става.

— Разбра ли ме, Паули? Червения е *finito*, свършено е с него. — Бепи огледа всеки поотделно, преценявайки реакциите им.

— Да, Беп — отговори Паули и хвърли бърз поглед към Червения. — Всичките ни пари от залозите и лихвите ще отиват у Але или мен — повтори Бепи. — Това е новият договор, Паули. Както Рузвелт, ние правим нов договор със себе си. — Той се обърна към Маймуната: — Маймун, вече си общ управител на всички снекбарове. Ще носиш костюм, не престилка. Да не съм те видял повече с тая престилка. Ти беше лоялен, затова сега си шеф. — Бепи се пресегна и докосна ръката му. — Отиди да си купиш шест костюма и хвърли тоя парцал. Той ще ти ги плати. Нали, Червен?

Червения продължи да седи с гневно изражение, без да отговори.

— Отсега нататък кабинетът на Червения е твой, Маймун. Към него върви и цицестата секретарка, ако я искаш. Ще правиш всички вноски по сметките на фирмата, ще управляваш паричния оборот, ще подписваш всички фирмени чекове и ще съхраняваш чековите книжки и вносните квитанции за мое сведение. Ако имаш някакъв проблем, обръщай се към мен. Само към мен. Разбра ли? — Маймуната кимна. — Този следобед смених всички банкови сметки на фирмата. Червения няма право да се подписва за нищо. Дори и за безплатен обед. Също така уведомих банката, че Червения е уволнен и си назначен ти, считано от днес. Разбра ли?

— Да, Бефино, разбрах — отговори Маймуната със светнало от възмущение лице.

— Ще отидеш при госпожа Стайнбърг. Тя те очаква. Трябва да сложиш подписа си в досиетата на сметките ни.

Червения продължаваше да мълчи, а Бепи не спираше словесното му бичуване.

— Червен, колко каза, че получаваш за заплата? Триста и петдесет долара седмично ли? Е, моята заплата в „Жюл Харт и съдружници“ е само сто и петнайсет. Отсега нататък ще ти плащам същите пари, като вече даже не си длъжен да идваш на работа. Можеш

да си стоиш вкъщи или да откриеш нови заведения за оня тип Джони Мак. Най-добре е да се ожениш и да престанеш да онанираш. Отразява ти се зле на мозъка. През последните дни взе някои много лоши решения. — Бепи се приближи към Червения. — Сега си даже по-добре от мен. Аз трябва да ходя на работа всеки ден срещу сто и петнайсет долара, за да поддържам репутация на порядъчен човек. Не мога да си позволя да проваля прикритието си. Но днес ти разруши своето. Ти си мой враг. Това известно ли ти е? Стана ти навик да ме прецакваш, Червен — мен, стария ти приятел от детинство! — Разгневяваше се все повече и повече, обаче Червения само го гледаше предизвикателно. — Дебелогъзо копеле, по неизвестни причини не показваш никакви емоции. Правиш се на горд, но в теб виждам една жалка, мизерна душица, лишена от кураж. — Бепи се обърна настрана. — С други думи, в моите очи не струваш даже колкото едно лайно! Маймун, подпиши първия си чек и дай на Червения сто и петнайсет долара, като приспаднеш данъците, и още днес вземи ключовете от него и от Голямата цица. Когато на мен ми повишат заплатата, ще вдигнем и неговата. Червен, няма да получаваш дял от печалбите. Свърши се тая. Официално и пред всички те отстранявам. Ah finito. С мен повече нямаш работа. И гледай да не те хванат, че ядеш в някое от заведенията ми. Ah careesh, миланецо?

Бепи огледа всички в стаята и след това го освободи с думите:

— Предай много поздравии от мен на твоя голям трепач. Сега ми се махай от погледа!

Червения стана и погледна Бепи отблизо в лицето. Очите му бяха пълни с омраза. Първоначално Бепи се обърна настрана, но после бързо върна погледа си върху Червения.

— Наистина ли трябваше да стане така? — попита той. — Дори за мен е трудно да го приема. Винаги сме били всички заедно. Започнахме всички заедно. Защо забрави толкова бързо за нас, за онова „наше нещо“?

Всички в стаята усещаха, че отстраняването на Червения е болезнено за Бепи. Никога не го бяха виждали толкова емоционален и разгневен. След излизането на Червения настана продължителна и тягостна тишина.

След време Бепи се обърна към хората си:

— Сега да се заемем с организацията. Появява се конкуренция и те са подли убийци, имащи намерение да ни очистят. Целта им е да завладеят нашия бизнес. Искам да ми се докладва всеки ден за всичко. Първият, който покаже признаци на мързел или се сприятели с конкурентите ни, ще изхвърчи! Затова не правете гафове. Всеки, който има неприятности или оплаквания, да се обръща към мен. Не бива никой да краде пържоли, както правеше Червения. Никой не трябва да се притеснява. Всеки ще бъде нахранен. На всички ви се плаща добре за това, което вършите. Естествено, ако работите както трябва, за Коледа всички ще получите премия. Ако ми потрябвате за друга работа, ще ви плащам допълнително. Има ли за мен, ще има и за вас. Ние сме едно семейство и не бива никога да се унищожаваме взаимно. Лоялността е най-ценното, което притежаваме. Тя е нашата сила. А сега отивам да си купя едно шишенце с аспирин, за да се отърва от това отвратително главоболие.

— Като стана въпрос за главоболие, аз съм гладен — провикна се Джоуи Ди. — Хайде да хапнем.

Всички се опитаха да му отвърнат с усмивка. Маймуната извиси глас:

— Ама че гладък мозък има тоя Сабу. Ние сме насред погребение, а той бил гладен.

— Откъде-накъде ще продължаваш да плащаш на Червения сто и петнайсет долара седмично? — осмели се да попита Але Хоп. — Защо просто не го изхвърли? Нищо не става от него. Той измени на фамилията ни. Крадеше от теб. Защо продължаваш да му плащаш?

— Защото още е собственик на четирийсет процента от фирмата по документи. Ако го изхвърля без нищо, някой ден плъх като него ще започне да дава показания срещу всеки, с когото си е имал работа. Това може да се превърне в проблем, който няма да се разреши, даже и да го убием. Надушвам го. Той е потенциален свидетел на полицията или ФБР. Мак ще го погълне. Ще му се наложи да потърси закрила отнякъде, най-вероятно от ФБР. Ако не продължа да му плащам, това може да се изтълкува като грабителство. Затова днес подмених ведомостите. Неговите отработени часове бяха съкратени, а съответно и заплатата му, така че грабителство няма. А в края на годината няма да има дивиденди. Ще се погрижа за това. Но аз имам нещо наум за

него, Але. Няма да го забравя, не се притеснявай. Един ден ще изчезне, абсолютно сигурно е.

Хората на Бефино постоянно виждаха Червения с Джони Мак. Бепи знаеше, че най-вероятно някой ден ще се наложи да се разправи както с Червения, така и с Мак, но си го представяше след няколко месеца. Очакваше, че на Мак ще му е нужно известно време, преди да предприеме нещо срещу него от името на Червения, и затова временно остави проблема в забвение заради подготовката на сватбата. Чувстваше се сигурен и уверен в „семейното“ си положение.

Една късна вечер, в петък, Бепи отиде в новия кабинет на Маймуната да прегледа някои неща.

— Чакай ме в колата — каза той на Але Хоп. — Ще се върна след двайсетина минути. Трябва да се информирам за седмичните продажби.

— Добре, аз ще подремна — отговори му Але Хоп и изключи радиото.

Бепи се качи до втория етаж и тъкмо се канеше да вкара ключа в бравата, когато забеляза, че вратата е отворена. Влезе бавно и чу, че в съседната стая някой се движи. Надникна вътре предпазливо. С изненада видя как Голямата цица пълни чантичката си с документи и други неща. Изтича и я сграбчи. Тя се стресна.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита той гневно.

— Дойдох да си прибера някои лични неща, които бях забравила.

— Мислех, че си предала ключовете си.

— Имах резервен комплект — усмихна се тя.

— Така ли? Резервен комплект, а? За какво ма, кучко? — процеди Бепи през зъби и стисна ръката ѝ още по-здраво. — Какво крадеш? Изсипи си чантата — кресна и той.

— Нищо не крада. Това са мои лични документи. Ето, виж ги.

Той бързо ги грабна от ръката ѝ и ги прегледа.

— Голяма кучка си, известно ли ти е? Истинско нахалство е да се вмъкнеш тук в петък през нощта, когато няма никой! Къде ти е Червения, твойто приятелче?

— Подир задника ми! — озъби му се тя. — Откъде да го знам къде е? Да не си мислиш, че съм денонощно с него?

— Подир задника ти? Що за отговор е това? „Подир задника ми“
— повтори Бепи и я стисна още по-здраво в гнева си.

— Тази нощ сигурно ще спи с Норма. Наистина не знам, а и хич не ми пука!

— А ти с кого ще спиш тази нощ? С Джони Мак ли? — попита я предизвикателно Бепи.

— Как можа да се сетиш? — ухили се тя.

Бепи погледна изненадано първо нея, а после бавно огледа стаята.

— Кой те доведе тук тази вечер?

— Никой. Сама съм. Дойдох съвсем сама.

Той я изгледа втренчено.

— Знаеш ли, Големи цици, би трябвало здравата да те ошамаря за това, че пак си дошла тук, след като ти казах да се омиташ. Нахална кучка си.

Тя отново му се усмихна.

— На какво се смееш?

— На теб, Бефино Менесиеро. Разсмиваш ме.

— Би трябвало да те разплаквам, дебела кучко.

— Да, разсмиваш ме. Винаги си толкова сериозен. Заради това ти се усмихвам. Защото винаги си прекалено сериозен. Вече няколко седмици те наблюдавам. Не ти ли направи впечатление? — Бепи продължаваше да я слуша. — Наблюдавах те и си мислех за теб, но ти беснееше и се пенеше срещу Червения заради бизнеса, без изобщо да ме оцениш.

Тя изпъна пуловера плътно около едрия си бюст.

— Вярно ли е това, Големи цици? Мислела си си за мен?

Бепи впи поглед в гърдите и набъбналите ѝ зърна под опънатия надолу пуловер.

— Да, мислех си. — Тя се престори, че изтупва нещо от пуловера си и безцеремонно се потри по гърдите. — Дори когато съм сама, си мисля за теб.

— Без майтап? — Очите му я оглеждаха от главата до петите. — Опипваш ли се, докато си мислиш за мен?

— Не — отговори тя насмешливо. — Разбира се, че не. Аз не се опипвам. Не правя такива неща. Не ми е в стила. — Тя се изхили. — Обаче правя други неща. — Отново се захили.

— О, така ли? Какви други неща?

За момент тя се поколеба, а когато отговори, гласът и стана хриплив:

— Ще ти покажа, ако ме пуснеш. Заболя ме ръката.

Той я пусна и отдръпвайки се около половин метър назад, се облегна на един шкаф за папки. Тя загаси лампите и усмихната тръгна бавно към него. Пресегна дясната си ръка и го погали по слабините. После с два пръста разкопча ципа му и започна да го милва.

— Аах, ти май си голямо момче, а? — прошепна тя, облизвайки устни.

Смъкна панталона му, откривайки изцяло едрият му пенис и тестисите, застана на колене и започна да го ближе. Устните ѝ бяха като две перца. Явно беше майсторка и той веднага хареса техниката ѝ. Тя се поклащаше и извиваше нагоре-надолу, ближеше големия му орган отстрани, издавайки страстни звуци. Бепи беше изненадан от кадифеното ѝ докосване и силното ѝ желание да го доведе до оргазъм. Устата ѝ работеше с вещица, която само един мъж може да оцени. Смучеше го все по-усърдно, докато го накара да сумти и стене в предчувствие на кулминацията. Когато спермата му започна да се излива в устата ѝ, тя жадно я погълна. Очите ѝ се отвориха широко и наблюдаваха изражението на Бепи, който тръпнеше при всяко нейно близване.

Изведнъж тялото му се загърчи в неронова наслада и премаля от вакуума на силните ѝ дробове, които продължаваха да засмукват. Той започна нежно да я отблъсква. Не беше в състояние да издържа повече.

— Стига — каза ѝ Бепи, но тя продължаваше страстно. — Спри, свърших вече — прошепна той и я потупа гальовно по главата. — Изцеден съм. Не мога повече.

„Ама че фантастично духа! — мислеше си Бефино. — Нищо чудно, че Червения се е побъркал. Тя му изсмуква и мозъка.“

— Двеста долара седмично са били малко за теб — каза той и се усмихна отпаднало. — Ти си невероятна, известно ли ти е? Страхотно го правиш.

— А ти се оплакваше, а Бефино? — попита с усмивка тя. — Така и не разбра от какво се лишаваш.

Неочаквано се чу шум от тежки стъпки и влезе Але Хоп, на когото беше омръзнало да чака долу. Той забеляза в сумрака, че Бепи

напъхва ризата в панталона си, а момичето се изправя. Тя видя Але и започна да се хили.

— Кой е този? — попита тя.

Бепи я погледна и поклати глава.

— Можеш ли да си представиш, Але? Допреди малко ѝ бях затапил устата с чеп, а кучката продължава да се хили. Трябва ѝ по-голям чеп, Але. Заеми се да ѝ запушиш човката отново. Като свършиш, вземи ѝ ключовете. Ще чакам в колата. Аз ти дадох само ордъовъра — усмихна ѝ се той. — Сега ще ти сервират основното ястие, сладурче. И не забравяй да кажеш на Джони Мак, че си ни лапала пишките, когато те целува тая нощ.

[1] как си? (итал.). — Б.пр. ↑

9.

Бепи и Дана се ожениха на седми май. На сватбата присъстваха повече от триста души. Цигулки и китари весело огласяха елегантно украсената бална зала в Бруклин.

Двете маси, които бе поръчал Емилио Морано, бяха изпълнени с донове от мафията в Ню Джърси, Филадельфия и северните части на щата Ню Йорк. Морано ги бе поканил така, сякаш Бефино беше негов син. Гостите му гордо подаряваха на булката пликове, съдържащи подарък от сто долара. Дон Емилио даде на младоженците хиляда долара. Поздравяваха Бепи като човек, който е важен за тях. За някои от доновете присъствието им на сватбата беше отчасти делово. Бяха чували слухове за Бефино Менесиеро и дойдоха да видят този човек лично.

Родителите на Бепи и Дана не можеха да разберат защо всичките тези видни фигури от мафията са дошли да демонстрират уважението си към толкова млад човек. Как се е запознал с тях?

Музиката свиреше и някои от гостите танцуваха, други се наслаждаваха на изобилието от храни и вино. Майката на Дана, развълнувана и с плаха надежда, че всичко в деня на сватбата на нейната дъщеря ще мине безупречно, се усмихваше и примигваше, когато чуваше шушуканията на гостите, които се правеха, че не забелязват представителите на висшата йерархия от подземния свят, насядали на специални маси. Паскуале не знаеше дали да се усмихва и да се гордее със сина си, или да се чувства неудобно. Гледаше Бефино и мислите му прескачаха от едната емоция в другата.

Бепи и Дана заминаха със самолет за две седмици във Флорида да изкарат медения си месец. Дана направо мъркаше като коте от удоволствие. Правеха това, което обикновено правят туристите, и другото, което обикновено се прави през меден месец. Струваше им се, че живеят в рай.

Когато Бепи се обади по телефона, за да провери бизнеса, Маймуната го попита:

— Как е меденият месец?

— Ходихме в Света на папагалите и в Света на маймуните. Нали знаеш, всевъзможни глупости от тоя род. Дана обича да разглежда туристически атракции. Така че по цял ден вода булката си на екскурзии. Това се прави по време на меден месец, Маймун. Ходиш в зоологически градини.

— А аз си мислех, че през медения месец трябва да се чукате.

— И това се прави. Между посещенията в зоологическите градини.

Младото семейство отседна в най-новия хотел в Маями Бийч. Дон Емилио имаше връзки в цялата страна и използва влиянието си да направи медения им месец изключително хубав. Хотелът бе уведомен, че Бефино е негов приятел, вследствие на което към тях се отнасяха като с особено важни личности. Дана и Бефино бяха изненадани, когато управителят ги посрещна при пристигането им с шампанско и кутия пури, подарък от хотела. Бепи знаеше, че единствено донът може да стои зад това специално отношение. Развлекателната програма там се водеше от Пат Дзупели, известен още като Паскуале Велики. Дана и Бепи много го харесаха, защото шегите му бяха италиански и еврейски.

— Разкошният живот много ти харесва, а, Дана? — попита я Бепи един спокоен следобед в стаята им. Беше я наблюдавал как се движи из апартамента им свободно, сякаш винаги е живяла в такава изискана обстановка. — Наистина обичаш луксозните хотели, хубавата храна и красивите коли под наем. — Той ѝ се усмихна. — Здравата си лапнала по тия неща, а, Дана?

— Защо не? Ти не си ли? — попита тя, разтривайки бавно гърдите му. — Заради това се омъжих за теб, Бефино Менесиеро-Шакитанеца. Защо те наричат така?

Той я пусна и се обърна към балкона.

— А, това е останало от старата родина, от времето на дядо ми. Старите хора обичат да наричат по-младите италианци с такива имена, за да ги накарат да мислят и се държат като истински италиански мъже, а не като деца. Не означава нищо. Забрави го.

— Не ти вярвам, Беп. Видях как те поздравяваха на сватбата онези важни мъже. Поздравяваха те като истинска важна клечка. Обаче ти си много млад. Не мога да си обясня защо се отнасят с теб толкова добре.

Бепи премълча и продължи да гледа океана от балкона.

— Попитах брат ми Армандо — продължи Дана. — Той ми каза, че не знае колко е вярно, но си бил известен като изпълнител на поръчкови убийства за мафията. Говорело се, че си човек на най-главния и донът не криел, че те харесва. Казах на брат ми, че е откачил. Че ти никога няма...

— Що за глупости, Дана? Ти и брат ти да не сте журналисти? Изпълнител на поръчкови убийства? Брат ти не знае какво говори. Сигурно се е шегувал. Аз работя на „Уолстрийт“, знаеш го. Организираме залагания от името на мафията. Така се познавам с някои от тях. А имам и заведения за сандвичи, нали така? Тогава откъде ти идват наум тия глупости за убийствата? — Той отиде до нея и нежно обви кръста ѝ с ръце. — Хайде да се любим или да измислим нещо друго. Би трябвало да правим меден месец, а не интервю за живота ми. Щеше ли да се ожениш за убиец, глупаче? — каза той, опитвайки се да я накара да се усмихне. — Убийци са тия, дето говорят. Хайде да се чукаме.

— Как можем да правим любов, ако ми говориш така? — нацупи се Дана. — Убиваш ми желанието. „Хайде да се чукаме.“ Звучи толкова гадно.

— Убивам ти желанието? Така ли? Е, а как мислиш, че се чувствах през великолепната си първа брачна нощ, когато си облякох новата пижама от терилен заради теб, отворих шампанското, а ти влезе като вихър с един чудесен пенъоар и навита на ролки коса? Обаче пак те любих и не направих сцена, нали? Обясних си го с това, че ти е за първи път. Не исках да ти развалям настроението и не споменах за ролките. Тия проклети неща непрекъснато ме блъскаха в очите. Ако не ми беше жена, щях да изскоча през прозореца и да избягам. Майка ти не ти ли е казвала какво да правиш през първата брачна нощ?

Очите на Дана заиграха и тя се усмихна.

— Значи така! — възкликна Бепи, осъзнавайки истината. — Казала ти е да си сложиш ролките, преди да легнеш с мен, а? За да не бързам много ли? Прав ли съм? Точно така! Върна ми го тъпкано, а аз я мислех за мухъл! Проклет да съм. През цялото време я имах за глупава! Тая жена, както си примигва, се промъкна чак в кревата ми през моята първа брачна нощ!

— Майка ми глупава? Твоята майка е глупава, а не моята — заяви Дана. — И не я наричай мухъл, ясно ли е?

Бепи се засмя на Дана, която се беше проснала по корем на дивана и изглеждаше готова за война.

— Хайде, малка неаполитанке, стани и ела в леглото да си направим едно дневно представление. Обаче първо си свали бронята. Ролките имам предвид.

— Не, Бепи. Искам да опазя косата си в добър вид за довечера. Ще трябва да ме приемеш както съм, ако ме искаш!

Тя разтвори халата си, откривайки голото си и младо тяло пред него. Приятни мисли накараха очите на Бепи да се отворят широко.

Дана се мушна в леглото и те започнаха да се целуват и боричкат. След няколко часа любене и дрямка Бепи се събуди и извика:

— Побързай! Закъсняваме за вечерята и програмата. Хайде да се изкъпем заедно, Дана. Ще спестим време.

— Тя го изгледа въпросително и каза:

— Закъсняваме, а ти искаш пак да започнеш с игрите. — Тя се поколеба. — Доколкото те познавам, така и няма да отидем на вечерното шоу.

— Сега да не ми кажеш, че майка ти те е предупредила и за войнишката приказка за душа и сапуна.

Той се вмъкна под душа и остави стъклената врата отворена за Дана.

— Подиграваш ли се? Майка ми не знае такива неща. Тя е светица. И престани да говориш за нея, ако обичаш! Отмести се!

Вечерята беше отлична, а програмата прекрасна. Дзупели беше в изключителна форма. След представлението той дойде на масата им и се ръкува с тях.

— Ей там е седнал управителят на хотела — каза той. — Помоли ме да дойда при вас и да ви поздравя, както и красивата ви булка. Защо ли? Защо трябва да идвам и да поздравявам едно толкова младо момче? — попита той шеговито. — После си казах: „Може би този младеж е дон или син на някой дон? Я по-добре да отида.“

Малко притеснено, но без да го канят, Пат седна на масата им. Бепи и Дана се смяха на опитите му да подхване някакъв салонен разговор и на шегите му.

Той ги покани на разходка с яхтата му следващата сутрин. Имал екипаж от трима души, които добре знаели как да се грижат за гости.

Бепи си помисли: „Това е далечен вик от Бруклин.“ Дана пък го попита тихо:

— Не е ли това истинският живот?

На другия ден Дана и Бепи отлетяха за Ню Йорк. Братът на Дана ги посрещна на летището и ги откара в току-що ремонтирания им апартамент. Беше уютен и вътре миришеше на нови мебели. Намерила го бе леля Анна.

— Взимайте този апартамент! На сметка е! — бе им казала тя с кресливия си глас. — Само четиридесет и два долара на месец.

Всички си замълчаха. Решиха, че е по-добре да го вземат, защото иначе... Лелята на Бепи имаше навика да раздава юмруци, когато хората не я слушат. Обаче апартаментът беше много хубав.

Същата вечер Бепи и Дана бяха легнали на дивана и гледаха телевизия, когато телефонът иззвъня. Бепи се обади от спалнята. Беше Але Хоп. Звънеше само за да се чуят.

— Кой се обади, Бепи? — попита го Дана, когато се върна.

— Але Хоп.

Тя се преви от смях.

— Защо му викате така?

— Истинското му име е Алфредо Ополито. Когато беше дете, заекваше малко. Казваше „Името ми е Али Оп-Оп-Оп“ и не успяваше да довърши. Обаче не е тъп, Дана. Мога само да ти кажа, че е верен приятел.

На двадесет и три годишна възраст на Бефино Менесиеро му предстоеше да стане баща. Лекарите потвърдиха, че Дана е бременна.

„Дана, не прави това. Не прави онова. Това е много тежко. Остави Бефино да го вдигне.“ Такива думи ехтяха постоянно в апартаментите на родителите им в Бруклин.

Беше прекрасно да наблюдаваш тези малки прояви на обич и нежност, които една бременна жена предизвиква у бъдещите баби и дядовци. И беше удивително колко мързелива могат да я направят те. Разбира се, това бе само временно, защото след раждането на бебето те щяха да идват да го виждат само през почивните дни. Гордите баби и

дядовци зорко наблюдаваха снахата, за да са сигурни, че ще си свърши работата добре.

На 12 ноември 1952 щеше да се състои голям боксов мач в тежка категория между Морани и Боби Луис. Билетите за местата около ринга бяха по седемдесет и пет долара. Дон Емилио купи двадесет билета и даде четири от тях на Бефино, който покани като свои специални гости Але Хоп, Маймуната и Шантавия Майки. Чувстваха се важни личности, понеже бяха поканени от самия дон.

Когато пристигнаха в „Медисън Скуеър Гардън“, Але и Майки се ухилиха широко.

— Ей, тия места са до ринга! Голяма работа сме. Оттук ще виждаме всичко! — повтаряше Майки.

Дон Емилио с три красавици и група от „войниците“ си седнаха до тях. Донът беше в приповдигнато настроение, причинено от възбудата около боксовия ринг. Той прегърна Бепи и го удари с юмрук по рамото, а след това го покани заедно с приятелите му на сватба на двадесет и втори. Един капо от неговите хора, Големия Пат Аниело, щеше да се жени. Човекът беше петдесет и шест годишен и се бракосъчетаваше с жената, с която бе живял осем години. На сватбата щяха да присъстват важни хора от цялата страна. Големия Пат беше добре познат на всички фамилии и те щяха да уважат поканата за сватбата му. Бепи се почувства удостоен с висока чест, че и той е включен.

Боксовият мач беше великолепен! След него Морано покани групата на Мот стрийт да вечерят калмари.

В събота, десет дни по-късно, беше сватбата на Големия Пат. Бепи и групата му похапваха, пийваха и се веселяха. По някое време Бепи отиде да поздрави дон Емилио и си поговори с него на италиански. Смяха се и се шегуваха. Беше нещо необичайно да видиш дон да се шегува и смее толкова много, защото това изобщо не беше в неговия стил. Бепи никога не го беше виждал в такова настроение.

Морано каза на Роко Борели да разведе Бепи от маса на маса и да го представи. Спираха се да поздравят поотделно Ник, боса от Куинс, и останалите босове, главатари, войници и момчета за всичко, дошли в града за сватбата на Големия Пат.

Когато се върна на масата си след обиколката, Бепи забеляза мъж и жена, които разговаряха с хората на съседната маса.

— Не се обръщайте, обаче виждам Сали Дематео с испанската муха подръка — каза Бепи на Але Хоп и Маймуната. — Според мен се е запътил към нашата маса. Това е оня тип, дето искаше да ме убие, понеже като малък оправих гаджето му.

— Какво значи Дематео на италиански? — попита Маймуната, отпивайки поредната солидна глътка от питието си. — Нали знаете, всичките ни имена означават нещо на италиански.

— Провери в речника. Сигурно значи „побъркан мръсник“ — отвърна рязко Бепи. Много време бе изминало от срещата му със Сали и Анита, но съвсем не се чувстваше спокоен.

Навестявайки всички важни хора, Сали счете за необходимо да се отбие и при масата на Бепи. Той подаде ръката си. Бепи, напълно невъзмутим, се замисли за миг пред протегнатата ръка и след това я стисна. Сали се смееше по-гръмко от оркестъра и се държеше, все едно че са добри стари приятели. От слуховете във фамилията беше разбрал, че Бефино бързо се издига и вече е човек с привилегии.

Сали бързо се обърна към съпругата си:

— Анита, спомняш ли си Бефино Менесиеро? Беше още момче, когато се запознахме с него.

„Ама че мухльо“ — помисли си Бепи.

Анита се усмихваше лъчезарно и с порочно изражение на лицето. Разбира се, че помнеше Бепи и как почти беше обезумяла, докато я любеше. Тя също протегна ръка и го поздрави. Когато дланите им се докоснаха, Бепи мигновено почувства, че тя отново пуска в ход тайната си магия. Дланта ѝ беше влажна. Тя така я плъзна по неговата, че в съзнанието на Бепи изплува споменът как тази жена галеше едрите си, твърди гърди с чувствена наслада. Очите ѝ отново му казваха какво иска и той ясно го разбра. Видът ѝ беше ослепителен, докато Сали изглеждаше отвратително — започнал да оплешивява, сбръчкан, с подпухнало лице, нервен и неуверен в себе си. „Този човек не е същият — помисли си Бепи. — Интересно ми е какво се е случило с него?“

— Наскоро си купихме къща в Ред Хук. Ела да ни видиш — каза тихо Анита на Бепи. — Ела да ни видиш — повтори тя, опитвайки се да поддържа тона си равнодушен и не прекалено настойчив.

— Ей, вярно — съгласи се Сали, малко неохотно, — ела ни на гости.

Бепи видя как винаги готовата за секс съпруга на Сали несъзнателно приповдига гърдите си, тръпнеща от възбуда. Анита не беше приключила с Бефино Менесиеро.

С несекваща усмивка, Сали нежно докосна ръката ѝ и каза:

— Хайде, мила. Трябва да се видим с останалите.

Обаче дори докато обикаляше от маса на маса, Анита непрекъснато обръщаше поглед към Бефино.

— Ха сега де, тая жена наистина много обича италиански салам — обърна се Бепи засмян към приятелите си. — Способна е да изгълта цяла палка.

Подтикнат от развеселената забележка на Бепи, Маймуната опита да пласира една от плоските си шегички.

— Гледайте само какъв човек е Бефино Менесиеро. Той няма врагове — абсолютно никакви. Защо? Защото всичките са мъртви! — каза той на висок глас. — Загряват ли? Мъртви са!

Маймуната беше единственият, който се разсмя. Бепи го прониза със смразяващ поглед и после се обърна към Але Хоп:

— Прекалено много пие. Остави го на сухо. Още сега.

След тържеството Бепи се отправи към жилището на родителите си в стария квартал, защото тази нощ Дана щеше да бъде там, докато той е на сватбата на Големия Пат.

Докато прекосяваше, слабо осветената входна площадка на блока, той чу плач от едно тъмно ъгълче зад стълбите. Бавно се приближи към източника на звука и видя, че това е Джеси — старият негър, който миеше етажите и лъскаше металните пощенски кутии във входното фоайе. Бепи се наведе и го заговори:

— Защо плачеш, стари приятелю?

Джеси погледна Бепи и започна да бърше очите си с мръсен парцал за лъскане.

— Господин Бепи, не съм те виждал от много време. Как си? Чух, че вече си женен. Къде живееш сега, господин Бепи?

— Близо до булевард „Форт Хамилтън“. Вече доста време съм женен. Защо плачеш, Джеси? Какво се е случило?

— Господин Бепи, идва ми да пукна от мъка — започна да обяснява старецът. — Помниш ли, че винаги миех стълбите следобед и

ти свирех с мойта хармоника? Хубави времена бяха. Да, ама вече всичките собственици в тоя квартал ме карат да мия стълбите само през нощта — от дванайсет до седем сутринта. И сега, понеже вече мене ме няма вкъщи през нощта, семейството ми непрекъснато си пати.

— Какво искаш да кажеш?

— Жена ми е на седемдесет години. Аз съм седемдесет и две. Внучката ми е само на тринайсет. Майка ѝ умря и ние взехме момиченцето да си го гледаме като наше дете. Като изляза за работа, двама лоши мъже, които живеят на горния етаж в същия блок, идват в нашия апартамент, взимат малката ми внучка в техния апартамент и ѝ причиняват болка. Карат я насила да прави секс, а тя е още дете. Даже ѝ дават наркотици. Тя става наркоманка. Една нощ изритаха жена ми в корема три пъти. За малко да умре. Жена ми е болна. Много е болна. Казах им повече никога да не правят така, а те ми викат, че всичките ще ни избият, ако ги обадя на полицията. Не мога да кажа на полицията. Не мога да говоря. Мога само да плача. Вчера внучката ми имаше голям кръвоизлив. Те правят секс на такова малко дете... даже и отзад. И ръцете я болят от тия игли. „Деденце, тия момчета ме мъчат“, вика ми тя. — Старецът отново се разплака в омазания с паста за полиране парцал.

— Не мога да повярвам, че правят такива неща на малко дете! Направо ми се повдига! И много се ядосах! Кажете ми, Джес, тия типове малолетни ли са? Бели? Черни? Какво представляват? На каква възраст са?

— Не са малолетни и са черни като задника ми. На около двайсет и пет години са. Те са сутеньори, господин Бепи. Точно такива са — сутеньори. И ми викат Чичо Том, щото работят на белите. Ами нали няма цветнокожи, които да предлагат работа, така ли е?

Бепи погледна замислено Джеси.

— Дай ми номера на апартамента си, приятелю. Май че познавам един човек, който може да ти помогне — каза той бавно. — Кажете ми и кой номер е апартаментът на сутеньорите. Имаш ли молив?

— Естествено. Графитът е счупен, но ще ти свърши работа, нали?

— Разбира се. Ще го изпиля на цимента, докато се покаже достатъчно графит.

— Много се радвам, че пак се виждаме, господин Бепи. Мъчно ми беше за теб. Кой е този човек, господин Бепи? — попита обнадяден старецът. — Кой е този човек, дето ще ми помогне?

— Казва се Пит. Може би ще успее да се справи с тия двамата.

— И той ли е италиано като теб?

— Не. Ако някой те пита, кажи, че е евреин. Май че е от Темпъл Сити. Лека нощ, старче. Мисля, че няма да плачеш още дълго.

На следващата вечер Бепи, Але Хоп и Маймуната играеха заедно билиард.

— Около полунощ трябва да свършим нещо за един мой стар приятел — съобщил им Бепи. После каза на Маймуната да намери кола и към дванадесет часа да бъде готов за тръгване.

— Разбрано, Бепи. Може ли, като свършим тая работа, да отидем на Мълбери стрийт да хапнем нещо? — попита Маймуната.

— Да, защо не? Идеята е добра. С удоволствие бих си хапнал скунджили тая вечер.

— Скунджели ли чух? — провикна се Джоуи Ди, който играеше на съседната маса.

— Казва се скунджили бе, глупак — скара му се Маймуната.

— Да, искаш ли да дойдеш? — попита го Бепи.

— Разбира се, яде ми се linguini a fini^[1] и сос от миди, за гарнитура малко салата и много aglio^[2]. Правилно ли го казах? — ухили се Джоуи.

— Ти обичаш чесън, а, Сабу?

— Да. Не знаеш ли, че чесънът е здравословен? Обаче лютия сос не мога да го понасям. Последния път, когато ядох от него, задникът ми се обърна наопаки и стоя така цяла седмица.

— Добре, тръгваме точно в дванайсет. Бъдете готови — каза Бепи.

По-късно същата нощ те отидоха при жилището на Джеси.

— Какво правим в тоя смрадлив квартал, майка му стара? — попита Джоуи Ди. — Навсякъде мирише на гнили броколи.

— Мълчи. Дошли сме да вършим работа — смърри го Але.

— Губя си апетита от тая миризма — продължи да се оплаква Джоуи. — Разбрахме се, че ще ходим на вечеря. Защо се влачим из тоя негърски квартал?

— Джоуи, не искам да те чувам, докато не свършим работата — каза му Бепи. — Ясно ли е? Але, вземи Джоуи с нас. Искам да получи бойното си кръщение. Още е девствен. Не можем да си позволим във фамилията ни да има девственици.

— Какво сте намислили, момчета? Пак ли криминалните ви дивотии? — попита Джоуи.

— Млъквай, Сабу. Тая нощ ще изгубиш девствеността си — каза Бепи. — Ела с нас и си затваряй проклетата уста.

Влязоха в блока и зачакаха, скрити в едно тъмно ъгълче, близо до вратата на апартамента, в който живееше Джеси. Маймуната остана в колата. След около двадесет и пет минути двамата сутеньори слезнаха от горния етаж и отидоха направо в апартамента на Джеси. Отвориха си със собствен ключ. Бяха високи, слаби и несъмнено под въздействието на нещо, което едва ли беше топло мляко.

След няколко минути изведоха от апартамента едно дете, чиято кожа имаше цвят на махагон. Момиченцето беше облечено в розова нощница, разкъсана отзад. Имаше лице като на ангелче и изглеждаше още полузаспало, когато го поведоха нагоре към стълбите. Стомахът на Бепи едва не се преобърна. Прищя му се да ги гръмне още там, но не искаше да изплаши момичето.

Тримата се движеха механично, почти като в ритуал. Бепи поклати глава с отворачение, направи знак на Але да го последва и тръгна нагоре към сутеньорите. Размаха една квитанция за пране и пистолета си.

— Извинете, господа. Ние сме от министерството на финансите. Искаме да си поговорим с вас. Не става въпрос за нещо сериозно, така че не правете щуротии и не ме карайте да стрелям по вас за глупости. Да се държим кротко.

Сутеньорите бяха като в друг свят. Очите им блестяха и зениците им бяха разширени.

— Откъде се взехте, дявол да ви вземе? — попита единият.

— Моля ви, качвайте се нагоре кротко. Ще ви отнемем само минутка. Според нас предстои да получите социална помощ. Подавали ли сте молба наскоро? Ние сме от Министерството на финансите — повтори Бепи, за да ги успокои.

— От Министерството на финансите ли? — попита другият. — Никога не подаваме молби за помощ. Добре, какво, дявол да го вземе,

искате да знаете за финансовото ни положение? Не сме глупаци, така че казвайте направо.

— Нека просто да се качим в апартамента ви и да си поговорим. Имаме няколко подписани от вас чека.

— Добре, да си поговорим. За колко пари става въпрос?

Бепи нареди на Джоуи Ди на италиански да заведе момичето обратно в апартамента ѝ.

— Махни я оттук, защото може да се наложи да стрелям!

Джоуи бързо взе момичето от сутеньорите и го изпрати обратно до вратата.

— Сега се върни в леглото, разбра ли? Бъди послушно дете. Лека нощ.

Когато сутеньорите чуха Бепи да говори гладко на италиански, се спогледаха, но не казаха нищо. Тръгнаха механично нагоре по стълбите, наблюдавайки как Джоуи отвежда момичето.

Бепи и Але Хоп ги последваха в апартамента, опрели автоматични пистолети в гърбовете им. Всички лампи вътре бяха червени като в публичен дом.

— Брей, каква бърлога си имате. Разкошно е тук. Харесва ми. Наистина — каза Бепи, оглеждайки стаята със смразяваща усмивка.

Съвсем неочаквано той забеляза, че в дъното на апартамента, при спалните, се движи още една фигура. Беше млада жена, която приличаше на мъж — бяла, с къса, руса коса. Изглеждаше много нервна.

„По дяволите! — помисли си Бепи. — Надявах се, че никой друг няма да пострада от акцията.“ Тогава в съзнанието му започна да узрява идеята, че момичето с цвят на махагон е било водено за играчка на тази бяла клиентка лесбийка. Постепенно кръвта му кипна.

Сутеньорите си говореха на тих глас, но Бепи ги чу ясно.

— Тия копелета са жабари — каза единият. — Държат насочени в главите ни пистолети. Никаква социална помощ нямат за нас. Прекараха ни.

— Добре, мъжки. Какви са тия въпроси, дето искаш да ни задаваш? — попита нетърпеливо другият.

Бепи заповяда на лесбийката и мъжете да седнат на дивана.

— Тримата, един до друг. Има ли още някой тук?

— Не, само това сме.

Бепи бързо провери навсякъде. Принуден бе да измисли нов план за действие, защото сега трябваше да убиват трима души вместо двама. Решил бе да работи с нож, за да не вдига шум, но бъдещите му жертви се оказаха три. Дали да не използва пистолета? Трябваше да мисли бързо.

— Дръж вратата затворена и не пипай нищо — каза на италиански Бепи на Джоуи Ди. Той бе подпрял с гръб вратата и слушаше, но беше прекалено изплашен, за да отговори.

— Какво си приказвате бе, пичове? — попита единият от мъжете. — Не разбирам нищо от това бръщолевене. Защо ни тикате тия пищови във физиономиите? — добави той, разшири ноздри и се обърна към приятеля си и лесбийката. — Приказките на тия копелета ми смърдят на нещо гадно!

Бепи реши да действа с ножа. Посочи с пръст единия от сутеньорите и нареди на Але Хоп:

— Заведи тоя tutzone в другата стая, сложи го на леглото и използвай стилета. Намушчай го в корема — веднъж, но силно и дълбоко. След това го дръж, докато умре от загуба на кръв. Обаче не му позволявай да вдига шум. Але, действай само с един удар. Дръж го здраво, докато се убедиш, че е morte. Нека му изтече кръвта като при самоубийство. Не прави синини по тялото му и се пази да не те убие. Тия гадове са бързи, много бързи. Като умре, ела пак в хола. — Всичко това бе изречено бързо на сицилиански диалект.

— Не се тревожи. Ще напъхам пистолета в ухото му — отговори Але, също на италиански. — Няма да шавне.

Двамата чернокожи не разбираха какво става. Очите на лесбийката бяха широко ококорени от страх.

Заобикаляйки отзад, Але сграбчи своя човек за врата, вдигна го от дивана и го поведе към спалнята. С едната ръка държеше пистолета, а с другата извади стилета от джоба си. Когато доближиха леглото, Але много бързо и изненадващо заби дългото острие в корема на чернокожия. Нанесе само един силен удар със завъртане. Очите на сутеньора се обърнаха с бялото напред. През цялото време бе наблюдавал пистолета и затова не очакваше ножа. Але го положи на кревата преди кръвта да е покапала по килима и го държа здраво притиснат, докато издъхна.

Във всекидневната Бепи накара лесбийката да се просне по очи на пода и заповяда на втория сутеньор да легне на дивана, но той се заинати.

— Няма да ти играя по свирката, човече. Ако щеш, ме застреляй. Хайде, стреляй.

Бепи се прицели в главата му и той изцъкли очи от ужас.

— Добре де, лягам. Виж! Вече съм легнал на дивана! — каза той и се изпъна по гръб.

Бепи се приближи, насочи пистолета в лицето на сутеньора и бързо заби ножа си дълбоко в гърдите му. Целеше се в сърцето и завъртя ножа, както правят професионалните рибари, опитвайки да разкъса камерите. После го намушка няколко пъти в корема и около рамената, така че убийството да изглежда извършено в пристъп на ярост. Поряза ръцете му и го бодна леко в лицето. Трябваше да се създаде впечатление, че убийствата са резултат на кавга и сбиване между сутеньорите. Нужни му бяха часове, преди да бъдат открити трупове. В тази акция времето беше съществен елемент.

Лесбийката продължаваше да лежи по корем на пода до дивана. Бепи застана над нея с насочен в главата ѝ пистолет. Опитала бе да не гледа клането, но беше невъзможно да не чуе бълбукащия звук от дробовете и другите органи, които пулсираха в мършавото тяло на негъра. Едва не припадна, когато чу последния задавен звук от гласните му струни. Червата ѝ дадоха израз на огромния ѝ страх. Между краката ѝ започнаха неудържимо да се стичат изпражнения. Изхълца, сякаш ще повърне. Тя приповдигна тялото си и замоли за милост.

— Ох, Господи! Ох, Господи! — стенеше тя. — Защо трябваше да постъпите така с него?

— Редно ли беше да чука онова малко, черно момиче от долния етаж, докато му потече кръв от задника? Редно ли беше да го тъпче с наркотици? — попита я той строго и с тих глас. — Щеше да убие бабата и дядото. Това знаеш ли го? — От този момент започна да повишава глас. — А ти какво правеше на това малко дете, а? Защо си тук? Тя е само на тринайсет години. Вие нормални ли сте бе, майка му стара? Тя е още дете. Ето затова убих тия извратени мръсници. Те бяха гадна измет!

После понижи рязко глас и продължи:

— Понеже си бяло момиче, няма да ти направим нищо лошо. Затова престани да дрискаш. Не бой се — говореше той успокоително, за да не я плаши още повече. Тялото ѝ беше вцепенено от страх. Неспособна беше да реагира. Але влезе енергично в стаята.

— Оня скапан чукундур е morte. — После попита на италиански: — Какво ще правим с тая лесбийка?

— Трябва и тя да мине по реда си, естествено — отговори Бепи на сицилиански диалект. — Няма начин да не се разприказва. Прекалено опасно е за нас. Извий ѝ врата на тая сбъркана свиня. Счупи го бързо и рязко. Не я карай да страда.

— Ясно, ще го направя — отвърна Але без колебание.

Изведнъж лесбийката се надигна и започна с креслив глас да ги моли за живота си на чист италиански. Бепи и Але бяха като гръмнати от смайващото откритие, че тя е италианка и е разбирала всяка казана от тях дума.

Устата на Але Хоп зейна широко и той изръмжа:

— Е-ега ти!

Бепи се взираше в Але с изписано на лицето объркване и се чудеше как да постъпи. Понеже не можеше да говори, без момичето да го разбере, като глухоням, той направи на Але знак с очи, чието значение беше „vossa la morte“^[3]. Але го разбра и без колебание мигновено я уби, счупвайки врата ѝ с едно бързо, усукващо движение на яките си ръце. После я целуна веднъж отстрани по устата, което беше жест на симпатия.

— Защо трябваше и тя да бъде тук тази нощ? — попита Бепи. — Искях да очистя само чернилките. Кофти ми е за нея. Обаче имах ли избор?

— Нямахме абсолютно никакъв избор — съгласи се със съчувствие Але, все още наведен над нея, за да я прекръсти.

Бепи отиде в кухнята и намери един касапски нож. Хвана го много внимателно, като използва носна кърпа, и го потопи в кръвта на мъжа върху дивана, пробивайки повторно дупките в корема и гърдите му. След като се постара ножът да е обилно намазан с кръв, той отиде в спалнята и го мушна в раната, зееща в корема на човека върху леглото. Сви пръстите и дланите на негъра около дръжката. Смесвайки кръвта на двамата върху оръжието на убийството, той изграждаше версия за скандал, последван от две убийства и самоубийство. Щеше да се

създаде впечатление, че лежащият в спалнята мъж е извил врата на лесбийката, после, в скарване заради нея, е убил приятеля си, като го е намушкал в сърцето, и се е самоубил със същото оръжие. На ножа имаше само негови отпечатъци, а смесването на двете кръвни групи щеше да е от голямо значение за следствието. Наркотиците, които явно бяха употребили двамата, също можеха да минат за фактор, допринесъл за фаталните събития.

Преди да излезе, Бепи мина от другата страна на леглото, където имаше свещник, и запали свещта.

— Да им вземем ли парите? — попита Але, докато наблюдаваше как Бепи духва кибритената клечка. Върху тоалетната масичка имаше купчинка двадесетдоларови банкноти.

— Взemi само половината. Не искам да се създава впечатление за грабеж. Тая работа трябва да изглежда като разправия помежду им.

Той отново се замисли, после се обърна към Але:

— Откъсни едно копче от ризата на оня в спалнята и ми го донеси.

Зает да бърше всичко, което му попадне пред очите, Бепи погледна към входната врата. Джоуи Ди беше като вкаменен, с цвят на нефритена статуетка. Движеха се единствено очите му. Съвсем бе забравил за него.

Але се върна с копчето, което Бепи избърса и пхна в шепата на лесбийката, за да има доказателство, че я е убил мъжът от спалнята. Напълно очаквано е в средите на сутеньори, лесбийки и наркомани да бъде извършено подобно престъпление.

Джоуи Ди беше абсолютно изтощен от ужаса, в който бе участвал като пазач на вратата. Бепи се приближи до него и го плесна лекичко по лицето.

— Събуди се, момче. Време е да отиваме на вечеря.

— Струваше ми се, че това никога няма да свърши — отговори Джоуи. — Хич не си давате зор. Страшно сте хладнокръвни. Как можяхте да направите всичко това преди ядене? Гади ми се, Беп. Чувствам се особено.

— Беп, защо ти трябваше да го взимаш с нас? — възнегодува Але. — Гледай го. Трепери като листо. — Той ощипа Джоуи по лицето. — Я стига бе, капут. Хваща ме морска болест от теб.

Тръгнаха надолу по стълбите, като бършеха парапета и всичко, до което имаше вероятност да са се докоснали. Бяха действали внимателно, но тази нощ нарушиха едно задължително правило в тяхната група: не носеха ръкавици. С носна кърпа в ръка Бепи отвори отключената врата към апартамента на Джеси и хвърли вътре банкнотите, които бяха взели от сутенъорите. След това излязоха от блока и се качиха в чакащата ги кола.

— Дявол да го вземе! Какво правихте горе толкова време, майка му стара? — каза Маймуната. — Цял живот ви чакам в тая кола. Започнах да се притеснявам. Четири пъти я местих. Ей богу, здравата се притесних! Какво стана? Много се забавихте.

— Моля те, не ни питай — отвърна му Джоуи. — Нямам желание пак да изживявам тая сцена. Червата ми се обръщат. Тия двамата са откачени. Не мога да повярвам, че са те. Споглеждат се, чупят вратове и като свършат, те прекръстват. Те са две чудовища!

— Откъде ти хрумна да хвърлиш парите в оня апартамент? — попита Але.

— Реших, че старецът има нужда от тях. Наближава Коледа. Стар приятел ми е.

— Сега пък се прави на Дядо Коледа — каза Маймуната. — Преди няколко години беше равин. Догодина ще бъде Робин Худ. Много ми е интересно кой ще плаща сметката тая нощ.

Бепи прибра стилетите от Але Хоп и каза:

— Напомни ми да ги изваря нощес. Искам да изчистя всичката кръв.

Джоуи Ди понечи да повърне.

— Ония горе имаха цял склад за наркотици — каза Бепи на Маймуната. — Видях една маса, отрупана с морфин и пакетчета бял прах, вероятно хероин. Дано малката да не се е пристрастила зле към тия фъшкии.

Але Хоп смушка Бепи, опитвайки се да привлече вниманието му, и прошепна:

— Големият майтап на деня беше, че оная лесбийка се оказа италианка. Никога не съм знаел, че има италианки лесбийки. Кофти ми е за нея.

— Какви ли боклуци няма по всички краища на света — отговори му Бепи. — И на мен ми е малко кофти. Обаче нямахме друг

избор. Така ѝ е било писано.

Але се изсмя:

— Може пък да е била францужойка и просто да е знаела малко италиански. Няма италианки лесбийки. Никога не съм чувал, че в Италия има такива.

— Искаш ли да се хванеш на бас, Але? — засмя се и Маймуната.

На сутринта Джеси се върна вкъщи от работа и завари група полицаи и санитарии да изнасят три трупа. От събралата се пред блока тълпа научи, че сутенъорите са мъртви. „Наркотиците са ги накарали да се изтрепят. Побъркали са се от наркотици“ — мълвяха развълнувано хората. Чули, че има и мъртво момиче. Труповете открила една от проститутките на сутенъорите.

С мисълта, че убитото момиче може да е неговата внучка, Джеси си проби път през тълпата. Нахлу като обезумял в апартамента и завари съпругата и внучката си да броят пари, седнали до кухненската маса. Имаше стотици долари.

— Откъде взели тези пари, детето ми? — попита старецът с приглушен глас.

— Намерихме ги ей там, на пода, деденце.

Джеси побърза да събере парите, преди полицията да е тръгнала от апартамент на апартамент да задава въпроси. Скри ги, подсвирквайки си.

Момичето му разказа, че сутенъорите снощи пак я повели, но някакви бели мъже я върнали обратно, като ѝ казали да си легне и да спи.

Джеси рязко се извърна към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Тя го погледна в очите, а той ѝ каза със строг, но нежен глас:

— Чуй ме, дете. Това не били бели мъже. Те били ангели. Разбираш ли, дете? Те били ангели. Да не казваш на никой за тях. Никому.

[1] Юфка (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Чесън (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Целувката на смъртта (итал.). — Б.пр. ↑

10.

— Вярно ли е? Кажи, вярно ли е? — попита Бепи Дана, без да отклонява поглед от пътя. Гледаше движещите се коли отпред и се усмихваше.

— За какво говориш? Кое да е вярно? — попита Дана, лениво отпусната на седалката.

— Майка ти наистина ли се е борила с госпожа Фонтано за последната моцарела^[1] в супермаркета на Орелио? Чух, че се търкаляли по пода и се борели, дърпали моцарелата напред-назад пред всички, насред магазина.

Дана сграбчи Бепи за рамото, което стана причина колата рязко да завие наляво.

— Ma tu si razzo!^[2] Майка ми никога не би направила такова нещо. Откъде ги чуваш тези измислици, в игралната зала ли?

— По-полека! Колата се люлее. Внимавай къде удряш! — предупреди я закачливо Бепи. — Игралната зала? Ако го бях чул там, непременно щеше да е вярно.

— Стига глупости, Бепи. Нямам настроение тази вечер. Постоянно се заяждаш заради майка ми, а тя се отнася толкова добре с теб. Днес ти стотви шкембе. Винаги се старае да ти угоди.

Бепи рязко спря колата.

— Сега пък какво? — попита Дана. — Защо спираш?

— Искам да купя няколко горещи кифлички. Ще пием кафе с пресни кифлички, като се приберем вкъщи. Тази вечер са започнали да пекат рано. Надушвам ги. Ммм! Бог да благослови тия евреи. Разкошни кифли правят. Имаме ли масло вкъщи, Дана?

— Да, преди два дни купих половин кило подсладено.

— Чудесно. Ще пием по чаша кафе с топли кифлички. Доста е студено навън тая вечер.

— Добре звучи — съгласи се тя. — С удоволствие бих си похапнала, докато гледаме нощното шоу.

Докато вървеше към пекарната, Дана му викна през прозореца:

— Вземи няколко със сусам!

Бепи влезе в магазина.

— Една дузина кифлички, ако обичате. Половината със сусам, половината без — каза той на човека, който почистваше един сандък за хляб. Вдъхна дълбоко аромата на току-що опечени кифлички. — Ох, как хубаво миришат — добави той с усмивка.

— Още нямаме със сусам. Много е рано — отговори пекарят. Облегна се на тезгяха, провесил дългия си като банан нос, и зачака следващото решение на Бепи.

Желанието на Дана за сусам се очертаваше като голям проблем. Беше бременна и Бепи знаеше, че ако не й занесе сусам, бебето може да се роди с бенки по лицето. Старите италианци наричаха това силно желание на бременните, скомина. Казваха също, че ако сънуваш ягоди, на бебето може да му излезе брадавица на лицето.

„Защо ми трябваше да спирам тук за кифлички? — замисли се Бепи. — Животът ми никога не върви гладко. Предпочитам синът ми да няма бенки по лицето.“

— Е, искате ли нещо или не? — попита пекарят.

— Господине, жена ми е бременна и много ѝ се ядат кифлички със сусам. Моля ви, направете ми няколко. Ще ви платя повече за тях. — Той отново се усмихна. — Много е важно да имат сусам. Вече е в седмия месец. Нали ще ми влезете в положението, а?

— Слушай, приятел. Това тук е пекарна, а не болница. Не правим кифлички със сусам преди пет часа сутринта. Съжалявам. Или ела след пет, или опитай пак догодина.

— Хайде, господине. Евреите и италианците имат едни и същи разбирания и суеверия относно успешното раждане на децата им.

— Не съвсем.

— Чуйте, господине. Не се правете на остроумен. Аз съм клиент, така че имайте малко уважение. Когато вкарвате кифличките в пещта, поръсете отгоре малко сусам... Само върху няколко, а? Моят чичо Антонио е пекар и винаги хвърля шепа сусам върху хляба в последния момент. Не му е проблем. Често съм го наблюдавал, когато пече италиански хляб. Направете ми тази услуга. Жена ми чака навън и е като балон. Трябва да ѝ намеря малко сусам. Важно е. Ние сме италианци и ѝ стана скомина.

— Така ли? Е, тогава иди при твоя чичо еди-кой си. Виж дали може да направи кифличка за скомина.

Фурнаджията тръгна към вътрешността на пекарната. Бепи извика подире му:

— Моля ви, господине, услужете ми. Направете няколко със сусам. Какво ще кажете?

— Не, благодаря.

— Добре, тогава направете само една със сусам, не повече — повиши тон Бефино.

— Казах ти, в пет сутринта. Навий си будилника и ела тогава.

„Ама че гадост! — помисли си Бепи. — Тоя скапан евреин иска да започне война заради една кифла. Прави се на много остроумен... Навий си будилника, а!“

Оглеждайки се, Бепи забеляза още един човек, който работеше при пещите в дъното.

— Колко пекари сте тук? — попита той първия евреин, който се връщаше в предната част на постройката с тава кифлички, намазани с жълтък.

— Двама братя сме. Нещо друго не те ли интересува?

— Да. Има ли телефон тук?

— Не, нямаме телефон. Ще поискаш ли още нещо, което нямаме? — Пекарят се ухили на собственото си остроумие.

Бепи също се ухили.

— Ей сега ще се върна. — Той изтича до колата. — Хей, Дана, много ли ти се яде от тоя проклет сусам?

— Какво ти става? Знаеш, че понякога обичам да ям сусам, а тази нощ направо умирам за него. Вземи по равно.

— И аз бях решил така. — Той бръкна под шофьорската седалка, взе пистолета и го мушна в джоба си. — Дана, остани в колата. Няма да се бавя. Хората ги пекат, така че стой си спокойно.

Дана не забеляза, че взима пистолета. Бепи се върна в пекарната, заключи вратата зад себе си и тръгна направо към вътрешното помещение. Намери ключа на стената и загаси осветлението отпред, така че работилницата да изглежда затворена. Вътре двамата братя месеха кифлички на масата.

— О, я кой се е върнал — подхвърли първият. — Племенникът на еди-кой си, фурнаджията италианец.

Двамата пекари се засмяха едновременно.

— Приличате ми на двете тъпи копелета — викна им Бепи. — Вие сте грешка на природата. — Той извади пистолета. — Тъпунгери такива! Бая народ съм изтрепал през живота си, но за първи път ми се случва да убивам двама зурлести евреи заради някаква си шибана кифличка със сусам. А сега ми направете хиляда кифлички и всичките със сусам. Веднага. Побързайте, за да не проверяваме дали вие, евреите, можете да ходите по вода. — Изчака малко и добави: — С пробити черепи. Бързо направете кифличките, остроумни дърдорковци. — Бепи издърпа ударника на пистолета.

Скоро из цялата работилница захвърча сусам. Излезе първата тава. Бепи нахвърля дузина кифлички в плик и пусна един долар на масата.

— Това е за първоначалната ми поръчка. Искам остатъка от хилядата кифлички, всичките със сусам — постарайте се да сложите на всичките — да бъде доставен в седем часа в черквата „Света Розалия“ за закуска на децата. Гледайте да бъдат там точно в седем. Децата обичат сутрин да хапват кифлички с яйца. Ще направите едно чудесно дарение за католическата църква. А ако не дойдете, ще се върна и ще убия и двама ви. Така че започвайте да печете. Доста кифлички трябва да направите, обаче не забравяйте за сусамата.

Братята стояха вдървени, провесили носове тъжно и объркано. На вратата Бепи се обърна, намигна и каза:

— От мен да мине, анулирайте поръчката.

— Благодаря, благодаря! — заповтаряха те, кършейки пръсти.

Бепи се качи в колата и потегли.

— Ау, колко хубаво миришат! Нали, Бепи? — каза Дана и надникна в плика.

— Да, тия пекари наистина са майстори. Хубави хора. Разбраха какво значи за нас скомината.

— Много мило. Радвам се, че още има отзивчиви хора на този свят.

Бепи погледна небето и се намръщи.

В понеделник трескаво се сключваха сделки. Бепи беше станал личен посредник на господин Густини и купуваше хиляди акции на „Пасо дел Нова“ — компания за добив на газ. Господин Густини не

разговаряше много с Бепи в оживената търговска зала. Беше прекалено зает да бълва нареждания, докато говореше по телефона.

— Да. Добре, Джулиъс. Ще регистрирам заявките ти още сега. — Погледна над рамките на очилата си и изрече нарежданията си на висок глас, без да затваря телефона на Джулиъс. — Купувай! Повтарям, купувай! Купи десет хиляди на борсата. Купи десет хиляди на пет долара. Купи двадесет хиляди на четири и седем осми. Направи отворена оферта на четири и седем осми. — Слушаше и продължаваше да дава нареждания на Бепи. — Побързай! Задействай и моите десет хиляди на борсата.

Бепи предаде нарежданията по телефона до етаж на борсата. Изчакаха няколко минути за отговор оттам. Бепи усети, че сега е моментът и попита:

— Господин Густини, какво става с „Пасо дел Нова“?

— Джулиъс чул, че в сряда ще бъде публикуван много добър баланс. Това ще вдигне акциите. В момента има много непродадени дялове. Моята група купува масирано. Все още има голям пакет, който се предлага по шест и половина. Ще се покачи на десет, Бефино. Можеш да закупиш за себе си колкото искаш. Обичам да правя бързи печалби от акции. Но само от краткосрочни. — Телефонът на господин Густини отново иззвъня и той направи знак с ръка на Бефино да се заема с работата си. — Дръж ме в течение. Ще бъда в постоянна връзка с Джулиъс. А, утре сутринта заминавам за Рим. Ще отсъствам около две седмици.

Въпреки крайно напрегнатия ден същия следобед, когато нарежданията на господин Густини спряха да ваят, Бепи отдели време да закупи двадесет хиляди акции за собствена сметка. Плати ги по пет и една осма долара. Господин Густини бе купил общо двеста хиляди акции на средна цена пет долара. Други брокерски къщи също купуваха масирано и при затварянето на калифорнийската борса цената на акциите достигна шест и четвърт. Бепи беше спечелил почти двадесет хиляди долара от хартийки. Реши, че когато господин Густини започне да продава, ще продава и той.

Още след сватбата Бепи и сестрата на Дана — Джина, — както и съпругът ѝ Фил, станаха близки. Бепи знаеше, че тя постоянно търси начин да направи сполучлива сделка и прахосва много време да ходи по врачки. Затова ѝ се обади и ѝ каза за акциите.

— Купи ми хиляда — поръча развълнувано Джина. — Съгласна съм. Имам добро предчувствие. Името на фирмата ми харесва.

— Какви ги дрънкаш? Добро предчувствие, името ти харесвало. Тук става въпрос за информация от вътрешен човек. Името няма никакво значение.

— Не ми ги разправяй на мен тия! — възнегодува тя. — Вчера ходих при една гледачка на авеню „Декалб“ и тя ми предрече, че ще направя добър удар. Пред мен се задавали полезни изкопаеми. Точно така ми каза, Бепи.

— Наистина ли вярваш на тия глупости? Помниш ли, когато гледачката счупи яйцето, с което беше спала цяла нощ, и от него потече мастило, а ти повярва, че ти е направена лоша магия? Искаше ти хиляда долара, за да развали магията, и ти щеше да се вържеш на тая измишльотина. Спомни си, Джина, че аз те спрях. А сега пак ми дрънкаш за врачки. Единствените полезни изкопаеми, с които ще си имаш работа, са газовете в корема ти. Разби ми ентусиазма. Вече ми се ще да продам моите акции.

Бепи затвори телефона.

— Не мога да ги понасям тия циганки. Непрекъснато лъжат. Ако акциите мръднат малко, ще ги продам. И нейните, и моите. Не вярвам на гледачки — завърши той разговора си с Джина без нейно участие.

След две седмици акциите скочиха на осем и четвърт и Бепи се обади на Джина.

— Ей, сестричке, продавам си акциите. Гледайте си работата и ти, и твоята врачка. Ще си взема печалбата.

— Нека изчакаме, Бепи. Казах ти, че имам добро предчувствие.

— Дрън-дрън! Излизам от играта още сега. Преди цената да е паднала на три долара. И повече да не си стъпила при оная проклета циганка.

Продаде целия свой пакет на осем долара и пет осми. После продаде хилядата акции на Джина по осем и седем осми. Цената се покачи до девет и една осма. Бепи ѝ се обади по телефона.

— Сестричке, току-що ти продадох акциите по осем долара и седем осми. Изкара добра печалба. Доволна ли си?

— Не съм ти казвала да продаваш моите дялове. Защо ги продаде? По колко взе за своите?

— Осем и пет осми. Какво искаш, дявол да го вземе? За две седмици натрупахме състояние, без да правим нищо.

— Обаче аз предчувствам, че цената ще стане много по-висока. Гледачката каза, че моят кораб ще пристигне.

— Ей, Джина, престани с тия врели-некипели. Корабът ти щял да пристигне. Ако пристигне, аз ще съм му капитан, не забравяй това.

— Акциите ще се покачат. Предчувствам го, Бепи.

— Дявол да го вземе! Не мога да повярвам! Аз се опитвах да ти помогна. Исах да се погрижа за теб.

— Мога и сама да се грижа за себе си. Достатъчно голяма съм — тросна се тя.

Четиридесет минути по-късно господин Густини се обади от Рим и попита за борсовата цена и количествата акции от „Пасо дел Нова“.

— От осем и пет осми до осем и седем осми. Деветдесет хиляди на четиристотин хиляди — осведоми го Бепи. — Максимумът беше девет и една осма. Дяловете малко паднаха. Този следобед са се раздавали някакви дивиденди. Брокер от Калифорния е предложил за продажба голям пакет на осем и седем осми — четиристотин хиляди акции.

— Ясно — измуча господин Густини в слушалката. — Бефино, продай двеста хиляди акции в полза на личната ми сметка, знаеш номера ѝ. Прехвърли комисионите по сметката на кантората в Рим. Продавай постоянно, но не се издавай пред посредниците колко имаш за продан. Пипай внимателно. Не им позволявай да усетят, че се освобождаваме. — В гласа му се долавяше възбуда. — Старай се да стоиш с една осма от пункта по-ниско от онзи голям пакет. И продавай, продавай... Много внимателно.

— Разбрано, господин Густини, ще действам внимателно. Ще ви изпратя резултатите по телекса.

Бепи започна да изпраща ордери за продажба и да наблюдава внимателно количеството на продажбите и покупките. Продаде сто и шестдесет хиляди акции в рамките на осем и три четвърти до осем и една осма, а след това четиридесет хиляди акции по осем долара. Цената падаше бързо, понеже на борсата се появиха още продавачи. Скоро акциите на „Пасо дел Нова“ се продаваха по седем и четвърт при активна размяна.

На следващия ден господин Мелвин, проверявайки всички сделки от вчера, забеляза, че Бепи е продал за собствена сметка двадесет хиляди акции по осем долара и пет осми и че Фонтано е продала хиляда акции по осем и седем осми.

— Откъде взе пари да купиш акции за повече от сто хиляди долара? — попита той Бепи.

— От богато семейство съм. Притежаваме маслинови дървета в Сицилия.

— Така ли? А коя е тази Фонтано?

— Балдъза ми е. Тя е добър клиент на „Жюл Харт и съдружници“. Защо се интересувате от нея?

— Ще ти кажа, когато му дойде времето — отговори му Мелвин, обърна се и излезе от кабинета.

Върна се след тридесет минути.

— Искам да си поговорим насаме, Бефино Менесиеро.

Отидоха в заседателната зала и Мелвин седна, загледан в тавана.

— Нарушил си правилника на фондовата борса и това е много сериозна простъпка. На практика можеш да станеш причина фирмата ни да загуби лиценза си. Нарушил си едно много важно правило на Комисията за борсите, господин Менесиеро.

— Не, не съм.

— И още как. Господин Густини ти се е обадил от Рим. Казал ти е да продадеш двеста хиляди акции, но ти си продал първо своите, за да получиш по-изгодна цена. Нарушил си правилника на фирмата и на борсовата комисия.

— Глупости. Продадох акциите си четиридесет минути преди да ми се обади. Проверете часа на ордерите ми. Подпечатах ги на контролния часовник при гишетото за подаване на ордерите, което е нормалната процедура в кантората! Господин Густини се обади четиридесет минути по-късно и ми даде нареждане да продавам. Вече бях продал своите акции. Проверете при посредниците. Те също имат ордери с обозначен час. В действителност нямах представа, че господин Густини ще се обади и ще започне да продава акциите си. На какво си мислите, че разчитам? На циганка с кристална топка? — Бепи започваше да се ядосва.

— Тогава какво те накара да продадеш акциите си, когато цената им се покачваше? Ти ги продаде при тенденция нагоре, почти на

максимума за деня.

— Максимумът беше девет и една осма. И какво? Може би съм преценил правилно. Може би съм добър брокер. Не сте ли видели оценката ми от изпита? Деветдесет и седем. Не е зле за хлапак от Бруклин. Така или иначе мое право беше да продавам. Не съм се възползвал от заявките на клиентите.

— Това тепърва ще се проверява, мойто момче. Ще направя справка в телефонната компания за действителния час, в който си разговарял с Рим.

— Защо непрекъснато се опитвате да ме закопаете, господин Мелвин? Не си ли върша работата? Постоянно ме дебнете още от постъпването ми тук. Всички началници ме харесват, с изключение на вас. Защо? Живота ми ли се опитвате да провалите?

— Не се опитвам нищо, а в случая изобщо не става въпрос за това. Длъжен съм да проверя тези неща. Ако се открие нередност, трябва да я докладвам — без значение за кого става въпрос. Това ми е работата.

— Още от първата ми среща с вас имам чувството, че ме мразите и в червата. Какво съм ви направил? А, господин Мелвин?

— Абсолютно нищо — отговори Мелвин и си тръгна.

Бепи остана на мястото си, загледан подире му.

— Ето това е. Тоя ме мрази.

Бепи бе спечелил шестдесет хиляди долара от тези сделки и бързо забогатяваше, обаче продължаваше да живее в стария си стил, за да не бие на очи. Двамата с Дана имаха чудесен апартамент, дрехи от най-добро качество и нова кола, но се въздържаха от големи разходи.

Снекбаровете носеха много пари. Обаче Червения и Джони Мак откриваха нови, елегантни ресторантчета с красиво обзавеждане и оформени с въображение сепарета в близост до снекбаровете на Бепи. Хората в района харесваха новите заведения и затова бизнесът започваше да запада, което притесняваше Бепи. Червения беше хитър. Използваше слабостите на Бепи, за да укрепи собствената си фирма.

— Струва ми се, че времето на Червения е дошло — каза един ден Бепи на Але Хоп. — За пореден път проявява неуважение към мен. Отправя предизвикателство към наследствените черти в характера ми.

Отворил е още един ресторант точно срещу нашето заведение номер четири.

— Дай да очистим тоя мръсник! — каза възбудено Але.

— Трябва да си помисля, Але. Не е толкова просто. Доста хора знаят, че съм в лоши отношения с него. Много сериозно трябва да размисля. Ще бъде трудно. Прекалено дълго чаках. Направих грешка. Ако го премахна, непременно ще ме заподозрат. До този момент досието ми е чисто. Никой не допуска, че мога да направя подобно нещо. Ако Червения хапне дървото, ще започнат да ме разследват най-щателно, а аз не искам това, Але. Не мога да поема такъв риск.

— Ще го убия вместо теб — отвърна Але.

Няколко дни по-късно съобщиха на Бепи, че дон Емилио иска да го види.

— Възлагам ти онази голяма поръчка, за която говорихме. Спомняш ли си? Големите пари — каза донът, когато се срещнаха. — Искаме да заминеш за Ню Орлиънс.

— Ню Орлиънс?

— Да. С теб изпращаме и още един човек. Казва се Бени и има опит в изпълнението на поръчки в други градове. От Стейтън Айлънд е. Двамата ще си разделите възнаграждението. Ще ви се плати по сто хиляди на човек плюс разходите. Бени е един от най-добрите. Същинска змия. Напада и изчезва мигновено. Работи самостоятелно, като теб. Не принадлежи към никого. Двамата би трябвало да се разберете чудесно. Вие сте един екип. Не го забравяй. Освен това, Бепи, не се опитвай да чукаш неговата жена, както направи със Сали. Този тип за нищо хваща спусъка. Ще си изпатиш от него, разбра ли ме? Когато убива, убива бързо. Опасен е. Така че внимавай. Понякога не се погаждаш много добре с другите. Няма да забравя как Сали искаше да те очисти заради постъпката ти. Струва ми се, че тоя Бени по професия е погребален уредник, затова бъде нащрек.

Бепи разбра шегата. Обаче идеята да замине по изпълнение на поръчка извън Ню Йорк не му допаднаше.

— Бени умее да прави всичко — продължи донът. — Той е и бомбаджия. Убеден съм, че в екзотичните убийства ти си най-добър, Бепи. Като че ли винаги успяваш да направиш едно убийство много объркващо за полицията. Харесвам стила ти. Използваш ума си. Ти не просто разстрелваш и бягаш, а разстрелваш с изградена версия. Това е

чудесно. Имаш въображение. Пипаш чисто и оставяш подвеждащи следи. — Той потупа Бепи по рамото. — И така, ти и Бени ще работите заедно по тази поръчка и ще се разберете как да свършите работата. Убийството трябва да бъде от висша класа. То е много важно за моя добър приятел Анджелино в Ню Орлиънс. Той има голям проблем. Много голям. Ето защо цената на поръчката е толкова висока. Ако се провалите, той сигурно ще отиде в затвора за много години. Убеден съм, че именно на теб мога да разчитам, Бефино Менесиеро. За този удар е нужен човек с мозък, а не като някои от нашите хора, които се препъват в собствените си крака. Стрелят с ловджийски пушки и пак не улучват целта. Сума ти безделници си търсят работа. Не мога да ги използвам, защото са тъпи. Спомням си, когато ние бяхме млади. За едно поръчково убийство се плащаха само по пет долара и бяхме щастливи, ако получим работата. И я вършехме както трябва, като теб, Бефино. Всеки професионален убиец си има свой стил.

— За този Бени ли ще работя?

— Не, Бефино. Той ще работи за теб. Момчетата от Бруклин никога не работят за хора от Стейтън Айлънд. Там са само фермери. Всичко е само обработваема земя. Почти никой не живее там, но това е наша територия и ние я използваме. От време на време изхвърляме трупове на Стейтън Айлънд. Тамошните хора са разклонение на нашата фамилия и ни се подчиняват. Ти обаче трябва да се отнасяш с уважение към Бени, защото той е много опитен. Сицилианец е и истински професионалист. От дванайсет години изпълнява наши поръчки. Наехме го случайно. Очисти по погрешка един от нашите хора. Малко е шантав. Имаше навик да убива хора без причина. Наш човек го видял при едно от нападенията му. Когато започнахме да го разпитваме, той само се смееше. Използваме го от време на време за специални поръчки. — Морано поклати глава, спомняйки си поведението на Бени. — Срещни се с Бени и се уговори с него.

Бепи слушаше мълчаливо и изчакваше да види дали Морано ще му каже нещо повече.

— Този път ще ти платим след изпълнението на задачата. Включително и разноските. Но да не ми донесеш квитанции, а, момче? Само ми кажи каква е сумата и аз ще я поискам от Ню Орлиънс. — Те плащат триста хиляди плюс разходите. На теб и Бени ще дадем по сто хиляди и разноските, а аз ще взема чисти сто хиляди за моите хора.

Става въпрос за нещо много важно, момче. Това убийство е политическо. Тази е причината да получим такъв солиден хонорар. Момчетата от Ню Орлиънс не могат да измислят как да се справят с положението, а ни остават само няколко дни. Трябва да успеете. Направете нещо хитро. Нещо изискано, разбираш ли? Като произшествие, може би автомобилна катастрофа. Такива неща винаги са сполучливи. Използвам теб, млади приятелю, защото вярвам на преценката и въображението ти.

— Как ще се свържа с този Бени?

— Ето ти телефонния му номер. Обади се в кантората му и си уговорете среща. Заминете за Ню Орлиънс колкото може по-скоро. Бени вече знае това, което ти казах току-що. Срецнахме се с него тук по-рано днес и му дадохме всичката информация за важния човек, когото представляваме в Ню Орлиънс. Казахме му също, че си млад, но ти имаме пълно доверие. Да не ни изложиш, Бефино. — Донът се усмихна и го хвана здраво за двете рамена.

— Казахте ли на Бен, че през целия си живот съм бил млад? — попита иронично Бепи.

Донът се усмихна.

— Добре, господин Морано. Ще ви се обадя, когато се върна в Ню Йорк. Ще направя най-доброто, на което съм способен.

— Buona fortuna, Бефино. Желая ти успешно пътуване.

Бепи се прибра вкъщи и позвъни на Бени по телефона. Отговори му пресипнал глас и му каза да се обади на друг номер след петнадесет минути. Бепи изчака, позвъни на новия номер и този път му отговори друг човек.

— Ало, Бени ли е на телефона?

— Не. Какво желаете? — каза троснато потаен глас.

— Искам да си уговоря среща за обяд... С Бени.

— Обядът ви е уговорен за един часа утре, в „Рибарски кей“, Стейтън Айлънд, маса номер 14 — отговори мъжът и затвори телефона.

Бепи разбираше причината за краткия разговор — телефоните са опасни, могат да се подслушват — обаче защо бяха тези потайни гласове?

Взе един горещ душ. Дана готвеше нещо много ароматно и той се промъкна в кухнята да хвърли едно око. Видя картофено пюре и

телешки котлети. Приблѝжи се зад Дана, потупа я по дупето, целуна я и прошепна:

— Обичам те, миличка.

— И аз те обичам, скъпи — каза тя с прѝсторено прѝсипнал и загадъчен глас.

— Какво става днес с всички гласове, дявол да го вземе? — попита той раздразнено.

— Не разбираш ли от майтап? Само се закачах.

Той я прѝгърна силно за момент, замислен за онова, което му предстоеше.

— Ммм, много хубаво мирише.

— Да бе — отвърна Дана. — Има си хас! Знаеш ли колко ми струва едно кило от тези котлети?

— Не и не ме интересува. Не ми казвай цените, Дана. Пазарувай за нас от най-доброто. Съгласна ли си? Давам ти достатъчно пари, така че продължавай все така добре. Не излагай майка си. Тя е много горда с готварските си умения, а ти си същата като нея. Постоянно мърмориш като бабичка.

Дана посегна войнствено към дървената лъжица — магическата пръчка на всяка италианска домакиня.

По средата на вечерята Бѝпи отново подразни Дана:

— Телешкото и виното са чудесни, обаче картофеното пюре е малко на бучки. Какво се е случило с вълшебната ти пръчица тази вечер?

— На бучки ли? Мозъкът ти е на бучки — засегна се мигновено Дана. — Никакви бучки няма. Бърках го два̀сет минути. Ако наистина смяташ така, следващия път ще ти изпържа картофи — от ония, дето ги продават замразени в торбички. Така добре ли е?

— Не, не е добре. Ремонтирай си магьосническата пръчка.

След вечерята той попита:

— Стана ли кафето?

Дана наля по едно чисто еспресо и отново седна до масата.

— Ето, опитай това — каза тя, докато режеше парчета от сладкиш с извара. — Правил го е германецът от немската пекарна. Виж дали ще ти хареса как готви той.

— Миличка, хайде за минутка да поговорим сериозно. Налага се да замина по работа за няколко дни. Не казвай на никого, че ме няма, и

не разговаряй с никого за мен по телефона. Дори с майка си и баща си. Важно е всички да мислят, че съм в Бруклин. Разбра ли ме, Дана? Така че, по-добре даже не говори с никого няколко дни. Стой далече от телефона.

— Къде отиваш, Бепи? — попита тя с подозрение. — Звучи като нещо наистина много важно. Какво ще правиш, банка ли ще обираш? Или пък заминаваш за Вегас с Марджи?

— Марджи?

— Да, Марджи. Майка ти ми каза, че с години си се въргалиял с нея.

— За такива неща ли си говорите с майка ми? Не съм виждал Марджи от години. Бях още юноша. Май трябва да кажа на майка ми да престане да се хвали — каза той раздражено. — Отивам на риболов. Не ми задавай повече въпроси, разбра ли?

— А как мога да знам, че не ме мамаш? — нацупи се Дана.

— Много си красива. Като кинозвезда си. Скоро ще ни се роди бебе. А и остава ли ми време да кръшкам?

— На какъв риболов ще ходиш?

— Ще опитам да хвана Моби Дик. Когато бях малък, се зарекох, че ще го хвана. Сега съм решил да го спипам.

— Моби Дик ли? — повиши глас тя. — Измисли някоя по-умна лъжа, за да не се притеснявам. Тази не ми харесва.

Дана обърна към него котешките си очи и тъжното си овално лице, след което поглади корема си, за да му напомни, че носи неговото бебе.

— По-умна лъжа ли искаш? Добре. Участвам в бойскаутското движение и заминавам на двудневен излет. Слушай, Дана, да ме нервираш ли искаш, а? Имам си работа. Не ми задавай въпроси и не ми говори повече за тези неща. Правя това, което трябва, и ти го знаеш. Затова недей повече да приказваш, а отиди да си купиш една съблазнителна нощница за завръщането ми. Искам да се повъргалиял с теб — засмя се той.

— С този корем? Благодаря много. — Дана се засмя. — Точно това ще се получи — въргалияне. Я ме виж. Приличам на булдозер.

В един часа на другия ден Бепи и Маймуната пристигнаха в „Рибарски кей“ на Стейтън Айлънд. Запътиха се към маса номер 14 и я намериха цялата затрупана със сняг. Беше двадесети януари, а температурата — минус десет градуса.

— Ей, Бепи — пошегува се Маймуната, — да нямаш среща с ескимос? Тук всичко се пука от студ!

— Не знам. Странна работа, а, Маймун? Нищо не разбирам.

Огледаха внимателно наоколо. Една врата се отвори и излезе мъж с вид на побойник.

— Ти ли си Бефино от Бруклин? — попита той с приветлив, тънък глас. Лицето и гласът му не си подхождаха.

— Не, скъпи — отвърна Маймуната, — ние сме двама ескимоси от Аляска. Няма ли печка наоколо?

Човекът се засмя.

— Хайде, елате с мен.

— Тоя тип чурулика като канарче — пошепна Маймуната.

— Да бе! А един друг звучеше по телефона като жабок.

Последваха мъжа до винарната, където на една маса ги чакаше Бени. Ръкуваха се и Бени нареди на бодигарда си да се качи на горния етаж и да вземе „Майната-му“ със себе си.

— Хапнете горе, момчета. Ние имаме разговор — каза той. — Нали нямаш нищо против, Бефино?

Маймуната не беше доволен от начина, по който Бени преиначи прякора му, и погледна объркано Бепи. Откъде би могъл Бени да знае, че го наричат Маймуната?

— Всичко е наред — кимна му Бепи. — Иди да хапнеш с канарчето. Аз ще обядвам с Бени жабока.

— Опа, опа — каза Бени и скочи от мястото си. — Слушай, Бепи, или както ти е там името, никога недей да ме наричаш Бени. Ще ми викаш Бен. Ah careesh?

Бепи беше изненадан от неочаквания ход на Бени. „Я го гледай тоя дребен капут! Още отсега започва да се ежи.“

— Дадено, Бени. Щом искаш, ще ти викам Бен. Ти пък ще ме наричаш Бефино, а не Бепи. Името на приятеля ми е Алдо, а не „Майната-му“. Недей да забравяш! А сега ми кажи, Бен, свършихме ли с това запознаване, или искаш да науча и второто ти име?

— Да, свършихме — отговори Бен, виждайки, че Бефино е негов тип човек. Точно в този момент дойде сервитьорът и те си поръчаха риба и вино.

Докато ядяха крехките salami, разговаряха за пътуването си до Ню Орлиънс. Бепи разказа как, когато бил малък, дядо му много говорел за Ню Орлиънс. „New Orleansa duta Siciliano et New Orleansa — повтарял той, искайки да каже, че в Ню Орлиънс има много сицилианци. — Заселиха се там заради богатия улов на риба.“

— Точно така — съгласи се Бен. — Дядо ти е прав. Те са първо и второ поколение, като нас. Родили са се там. Обаче са особени. Приличат на италианци, като нас, но говорят като южняци. Когато им видиш физиономиите, ти се струва, че гласовете им не са техни. Да не се разсмееш, като се срещнеш с някой от тях. Не е необходимо да ядосваме, когато и да било.

— Като твоя бодигард ли имаш предвид?

— Именно! Бързо се ориентираш, Бепи.

— Не ме наричай Бепи. Казах ти да ми викаш Бефино.

И двамата едновременно избухнаха в смях.

— Направо виждам как ще имаме куп неприятности по време на това пътуване — каза Бени. — Ти си напълно откачен!

— Гледай да не го забравиш — отвърна му Бепи с лукава усмивка. — А сега ме информирай подробно за пътуването със самолета, хотела и всичко останало.

— Билетите ни за самолета са само едностранни, защото не знаем кога ще приключим с работата. След покушението ще решим как ще се върнем обратно. А, да, вземи си няколко хилядарки за в случай, че ни потрябват пари.

— Брей, това е страшно хитро — каза саркастично Бепи. — Когато настане голямата бъркотия, ние ще си търсим начин да се приберем вкъщи. Не ми звучи много добре, но давай, Бен, продължавай.

— Заминаваме тази нощ в единайсет и половина. Билетите ни са под други имена. И няма да пътуваме заедно. Ти ще бъдеш в предната част на самолета, а аз в задната.

Бефино се ухили.

— Да бе, знам, че на юг негрите пътуват отзад. Ние отиваме на юг, така че най-добре е да седиш отзад, Бени.

Бен се засмя, но вече малко по-слабо, понеже усещаше как Бефино изискано превзема водещата позиция. Все пак продължи:

— Хайде да говорим сериозно. Трябва да се разберем прецизно, понеже повече няма да разговаряме, докато не стигнем в Ню Орлиънс. Ще летим до Чикаго, откъдето имаме други резервации за Ню Орлиънс, под други имена. Ще си вземем билетите от касата в Чикаго. В Ню Орлиънс ще ни чака човек. Ще носи сиво бомбе с журналистическа карта под околожката.

— Сиво бомбе, журналистическа карта? — изсмя се Бепи. — Какво, филм ли ще снимаме?

— Тези неща се правят така. И помни, недей да говориш с мен, докато се качим в колата. Все едно че не сме заедно. Поотделно ще последваме сивото бомбе до колата му, а той ще ни отведе до мястото за преставане и на среща с онзи южняк дон Санторо.

— О, Санторо ли му е името? Не си спомням Морано да е споменавал фамилията му пред мен.

— Санторо е един от най-могъщите босове в страната и не си знае парите. Постъпи много хитро. Наследи от баща си в Луизиана корабчета за лов на скариди, а после прилапа и корабите на всички останали. Беше истински пират. Хората нямаха избор. Той сложи ръка върху тях. Обаче даде работа на всички и сега наистина го уважават. Грижи се за ловците на скариди. Държи Ню Орлиънс в ръцете си. Повярвай ми, този човек е голяма работа. Но също така има много големи проблеми с ФБР, конгресмените и сенатската комисия по организираната престъпност. По тази причина спешно има нужда от помощта на Морано. И затова ни беше дадена поръчката. Двамата с теб не сме познати на ФБР и можем да се движим, без да ни забележат.

Бени помълча малко и каза:

— Добре. Хайде да се разотиваме. Ще се видим нощес в самолета.

Стиснаха си ръцете и си тръгнаха.

В три часа през нощта самолетът кацна в Ню Орлиънс и двамата, носещи само по едно малко сакче, се отбиха до мястото за получаване на багаж, където забелязаха човека със сивото бомбе. Последваха го, разделени, през тъмния, мъглив паркинг на летището, качиха се в колата му и ги откараха в един стар автосервиз. Там имаше само два разстлани на пода дюшека и одеяла. Никой от тримата не пророни

дума. Деловата част вече бе започнала. Обстановката беше уединена и неприветлива. Двамата нюйоркчани бяха изтощени от пътуването, а добрата почивка — особено важна за предстоящата им работа. Проснаха се на мръсните, осеяни с петна дюшеци.

Към девет и половина на следващата сутрин ги събуди чукане по вратата.

— Добро утро, господа — каза някакъв човек. — Време е да тръгваме.

Бен изпълзя бавно от завивките с вид на кобра, излизаща от дупката си.

— Къде можем да се измием? — попита той.

— Долу, в гаража, има маркуч.

— Майтапиш ли се? Маркуч? Искаме да си измием лицата, а не колата. Нямате ли топла вода? А къде да се изпикаем? През прозореца ли?

— Хайде, приятели — каза човекът, — големият ви чака в ранчото си на закуска. Трябва да побързаме. Имаме поне час и половина път, докато стигнем там. Следващия път, когато дойдете в Ню Орлиънс, ще ви настаним в най-добрия хотел на града. Приема ли се?

Бепи слезе в гаража с четка и паста за зъби. Успя да се справи, като държеше маркуча с едната ръка и четката с другата. Наблюдавайки го, Бен каза:

— Брей да му се не види, и аз трябваше да си взема четка и паста.

— Забравил си си четката и пастата за зъби? — попита го Бепи с пълна с пяна уста. — Това е признак на небрежност. — Той изплю пастата на пода и си изплакна устата. — Трябва да уча разни селяни от Стейтън Айлънд как да пътуват. Дано не се наложи да те уча как се върши работата, за която сме дошли.

Бен се засмя самоуверено:

— По-полека, момче. По-полека.

Събраха си нещата и потеглиха да се срещнат с дон Анджели Санторо в ранчото му. Имението представляваше типична южняшка къща, заобиколена от обширни, оградени с черни дъбови дъски ливади, в които пасяха породисти коне. Гъста и тучна трева покриваше полегатите хълмове. Подобно нещо бяха виждали само във филмите.

— Гледай само какво имение. Това ранчо е великолепно — каза с възхищение Бепи. — Струва ми се, че такъв живот сред природата много би ми допаднал. — После добави на тих глас: — Някой ден непременно трябва да се сдобия с нещо такова.

Донът с нетърпение изчака мъжете да слязат от колата. Поздрави най-напред Бен. Целуна го по двете бузи, което накара Бен да се почувства много горд. След това се обърна, прегърна Бепи със същата радушност и изведнъж си го спомни.

— Ха! Аз те помня. Запознахме се на сватбата на Големия Пат в Бруклин — каза той с усмивка.

— Да. Прекрасна сватба беше! — отговори Бепи.

— Чувал съм единствено хубави неща за теб, Бефино — продължи донът. — Ти си човек, на когото се възлагат много надежди, и аз съм щастлив, че си тук. Слушал съм за досегашната ти работа — изключително прецизна и свършена с вещина. Елате, сигурно сте гладни. Приготвили са ни яйца по бенедиктински, но както ги правят в Ню Орлиънс.

Сервираха им закуската в една пълна с цветя, остъклена отвсякъде зала с изглед към тренировъчна писта за състезателни коне, по която препускаха няколко животни. Бепи и Бен бяха силно впечатлени от имението на Санторо. Самото им присъствие там ги караше да се чувстват важни личности.

— Яйцата са превъзходни — отбеляза Бефино.

Когато приключиха със закуската и последната чаша кафе беше допита, Санторо премина към деловата част.

— Защо не се поразходим и да си поговорим навън? — прекъсна го с въпрос Бепи.

— Защо? — попита Санторо.

— Гледам доста филми в Бруклин — обясни Бепи. — В тях цветята винаги са с микрофони. Знае ли човек? В днешни времена не можеш да бъдеш съвсем сигурен даже и в собствения си дом. — Усмихна се и добави: — А в тази стая имате твърде много цветя. — Той направи знак с вежди по посока на вратата.

Навън Санторо запали дълга пура и им предложи по една. Бен прие.

Докато тримата се разхождаха по пистата, Бепи и Бен получаваха нареждания, но все още не знаеха самоличността на обекта, който явно

беше много високопоставен човек. Дон Санторо на два пъти подчерта, че грешки, от каквото и да е естество са недопустими. Неприемливо е да започват слухове. Трябва да бъдат прецизни във всяко свое действие. Оправдания няма да се изслушват.

— Това е покушение, при което или успяваш, или умираш — каза им той с непоколебим поглед. — За тази работа плащам триста хиляди долара и очаквам да бъде свършена с класа, така че да обърка полицията. Очаквам също така следите да не се насочат към мен. Това е особено важно. Ясно ли е?

Погледите на Бен и Бепи се срещнаха за миг. Съзнаваха, че залогът е изключително висок.

Дон Санторо им обясни, че в сряда във Вашингтон ще бъде изслушан доклад. Трима конгресмени от Юга оглавили разследване срещу него, обвинявайки го в организирана престъпност.

— Ако ги очистя аз, това напълно ще разруши позициите ми и невинната ми фасада — каза той. — Реакцията ще бъде унищожителна за цялата ми фамилия. Обаче времето ни притиска. Налага се да действам. Комисията ме е разобличила напълно и това ми е известно. Трябва да предприема драстични мерки или да се примиря с двайсет и пет годишна присъда в някой федерален пандиз. До сряда един от конгресмените в тази комисия трябва да бъде мъртъв. — Той изчака, за да постигне пълно въздействие. — Ако някой от тях благоволи да умре, другите бързо ще омекнат. На практика единият от конгресмените е почти купен. Просто има нужда от още малко агитация и аз съм сигурен, че ще се откаже от кампанията си срещу мен. Ще им надяна траур за известно време — каза той, повишавайки глас — и след това ще разберат, че трябва да съжителстват мирно с мен. Този, който искам да умре, е конгресменът Макдоналд. — Погледна и двамата право в очите. — Той е водачът в тази кампания срещу мен. Ето ви домашния му адрес. Няма предпочитания към някой ресторант и не членува в нито един клуб в града. Обаче от време на време играе голф в местния кънтри-клуб. По рождение е аристократ от Луизиана. Това влечуго даже не е женено. Живее с брат си. Не ни е известно да има склонност към някой порок. Невъзможно е да пратя хората си в близост до него. Рискът е прекалено голям. Ако сгафят, последствията ще бъдат толкова сериозни, че няма да мога да се справя с тях.

Бен го погледна малко недоверчиво.

— Трябва да има някакъв порок. Всеки има. Не е женен, живее с брат си? Да не е с обратна резба?

— Действително не знам. Никога не съм чувал нещо от този род за него. Обаче има разрешение за носене на пистолет, издадено от щатските власти в Луизиана. В това съм сигурен. Така че може и да е въоръжен — най-вероятно с малокалибрен пищов. Не знам как да ви обясня колко е важно за мен този човек да изчезне от Конгреса. Той е опасен за страната ни.

Когато Санторо каза „опасен за страната ни“, очите на Бен и Бепи отново се срещнаха. Трябваше да се владеят. Моментът не беше подходящ за търсене на комичното.

— Той мрази италианците — продължи донът с по-тънък и по-ожняшки глас. — Искам да си разчистя сметките с този човек веднъж завинаги.

Бен се усмихна на Бефино, сякаш искаше да му каже: „Разбра ли какво имах предвид? И те са италианци като нас, но говорят малко по-различно.“

— От какъв тип е отоплителната система в дома му? С природен газ ли работи? — попита Бепи.

— Изобщо нямам представа за тези неща. Не можем да се доближим до него. Всичко, което можем да ви дадем, е служебният и домашния му адрес. Нищо повече. Съжалявам, момчета — каза Санторо и на лицето му се изписа тежестта на проблема. Той огледа внимателно двамата мъже, които щяха да решат съдбата му: двама главорези от Бруклин, задаващи въпроси, чиито отговори не знаеше. — Поръчката е доста деликатна, разбирам го — добави той и потри брадичката си.

— Да оставим остатъка от деня за размисъл по въпроса — каза Бепи. — Днес е събота и довечера всички ще плъзнат из града. Моментът може да се окаже подходящ за покушение, стига да успеем да се доберем до вашия човек. Ако е в града, ще опитаме да приключим тази нощ.

— В събота не ходи ли в някое предпочитано от него заведение? — попита Бен.

— Казах ви, че никога не ходи в един и същ ресторант. Този боклук няма никакви навици, освен че непрекъснато прави мръсотии.

Единственият му навик е да ходи на черква в неделя. Всяка неделя застава отпред заедно с пастора и се ръкува с всички. Обаче как да убиеш човек в черквата?

— Даже и светците биха се отказали от такава работа — възкликна Бен.

— Да, доколкото знам, организацията на светците не е като нашата — каза Бепи.

— Ето ви една негова снимка, изрязана от вестник. Публикувана беше миналата седмица и напълно отговаря на външността му.

Санторо подаде снимката на Бепи. Бен надникна над рамото му.

— Приличат ли си с брат му? — попита Бепи. — Не искам да сбъркаме човека.

— Не, но въпросът е уместен, Бефино — отбеляза Санторо. — Аз изобщо не се сетих да ти спомена за това. Обаче не се притеснявай. Брат му е много мургав, никак не прилича на него. Майка им сигурно е имала доста безразборни сексуални връзки по крайбрежието. Братът прилича на мулат.

— Е, щом като всяка неделя ходи на църква, той или е религиозен, или прикрива нещо, или пък просто си създава авторитет сред избирателите. Всеки върши по нещо, за което не иска да приказва. Може би трябва да се погрижим да направи нещо нередно. Много нередно — предложи Бепи.

— Може копелето да е педераст, но още никой да не знае — добави Бен. — Може да е извратен, но да не го споделя с никого. Може би трябва да го измъкнем от сянката.

— Вероятно замисляте нещо, но аз не съм много убеден, че нещо от този род вършат добра работа — изкоментира Санторо.

— Господин Санторо, можем ли да получим два дългоцевни револвера, тридесет и осми калибър, с подмишечни кобури. Трябват ни такива, които са ви за изхвърляне, със заглушители, ако имате. Господин Морано каза, че ще ни осигурите всичко необходимо. Нужен ни е и шофьор — човек, който не ви трябва, понеже след покушението ще се наложи да премахнем и него — обяви решително Бепи.

Санторо завъртя очи.

— Виж, човече. Разбирам какво имаш предвид, но не искам и шофьорът ми да става жертва. Никой в града не познава човека, който ще бъде с вас. Той е чист и сигурен. Има четири деца и жена, така че

няма да се разприказва. Освен това не знае кои сте и откъде сте. Добре познава района на Ню Орлиънс, което ви е необходимо, и ще ви закара, където поискате. И преди съм го използвал при покушения. Свестен човек е и му имам доверие. Съгласни ли сте? Отива си само Макдоналд.

— Както кажете, господин Санторо — отвърна Бепи. После се обърна към Бен: — Хайде да вървим в града. Предстои ни много работа.

Санторо им даде пистолетите и шофьора и те заминаха за града.

— Тая работа няма да е много лесна, а, Беп? — каза Бен полушепнешком, отпуснат на задната седалка. Когато колата наближи главния портал, пазачът им махна с ръка да минат. — Вече чувствам напрежението — продължи да мърмори Бен. — Да знаеш, тия удари на чужд терен са добре платени, но са много трудни. Налагало ми се е да правя доста гастролни по поръчка на Морано. Винаги ме товари с най-черната работа. Веднъж...

Бепи го прекъсна, говорейки на много тих глас:

— Дай да мислим заедно и да подготвим едно изискано погребение за тоя тип. Искам в понеделник сутринта да се върна на работа на „Уолстрийт“, за да не разбере никой, че съм отсъствал.

— На „Уолстрийт“ ли работиш?

— Да. Така си изкарвам хляба.

Бен го погледна с широко отворени очи, но не каза нищо.

— Спри на ъгъла — каза Бепи на шофьора, когато наближиха търговската част на Ню Орлиънс. — Няма да се бавя. Искам да се обадя по телефона.

Влезе в телефонната кабина до някаква дрогерия и се обади на една самолетна компания. Направи резервация на името на господин Алварес за полета до Чикаго в единадесет часа. После се обади на друга самолетна компания и направи резервация за господин Санчес от Чикаго до Ню Йорк. Резервира билети и за Бен, като използва други имена и размени компаниите, но се постара часът на излитане да бъде горе-долу един и същ. Ако късметът им проработеше и успееха да извършат покушението, можеха да напуснат Ню Орлиънс още тази нощ. Върна се в колата.

— Къде беше, Беп?

— Не ме наричай Беп! Викай ми както щеш, но не използвай името ми! — просъска Бепи в ухото на Бен и кимна към шофьора.

— Ти си истински педант — изсмя се Бен.

Бепи отново му направи знак, че за всеки случай не бива да използват имена пред шофьора. После шепнешком събщи за самолетните резервации. Бен се усмихна, потупа го по коляното и го похвали:

— Голяма глава си.

Бепи помоли шофьора да ги закара в квартала с червените фенери.

— В първокласния ли искате да отидете, или в подолнопробния? — попита шофьорът.

— Търся най-нечистоплътните курви в града. Трябва ми истинска разгонена свиня. Заведи ме в четвъртокласния квартал.

Шофьорът погледна в огледалото за обратно виждане. В очите му се четеше недоумение.

— Доколкото се досещам, имаш намерение ти да поръчваш музиката, а? — попита Бен.

— Да. Ако не възразяваш, ще си пробвам възможностите.

— Знам, че това ти е първи гастрол, но изглеждаш уверен, а аз не съм. Никога досега и по никаква причина не съм бил дори и малко разколебан. Не се чувствам напълно в свои води. Убийство от този тип не е в стила ми. Обичам да ги пречукам набързо и да се измитам от града. В сегашния случай тинята е много гъста и не се чувствам в свои води — повтори Бен.

— И на мен ми се ще да го пречукаме набързо и да се изметем от града, но този път е нужна мисъл, а не желание. Обаче донякъде дълбоката тиня ми допада — успокои го Бепи. — Най-добър съм, когато има предизвикателство.

Бяха обикаляли цял час из квартала с публичните домове, когато Бепи попита шофьора:

— Къде са изчезнали тия проститутки?

— Излизат по-късно.

— В колко часа започват да се разхождат по улицата? — попита Бепи.

— Около седем изпълзяват като змии от чувал.

— Добре тогава. Да спрем пред някое заведение и да си поръчаме по нещо за обяд.

Отидоха в едно малко ресторантче, в което сервираха морски деликатеси, и шофьорът, мислейки, че ще седне при тях, започна да се представя. Бен го прекъсна:

— Имаш ли нещо против да си намериш отделна маса? После ни донеси сметката си. Ние ще я платим.

Шофьорът беше изненадан, но бързо схвана подтекста и се премести на една маса в ъгъла.

— Надявам се, че си измислил нещо свястно — подхвана Бен. — Защото, ако се провалим, Санторо ще поръча да ни ликвидират.

— Чуй ме добре — отвърна Бепи. — Морано те смята за професионалист, така че е нормално да ми кажеш това. Но слушай какво ще ти кажа аз, Бен, защото си имам собствен стил и той ми харесва. Благодарение на него оцелявам и нямам намерение да позволя на когото и да било да ми провали живота. Ако по някаква причина нещо се обърка и ние само раним жертвата или пък направим гаф и работата се изплъзне от контрол, ще се върнем в ранчото на Санторо да убием както него, така и всеки, който е там. Ние сме единствените външни хора, които пазачите ще пуснат в ранчото, така че със сигурност ще можем да се доберем до него. Тогава, убиваме пазачите, шофьора и Санторо. Даже и икономата му, ако е там. Tu careesh, Бен?

— Искаш да ликвидираш Санторо? — попита с ужас Бен. — Откачил ли си или какво? Говориш за предателство.

— Не, просто говоря разумно.

Бен се взря напрегнато в очите на Бепи.

— Ами Морано? Какво ще кажеш за него?

— Ако се наложи да очистим Санторо, ще изхвърлим Морано по пижама през прозореца, все едно че е ходел насън. Слушай, Морано е по-късен етап, така че ще можем да си помислим. За неговия случай имаме време, така ли е?

Потресен от хладнокръвния план на Бепи, Бен се наведе поблизо до него и изпъшка:

— Ти си побъркан, момче. Казвам ти, побъркан си.

— Да, побъркан съм... на тема самосъхранение.

Бен помисли известно време над идеята, а лицето му ясно показваше, че тя го кара да се чувства нервен. После обаче се усмихна

в знак на съгласие.

— Да, Санторо каза „или успяваш, или умираш“. Е, ако не успеем, умира той. Дадено, Бепи, съгласен съм. Ще се създаде впечатление, че докато сме си вършили работата, друга банда е очистила Санторо и хората му. В такъв случай може би няма да е необходимо да се занимаваме с Морано. Нека си живее. Знаеш ли, Бепи, дълбоко съм възхитен от начина ти на мислене и действие. Ти си смел и решителен.

— И аз съм възхитен от теб, Бени — каза с усмивка Бепи, — защото се съгласи с такова драстично, налудничаво предложение. То обаче е само за в краен случай. Не смятам, че нещо ще се обърка. Планирам всичко да мине гладко.

— Да, това е само план за спасяване на кожата — каза Бен, поглеждайки в менюто и после пак към Бепи с възхищение и увереност. Разбираше, че си има работа със силен човек. Наистина вярваше, че Бефино е готов, ако се наложи, да премахне Санторо и Морано — босът на босовете.

След обяда отидоха до къщата на конгресмена, паркираха на отсрещната страна на улицата и в продължение на около час чакаха и наблюдаваха. Около три часа пристигнаха двама мъже в спортно облекло.

— Това е той. Сигурен съм — каза шофьорът. — Онзи със синята риза. Той е Макдоналд. Изглежда, са играли голф.

Двамата мъже влязоха в голямата и луксозна бяла къща. След петнадесетина минути вторият мъж си тръгна. Малко по-късно Бепи нареди на шофьора да ги върне в квартирата над гаража.

— Имам нужда малко да подремна. Прекалено съм изморен, за да продължавам наблюдението.

— Как можеш да спиш, като ни предстои такова нещо? — попита Бен.

— Само стой и ме гледай. Този сън ми е необходим. Трябва да съм прецизен при покушението, а сънят ще ми избистри мозъка. Това е особено важно за Санторо. Предполагам, че и конгресменът прави същото — легнал е да подремне. И щом като е ерген, вероятно по-късно вечерта ще излезе да яде някъде... може да има среща. Ще се върнем, като стане време за вечеря. Ако съм прав, всичко ще бъде точно. Засега имам един приблизителен план.

— Какъв план? — попита Бен.

— Обичам да си съставям мислен план, който да бъде в съзвучие с деня — и обектът на покушението, и денят, и всяко нещо си имат характерни особености. Опитвам се да ги съчетавам и това доста ми помага. Не се притеснявай, Бен, разчитай на мен. Ah careesh?

— Никога не правя покушение, без да съм наясно — отвърна му Бен. — А ти ме държиш в пълен мрак. Не съм убеден, че това ми харесва.

— Имаш ли по-добра идея, Бени? Искаш ли ти да поемеш инициативата? Аз ще си стоя в мрака. Нямам нищо против. Само кажи, приятелю.

Бен го погледна смутено и не отговори.

— Добре тогава. Събуди ме след един час. Не по-късно. Да не забравиш, пет и половина. Ще имам нужда от малко проветрение на мозъка, за да мога да сглобя плана си.

— Няма да забравя — измърмори Бен. — Чак не мога да повярвам. Сега пък трябвало и детегледачка да му ставам.

Час по-късно Бен събуди Бепи, който отиде долу и отново си изми лицето с маркуча.

— Добре. Хайде бързо да отидем пак при къщата — нареди той на шофьора, докато бършеше лицето си с хартиена салфетка.

Шофьорът подкара прекалено бързо и Бепи го скастри остро:

— Като казах бързо, нямах предвид с превишена скорост. Само да ни спрат ни трябва.

— Доволен ли си от дрямката? — попита го Бен заядливо.

— Да — отвърна Бепи, без да го поглежда.

Пристигнаха пред голямата бяла къща малко преди шест часа. Тя приличаше на дом на едър земевладелец, каквито ги показват във филмите за Юга, но беше разположена в гъсто населен район. Подминаха къщата, паркираха на известно разстояние от нея и зачакаха да се появи Макдоналд.

Бепи се взираше в старата къща с дълбоко замислен вид. Накрая, след около двадесет минути, той наруши тишината.

— Събота вечер е — каза той на Бен. — Ако не ме лъже интуицията, през следващите няколко часа той ще излезе.

— Ами ако не излезе? Да допуснем, че си остане въкъщи тази нощ. Какво ще правим тогава?

— В такъв случай ще вляза вътре сам и ще го обработя. Имам резервен план, който също ще предпази Санторо от разследване. Ако Макдоналд не изпълзи до единайсет или дванайсет, аз ще отида вътре и ще свърша необходимото. Но ще чакаме до единайсет и тогава ще го решим. Той ще излезе. Сигурен съм.

— Дано да е така — отвърна му Бен.

Времето вървеше бавно за Бен и бързо за Бепи, който многократно проиграваше плана си мислено. Най-последната врата се отвори и конгресменът Макдоналд тръгна по дългите стъпала към паркираната на входната алея кола. Облечен беше в лек светлокафяв костюм, яркосиня риза и вратовръзка в тон с жълтокафявите му обувки. Качи се в колата и бързо потегли.

— Ей, гледайте, момчета! — Шофьорът посочи развълнувано с пръст. — Той отпраши!

— Спокойно. Не се вълнувай толкова. Настигни го постепенно. Не прекалено бързо — разпореди се Бепи. — Следвай го, без да го изпускаш. Дръж се на около три коли разстояние зад него. Изобщо няма да му мине през ума, че е следен.

Докато караха зад Макдоналд, Бепи даде допълнителни указания на шофьора.

— Щом спре на светофар или когато аз ти кажа, спри точно до него. Ние ще изскочим и ще се напъхаме в колата му.

Бепи надяна ръкавици и подкани Бен:

— Сложи си ръкавиците. Когато се прехвърлим, ще поемеш волана от конгресмена. Пригответи се. Времето за действие наближава.

— А ако паркира, преди да сме го нападнали? — попита шофьорът.

— В мига, в който направи опит за паркиране, спри точно до него, а ние много бързо ще го накараме да потегли. Не забравяй, ние не познаваме Ню Орлиънс. Затова трябва да ни бъдеш като пилотираща кола. Старай се да не ни изгубиш. Ще те следваме с неговата кола до оня квартал с червените фенери. Щом стигнем там, ще ни намериш една проститутка, истинска свиня. Да си личи, че е смрадлива. Няма значение колко пари ще ѝ предложиш. Само я качи бързо в колата. Разбрахме ли се? Ние ще спрем точно зад теб или наблизо. След като вземеш проститутката, откарай я на някое безлюдно място — може би край брега или пък на уединен паркинг, който е затворен през

почивните дни. Нещо от този тип, разбрахме ли се? Гледай непременно мястото да е отдалечено и затворено. — Бепи говореше бързо, за да успее да даде на шофьора ясна представа какво иска. — Сигурно има много фабрики, които не работят след осем и половина в събота вечерта.

— Да, знам едно точно такова място — отвърна шофьорът. — Не се притеснявайте. Оставете това на мен.

— Обаче, каквото и да стане — нареди му Бепи, — няма да ни изоставяш. Разбираш ли ме, приятел? Ти си средството ни за бързо измъкване от Ню Орлиънс.

— Не се тревожи. Дон Санторо също ми е дал нареждания. Ще ви бъда такси, докато ви изведе оттук, и ще стоя залепен като с лепило за вас, докато ми кажете, че работата ми е *finito*.

— Намери проститутката по най-бързия начин. Бързината е много съществена за този план. Дотук се справяш отлично. От голямо значение е да бъде сама, а не с други проститутки. Говори с някоя, която стои сама — продължаваше да бълва указания Бепи, докато следваха колата на Макдоналд.

След още десетина минути конгресменът зави в северна посока и спря пред светофара на пресечката между два булеварда.

— Да го хванем сега! — каза Бепи и настойчиво бутна Бен. — Аз ще го карам да кротува. Ти управлявай колата.

Двамата изскочиха навън и бързо отидоха до автомобила на конгресмена — Бен откъм шофьорската врата, а Бепи от другата страна. Отвориха рязко вратите и Бен опря пистолета си в слепоочието на Макдоналд, принуждавайки го грубо да се отмести. Вмъкнаха се от двете страни и го приклешиха в средата.

— Това пък какво е? — попита Макдоналд.

Бепи го сръга с върха на заглушителя в ребрата.

— Затваряй си устата! — заповяда той. — Ако направиш някое глупаво движение, ще те убия, Мак. Стой кротко и ще живееш. Трябва само да си поприказваме с теб. Така че не се паникьосвай. Искаме само да поговорим. Всеки гаф от твоя страна може да ти струва живота. Не ме принуждавай да натискам спусъка.

Това беше стилът на Бепи. Обичаше да поддържа положението спокойно, да избягва съпротивата и възможните нежелани усложнения.

— Тази нощ ще празнуваме рождения ти ден и за подарък сме ти приготвили една красива дама — каза му Бен, старейки се да бъде също толкова хладнокръвен.

— Вие майтап ли си правите или какво? Аз съм американски конгресмен. Казвам се Макдоналд.

— Така ли? — присмя му се Бен. — Благодаря за потвърждението. Ако още веднъж си отвориш устата, ще ти напълним гъза с толкова олово, че във флота ще могат да те използват за котва. Така че млъквай. Един човек трябва да си поприказва с теб и няма да ти отнеме много време. Затваряй си устата. Не разговаряй с нас и нищо няма да ти се случи. — Бен говореше, за да покаже на Бепи, че е спокоен.

Последваха колата с шофьора им до квартала с червените фенери. Една проститутка се разхождаше по тротоара и махаше на колите. Беше черна като катран, с руса перука.

„Страхотно! — помисли си Бепи. — Идеална е — черна курва с руса перука! Това покушение може да мине толкова безупречно, че даже да влезе в историята.“ Тя беше точно такава, каквато си я представяше.

Шофьорът започна да се пазари с нея и след обичайните увещания, че не е ченге, тя се съгласи. Качи се в колата му и той ги заведе на едно пусто през почивните дни място. Беше тъмно и съвсем усамотено. Бен спря зад колата на шофьора. Дотук всичко вървеше гладко.

Конгресменът не разбираше какво става. Бепи обмисляше следващия ход. Трябваше да поддържа бързия ход на акцията. Слезе, отиде при другата кола и пъкна главата си през прозореца.

— Здравсти, сладурче — каза той на проститутката и се ръкува с нея. — По колко взимаш?

— Двайсет за пълна програма, десет за духане, петнайсет за по малко и от двете — отговори тя с усмивка.

— Слушай, искаме да се помайтапим. В колата ми има един мухльо. Ще ти платя двеста долара да му натриеш хубаво муцуната с катеричката си. Искам да му дам един добър урок, понеже е девствен и никога не е виждал рунтавелка. Обаче трябва да го направиш бързо, защото нямам време. Става ли, сладурче? И знаеш ли какво? Ако се изкендзаш отгоре му, ще ти дам премия от още двеста долара.

— Добре ли те чух? Искаш за двеста долара да му натъркам физиономията с оная си работа и после да се изкендзам отгоре му? Ти добре ли си бе, човек? Никога не са искали такива неща от мен — отвърна тя, клатейки глава. — Вие сте откачени бе, копелета! Я ме върнете обратно.

— Виж, сладурче. Говорим делово. Плащам с парите си и искам само да отъркаш котенцето си по цялата му физиономия. Искам да мирише. Това е всичко. Той е педал и искаме да му покажем какво е пътка. Ще ти дам двеста и по още двеста за всяко допълнително изпълнение, което можеш да направиш. Искам тоя мухльо здравата да мирише, разбираш ли?

Проститутката го изгледа озадачено и след това попита спокойно:

— Какво те кара да мислиш, че котенцето ми мирише, скъпи? В целия град ми викат „Захарче“.

— Добре, тогава, натъркай го хубаво със захарчето си, направи го да мирише сладко. Все ми е едно, само му натрий мутрата здраво. — Той вдигна парите пред лицето ѝ. — Хайде, Захарче. Вече нямаме време.

— Добре, кой е късметлията? — попита тя и очите ѝ блеснаха.

— Не те интересува кой е. Просто един плужек. Не е важно какво ще ти говори. Ще правиш каквото аз ти казвам, разбра ли? Аз плащам сметката. Не забравяй това и ще се разберем.

Тя кимна в израз на съгласие.

— Щом плащаш, значи ти поръчваш... Ти командваш, Сам.

Бепи ѝ подаде първите двеста долара и тя беше толкова доволна, че едва не напълни гащите преждевременно. Докато вървеше към колата на конгресмена, тя попита Бепи:

— Ей, приятел, ами ако напикая тоя мърльо? Колко ще получа?

— За това сто долара — отвърна ѝ той. — Знаеш ли какво, Захарче... Ще дам даже двеста за подмокрянето. Съгласна ли си?

Поглеждайки вече сериозно на работата, проститутката опита да демонстрира делови размах.

— Чудесно. Чудесно — отговори тя. — За начало ще опикая цялото копеле. Ще действам без ограничения. Даже може да го обезчестя. За шестстотин долара си струва.

Тя скочи върху задната седалка и каза на конгресмена:

— Значи ти си сладурчето?

Бепи заповяда на Макдоналд да се премести на задната седалка.

— Прехвърли се през облегалката — нареди му той.

Бен първо го претърси и намери пистолета му — автоматичен, двадесет и пети калибър.

— Седни до госпожицата — заповяда Бепи. След това се обърна към Бен на италиански: — Дръж пистолета и портфейла му подръка. След малко ще ми трябват.

Бен беше удивен от класата и умението, с които Бепи вършеше всичката работа. Не каза нищо.

Наредиха на конгресмена, с опрени в главата му пистолети, да си свали панталоните по най-бързия начин. Той обаче се заинати.

— Я стига! Няма да чукам тая чернилка — изкрещя той.

— Защо не? Хубавица е — викна му в отговор Бепи. — Добре, Макдоналд, давам ти десет секунди да ѝ обличеш катеричката. И най-добре я обличи хубаво или ще те убием. Толкова бързо ще те убием, че няма да я видиш как изглежда. Мозъкът ти ще се разлети из цялата кола.

Проститутката бързо застана в нужната поза и каза:

— Не е зле да имаш апетит, господине. Тук има доста за ядене.

— Май ще е по-добре да пукна, отколкото да докосна тая черна кучка — отвърна упорито Макдоналд. — Мисля, че предпочитам да умра.

Бепи издърпа ударника на пистолета и отново го насочи към главата на Макдоналд.

— Както кажеш, Мак.

Макдоналд бързо смъкна панталоните и бельото си и легна по гръб на седалката, излагайки на показ безжизнения си атрибут.

— Не страдай от предразсъдъци и започвай да действаш, мухльо. Обличи я — заповяда му Бепи.

Проститутката бе започнала да смуче члена му, опитвайки се да го предразположи. Бепи я спря грубо.

— Стига вече с тия глупости. Сложи си задника на мутрата му. Хубаво разтъркай миризливата си пунгия по физиономията му. И не се мотай. Направи така, че да мирише на путка. Искам това влечуго да смърди.

Грубите думи на Бепи прокълтяха в ушите на проститутката и тя опря глава върху седалката, повдигна високо таза си, насочвайки го към главата на своя клиент. Бен облещи очи, когато уличницата обкрачи нещастния конгресмен и започна да търка задника си нагоре-надолу, размазвайки влагалищен секрет по лицето му.

— Така добре ли е? — попита тя.

Бепи кимна одобрително и си помисли: „Задникът ѝ смърди на кенеф.“ Беше много доволен от избора, но бе принуден да извърне глава, за да подиша малко чист въздух. Бен си беше запушил носа.

— Проклетата чернилка! — изкрещя Макдоналд. — Вониш! Убийте ме! Предпочитам да умра!

— Ей, приятел, пригответи двестата долара премия — подвижна проститутката. — Започвам.

Тя пусна силна струя урина върху лицето и дрехите на Макдоналд. По-невероятна сцена не бяха виждали. Очите на Бен се опулиха толкова широко, че заприлича на взираща се в тъмното миеща мечка.

Конгресменът започна да се дави и гърчи върху седалката, мъчейки се да си поеме дъх. Проститутката се държеше здраво за седалката и вратата. Беше навела главата си близо до пода, така че задникът ѝ да стои нависоко, насочен към лицето на Макдоналд. С дулото на пистолета, Бепи го накара да легне, за да се накисне хубаво.

— Стой долу, Мак, глупако. Не ме принуждавай да те гръмна — нареди му Бепи почти шепнешком. — Не се изправяй.

Обаче Макдоналд отчаяно се бореше да избяга от струята урина. Бепи извади сгъваемия си нож и го подаде на проститутката.

— Това пък за какво е? — попита тя, взимайки го в шепата си. — Защо ми го даваш на мен?

Главата ѝ продължаваше да стои опряна на пода, а задникът ѝ стърчеше нагоре и от него още се отцеждаха капки.

— Помогни ми да го отворя, сладурче — нареди ѝ Бепи, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Искам да му нарежа кожената тапицерия. Това копеле и скъпата му кола са ми противни.

Тя отвори ножа, Бепи го хвана с ръкавицата и мигновено го заби в гърдите на конгресмена, като се целеше в сърцето. Явно бе успял да улучи жизненоважния орган, защото конгресменът умря моментално, изплезвайки език. Бепи остави ножа забит и бързо взе от Бен

пистолета на Макдоналд. Проститутката изпадна в паника, когато чу звука от забиването на ножа в гърдите на конгресмена и хъркането при смяната на живота със смъртта. Направи опит да стане и да отвори отсрещната врата, но преди да успее да се измъкне, в гърба ѝ попаднаха два куршума от половин метър разстояние. Бепи ги изстреля от почти същия ъгъл, от който би го направил легналият Макдоналд. После незабавно пхна пистолета в ръката му, за да полепнат по нея част от барутните остатъци.

Измъкна портфейла на мъртвия и го пхна в джоба на палтото на проститутката, но чак след като прибави още двеста долара в нови банкноти. Взе още три съвсем нови банкноти и ги пхна отстрани в обувката на Макдоналд, където повечето мъже крият парите си, за да не ги откраднат проститутките. После опразни от джобовете на конгресмена дребните му пари и сложи част от тях в джоба на проститутката.

Решаващо за успеха на операцията беше полицията да бъде твърдо убедена, че Макдоналд е застрелял проститутката, след като му е забила ножа. Трябваше да мислят, че е бил в състояние да произведе два изстрела, преди да умре. Щяха да видят, че се е изпикала отгоре му — без значение дали идеята е била негова или не, — после е намушкала нещастника, взела е портфейла и парите му и се е опитала да излезе от колата. Според Бепи всичко изглеждаше безупречно.

— Огледай ги — каза той на Бен. — Провери дали и двамата са мъртви. Не бива после да научим, че някой от тях е останал жив. Убеди се, че и двамата са мъртви, Бен. Това е финалната сцена. Вече почти сме си вкъщи.

Бен провери пулса на двамата и погледна в очите им. Докато надничаше в очите на проститутката, Бен каза:

— Повярвай ми, видиш ли, че езиците им са изплезени по тоя начин, значи вече са на оня свят.

Неочаквано лицето на жената се извърна нагоре и от гърлото ѝ излезе глух стон. Очите ѝ се изцъклиха широко срещу Бен.

— Какво беше това? — попита възбудено Бепи. — Още е жива!

— Не, току-що ни напусна. Това беше последното ѝ издихание. Мъртва е. И двамата са мъртви — отговори Бен.

— Добре, хайде да се измитаме оттук!

Отдалечиха се от колата, оставяйки зад себе си отвратителната миризма. Наредиха на шофьора да тръгва към летището.

— Не карай прекалено бързо — каза Бепи и се облегна назад.

Прибраха ръкавиците в саковете си и мушнаха револверите под седалката.

— Върни ги на шефа си — продължи Бепи. — Чисти са.

Шофьорът кимна. Почти не разговаряха.

На летището се сбoguваха лаконично с шофьора и го оставиха със зяпнала уста. След това Бен и Бепи се разделиха, взеха си билетите и се срещнаха отново в кафенето на летището в Ню Йорк, какъвто беше предварителният им план. Бепи не искаше лицето му да бъде запомнено от някой шофьор на такси, а Бен бе оставил една кола на паркинга. Вече се чувстваха в безопасност. Знаеха, че са успели.

— Не мога да повярвам, че успя да организираш такова покушение само за няколко часа — каза Бен на Бепи, докато го взеше към Бруклин.

— Точно заради това Морано изпрати нас — отговори му Бепи. — Ние бяхме най-сполучливият тандем за поръчката.

— Да, но аз не направих почти нищо. Изпитвам неудобство.

— Ти свърши чудесна работа, Бен. Не ми се натрапваше, а на мен точно това ми харесва. Имаше ми доверие.

[1] Вид меко италианско сирене (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Ама че си глупав! (итал.). — Б.пр. ↑

11.

— Наистина ли те бива по бомбите? — попита Бепи и остави менюто на масата, вече решил да си поръча телешко с пармезан и гарнитура от fettucini^[1].

— Защо? — попита Бен.

— Имам нужда от една. Познавам един рижав мръсник, който трябва да изчезне. Отдавна му се каня и вече му дойде редът. Миналия месец, когато Морано ми разказваше за теб, той спомена, че си добър бомбаджия.

— Морано не лъже — ухили се Бен. — С какво мога да ти помогна?

— Направи ми една бомба... Подходяща за кола. Нали ще ми направиш една много мощна бомба, а, Бен? Виж дали не можеш да измислиш нещо специално за мен.

— Имам точно каквото ти трябва. Не се притеснявай, ще бъде достатъчно мощна — и колата, и всичко в нея, заминава на небето.

След като келнерът взе поръчката им, те продължиха разговора. Бепи попита Бен:

— Между другото с какъв бизнес се занимаваш? Никога не си ми казвал.

— Мислех, че знаеш. Притежавам погребално бюро в Стейтън Айлънд.

— Майтап ли си правиш? Я стига, не ме баламосвай. Погребален агент ли си?

— Наистина съм такъв — отговори сериозно Бен. — Собственик съм на погребална къща. Не те баламосвам. Наследих я от баща ми, който умря преди доста години. — За момент очите на Бен се навлажниха. — Той много си обичаше работата.

— Дон Морано ми спомена, но мислех, че се шегува. И как стана така, че започна да изпълняваш поръчки за фамилията?

— Ами преди около дванайсет години, когато бях на двайсет и една, услугите на баща ми почти не се търсеха. Често богохулстваше на италиански: „Вече никой не умира! Лекуват ги с пеницилин. По-

добре да закрием фирмата!“ — и подобни глупости. Псуваше всичко наред. Всеки ден слушах оплакванията му. Веднъж прочетох във вестниците, че сред мафиозите в Стейтън Айлънд възникнали вражди. Обаче не пречуквах никого. Всичките бяха второкласни гангстери: много приказват, а нищо не правят. Приличаха на банда дебели старци, фермери от Италия. Та една нощ отидох и ликвидирах един от тях пред клуба му. Гръмнах го и понеже Стейтън Айлънд е съвсем малък, възложиха погребението на баща ми. Той притежаваше единствената италианска погребална агенция.

Бен продължи, след като келнерът сервира храната им:

— После едната фамилия обвини другата за убийството и очистиха един от техните хора. И така започнаха да си разменят удари. В крайна сметка годината беше успешна за баща ми. — Бен се засмя. — Тия типове събраха смелост да поведат война. Така бива, казваше баща ми. Впоследствие, винаги щом работата намалееше, аз издебвах някого и го пречуквах. От време на време поставях началото на нова война, просто за да осигурявам поръчки за фирмата. Трябваше да си хапя езика, за да не се разсмея, докато баща ми произнасяше прощалните слова над ковчега. Само ако знаеше, че аз му създавам всичката работа! След време баща ми почина, лека му пръст, и аз наследих фирмата. Веднъж, преди години, проявих небрежност, някой ме видял как ликвидирам един тип и съобщил на дон Морано, а пък той набързо ми възложи няколко мокри поръчки. Не можеше да повярва, когато му разказах тази история. Направо се бях подиграл с него. Дори Морано се смя на това, което правех. Оттогава често ме използва. Освен за себе си работя и за него. Падат добри пари, а пък аз така или иначе съм свикнал с работата. Обаче погребалните къщи в Стейтън Айлънд вече станаха три и ония негодници ми отнеха последните две поръчки. Затова преустанових покушенията, с които си осигурявах клиента.

Тук вече Бепи се смееше толкова силно, че едва не се задави.

— Не мога да повярвам. Падали добри пари, а пък ти така или иначе си свикнал с работата. Сигурно се майтапиш. Ама че история! Би трябвало да напишеш комичен роман. Не мога да ям повече. Заболя ме коремът от смях. По всичко личи, че ти наистина си откачен. — Опитвайки да се успокои, той повтори: — Погребален агент, който сам си осигурява клиентите. Невероятно!

Деветте месеца най-после изтекоха и в единадесет часа преди обед Дана влезе в болницата. Когато Бепи отиде там, тя вече беше родила. Щеше да се пръсне от радост, виждайки две бебета в ръцете на прекрасната си съпруга. Бог ги бе дарил с момиченце и момченце.

— Вижте, господин Менесиеро — каза му сестрата, — синът ви има юмруци като Джек Демпси. А пък дъщеря ви трябва да я снимат в киното.

Бепи се чувстваше изключително горд, че е баща на такива чудесни близнаци, и започна да ги пази от всичко. Въведе правилото всеки, който ги взима в ръце, да носи хирургическа маска. Смешно беше да гледаш апартамента им пълен с облечени като хирурзи хора. Дори бабите и дядовците бяха задължени да носят маски, когато се приближаваха до бебетата. Майката на Дана мърмореше, но въпреки това правеше каквото каже Бепи.

След няколко седмици в този дух всички започнаха да роптаят срещу Бепи и той с неохота се съгласи, че хирургическите маски вече не са необходими. Обаче продължаваше да държи всичко под око. През час се обаждаше вкъщи по телефона, нощем люлееше кошчетата на бебетата и само да повърнат, веднага викаше лекар.

— Не съм предполагала, че ще бъде такъв грижовен баща — коментираше майка му. — Той ни заблуди, а, Паскуале? Винаги е бил буйно момче. Но сега е добър съпруг и баща.

Един ден, когато близнаците вече бяха на около месец, на вратата се позвъни и Дана стана от леглото да види кой е. Отпред стояха бащата и двамата чичовци на Бепи. Лицата им бяха зачервени от острия вятър навън, но върху тях, като залепени, грееха широки усмивки.

— О, татко, ей това е изненада. Какво ви води насам? Заповядайте — покани ги Дана и отвори широко вратата, отстъпвайки встрани.

Докато влизаха, на Дана ѝ направи впечатление облеклото им. Бяха с противно сиви шаячни палта и ушанки. Тя съзнателно ги подбутна да влезнат по-бързо, за да не ги види някой от съседите. Усмивнати до уши, мъжете изобщо не се досетиха за мислите ѝ.

— Хайде, татко, съблечете си палтата. Много се радвам, че сте дошли — каза Дана. — Бефино спи. Разполагайте се, докато го събудя.

Когато след малко се върна, тримата братя продължаваха да стоят по палта и с ушанки в ръцете.

— Бепи ще дойде ей сега. Съблечете си палтата. Никой няма да ги открадне — добави тя с усмивка и се запъти към кухнята. — Ще ви приготвя нещо за сгряване.

Бепи влезе в стаята, също усмихнат заради изненадващата визита.

— Хайде бе, хора, още ли стоите прави? — каза той и ги прегърна. — Седнете да прием по чаша вино. Разполагайте се удобно. — В този момент ги огледа от горе до долу. — Откъде намерихте тия елегантни палта? Можете да ги свалите. Няма кой да ги открадне тук.

Мъжете се спогледаха, усмихнаха се на приликата в репликите им и бавно започнаха да си свалят палтата. Бепи наля вино, а Дана се провикна от кухнята:

— Ще ви донеса сирене и бисквити за мезе на виното. После ще направя и кана кафе.

— Ще хапнем по-късно — прошепна Паскуале на Бепи. — Трябва да поговорим за една работа. Когато свършим, ще ядем.

Бепи погледна баща си, този път без усмивка. Огледа безпристрастно и чичовците си. Изведнъж всички му се сториха сериозни.

— Да говорим за работа ли? Каква работа имаме, татко?

Паскуале се наведе по-близо.

— Дошли сме да видим малкия Паскуале, моя внук — прошепна той. — Сина ти.

Дана дочу това и кухнята изведнъж се превърна в царство на тишината. Тя остави каната за кафе на масата и тихо се приближи на пръсти до вратата. Бепи усети, че Дана подслушва, и погледна натам. После се обърна пак към баща си:

— Каква работа имаш да вършиш с бебето? Дошъл си да видиш малкия Патси по работа, а, татко? Как така? — После се усмихна. — Струва ми се, че трябва да е някаква мъничка работа.

Паскуале погледна в учудените очи на Бепи.

— Чуй, figlio mio — каза той със сериозен тон. — Ние сме хора сицилианци. Трябва да тачим и спазваме традициите си. А когато

бъдем ошастливени с мъжко отроче като твой син и мой внук, ние сме длъжни да го посрещнем в семейството достойно. Дошъл е моментът да бъде проверен като истински сицилианец.

— Проверен ли? — грубо повиши тон Бепи. — В какъв смисъл? За каква проверка говориш, татко? Детето расте здраво като биче. Няма грешка. Вече е десет кила. Има пиш... Даже вече е обрязан като мен. Каква проверка ще правиш на едно бебе? Да не би нещо да ви е прихванало днес, а?

— То си е наша работа — отговори Паскуале с тих, но нетърпящ възражения глас. — Този изпит е народна традиция и днес ние трябва да проверим характера на твой син. Така правят всички дядовци по нашите села от стотици години. Днес на мен се пада честта да направя това простичко нещо на твоето момче — каза той и зачака отговора на Бепи. — Имай ми доверие, Бефино, глупчо такъв! — повиши объркано глас Паскуале, а чичовците посрещнаха с поклащане на глави нежеланието на Бефино да се съгласи с настояването на баща си.

Понеже не искаше баща му да се чувства в неловко положение, Бепи се опита да обясни:

— Хайде стига. Имам ти доверие, татко. Само ми е интересно как досега не съм чул нищо за такъв изпит. Защо никога не си ми споменавал за него? Изтърсваш ми го съвсем изневиделица. Поне можеше да ме предупредиш, щях да подготвя бебето.

— Никаква подготовка — каза Паскуале с усмивка. — Тази работа се прави само веднъж и изненадващо, особено за бебето. Ти вече почти се провали в твойта част от изпита, сине. Това е нещо, за което никога не говорим, докато не дойде време за действие. Тази чест се пада на дядото, а не на бащата. Той решава кога. Той ще бере плодовете на радостта, ако детето е със силен дух, и ще плаче от мъка, ако то е мекушаво.

— А, така ли? А защо дядо Густаво никога не ми е споменавал за такава нещо? — попита нервно Бепи.

— Нашите хора не могат да говорят за това. Дядо ти винаги си е мълчал по този въпрос. И ние няма да го коментираме от днес нататък. Помни, от утре вече никога няма да го споменаваме — отговори Паскуале. — Моят баща също те подложи на такъв изпит, когато беше бебе, но никога не сме говорили за това. Ah capeesh?

— Si, io careesh. — Бефино започваше да осъзнава, че работата е сериозна.

— Един ден — продължи баща му — ти ще изживееш този горд момент с твоя внук и в мъжеството му ще видиш нещо, което другите никога няма да съзрат. Много е важно да се изпита силата на малките.

Братята му кимнаха в знак на съгласие.

— Звучи ми налудничаво — каза тихо Бепи. — Боли ли?

— Не боли. Може да разплаче бебето, ама не боли.

— Патси никога не плаче. Рене също. Ще видиш, татко. Ще се смеят. Добре, прави каквото си намислил.

— Ще видим дали не плачат — отговори му Паскуале.

Бепи ги заведе в стаята, където спяха близнаците.

Четиримата оглеждаха надвесени бебетата, когато вратата рязко се отвори.

— Какво правите бе, хора? — попита не особено учтиво Дана и размаха пръст на своя свекър. — Знам, че той е твой внук и негов син — язвително наподобя репликите им тя, — но аз съм против този изпит. Чух ви, като говорехте. Не искам да го проверявате, Бепи. Защо трябва да го правим? Той е само едно бебе, оставете го да спи. Защо му разваляте съня?

— Трябва да изпитаме малкия Паскуале — прошепна ѝ Бепи. — Изчакай отгатык. Ще ни отнеме само минутка.

— Не — отвърна тя, — не искам да...

Още преди да довърши, Бепи я сграбчи за ръката и я поведе елегантно, но строго към кухнята.

— Виж, Дана, това е сицилиански обичай. Бебето трябва да мине през този изпит. Баща ми и чичовците ми държат на него. Такава е традицията при нас. Въпрос на уважение е. Ah careesh?

В спалнята двамата чичовци си говореха за Дана.

— Тая, Бефиновата жена, има характер — каза Бруно. — Курназ е и не си поплюва. Брани децата си даже от баща им и дядо им.

— Да — съгласи се Паскуале и вдигна поглед към тавана. — Чудесно момиче. Много ни харесва заради нейната грижовност.

Бепи и Дана продължаваха да спорят в кухнята.

— Защо не направиш един изпит на потайните си чичовци? — повиши тон Дана. — Провери ги тях! Може да са мръднали. Видя ли

ги как са облечени? Все едно че тримата глупаци са дошли в Бруклин. Виждал ли си някога такива оръфани палта?

Бепи се изсмя и отново я сграбчи.

— Спри се. Стига толкова — кресна ѝ той. — Прекалено много говориш, а одеде размахваше пръст на баща ми. Или млъквай, или ще го счупя тоя пръст.

— Но Патси е само наполовина сицилианец — отговори и тя на висок глас. — Другата му половина е неаполитанска, забрави ли?

— Как мога да забравя? — отвърна ѝ сърдито Бепи, започвайки да губи търпение. — А сега стой в кухнята и не мърдай, докато не свършим! — нареди той и тръгна да излиза. Тя хукна след него. — Не ме предизвиквай, Дана — каза ѝ строго Бефино.

— И ти недей да ме предизвикваш, глупак такъв — кресна му тя.

Той се обърна, опитвайки се да задържи изражението си сериозно, но избухна в смях заради начина, по който Дана отстояваше позицията си.

— Хайде стига, не се страхувай. Бебето няма да го боли. Престани да се тревожиш.

— Правете му сметката, ако го заболи — провикна се тя.

Бефино се върна в стаята на децата и се извини за поведението на Дана.

— Брей, тия майки! Все ги е страх за децата им.

Мъжете се усмихнаха на Бепи и Паскуале започна ритуала си. С много обич и притеснение той се вторачи напрегнато в спящото бебе.

— Това дете е продължението на моя живот — каза той и огледа мъжете.

В стаята настана пълна тишина, когато той отново се обърна към бебето.

— Дали ще има силен дух? Ще отвърща ли бързо, когато го нападнат? Ще бъде ли гордост за нашия род?

Той започна да пипа телцето на бебето с различни дразнещи движения. Докосваше го все по-силно и по-силно, сякаш го напада. Бебето отвори широко очи и започна да се гърчи и пъшка. Протегна малките си ръчички напред като за бой, вдигаше ги нагоре и ги размахваше над лицето си. Паскуале продължи с досадната си тактика, като добави и страховито грачене срещу детето. Малкият размаха ръчички и запъшка още по-енергично, но не заплака като повечето

бебета, когато ги разбудят. Паскуале не се отказваше, но детето не заплака.

Бепи поглеждаше ту малкия, ту баща си и чичовците си, сякаш наблюдаваше игра на тенис. Паскуале ставаше все по-груб, но бебето дори не изхленчи.

Чичовците започнаха да се усмихват, потвърждавайки успешното завършване на изпита. Паскуале се смееше през радостни сълзи.

— Донеси ми зехтин — разпореди се той. — Трябва да наградим юначето със съкровището на нашия народ.

Лицето на Бепи грейна и той хукна към кухнята.

— Къде е зехтинът? — попита той Дана.

— Какво има? Нещо лошо ли стана? — развика се тя.

— Всичко е наред, Дана. Само ми дай зехтина, ако обичаш.

Той се върна в спалнята с бутилката в ръка. Изцяло погълнат от заниманието си, Паскуале отново заговори:

— Трябва да намажем устните му с жизнения сок на старата ни родина. — Той потърка неколkokратно устните на бебето. — Имаме си чудесно момче, Бефино.

— Нали ти казах, татко. Детето е голяма работа. Никога не плаче, истински боец е. И е силен. — В този момент на Бепи му хрумна нещо неочаквано. — Ей, я да изпитаме и Рене. Жилава е, нищо че е момиче. Казвам ти, тя е...

Вратата рязко се отвори.

— Да не си посмял, Паскуале — каза Дана и грабна бутилката със зехтина. — Недей да будиш внучката си. — Посочвайки с пръст към Бепи и дъщеря му, тя се усмихна на всички. — Никакъв изпит не й трябва. Много си е добра.

Мъжете избухнаха в смях.

Бизнесът вървеше в нормалното си русло. Един ден Бепи си уговори среща да огледа помещение за евентуално ново заведение на Канал стрийт, в периферията на китайския квартал. Мястото беше отлично, буквално врата до врата с голяма банка и нюйоркската телефонна компания. Универсалният магазин „Диамантена борса“, където всеки ден пазаруваха хиляди хора, беше точно насреща. Имаше и една гигантска китайска пералня, в която двадесет и четири часа в

денонощието работеха на смени около две хиляди души. Намираше се в една пресечка, почти на ъгъла с Канал стрийт. След две посещения в овакантия магазин Бепи се договори със собственика — богат китаец — и реши следващия месец да отвори нов снекбар.

Собственикът на помещението се казваше Сид Чой — дребничък и наперен китаец от Хонконг. Беше от тази категория хора, които се кипрят в костюми за по триста долара, носят пръстени с диаманти на четирите си пръста и карат скъпи коли. Край него винаги седеше някоя красива китайка с разголен до бедрото крак. Около този човек всичко беше от най-високо качество, а Бепи дълбоко уважаваше това.

Бефино Менесиеро и Сид Чой се споразумяха за наем от осемстотин долара месечно. Бепи поиска да направят договор и предложи чек от фирмата си за едномесечна предплата на наема, за да скрепи сделката.

— Моето ръкостискане е равнозначно на договор — каза Чой с вдигната глава като човек, който държи на думата си. — Не се притеснявай. Помещението е твое, приятелю. Изпрати ми чека в края на месеца и тогава ще ти дам ключ.

— Дадено, сър — отвърна му Бепи. — Както кажеш. Да си стиснем ръцете. Разбрахме се.

Дланите им се срещнаха в здраво ръкостискане. Бепи каза, че ще започне преустройството след няколко седмици. Допадна му стила на дребничкия богаташ: казана дума — хвърлен камък. Винаги бе изповядвал точно този стил — дадената дума тежи повече от самия договор.

След три седмици Бепи се запъти към офиса на господин Чой, за да му даде чек за наема и гаранционна предплата. На следващия ден щяха да дойдат дърводелците и му трябваше ключ.

Минавайки покрай бъдещия снекбар номер шест, той надникна в него и му се стори, че във вътрешността вече работят дърводелци. Не можеше да бъде! Погледна по-внимателно и видя Червения и Джони Мак да стоят до бригадира на групата и да разглеждат чертежи. Студена пот обля Бепи. Не вярваше на очите си. „Какво правят, по дяволите, Червения и Мак в моето заведение?“ Отстъпи назад, за да провери дали не е сгрешил адреса. Помисли си, че може да е застанал пред друга сграда. Но не беше. Това бе неговото помещение. Как е

могло да стане това? Беше се договорил с господин Чой! „Стиснахме си ръцете с тоя проклет китаец!“

Отиде до една телефонна кабина и се обади на Чой.

— Господин Чой замина за Лос Анджелис — отговори му секретарката.

Почувства отчаяние.

— Моля ви, госпожице, може ли да ми дадете телефонния му номер в Лос Анджелис? Става въпрос за нещо много, много важно.

Това помещение му беше крайно необходимо. Беше просто великолепно. Секретарката дълго се колеба.

— Отседнал е в хотел „Холивуд Хилс“, апартамент 1210 — каза най-после тя. — Обаче го потърсете след няколко часа. Там още е само осем часът.

Бепи беше силно разярен и веднага се обади в Калифорния. Толкова беше нервен, че не успяваше да вкара монетите в прореза и ги изпускаше на пода, а с другата ръка удряше несъзнателно слушалката. Телефонистката настояваше за още монети. Накрая я придума да таксува разговора на фирмения му номер.

Телефонът в апартамента извънтя шест пъти и едва тогава един тих, екзотичен женски глас каза:

— Алооу?

Звучеше като изтощена от еротични упражнения млада жена, която е прекарала цялата нощ в топла вана, смучейки чучура под душа.

— Мога ли да разговарям с господин Сид Чой?

— Господин Чой заспал. Той спи — отговори жената. — Още е рано.

— Извинете, че ви безпокоя, но не се сетих за часовата разлика. Обаждам се от Ню Йорк.

Тя неохотно предаде слушалката на Чой.

— Ало. Кой се обажда? — изрече с полубуден глас китаецът.

— Аз съм Бефино Менесиеро от Ню Йорк!

— Кой ти даде номера ми? — попита с негодувание Чой. — И защо ми се обаждаш толкова рано?

— Господин Чой, заведението на Канал стрийт беше мое. Даже си стиснахме ръцете, спомняте ли си? Разчитах на това помещение.

— Ох, заведението. Да, да. Дадох го на Джони Мак — отвърна Чой. — Много съжалявам. Много съжалявам. Вече е късно.

— Но вие ми стиснахте ръката! Дадохте ми думата си!

— Доста ръце съм стискал. И какво от това? — отговори му без колебание Чой. — Нищо не съм чувал за теб, Бефино. Джони Мак е солиден човек. Този квартал е негов. Дадох помещението на Джони. Ако имаш претенции, разбери се с него. Много съжалявам. Довиждане, приятелю. — Той затвори телефона.

Бепи погледна замлъкналата слушалка с гняв и нежелание да повярва. Започна да проклина.

— Дребният му жълт плъх! — мърмореше той, докато се опитваше да излезне от телефонната кабина. — Джони Мак бил солиден човек? Кварталът бил негов? Гледай го китайското му копеле. Ще ги напъхам — и него, и Джони Мак — в един ковчег. Аз ще ги оправя. Ще ги погребя заедно. — Бепи ходеше като зашеметен. — Аз ще го науча как се стискат ръце! Добре ще го наредя тоя скапаняк с дръпнатите очи...

Изведнъж вдигна погледи видя, че Червения и Джони Мак се смеят и го наблюдават от витрината на заведението. Огледа ги бавно от горе до долу. Объркан за момент, той кривна бързо надясно и се оказа пред входа на китайската пералня в пресечната уличка. Влезе в сградата, за да се махне от улицата и да се успокои.

Подпря се на стената в преддверието, за да обмисли следващия си ход. Без да се усети, започна да си мърмори на глас:

— Стискал ръце — повтори той. — Ще види как се стискат ръце. Ония с дръпнатите очи, японците, и те си стиснаха ръцете с Рузвелт, а после бомбардираха Пърл Харбър. Сега китайците ми погаждат същия номер.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — изплаши го писклив, недодялан глас, прекъсвайки мислите му.

Едър и дебел азиатец по тенис-фланелка го оглеждаше.

— Аз съм приятел на господин Сид Чой — каза Бепи, опитвайки се да измисли повод за присъствието си там. — Той ме изпрати да огледам сградата.

— А — усмихна се човекът, — да, той е собственикът на постройката.

Изведнъж усмивката на китаеца изчезна. Огромният мъж, който приличаше на борец тежка категория, стовари юмруци върху една маса и кресна:

— Аз презира Чой! Той дръпнат боклук! Дребна хлебарка. Къде е?

Като чу това избухване, Бепи си помисли: „Дявол да го вземе! На какво попаднах пък сега? Тоя дръпнат боклук нарича дръпнат боклук другия дръпнат боклук. Ама че шантав ден ми се случи! Не мога да повярвам, че толкова не ми върви.“

Мълчанието спомогна и двамата да се успокоят.

— Господин Шишко — попита го Бепи, — имате ли нещо против да ме разходите из тази пералня? Никога през живота си не съм виждал истинска пералня. Какво ще кажете? Имам малко излишно време.

— Искате да разгледате пералнята ми?

— Да, наистина искам.

— Защо ме нарекохте Господин Шишко? — попита ухилено огромният мъж.

— Господин Шишко на италиански означава добър човек с издути джобове. Покажете ми как перете издутите си джобове в това предприятие — отговори Бепи в опит да се пошегува. — Главата ми се подпали днес. Истината е, че имам нужда от помощ, Господин Шишко. Навън има двама типове, с които бих предпочел да не се срещам в момента.

На китаеца като че ли му хареса, че Бепи го нарича Господин Шишко. Бепи предположи, че на китайски това може да означава нещо важно. Надникна през прозореца и видя, че Джони Мак и Червения стоят на ъгъла и разговарят, ръфайки ябълки от един търговец с талига. Знаеха, че Бепи не е очаквал да изгуби помещението. Докато ги наблюдаваше, той имаше чувството, че езикът му се е превърнал в топка памук. В този момент разбра, че не му остава друг избор, освен да отговори с всичка сила на тази обида.

„Виж ги тия жалки плъхове! Смят се за моя сметка. В продължение на години търпях Червения да ме подритва по кокалчетата, да ме ограбва, дори да ме унижава, но сега той и приятелите му ми се подиграват. Дядо ми беше прав. Трябваше да го послушам. Направих груба грешка, като се доверих на миланеца. Приех го с отворено сърце. Сега трябва да го пратя в гроба. Червения не изпитва страхопочитание към мен. Мисли си, че ще клекна пред Джони Мак заради репутацията му, но греши. Той избра едно лошо

решение. Затова ще ги убия и двамата — по най-бързия начин. Мразя ги. Прекараха ме и сега им е смешно!“

Беше потънал в дълбок унес, когато пискливият глас отново го накара да подскочи.

— Добре. Господин Шишко, аз, покаже на вас пералнята.

Сградата на пералнята наистина беше нещо много голямо и навсякъде из нея работеха китайци, пренасяха панери с пране от помещение в помещение, много бързо и тихо.

След около половин час стигнаха в сутерена, където се съхраняваха всички химикали. От голяма правоъгълна вана в средата на пода се издигаха пари.

— Моля, не пушете — каза Господин Шишко. — Нали няма да пали кибрит?

— Какво е това? — попита Бепи.

— Киселина. Бяла киселина. Китайците я наричат *синей*. Веднъж месечно потапяме във вана части на машини от неръждаема стомана и те става много, много чисти, а после вади тапата и всичко изтича и чисти градски канал — прошепна Господин Шишко. — Обаче не казвайте на никой. На нас не позволено да държим такава отворена вана, но си плащаме на градския инспектор. Той обича пари и нищо не видял.

— Не се безпокой. И аз нищо не съм видял. В момента в стомаха ми има повече *синей*, отколкото тук. Ние, италианците, му казваме *acido*^[2].

Бепи си мислеше за ваната и оглеждаше сутерена. На лицето му бавно пропълзля усмивка.

— Ей, Господин Шишко, какво ще стане, ако някой падне вътре?

— Да падне в *синей*? Ха, ха! — изсмя се господин Шишко. После изражението му се промени и стана сериозен. Отговори на отличен английски: — Ще се стопи напълно. На дъното ще останат само катарамата на колана му и пръстените. Само металът остава. Киселината не действа на метал, но всичко останало става на течност — кожата, космите. — Господин Шишко вдигна ръка и щракна с пръсти. — Течност.

Един котарак бавно заобиколи ъгъла на резервоара.

— А, котарак... той лови мишки. — Господин Шишко вдигна сиво-белия котарак и го пусна във ваната. — Виждаш ли? Вече няма

коте — каза той със смях.

Котаракът направи опит да плува, но след две секунди почти се беше стопил. Само главата му още стоеше на повърхността. Дори не успя да извреци, а след още няколко секунди изчезна и главата.

Върху лицето на Бефино се изписа съчувствие към малкия котарак.

— Защо трябваше да го убиваш? — попита той. После бързо възвърна самообладанието си. — Тая вана наистина ми хареса. Имате нещо много интересно.

— А, вана. Бива си я, а?

Бепи и Господин Шишко се изкикотиха едновременно като двама добри приятели. „Ама какъв късмет, че попаднах на този необикновен китаец“ — помисли си Бепи.

— Кой е шефът на тая фирма? — попита той.

— Аз съм. Ти кой мислеше, че е? — отговори му Господин Шишко и вдигна ръка към тила си, попипвайки стеснително конската си опашка.

Очите на Бепи блеснаха развеселено, като видя как този дебел мъж прави женствени движения.

— Искях да кажа, кой е собственикът на това голямо предприятие? — попита той.

— О, собственик, собственик. Моят зет е много, много богат човек. Живее в Сан Франциско и притежава друга голяма фирма там.

Господин Шишко обясни, че в Ню Йорк той е главният и ръководи бизнеса от девет години. Повтори, че той и зет му мразят господин Чой. Оказа се, че навремето Сид Чой ги е елиминирал от покупката на сградата, когато преговаряли да я купят от последния ѝ собственик. После им удвоил наема.

— Сид Чой лош човек. Ние го мрази — измънка Господин Шишко.

Бепи кимна съчувствено и попита:

— Защо понякога говориш добър английски, а понякога бръщолевиш с акцент?

— Такъв ми е номерът — отговори му той с усмивка. — Говоря и по двата начина. Според мен е хитро, ти как смяташ?

Бепи не отговори веднага на въпроса му. Вместо това се усмихна и попита:

— Ей, Господин Шишко, какво ще кажеш да ми отпуснеш терен за производство и продажба на сандвичи на партера на пералнята? Ще ти плащам наем. Правим много добра храна. — И двамата престанаха да се усмихват, а Бепи продължи въодушевено: — Това ми е занаятът. Собственик съм на заведенията за сандвичи.

— Какви заведения за сандвичи?

— Италиански. Хубави, топли италиански сандвичи.

— Вие предлагате хубава храна? — попита Господин Шишко с блясък в очите. — Ще мога ли да се храня безплатно? Всеки ден? — Бепи кимна. — В такъв случай ще се разберем. И ще мога да ям безплатно!

— Разбира се. Ти си VIP. Яж колкото искаш, няма да плащаш. Колко ще е наемът за търговската площ?

— Сто долара месечно. Съвсем евтино. Става ли?

Бепи кимна бързо и си стиснаха ръцете.

— Става, сделката е готова. Покажи ми нашето място. Утре започваме.

„Ама че удар. Сто долара месечно. Гледай каква изгодна сделка направих! — мислеше си Бепи. После обаче се сети: — Ох, по дяволите. Пак ръкостискане с китаец.“

Когато се върна в офиса на фирмата, той нареди на Маймуната:

— Повикай момчетата. Тази нощ ще работим до късно. И подгответе за транспорт машини за кафе, оборудване за сандвичи и маса за готвене на пара. Устройваме ново заведение, спешно... В една пералня.

— Каква пералня? Мислех, че ще бъде ресторант.

— Беше ресторант! Червения и неговият приятел главорез вече са го прилапали. Ние разполагаме само с входно антре в една пералня до тях.

Работиха цяла нощ, за да оборудват приятно изглеждаща сергия за закуски в стил кафене на първия етаж в пералнята. Дори използваша един чадър, за да се създаде тротоарна атмосфера.

През следващите няколко дни всички китайци в сградата минаваха през обедната почивка покрай щанда, оглеждаха и продължаваха по пътя си. Маймуната докладва, че Червения и Мак са се отбили да надзърнат и си тръгнали, смеейки се на неуспешното начинание на Бепи.

Изминаха две седмици, а бизнесът продължаваше да върви ужасно. Китайците не се отбиваха дори за секунда, с изключение на Господин Шишко, който стана още по-дебел. Бепи не разбираше нищо.

— Тия китайци не пият кафе. Даже дъвка не си купуват. Нищо, niente — оплака се Бепи пред Малкия Паули и Але Хоп. — Тия двама негодници — Червения и Джони Мак — отвориха новото си заведение, и то работи чудесно. Не мога да разбера какво не е в ред, дявол да го вземе. Отворени сме двадесет и четири часа в денонощието и никакъв оборот. Толкова много храна хвърляме на боклука, че можеш да се побъркаш.

Докато се тюхкаше, една мисъл мина през съзнанието му: „Питам се дали тези хора могат да четат на английски? Дявол да го вземе! Не е чудно, че не купуват нищо. Те не могат да прочетат менюто.“ Направо обезумя. Отиде да се види с Господин Шишко.

— Защо не ми каза, че не могат да четат на английски? — попита го той.

Господин Шишко само се усмихна на гнева му.

Бепи отиде в кантората на „Уолстрийт“ и помоли един служител, преселник от Хонконг, да преведе менюто на китайски. После той и Але Хоп отпечатаха петстотин листовки с китайския превод и ги раздадоха собственоръчно на всички работници в пералнята. Те четяха и възкликваха: „А, да, да! Аха, хубаво, хубаво.“

Проблемът се разреши. Търговията потръгна невероятно и обектът в китайския квартал стана рекордър.

— Страшно се притеснявах за това място — призна си Маймуната пред Бепи. — Радвам се, че успя да откриеш проблема. Мислех си, че Червения и Мак са ни направили за смях. Видях Мак да ми показва рога един ден.

— Мак ти е показвал рога?

— Да. Насочи пръстите си право към мен ето така — каза Маймуната и направи обидния жест с показалеца и малкия си пръст.

— Сериозно? Тоя мръсник ни е показал рога?

— Да — потвърди още веднъж Маймуната.

— Добре де, не се тревожи за Червения и Мак — каза му Бепи. — Ако Бен не направи нищо с оная бомба, аз съм им приготвил една хубава гореща вана, Маймун. Налага се да те извадя от офиса за известно време. Искам да ръководиш това заведение, докато се

утвърди. Нужен си ми тук, за да хвърляш по едно око на Червения и Мак, защото съвсем скоро здравата ще им изчистят кирта на тия копелдаци. Ще им направим кръщение с вода от канализацията. Ще се видим по-късно, Маймун.

— Разбрано, Беп. Обади ми се довечера да ти дам сумите от днешния оборот.

— Добре. Хайде, Але, да тръгваме.

— Какво иска тоя, дявол да го вземе? — попита Але и посочи Господин Шишко.

— Струва ми се, че те харесва, Але.

— Да, ама на мен ми се струва, че не го харесвам — отвърна Але и отправи свиреп поглед към Господин Шишко. — Постоянно ме зяпа с гадните си очи.

— Зяпни го и ти, Але. Очите ти приличат на неговите.

Але се обърна към Бепи и се ухили.

[1] Вид много тънки спагети (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Киселина (итал.). — Б.пр. ↑

12.

След кръщенето на близнаците Бепи и Дана направиха подобаващо тържество в новата им вила на север, в планинската част на щата Ню Йорк. Откакто беше в Ню Орлиънс, Бепи искаше да има вила и сега, след като започна да печели много пари, бе решил да си купи.

Всички роднини от двете страни на семейството дойдоха да помагат за подготовката на това важно празненство. Готвеха се специалитети, а лелите и братовчедките работеха като часовников механизъм при изпълнението на традициите от старата родина.

Къщата беше старо летовище с около двадесет стаи за спане, така че настаняването не представляваше проблем. Чичовците и другите гости разглеждаха сградата и имението, докато жените сготвят. Трима от тях седнаха под един голям дъб и засвириха с музикалните си инструменти, създавайки романтична италианска атмосфера. Под съпровода на китарите и мандолините започна да се лее вино. Хората щъкаха усмихнати и се радваха един на друг — докато дойде времето на скарата в неделя следобед, когато лелята на Паскуале — Нина, — го повика.

— Патси, я виж, там имало кладенец. Налей ми една чаша с хубава *acqua fresca*^[1]. Тези наденици са много солени.

Паскуале отиде при кладенеца и започна да изпомпва.

— Ей, я вижте каква вода — провикна се той към всички. — Много е студена и бистра. *La bella acqua*^[2].

Той подаде чашата на престарялата си леля.

— Заповядай, *zia, stabuona questa acqua*^[3].

Всички бяха толкова ангажирани с пиенето на вино, че едва сега установиха наличието на кладенец в имението. Наредиха се на опашка и започнаха да изпомпват, пиеха и се смееха.

— Няма по-хубава вода от тази в Катскилските планини. Това известно ли ви е? — каза Джим, единият от чичовците на Бепи. — Вижте само колко е бистра и студена! Обичаме да пием вино, но за да живееш, трябва и вода. Така ли е, Паскуале?

— Прав си — отговори му Паскуале. — Организмът си иска и хубава вода като тази.

На другия ден ги налегна gagazula или, както е по-разпространеното название, диария. Голяма гледка беше да наблюдаваш как всички подтичват.

— Какво стана бе? — питаха се те и се държаха за коремите.

— Не може да е от виното. Сигурно е от скапаната вода — коментираха не един или двама.

— Ей, Паскуале! Да ти се не види тая acqua fresca! — подвижна леля Мери на брат си, докато припкаше към най-близката свободна тоалетна.

Всички страдаха от болезнени спазми.

— Обади се в санитарната служба. Водата ти нещо не е в ред. Що за имение си купил? — попита хавливо сина си Паскуале.

— Само го чуй! — обърна се за подкрепа Бепи към майка си. — Вчера се правеше на велик и предлагаше на всички вода от помпата, а сега обвинява мен. Аз изобщо не знаех, че имаме кладенец. Сигурно не е използван от години. Може да е замърсен.

На другия ден дойде един инспектор от санитарната служба да изследва кладенеца и установи, че водата е заразена. На цялата компания ѝ трябваше да чуе само това. Натовариха се в колите и отпратиха за Бруклин, където водата е чиста и прясна. Няколко от чичовците останаха, за да помогнат за разрешаването на проблема. Или може би да довършат виното. Много им допадна идеята да останат и да изпратят жените си вкъщи. Цяла нощ спориха на италиански. Поиграха малко на карти и после пак продължиха да обсъждат кладенеца. Най-хубавото от всичко беше, че не можеха да пият от водата. Затова цяла седмица караха на вино.

В крайна сметка решиха, че причината е в напуканите тръби на отходната система, от които се просмуква мръсна вода в кладенеца. Единият от чичовците заяви, че трябва да я разкопаят, за да намерят течовете. Съгласявайки се единодушно, те започнаха да копаят. Разчоплиха канализационните тръби около цялата къща и изровиха септичната яма. Дворът заприлича на бомбардирано поле. Поляната изгуби красивия си поддържан вид. След цял ден копаене те отново седнаха да играят на карти. Буретата с вино сякаш нямаха дъно.

След още една седмица съвещания и наблюдение на откритата канализация решиха да възстановят всичко в стария му вид, но в сметката на Бефино в местната водопроводна фирма бе записана изцяло нова отводнителна система, нови тръби, нови резервоари. Хлорираха кладенеца и той беше готов за нова проба. Инспекторът беше сигурен, че всичко ще бъде в ред, но каза, че скоро ще намине. Винаги е най-добре пак да се направи проба, просто за всеки случай. Този път водата показва по-висока степен на замърсяване. Всички вкупом се развикаха на инспектора: „Va von quollo! Глупак такъв! Ти каза, че ще бъде по-добра.“

Продължиха да седят и да си приказват още няколко дни. Също като Колумб, италианците никога не се отказват, затова следващият им план бе да проверят цялата местност. Още на другия ден чичовците направиха разходка през гората и нагоре по планината. Един от тях носеше виното, а друг — ролка тоалетна хартия. Някъде в късния следобед попаднаха на един лошо миришещ поток и вървейки нагоре по него, стигнаха до съседна ферма, в която отглеждаха морски свинчета.

Там имаше стотици морски свинчета в кафези и изпражненията им се изхвърляха в потока, който течеше надолу по хълма към имота на Бефино. Започнаха да крещят на италиански и да ръкомахат, сочейки свинчетата.

— Ето защо се разболяхме всичките и ни хвана дрисък! Тоя простак е окепазил хубавата вила на Бефино.

Като чу врявата, собственикът излезе на бегот от къщата с ловджийска пушка в ръка. Не можеше да разбере какво му говорят и защо са там. Продължаваха да ръкомахат, като от време на време се хващаха за главите и коремите.

Фермерът изтича обратно в къщата и извика на брат си:

— Ей, Елмър, внимавай. Вземи си пушката. Май имаме малко мексиканци на посещение.

Бепи беше в Бруклин и не знаеше какво става в имението му. Много се смя, когато чу как двамата гледачи на морски свинчета излезли и започнали да стрелят, докато видели, че чичо му Джим вдига нагоре бутилка с вино. Тогава седнали да я изпият всички заедно и да обсъдят положението с водата. Когато виното свършило, двамата братя се съгласили да преместят кафезите от другата страна, далече от

потока. Бепи каза на Дана, че това е било проблем, който единствено чичовците му могат да разрешат.

Една неделя Бен се обади на Бепи по телефона.

— Здравсти, Беп, нещо ново? Кога мога да те видя? Имам нещо за теб.

— Защо не наминеш днес? Ще вечеряме заедно. Дана прави лазаня и телешко печено. Обичаш ли лазаня?

— Негърът обича ли диня? Разбира се, че я обичам. В колко часа да дойдем?

— По което време искаш. Само елате.

Бен и съпругата му Пеги пристигнаха с голяма кутия за торта. Носеха за десерт дузина сладкиши от единствената италианска пекарна в Стейтън Айлънд.

Разговорите на масата засегнаха всички теми, освен онази, която бе причина за желанието на Бен да дойде. След десерта жените по навик се заеха с кухненските грижи, а мъжете слязоха до колата на Бен, за да видят какво е донесъл на Бепи. А то беше поръчаната бомба.

— Направих я специално. Мощна е почти като атомна бомба. Когато избухне, ония типове ще хвъркнат много надалече. Най-добре е да си помислиш дали си сигурен, че искаш да я използваш върху тях, защото избухне ли — край. Повече няма да ги видиш.

— Много време ти трябваше да я направиш. Войната можеше да е свършила вече. — Бепи огледа бомбата сериозно. — Добре. Искам да я монтираш на колата им в сряда сутринта. Винаги закусват заедно в сряда. Следил съм ги. Сложи я под капака на мотора. Става ли? Искам тия копелета да хвъркнат до луната.

— И още как! Това, което остане от тях, разбира се — увери го Бен. — Ще се облека в монтьорски дрехи. Ако някой ме забележи, ще си помисли, че им поправам колата. Ще нося и револвер в случай, че Червения и Мак ме хванат, на местопрестъплението. Ако не по единия, тогава по другия начин ще ги отвея и двамата.

— Добре. Време е да се разделя с тия гадни влечуги. Причиниха ми много киселини в стомаха. Да не са си мислели, че ще оставя това да им се размине? Ама че наглост от страна на Червения! Той поне ме

познава. Направи го, Бен. Зареди проклетата бомба в сряда. Ако те спипат, докато работиш, застреляй ги... Унищожи ги!

В сряда сутринта Бен си свърши работата бързо. Зареди бомбата в колата и бързо отпътува обратно за Стейтън Айлънд. На ферибота се затвори в една от тоалетните, за да не забележи никой, че се връща толкова рано от Манхатън.

В 9,45, когато приключиха със закуската си, Червения и Мак се качиха в колата и я запалиха. БУМ! Експлозията се чу чак на седем пресечки оттам. Колелата на автомобила се затъркаляха по улицата, предният капак хвъркна тридесет метра нагоре, двигателят се разпадна, а двете врати литнаха настрана. Червения и Мак слязоха и тръгнаха пеша, с малко олюляваща се походка, но без драскотина. Точно като в циркова клоунада те си изтупаха дрехите и си отидоха.

Когато чу вестта, Бепи не можеше да повярва. Обади се на Бен в погребалната му къща.

— Ти си бил бомбаджия? Дребен негодник! Ония мръсни гадове продължават да се разхождат. Правел си атомни бомби, а? Правиш лайна! Ония типове сигурно вече са се покрили в тайни квартири, така че сега съм в крайно неприятно положение. Трябва да открия къде са и да нахълтам там със стрелба като каубой, иначе ще очистят и мен, и семейството ми. Отвратителна каша забърка този път. Няма как да не се сетят, че съм бил аз. Какво стана бе, дявол да го вземе? — почти пицеше Бепи, но сдържаше гласа си тих.

— Беп, за първи път ми се случва така. Не го разбирам. Натъпках достатъчно материал да смачка танк. Може би фишеците са сочели напред вместо назад. Трябва да бъдат насочени назад, за да взривят пътниците. Иначе експлозията отнася само мотора.

— Напред, назад, какво ме интересува? Знам само, че ми предстои да ме опаковаш в някой от фалшивите ти смокинги и чамов сандък. Ще ме гледаш по гол задник върху мраморна плоча. В каква посока ще ме обърнеш? На север или на юг, дребен капут такъв? Със сигурност знаят, че това е моя работа. Сега трябва да си играя на каубои и индианци. В кърпа ми бяха вързани, преди да провалиш всичко. Аз бях в атакуваща позиция. Сега ще започнат да стрелят по всичко живо. Изтървах влака и това е много зле за мен.

— Съжалявам, Беп. Ела да спиш в дома ми, докато ги спипаме. Доведи семейството си още сега. Ще скроем някакъв план да ги

поканим на маса, а? После ще взривим масата.

— Ще ми взривиш задника! Не ми прави повече услуги със скапаните си бомби! — кресна Бепи в слушалката. — Не знам! Трябва да помисля върху положението. Мак е такъв безсърдечен негодник, че от злоба може да посегне на жена ми и децата. Повярвай ми, Бен, може да се ожесточи и да взриви къщата ми заедно с децата в нея. А този тип действа бързо. Опасен е. На колана си има трийсетина резки. Той е същият, който уби седемдесет и четири годишния вестникар. Седмици наред писаха за това убийство по първите страници.

След дълги часове на размисъл Бепи реши какво трябва да направи. Излезе от канцеларията и отиде при Норма, жената на Червения.

— Чух за бомбата — каза ѝ той. — Отбих се да ти кажа, а така ще разбере и Червения, че това не е моя работа. Не бих постъпил така с него. Според мен трябва да е някой, който има зъб на Джони Мак. Затова, предай му, че не съм аз. Разбра ли ме, Норма? Много държа да знаят, че не съм аз. Подобни неща могат да причинят много бъркотии, и то много бързо. Понякога се започват войни за нищо. Затова им го предай час по-скоро.

— Добре, Бепи. Радвам се, че не си бил ти. Ще му кажа. Другия месец ми предстои да родя и ще ми е нужен съпруг, с когото да отгледам детето си. — Тя целуна Бепи по бузата. — Познаваме се отдавна, още от деца, и ти е известно, че не мога без мъж, затова не ми го убивай. Нужен ми е.

— Никога не бих убил Червения, Норма — увери я Бепи. — Заедно сме израли.

— Виж, Бепи, знам цялата история и смятам, че си прав за Червения и бизнеса. Обаче ти си му задължен. Спомняш ли си, когато ти спаси живота от ония негри в училището? Аз го повиках. Така ли беше, Беп? Обадох му се по твоя молба.

— Да, той ми спаси живота. Права си, Норма. Той дойде и ме измъкна. Не съм забравил. — Целуна я по бузата и потупа нежно корема ѝ. — Само му предай, че не бях аз. Би трябвало да знае, че бомбите не са в моя стил така или иначе, но за всеки случай му кажи. Между нас вече няма вражда. Кажи му да ми се обади. Може пък да се обединим.

— Добре, Бепи. Благодаря ти. Дай Боже.

Два дни по-късно Червения се обади на Бепи по телефона в канцеларията му.

— Как си? — попита го Бепи. — Добре ли си? Какво стана бе, дявол да го вземе? Искам да ти кажа, че аз не се занимавам с бомби. Ти го знаеш. Така ли е, Червен?

— Да. Казах на Джони Мак, че не ти е в стила. Ако ти искаше да ни ликвидираш, щеше да е с куршуми. Мак сериозно е тръгнал по пътеката на войната. Иска да избие всички, без значение кой какъв е. Даже искаше да нахлуе със стрелба в дома ти.

— В моя дом? За какво?

— Мислеше, че си ти — обясни Червения. — И честно казано, първоначално аз също мислех така.

— Слушай, Червен, до ушите ми стигна един слух, който трябва да чуете. Мисля, че знам кой иска Мак да умре. Целта им не си ти, Червен, а той. Не споменавай, че сме говорили за това. Ще ти кажа повече, когато се видим. Познаваме се от много отдавна, Червен, и искам да знаеш, че не съм се заел да ти причинявам зло. Разбра ли ме?

Червения се поколеба и после попита:

— Знаеш ли кой е бил?

— Ела да се видим утре в три часа в китайския квартал. Не бива да обсъждаме по телефона. Кажу на Мак, че вероятно ще мога да помогна за решаването на проблема. Може и да се обединим, а? Заедно ще бъдем по-силни. Поговори с него за това. Обаче стой на скрито до утре. Понякога се получава всяко зло за добро.

— Добре, Бепи. Ще си поговорим по въпроса.

— И кажи на Мак да не буйства. Най-добре е да не се приближава до дома ми... Ще ви чакам в пералнята. В три часа ще изпратя някой да ви доведе. Не казвай на никого, че ще се срещнем. Не искам да ми хвърлят бомба, докато съм с вас двамата. В момента около вас е много опасно.

Червения се изсмя.

— Не се шегувам, Червен. Чух един слух и ако се окаже верен, Мак е закъсал.

— Да не ме пързаяш? Толкова ли е сериозно?

— Ами за малко не ви гръмнаха топките. Струва ми се доста сериозно. Не казвай на никого за утрешната ни среща.

— Добре. Утре в три. Ще дойда заедно с Мак. Довиждане... И благодаря ти, Беп.

Бепи се обади на Бен.

— Каня те да видиш как се правят тия неща в Бруклин, дребен капут. Разбра ли?

— Какво си намислил да правиш, пак някоя сцена с изпражнения като в Ню Орлиънс ли? Каж ми, за да знам дали да си нося противогаз.

— Не се дръж като идиот, скапано джудже такава! Говориш по телефона така, сякаш си на някое пасище. Защо споменавах имена на градове? Какво стана с оня Бен, дето беше толкова предпазлив с телефоните, с четиринайсета маса и прочие глупости? Просто ела утре в два часа в заведението в китайския квартал.

— Оня щанд за сандвичи ли имаш предвид? Ти на това заведение ли му викаш?

— Стига, Бен. Престани да се заяждаш. Имам проблеми. Постарай се да бъдеш там. Предстои ни работа. Не забравяй, че ти ме набута в тая отвратителна каша.

— Ще дойда, не се притеснявай.

На другия ден в два часа Але Хоп и Бепи ядяха и разговаряха с Господин Шишко. Бепи се засмя и го попита:

— Ваната си я бива, а?

— Ваната, *синей*. Да, бива си я. *Синей* силна, няма грешка.

— *Синей* догоре? А? Резервоарът пълен ли е? — попита сериозно Бепи.

Господин Шишко се досети, че Бепи е замислил нещо.

— Какво ти се върти в главата, приятелю? Да не искаш да топнеш някого? — попита той на ясен английски.

Бепи се наведе по-близо.

— Да. По колко взимаш?

— Двеста долара на глава. Съвсем евтино, съвсем приемливо.

— Съгласен, двеста долара.

Бепи бързо протегна дланта си, за да скрепи сделката, и двамата си стиснаха ръцете.

— Кога?

— След около час — отговори Бепи.

— Ще отида да огледам долу. Да проверя дали резервоар пълен.

След това Бепи се обърна към Але Хоп.

— Тоя тип е невероятен! Не очаквах да се навие толкова бързо. Шишкото е малко шантав. Сигурно и той от време на време топва по някой вътре. Даже и не мигна, когато го попитах колко иска. Донякъде ми харесва. Държи на думата си.

— Наистина добре разбира английски, нали? — каза Але Хоп.

— Да, от пари също разбира. Все пак трябва да призная, че цените му са сносни. Обаче с манджата ни го изкарва през носа! Виждали ли сте го в каква чиния обядва? Кръгла и дълбока като паница на санбернар. Лично негова си е. Тъпче я догоре с наденици и чушки.

— Как е положението, Беп? — попита, влизайки Бен.

— Добре е, обаче ти закъсняваш. Казах в два, а сега е два и десет. Не е зле да хапнеш. Ще имаш нужда от сила за тая работа.

— Не можах да намеря място за паркиране. Затова закъснях.

— Ей, гробарю — каза смеейки се Але, — за малко не пропусна погребението.

По-рано същия ден Бепи се бе обадил на Сид Чой. Каза на секретарката му, че Джони Мак го вика в заведението точно в три и петнадесет. Било много важно да присъства.

В три часа Бепи нареди на Але Хоп да отиде отсреща и да извика Червения и Мак.

— Доведи ги тук за уговорената среща. Кажим им, че е безопасно и в пералнята никой не може да ни види. Обясни им, че в тяхното заведение е прекалено опасно за всички ни, а в нашата сграда няма да падат бомби. Че тук има много хора. Накарай ги да се почувстват сигурни, Але.

Але отиде и след пет минути се върна с Червения и Джони Мак. Отведоха ги в канцеларията на Господин Шишко. Това беше първата среща между Мак и Бепи. Никога досега не се бяха срещали лично, лице в лице, но знаеха много един за друг.

Мак беше едър, як човек, с грубиянски вид и татуировки по двете ръце и дланите. Добре известно беше, че човешкият живот не струва пет пари за него. Говореше се, че често убива мигновено и без особена причина. Сега той се ръкува с Бен и Бепи — други двама прочули се с основание убийци.

Бепи се усмихна и демонстрирайки гостоприемство, отведе Червения и Мак до мекия диван. Така щяха да бъдат на ниско и облежнати назад. Искаше по този начин да им отнеме възможността да правят бързи движения. Като седнаха, Червения и Мак се спогледаха, осъзнали твърде късно, че са допуснали да бъдат поставени в уязвима позиция.

— Тука смърди на пикня — забеляза Мак намръщено.

Всички се изсмяха шумно. „Най-последно единомислие“ — помисли си Бепи.

— Иди да доведеш китаеца — прошепна той на Але Хоп. — Стана три и петнайсет. Ще чакаме тук. Вземи с теб и Господин Шишко. Той умее да ги разпознава.

Господин Шишко отиде с Але, за да са сигурни, че ще доведе когото трябва. Видяха Чой да пристига с бърза крачка по улицата.

— Господин Чой? — попита Але Хоп. — Джони Мак е отсреща.

Чой ги последва до канцеларията на пералнята с къси, бързи крачки и наведена глава. Червения и Мак се изненадаха, когато го видяха да влиза.

— Ей, какво правиш тук? — попита притеснено Мак.

Чой протегна ръка да се здрависа с всички, а Бепи го наблюдаваше и си мислеше: „Много обичат да се ръкуват тия двулични копелета.“

— Дявол да го вземе, защо се бутаме толкова народ в тая малка миризлива канцелария? — каза Бепи. — Хайде да слезнем долу и да си поговорим на по-широко.

Червения и Мак се поколебаха. Мак погледна приятеля си и го побутна с лакът. Але, Бепи и Бен забелязаха движението. Всички извадиха пистолети.

— Спокойно. Дръжте си нервите. Искаме да ви покажем някои неща — разпореди Бепи, поемайки както обикновено инициативата в свои ръце. — Ако се размърдате, загивате. Червен, можеш да разкажеш на Мак биографията ми, за да бъде наясно, че като кажа нещо, то става. Ако шавне или даже ако пръдне, моментално ще го убия.

— Мак, кротувай — каза Червения. — Наистина ще го направи.

— Имам ли друг избор? — отвърна Мак и мускулите на челюстта му изпъкнаха.

Але бързо освободи Червения и Мак от пистолетите им.

— Вие какво очаквахте бе? — попита ги той. — Открита война ли?

Сид Чой, ядосан и притеснен, се запъти към вратата.

— Няма да присъствам на такова нещо — каза той. — Отивам си.

— Тоя пък къде е тръгнал? — попита Але.

Бен бързо сграбчи Чой за рамото и го перна по лицето толкова силно, че от устата му потече кръв. Чой се спря напред крачката си.

Поведоха тримата към сутерена. Опитвайки се да остроумничи, Бен подхвърли:

— Ей, Беп, какво ще правиш, грозде ли ще мачкаш? Това винарската ти изба ли е?

Не последва отговор от Бепи, който ги водеше надолу по стълбите към приличащия на гробница сутерен.

— Да не си откачил? Занасяш се в такъв момент? — прошепна Але на Бен. — Ще му вдигнеш кръвното.

— Свали всичко метално от тях — нареди Бепи на Але. — Катарами, пръстени, всичко.

Але бързо се зае да ги пребърка и в джобовете им намери пачки пари.

— Ей, Беп — каза той, размахвайки парите. — Тия са фрашкани. Тука май има хилядарки.

— Нищо не се е променило, Але. Вземи им всичките пари, даже и монетите... Преди всичко монетите. Отръскай ги хубаво тия мръсници. Там, където отиват, няма да им трябва нищо. Свали диамантените пръстени от Мак и дръпнатия. Ще дам да ги преработят за Дана. Тя много обича диаманти. — Бепи се усмихна, а после грубо се изхили в лицето на Чой. — Та значи твоят приятел Мак е важна личност в квартала ти, а? Тъпо копеле с дръпнати очи! Погледни го добре — с всичките му татуировки по ръцете и пръстите. Хубаво гледай. Ей с това ще спиш вечния си сън.

Господин Шишко се изкачи по стълбите да заключи вратата и се върна безшумно, бършейки чело. Знаеше, че връщане назад няма. Разбра, че тези хора са професионалисти. Лицето му стана мокро и лъскаво и ту се усмихваше, ту помръкваше като мигаща лампа.

— Понеже си най-главният в квартала — Бепи се ухили подигравателно на Мак и погледна свирепо Червения, — най-големият главорез и най-долният мръсник, ти ще се изкъпеш пръв.

— Стига! Да не сте се побъркали бе, хора? — започна да се моли Мак. — Тук сме все италианци. Няма ли да ме изслушате? Какво съм ти направил, Бефино? Направил ли съм ти нещо, дявол да го вземе? Даже не те познавам. Никога нищо не съм ти сторил. Защо искаш да ме ликвидираш?

— Не заради това, което вече ми стори, Макарони, а заради онова, което можеш да ми направиш, ако ти простя. Ти открай време си гадно животно. Слушал съм за теб още като малък. Освен това прекалено много се сближи със съдружника ми, за да съм спокоен. Знаеше, че това няма да ми хареса, но не ти пукаше. Настани се безцеремонно. Сега можеш да се настаниш и при свети Петър! — Бепи погледна смразяващо Мак и продължи: — Помниш ли вестникаря, Мак? Това е заради него.

— Не го прави, Бефино! — Паника обземаше Мак. — Той беше...

— Да, знам. Той беше евреин. И също така имаше семейство, което го обичаше, долно копеле такова! — каза бавно Бепи и вдигна пистолета.

Натисна спусъка и простреля Мак в лицето. Куршумът попадна в средата на челото му и го повали тежко на пода. Гърмежът прокълтя навсякъде из сутерена.

— Гледай, Червен. Той май беше най-силният и най-големият убиец в Ню Йорк, а? Виж сега колко малък ще го направя. Гледай как ще изчезне тоя негодник. Гледай го, Червен, и не се обръщай настрана. Искам да се образуват гънки по мозъка ти, преди да умреш. Ако се обърнеш, миланецо, ще бъдеш следващият, преди китаеца.

Червения трепереше от страх, втрещил невярващ поглед във ваната, докато Але и Господин Шишко вдигаха тежкото тяло на Мак.

— Бефино! Какво правите?! — изкрещя той и извърна глава.

Господин Шишко и Але Хоп пуснаха бавно Мак във ваната. Той мигновено започна да се топи. Плът и коса се отделиха от черепа му и изплуваха на повърхността. Киселината бълбукаше покрай потъващото тяло.

— Ти ми открадна пари и това ти се размина без последствия — каза Бепи. — Вие двамата ми крадахте бизнеса, а после дори започнахте да ми се подигравате. Прекалено дълбоко в сърцето ми бръкна, Червен. Налага се заради това да ти направя едно кръщение.

Много скъпо ще ти струва смехът. Надявам се поне да си е заслужавал цената. Нямам друг изход, освен да те стопя като свещ. — С дулото на пистолета той обърна главата на Червения към ваната с киселината. — Кажу ми сбогом на приятеля си.

— Ще ме убиеш, понеже няколко пъти съм ти се присмял? Какво ти става? — започна да се защитава Червения. — Моля те, Бепи, не ме убивай! Много ми е зле, Бепи. Мили Боже, помогни ми.

Трепереше, пълнеше панталона с изпражнения и се молеше. Представляваше жалка гледка.

— Ох, пак познатата история. Даже и тоя мръсник се надриска. Леле Боже, ужасно смърди — каза Бен. — Ти си един много смрадлив мръсник, Червен. Известно ли ти е?

Червения само погледна втрещено Бен и нервно загриза ноктите си, мънкайки молитва.

Бепи нямаше настроение за смешните забележки на Бен.

— Грабвай тоя с дръпнатите очи — каза той на Але. — Негов ред е.

Але сграбчи Чой, който почти беше припаднал.

— Къде ти е дългокраката приятелка днес? — попита го Бепи подигравателно. — Кисне си задника в гореща вана ли? Е, ето ти и твоята гореща вана, дребен охлюв такъв.

— Да. Да, моя приятелка в гореща вана на мой апартамент — отговори Чой. — Харесвате ли я? — Той направи жест с ръце, че им я предлага.

— Да, харесваме я и ще я вземем, след като изтечеш в канала, жълто нищожество. Утре Господин Шишко ще я оправи. Той много харесва кльоцави китайки с дълги крака. Нали така, Господин Шишко?

Шишкото се усмихна насила и отново избърса челото и врата си.

— Разбира се, чудесно, чудесно — каза Чой. — Давам му я. — Той почувства облекчение. Надяваше се, че предложението може да бъде прието в замяна срещу живота му. — И много умно, много умно. Чудесно, чудесно. Нека да я чука. Да си стиснем ръцете — каза той и протегна усмихнат ръка, сякаш е сключил сделка. — Да стиснем ръце — повтори Чой, оглеждайки ги с нарастващо отчаяние, след като никой не прие предложението му.

Бепи погледна дребния човек, който толкова обичаше да стиска ръце.

— Пусни го с главата надолу, Але. Не мога да го понасям тоя боклук — каза той на италиански.

Але го хвана за краката и Чой започна да се бори. Удряше с юмруци, дърпаше се и се молеше с писъци за живота си. Але го пусна надолу с главата и после бързо отскочи назад, за да не оплиска с киселина лачените си обувки.

Сид Чой направи полузамах с ръцете, опитвайки се да изплува. Успя да се покаже на повърхността, обърнат към Господин Шишко. С отвратително деформираното си лице и напълно липсващи очни ябълки той приличаше на персонаж от филм на ужасите. Отново потъна бавно в киселината.

Всички се умълчаха, с изключение на Бен.

— Брей, тия китайци са отвратителни, когато умират, а?

Господин Шишко вече не беше в състояние да контролира емоциите си. Потеше се и се смееше, после започваше да хлипа и след това отново го избиваше на смях. Очевидно тази сцена му дойде прекалено много.

— Следващият си ти, Червен. Пригответи се — каза Бепи. — И недей да бъдеш страхливец. Дръж се мъжки. Не ме карай първо да те застрелям. Покажи ми как умира истински миланец, а? Можеш да поплуваш малко, но недей да крециш. Бъди мъж. Разбрахме ли се, раесано^[4]? Покажи, че си мъж. — Гласът на Бепи беше хриплив и особен.

— Бефино, Бефино — разкрещя се веднага Червения. — Моля те в името на миналото ни! От деца сме заедно. Моля те, смили се над мен. — Докато говореше, той се приближаваше бавно към Бепи. — Винаги сме били приятели, Беп. Не прави това нещо с мен.

Бен пристъпи между тях, за да му препречи пътя, и опря пистолета си в главата му. Червения представляваше покъртителна гледка.

— Бепи! — продължи да се моли той. — Жена ми ще има бебе. Моля те, позволи ми да стана баща. Никога не съм бил баща, Бепи. Моля те, остави ме да живея. Смили се. Обичам те, Бефино Менесиеро. Винаги съм те обичал. Сгреших. Смили се над мен. — По устните му се стичаха сълзи, смесени със сополи.

Але Хоп прекрачи към него, сграбчи го в мечешка прегръдка и го повлече към ваната.

— Ти ни измени, Червен — прошепна той в ухото му. — Нямаме избор. Ще се опитам да те зашеметя, раесано, за да не усетиш.

Але го удари няколко пъти с юмрук по врата, за да отслаби съпротивата му, и той се отпусна.

Червения погледна Бепи в очите. Приповдигна се и се усмихна.

— Майка ми и баща ми винаги са те обичали, аз също винаги съм те обичал — прошепна той. — Заедно израснахме, Бепи.

Але погледна Бепи за окончателно потвърждение, но той изчака, защото Сид Чой не беше изчезнал напълно.

— Тоя още плува като мръсна пяна с катранена коса — каза Бен.

Всички погледнаха все още стоящите на повърхността останки на Чой. Изглежда, киселината беше отслабнала след разтварянето на толкова кръв и плът.

— Тия с дръпнатите очи имат здрава кожа — добави Бен. — Трябва им по-дълго време да се разтворят. Гледайте как плува тая черна перука. Хайде да хвърлим Червения още сега. Ще образува хубава смес със Сид.

Бепи погледна в очите на Червения и си спомни ученическите им години, веселия смях, когато крадяха дребни монети от другите деца; как си купиха заедно първите каскети и колко им беше хубаво да кръстосват с тях из квартала. Спомни си как се заклеха да бъдат приятели завинаги...

— Бефино, моля те, не ме убивай — простена жално Червения. — Не ме убивай — продължи да повтаря той като дете.

Але Хоп, в очакване всеки момент да му бъде даден знак с кимване, притискаше Червения и наблюдаваше лицето на Бепи. Бен и Господин Шишко стояха смълчани. Изведнъж Червения спря да се моли и настана дълбока тишина. Всички чакаха Бепи. Дори Червения го гледаше в очакване на кимването. Знаеше, че вече нищо не може да помогне; решението бе взето. Але започна да повдига Червения.

— Чакай малко — каза Бепи. — Пусни го долу. Остави го да живее. Не искам да го убивам.

— Какво! Да не си откачил? — изкрещя Бен. — Той трябва да умре. Прекалено много видя тук. Аз казвам да умре.

— А аз казвам да живее — заяви тихо Бепи. — Ще го оставим жив. Изпати си достатъчно. Жена му ще роди другия месец и бебето ще има нужда от баща. — Продължи да си търси оправдание, за да не останат с впечатление, че е взел неправилно решение. — И без това до края на живота си ще бъде безполезен човек. Умът му вече няма да е същият след тази случка. Никога повече няма да бъде мъж. Кажете на Джоуи Ди да чука жена му веднъж месечно, след като роди бебето. Защо трябва и тя да страда заради тоя задник? — Бепи потри лицето си уморено.

— Погледни го само! — извика Бен. — Аз казвам morte. Той вече е идиот. Пак казвам — morte.

— Пусни го, Але. Ще се усмърдиш. Опръскал е новите ти обувки с жълто — каза Бепи.

Але го пусна и погледна обувките си.

— Майка му стара! Гледайте го какво е направил! — Той изтупа краката си.

Бепи се обърна към Червения и го предупреди:

— Накара ме да се разчувствам пред прага на смъртта ти. Добре. За първи път, откакто се помня, отменям решението си. Ще станеш баща. Дано да постъпвам правилно, Червен. Ако ме забележиш някъде, най-добре е да изчезнеш бързо. А също така, да се разкараш от бизнеса. Това може да се окаже най-голямата грешка в живота ми, Червен, но ще те пусна да си отидеш. За пореден път ме разчувства. Пак спечели милостта ми.

Червения благодари покорно на всички и направи опит да целуне ръката на Бепи, но той не му позволи да го докосне.

— Обирай си крушите по живо по здраво и стой далече от мен.

— Точно така! И най-добре отиди в ъгъла да си избършеш гъза — каза му Бен. — Целият си осран.

Господин Шишко видя, че Чой вече го няма. Бързо отви крана, за да изпусне киселината в канала. Але прибра всички метални предмети.

Бепи каза на господин Шишко, че иска да вземе куршума от главата на Джони Мак, останал на дъното на ваната. Всички бяха забравили за него.

— Не трябва да оставяме никакви следи. Измийте всичко с маркуча. — След това се обърна към Червения, който още стоеше там.

— Прибери се вкъщи и после отиди на черква. Помоли се. Благодарни на Бога, че си жив. Това беше най-трудното решение в живота ми.

Когато излизаха от сградата, Бепи подаде на Господин Шишко четиристотин долара. Господин Шишко му благодари и след това върна двеста от тях, като каза:

— Чой е за сметка на фирмата. Толкова съм доволен, че не мога да ти го таксувам и него.

— Господин Шишко, ти си голям пич, знаеш ли? — каза му Але Хоп.

Господин Шишко се усмихна гордо.

— Исках да видя Сид Чой и Джони Мак в един ковчег — прошепна Бепи на Бен. — Обещах им го и удържах на думата си.

— А защо така се сбабичоса пред Червения? — попита Бен.

— Сбабичосал ли съм се? Бен? На десетгодишен ли ти приличам? Бил съм се сбабичосал! Чуйте само! Току-що разтопих двама мръсници, а той ми вика бабичка. Сигурно не съм съвсем в ред, щом те търпя около себе си. — Тук вече стана сериозен. — Направих го заради миналото ни, Бени. Познавам го още от дете. За мен това решение беше трудно. Веднъж ми помогна и му бях задължен. Получи урок за цял живот. Много отдавна се знаем двамата с него. — Замълча и се усмихна. — Заслужава да го похваля.

— Кого да похвалиш?

— Червения. До последния момент се държа умно. Помоли ме да го оставя жив, за да види неродения си син, понеже знае, че един сицилианец никога не може да му откаже това право. Желанието да видиш нероденото дете е неприкосновено. Не искам и в дълбините на душата си да се превръщам в отвратителен убиец. Радвам се, че го оставих жив. Доволен съм. Дълбоко в себе си вярвам, че той ме обича и аз го обичам.

— Според мен си откачен. Трябваше и него да разтвориш. Измамил те е и му се е разминало. Един миланец са възползва от неприкосновена повеля на сицилианския морал, за да отърве кожата. Направи голяма грешка, Беп. Някой ден ще те убие. Ще видиш. Един ден ще те прецака.

— Дано не си прав, Бен. И най-ограниченият умствено е способен да вземе решение в полза на убийството. Обаче е нужно истинско мъжество, за да пощадиш живота на един враг. Не си ли

съгласен, Бен? Взех едно трудно решение. Оставих врага си жив, защото някога ми беше приятел. Самият аз не мога да го повярвам, но съм доволен.

— Не, не съм съгласен. Според мен си си изгубил ума. Той с жив и на свобода. Ако някой ден му се открие възможност да те ликвидира, ще го направи. Ти взе неправилно решение, Бефино, и това ти е известно. Дано не съм близо до теб, когато те нападне.

— Е, и без това оная проклета киселина стана съвсем слаба — измърмори Бепи.

В общи линии заведението в китайския квартал работеше добре. Бяха изминали няколко спокойни месеца, когато пристигнаха четирима азиатци на по около двадесет и пет години поискаха да се видят със собственика. Всеки от тях дъвчеш клечка за зъби и бяха облечени в бели пуловери с високи яки кожени каратистки ръкавици и бели кецове.

Смах напуши Маймуната, но той прояви благоразумие.

— Какво ще поръчате, момчета? — попита ги той, разбърквайки доматиения сос.

Те се приближиха до щанда и съвсем спокойно застанаха в редица.

— Ти ли собственик на това заведение? — попита единият.

— Кой се интересува? — отвърна Маймуната.

— Аз, Джими Лий. Аз се интересувам.

— Името ви не ми говори нищо — отговори Маймуната. — Продавате ли нещо?

Джими Лий се ухили самодоволно и даде знак на приятелите си да заобиколят тезгяха. Маймуната видя, че заемат позиции, и бързо отговори:

— Не съм собственикът. Само работя на щанда. Той е собственост на едни хора от Елизабет стрийт. Вие какъв сте, търговски посредник ли? — попита той отново, нервно, опитвайки се да подхване разговор.

— Не. Аз не търговски посредник, но ти предлага застрахователна полица за закрила. Предлага ти закрила от неприятности в китайски квартал — каза му Джими Лий.

— Закрила ли? Ние нямаме нужда от никаква закрита — отвърна Маймуната. — Обаче ще предам на собственика. Става ли? Той се отбива тук всеки ден. Ще му кажа, че сте идвали.

— Да, кажи му, че ви трябва закрита от неприятности в китайски квартал. Вие ще плаща по стотачка на седмица, а ние ще се грижи никой да не прави неприятности на вас.

— Сто долара на седмица? Наемът тук е само сто долара месечно. Момче, жиците ти май наистина дават на късо. Да не си пийнал, а? — Маймуната се усмихна. — Аха. Ясно. Ти действително си търговски посредник. Продаваш неприятности, а аз трябва да си купя застрахователна полица, иначе... Нали така?

— Не. Аз ти предлага закрита. Не продава неприятности. Неприятности без пари. За тях няма плаща.

Четиримата китайци започнаха да се смеят.

Маймуната се подготви за битка, като придърпа една дълга двузъба вилица по-близо до себе си. Погледна Джими Лий в очите и зачака следващия му ход.

— Какво ще кажеш за това? — попита с усмивка Джими Лий.

— Ще кажа да се разкараш, жълтурче. Изчезвай! Отивай да си лапаш макарите, обаче вземи и останалата сган със себе си.

Лицето на Джими Лий помръкна и той започна да квичи гневно на китайски. Чул шумотевницата, Господин Шишко изхвърча на бегом от канцеларията си. Видя, че този, който крещи, е Джими Лий, и отстъпи обратно в кабинета с четири гигантски крачки назад. Маймуната не забеляза това.

Джими Лий беше известен в китайския квартал като шеф на бандата Сунга от Хонконг. Сключваше насилствени застраховки и цедеше всички бедни търговци от китайски произход. Беше си спечелил репутация на закоравял убиец без капка милост. Носеха се слухове, че в Китай е обезглавявал даже и деца. Реши ли, че трябва да умреш, загиваш на мига. Маймуната обаче не знаеше нищо за това.

Четиримата китайци се впуснаха в атака и го издърпаха през тезгяха. Започнаха да си го прехвърлят с ритници, а после със саблени удари на ръцете. Маймуната изгуби някъде дългата вилица, но продължи да се съпротивлява и стовари бърз нокаутиращ удар в главата на единия, после повали друг с мощен удар по слепоочието. Когато вторият падна на пода, другите трима нададоха вой и се заеха

сериозно да обработват Маймуната. Удряха го, с каквото им попадне. Скоро от ушите и ноздрите му рукна кръв.

Беше наранен жестоко, но изненадващо, все още бе в съзнание и усещаше побоя, който му нанасяха. Пресегна се неочаквано и хвана единия от нападателите си за крака. Строполиха се заедно на пода, но не го изпусна. Получавайки жестоки удари и ритници от другите трима, той започна да събира сили. Държеше здраво, дращеше, хапеше и продължаваше да получава юмруци, каратистки удари и ритници в главата. Отваряха се кървящи рани.

С един отчаян последен скок той се опита да захапне бузата на човека под себе си, но вместо това успя да се докопа до ухото му. Стисна зъби с последните си капки сила и мъжът изкрещя от болка. Цялото ухо беше в устата на Маймуната. Почти изпаднал в безсъзнание, той усети, че си е спечелил малко почивка. Захапал бе ухото здраво. Другите трима се опитваха да вдигнат Маймуната от пода и да ги разделят. При окончателното рухване на Маймуната ухото на мъжа под него се откъсна и остана да виси от устата му.

Прекалено изтощен за каквато и да било съпротива, Маймуната остана да лежи с ухото в устата си като с боксьорска предпазна гума. Продължиха да го бъхтят, докато заприлича на кървава кайма. Изпаднал в безсъзнание, стиснал ухото между зъбите си, с отпуснато тяло, Маймуната приличаше на мъртъв. Четиримата напуснаха бързо, като Джими Лий грабна пъطوم един пешкир от тезгяха, за да увие главата на приятеля си, от която шуртеше кръв като от чешма.

Господин Шишко надникна през откренатата врата на канцеларията си и след като видя, че хората от Сунга си отиват, излезе и извади ухото от устата на пребития, за да може да диша. Когато пристигна в болницата, Маймуната още беше в безсъзнание.

Господин Шишко се обади на Бепи и се престори, че не е видял нищо от целия инцидент. Страхуваше се до смърт от бандата на Джими Лий.

Два дни по-късно Маймуната излезе от интензивното отделение в съзнание и способен да разговаря. По време на разпита от страна на полицейските следователи той твърдеше, че е паднал от един пикап с франзели. Те го наругаха и си тръгнаха възмутени. Лекарите казаха на Маймуната, че ще се оправи, счупените ребра ще зараснат и ще се възстанови от мозъчното сътресение.

Всички момчета от Бей Ридж дойдоха на посещение при Маймуната и много се ядосаха на китайските мутри.

— Нямаг грам респект. Трябва да ги вкараме в пътя тия боклуци — каза елегантно облечения Паули, който крачеше напред-назад в болничната стая и тракаше с токовете си по твърдия под. — Тия скапани китайци прекаляват. Трябва да ги обработим — викна той.

Когато Бепи попита какво се е случило, Маймуната му разказа цялата история.

— Кого да закрилят от неприятности? — попита Бепи. — Нас ли?

— Да, теб, мен, нашите хора. Искат да ни застраховат. Ah careesh?

— Ама че свинщина! Какво ги прихваща тия жълти маймуни? Каза ли им, че сме с хората от Елизабет стрийт?

— Да, обаче на тях това не им говореше нищо. Държаха се така, сякаш никога не са чували за Елизабет стрийт. Дори не мигнаха, когато споменах името на улицата, затова не си направих труда да им казвам, че сме сицилианци. Вероятно хич не им пука кои сме. Интересува ги само китайският квартал и смятат, че сме се натрапили незаконно. Ето това е.

— Чувал съм за този Джими Лий. Той е някакъв бос от Сингапур или Хонконг. Мръсен тип е, много мръсен. Обаче никога не съм си представял, че ще се заяжда с нас. Мислех, че държи само китайците под свой контрол — каза Бепи. — Е, добре. Желая ти да оздравееш бързо, Маймун. След няколко седмици ще си уредим сметките с тоя Джими Лий. Ще ги направим на таскебап тия негодници. Утре пак ще дойдем да те видим. Ще ти донеса една купа пържени картофи с наденица от Мот стрийт.

— Страхотно, Бепи! И още нещо — каза Маймуната. — Ония типове, всичките, бяха облечени еднакво — бели пуловери с високи яка, кецове, а от устата на всеки стърчеше клечка за зъби. Защо са тия клечки?

— Може малко преди това да са яли. Откъде да ги знам тия китайци? — каза Бепи и се запъти към вратата.

— Ей, Беп — извика го Маймуната. — Отхапах ухото на единия дръпнат. Спомням си как се отпра от главата му. Цялото гадно ухо остана в устата ми.

Бепи се обърна назад и лицето му стана умислено.

— Добре. Радвам се, че ми го каза, Маймун. Много добре.

Същия ден привечер Бепи отиде да се види с Господин Шишко, за да потърси адреса на Джими Лий. Господин Шишко се държа много студено.

— Слушай, приятелю, не мога да действам против сънародниците си. Нали ме разбираш? Няма да е здравословно за теб, ако намериш Джими Лий. В бъдеще те очакват жестоки последствия, ако го направиш. Джими Лий е много силна фигура в китайския квартал. — Господин Шишко го погледна напрегнато. — Присъствието ви в моята пералня ще стане много вредно.

— Разбирам и много те уважавам за това, Господин Шишко — каза му Бепи. — Ясно ми е, че става дума за респект и лоялност към твои сънародници. Обаче моят приятел пострада жестоко от Джими Лий и аз, също като теб, трябва да бъда лоялен към своите хора. Ако не ми кажеш това, което искам да знам, ще ти уредя едно пътуване до оня свят, Господин Шишко. Разбираш ли какво ти говоря? Или ще ми кажеш, или ще гълташ тиня от дъното на Хъдзън. С теб или без теб, аз ще си разчистя сметките с Джими Лий. Вече съм го решил. Трябва да бъдеш лоялен първо към мен. Иначе ще се наложи да те облека в бетонно кимоно, преди да отплава корабът ти.

Накрая Господин Шишко каза неохотно:

— Днес заложих на сто двацет и девет „С“. Ако спечеля, ще мога да си купя онази къща на Мълбери стрийт.

Бепи веднага съобрази, че Господин Шишко е използвал нещо като китайска игра на думи. Барът, в който се навърта Джими Лий, се намирал на Мълбери стрийт 129 „С“. Вероятно там беше базата му. „С“ означаваше „сутерен“.

Господин Шишко се поклони начумерено два пъти на Бепи и се запъти към канцеларията, навел позорно глава.

Бепи го проследи с поглед, после отиде при щанда за сандвичи да провери заместниците на Маймуната — Оги и Франки.

— Как е работата?

— Засега всичко е наред. Как е Маймуната?

— Чувства се добре. До седмица ще го изпишат. — Бепи се огледа небрежно и се наведе над тезгяха. — И двамата ли имате ютии, момчета?

— Да, въоръжени сме.

— Добре. Пазете се да не пострадате. Тия жълтите играят грубо. Ако имате нужда от мен, обадете ми се вкъщи. Ще бъда там цялата нощ.

Пет седмици по-късно, когато Маймуната беше много по-добре, Бепи свика съвещание с участието на Але Хоп, Шантавия Майки и Маймуната.

— Тази нощ ще се погрижим за китаеца — уведоми ги Бепи в началото на съвещанието.

— Господин Шишко ли ще ликвидираш?

— Не, не шишкото. Джими Лий.

— Радвам се. Господин Шишко ми харесва. Той е забавен тип.

— Стига си дрънкар глупости, Майк — скастри го строго Бепи. — Какво ми пука дали жълтите са забавни или не? Предостави ли им се възможност, на мига ще се издрискат отгоре ни. Помляха Маймуната, а Господин Шишко изобщо не се е мярнал там. Дори не е направил опит да ги спре, а постоянно шета из пералнята. Кара ме да си мисля лоши неща. Майк, тази вечер ти ще ни бъдеш шофьор. Казах на Дефилипо да открадне едно такси, което вече ни чака в гараж за камиони близо до Деланси стрийт и „Бауъри“^[5]. Трябва само да си го вземем. Ще обикаляме китайския квартал като туристи в такси. Сложи си фуражка, за да приличаш на таксиметров шофьор. После, когато стигнем до бара на Лий, ние тримата — той посочи към Але Хоп и Маймуната, — ще нападнем с цялото си въоръжение. Маймун, ти ще използваш два автоматични армейски пистолета 45-и калибър. Във всеки има по десет патрона. Опитай се да вкараш няколко в главата на Джими Лий. Ти го познаваш, а ние не. Онзи с едното ухо би трябвало да се забележи лесно. Пречукай и него. Знаеш ги как изглеждат. Затова потърси хората си внимателно. Але и аз ще бъдем с рязани двуцевки, заредени с едри сачми, така че, ако се наложи, да издухаме целия бар. Китайчетата няма да ни очакват. След работно време винаги се събират в бърлогите си, така че ще ги изненадаме. Помнете — не се приближавайте много до тях. Тия жълтурчета могат да хвърчат. Майстори по карате са.

— Знам — каза Маймуната. — Вече си изпатих.

— Ей, чели ли сте за масовото убийство в Деня на свети Валентин? — обади се Шантавия Майки. — В Чикаго. За Ал Капоне и

ония типове?

— Да, спомням си — отвърна Бепи. — И какво?

— Ами това ще се прочуе като масовото убийство в китайския квартал. Искане ми се Маймуната да бъде шофьор, защото ми се ще да отида вътре. Много е важно за мен. Аз съм историк по душа. А това нещо може да заеме важно място в историята, нали така?

— Да, прав си, може и това да стане. Но така или иначе ти ще бъдеш шофьор, Майк, за да останем живи и да четем учебниците по история, когато ги отпечатат. Остави на нас правенето на историята. — Бепи потупа галовно Майки по главата. — В действителност ме интересуват само Джими Лий и Едноухия. Ако успеем да пречукаме само тези двамата, ще бъда удовлетворен. Сметката ще бъде уредена и можем да пожалим останалите.

Але Хоп погледна Бепи.

— Тия типове са китайци. Ще ни нападнат пак в пералнята и следващия път Маймуната ще бъде най-малкото убит. Дай да им хвърлим една бомба вътре и да изчезнем бързо. Майната им!

— Стига, Але, защо да ги избиваме всичките, заради самото убиване ли? В бара ще има много възрастни хора, които нямат нищо общо. Тук става въпрос за бизнес и човекът, за когото трябва да се погрижим, е Джими Лий. Той създава неприятностите. Нямам за цел да взривя цялото заведение. Ще го направим, ако се наложи. Да оставим решението за последния момент. Нека видим каква е обстановката вътре.

— Хайде, нека някой друг да бъде шофьор — възнегодува Майки. — Искане да участвам лично. Хората ми казват, че приличам на Капоне. Не сте ли чували?

— Забрави за това, Майк — викна му Бепи. — Престани с глупостите за Капоне. Имаме проблеми за решаване.

По-късно същата вечер те взеха краденото такси и отидоха с него до Мълбери стрийт 129. Беше към полунощ и по улиците нямаше много движение. По същата причина Бепи бе избрал четвъртък вечерта — няма прекалено много туристи и коли, които да пречат на бързото им бягство. Спряха таксито встрани от входа на бара, така че да го делят няколко места за паркиране от него.

— Майк, бъди готов да потеглиш веднага щом излезем. Не забравяйте, тия типове са като хвъркати, затова не се приближавайте

много — напомни Бепи на останалите. — Ще ни избият зъбите с ритници. Да отиваме на работа.

Влязоха в бара с найлонови чорапи на главите. Помещението беше слабо осветено и силно задимено от цигари с марихуана, което правеше трудно различаването на лицата. В единствения салон се бяха скупчили нагъсто около двадесет и пет мъже, които разговаряха и се смееха.

— Всичките изглеждат еднакви — прошепна Але.

Изведнъж няколко души забелязаха тримата маскирани и въоръжени мъже. Изплашени, те започнаха да подскочат и да крещат, сочейки ги. Маймуната и Але застанаха неподвижно, за да видят какво ще направи Бепи, как няма да убива безразборно и ще подбира целите си. В това претъпкано и задимено помещение изглеждаше невъзможно да оставиш жива дори хлебарка. Бепи разбра, че разполага само със секунда да реши.

— Майната им — извика той. — Очистете всички!

Започнаха да стрелят безразборно по тълпата от близко разстояние. Четири изстрела от рязаните пушки повалиха голяма част от хората насреща, но някои продължаваха да щъкат с олюляване.

— Зареди пак — каза Бепи на Але. — Да ударим още веднъж тия гадове.

Бързо презаредиха и отново стреляха в залп. В малкото помещение гърмежът прозвуча като бомбена експлозия, а от тавана като сняг се посипа мазилка. Ранените китайци крещяха и се движеха като в забавени кадри от филм. Кръв струеше от раните в телата им, направени от сачмите. Маймуната стоеше спокойно и прицелвайки се точно, стреляше по ранените, които пълзяха в различни посоки и се опитваха да се скрият от залповете.

— Боже господи! — възкликна на висок глас Але. — Гърчат се като змии. Гледай ги.

Стомахът на Але влияеше върху разсъдъка му, а това никак не беше добре. Бепи го стрелна с бърз и остър поглед. Беше табу да се говори при нападения от такъв тип. Ако някой остане жив, би могъл да уведоми полицията, че е имало човек, говорещ английски с италиански акцент. Всичко беше възможно. За първи път Але Хоп показва някаква емоция. Маймуната продължаваше да стреля по глави с автоматичния пистолет и буквално раздробяваше мишените си.

— Стига, да тръгваме — проръмжа Бепи. — Хайде, размърдайте се.

С лудешки спринт отидоха до таксито и потеглиха.

— Ега ти! Ама че трясък! Чух го чак на улицата. Започнах да се озъртам дали някой не се обажда на полицията. Все едно че избухваха бомби — каза Шантавия Майки.

Другите останаха смълчани, опитвайки да възвърнат душевното си равновесие.

— Скрый таксито в двора на старото училище на Елизабет стрийт — нареди Бепи и се обърна назад да види дали не ги преследват.

Изоставиха таксито, свалиха си ръкавиците и напъхаха оръжието в чувал за картофи. След това отидоха пеша до тяхната кола, оставена на паркинга пред един италиански ресторант, и сложиха чувала в багажника ѝ. Познаваха собственика на ресторанта и ако се наложеше, той щеше да свидетелства, че са яли и играли карти там цяла нощ. Това беше ресторант, в който готвеха само агнешки глави — специалитет, който по-старите италианци много обичаха.

— Ох, колко хубаво мирише на capuzzella^[6]! — възкликна Але Хоп, когато наближиха стълбището пред ресторанта.

— Кой ти има стомах за ядене след такава гадост? — възрази му Маймуната.

— Аз и Майки имаме стомаси — отговори му Але. — Нали така, Майки?

— Хайде, дайте да се успокоим — каза Бепи. — Ще вечеряме тук и ще се забавляваме до края на нощта. Нека опитаме отново да се държим като нормални хора. Тази вечер вътре е спокойно и приятно, а е много рано да минаваме по моста към Бруклин. Часът е само един след полунощ. Трябва да убием малко време, така че хайде да хапнем.

— Да бе, нека този път за разнообразие да убием времето — разсмя се Шантавия Майки.

Бепи не удостои с внимание опита му да се пошегува, но без колебание тръгна право към една ъглова маса в дъното на салона.

— Ще махнеш ли очите от моята, а, приятел? — каза Маймуната на келнера, когато дойде да вземе поръчката им.

Келнерът го изгледа учудено със собствените си сини очи.

— Да, махни очите на всичките глави — каза Майки. — Не искаме да ни се кокорят насреща.

— Какви ги дрънкаш? Аз обичам очи — запротестира Але. — Полезни са. Засилват мозъка ти.

— Защо проговори, Але? — попита го Бепи и отпи червено вино от чашата си.

— Какво имаш предвид? Пред кого съм проговорил?

— Да бе, как така си отвори голямата уста по време на забавлението? — обади се Маймуната.

— Какво съм казал? — попита Але.

— Каза: „Боже господи, гърчат се като змии.“ Ясно като бял ден. Чух те. Знаеш, че е табу да се говори по време на нападение. Ако някой оцелее, може да даде информация на полицията.

— Стана ми гадно, като гледах как ония дръпнати пълзят един през друг — отвърна Але. — Не съм се усетил, че говоря.

Всички се умълчаха. След малко Але попита Бепи:

— А как стана така, че и ти проговори в тази акция?

Бепи го погледна изненадан.

— Не съм говорил.

— Брей? Само така си мислиш. Ти изкрещя: „Майната им. Очистете всички“, и започна да стреляш.

— Наистина ли казах това?

— Да, каза го — съгласи се неохотно Маймуната. — Каза, също: „Зареди пак. Да ударим още веднъж тия гадове.“

— Видя ли? Никой не е безгрешен — ухили се Але, показвайки едрите си зъби.

— Точно така виках на баща ми, когато бях малък — обади се Шантавия Майки. — Никой не е безгрешен, татко. Обаче пак ме пребиваше от бой.

Бепи избухна в смях.

— Хайде, донасяй ги тия глави — провикна се той. — Огладнявам, като слушам такива неконструктивни, зле пресметнати, повърхностни, неуместни забележки от тия тримата негодници с извратени физиономии.

— Видяхте ли! Когато не е прав и го знае, започва да бълва големи приказки, които и той не знае какво значат — намеси се гръмогласно Але.

-
- [1] Студена вода (итал.). — Б.пр. ↑
 - [2] Чудесна вода (итал.). — Б.пр. ↑
 - [3] Заповядай, лельо, тази вода е хубава (итал.). — Б.пр. ↑
 - [4] Земяк, селски (итал.). — Б.пр. ↑
 - [5] Престъпнически квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑
 - [6] Главичка, агнешка главичка (итал.). — Б.пр. ↑

КНИГА IV
1960 — 1965

13.

През благоуханната пролет на 1960 година господин Густини се оттегли от „Уолстрийт“ и замина във вилата си в Рим да се радва на живота. По същото време се оттегли и Бефино — вече на тридесет и една години и богат. Той не демонстрираше парите си. Живееше в лукс, но не такъв, какъвто би могъл да си позволи.

Вече притежаваше красив дом на брега на океана в Стейтън Айлънд и беше съсед на Бен. Имението беше нещо като малък чифлик и струваше около половин милион долара. Изградено бе цялото с висока два метра и половина ограда, защото той обичаше уединението.

Близнаците вече бяха поотраснали. Дана обичаше да ги глези, но почти от самото им раждане ги учеха какво означава респект. Когато децата контактуваха с някой възрастен, ставаше съвсем очевидно, че именно уважението е първото, което може да се очаква от едно сицилианско дете.

Разгулният живот на дон Морано също бе започнал да се променя. Холивудският му стил на поведение си бе взел своето. Обаче приятелството му с Бефино стана по-близко и особено много му харесваше спокойният, уединен свят, който той бе изградил за семейството си. Обичаше да му ходи на гости просто за да поседят заедно на частния му плаж. И двамата бяха много потайни личности, които имаха доста поверителни неща за обсъждане. Седяха си, захапали пури, усмихваха се и гледаха вълните. Тайните на миналото им бяха заключени дълбоко в техните сърца. *Омерта*. Когато си помислеше за Бефино, донът скритичко се усмихваше.

Съпругата на Морано често шушукаше на Дана, че Емилио много обича Бефино и му има пълно доверие. Въпреки че жените не одобряваха делата на съпрузите си, те не знаеха нищо за тях, както обикновено става в италиански семейства като техните. Не им беше позволено да задават въпроси или да обсъждат работата на мъжете. Стигнаше ли се обаче до харчене на пари — нямаха затруднения.

Една събота следобед донът се обади по телефона и каза, че ще дойде с жена си и ще пренощуват там. Той се самопоканваше на гости

за цяла нощ само когато трябва да обсъди нещо важно. Докато жените и децата бяха на плажа, Бефино и Морано играха карти край басейна. И тогава донът каза на Бефино какво е намислил.

— Имам нужда от теб за едно пътуване — промърмори той с пура между зъбите.

— Само се питах кога ще отвориш приказката — усмихна се Бепи. — Докъде?

— Лос Анджелис. Искам да представляваш моята фамилия.

— Защо аз? Защо не изпратиш Големия Пат Аниело или Роко Борели? Те са ти първи помощници.

— Защото искам именно ти да ме представляваш, а не Аниело или Борели. И защото ти си човекът, който искам да върши тази работа. Това ще ти бъде ангажимент за години напред.

— Добре, щом твоето желание е такова, ще се заема. Кога искаш да замина и какво трябва да правя?

— Отсега нататък един човек на име Алън Стоун от Лас Вегас ще ти бъде като равин. Вече е определен за твой постоянен съветник и ще те посрещне в Лос Анджелис.

— Равин за мой съветник? Никога не съм имал съветник. А още по-малко пък имам нужда от евреин. Нали *ти* си ми съветник? Името Алън Стоун ми звучи като еврейско.

— Точно така, евреин е. И какво от това?

— Не знам. Ти каза равин. За какво ми е? Не искам да имам вземане-даване с равин. Настръхвам, като видя такива. Когато бях ученик, евреите ме мразеха.

Морано се изсмя.

— Защо ли пък ще мразят такова приятно и невинно момче като теб? И все пак зад всеки богат и влиятелен италианец стои по един равин.

— Истински ли? Като онези с рунтавите шапки ли имаш предвид? — попита с усмивка Бепи.

Донът също се засмя, сещайки се за какъв равин си мисли Бепи.

— Не, просто използваме тази дума като термин. Равин означава „талисман“. Това е просто евреин, който има пипе. Ще ти носи късмет. Той е твой. Ще бъде на твое разположение винаги, когато ти потрябва. Той има готов отговор за всичко, а ако няма, ще го намери. Ето това

разбираме под равин. Ще ти дава информация и ще прави каквото му кажеш.

— Нещо като добър дух. Хората получават луксозни подаръци. А аз? Аз получавам някакъв евреин — разсмях се Бепи. — Не мога да повярвам. Можеше да ми купиш един състезателен кон. Вместо това ми даваш израилтянин.

— Този човек ще ти хареса, повярвай ми — каза с усмивка Морано. — Изслушай ме, Бепи. От голямо значение е да ми имаш доверие. Това е ценен подарък. В отплата за неговата лоялност, приятелство и съвети ти ще му осигуряваш закрила. Освен това ще ти служи за фасада при едри сделки. Ще те представлява и пред други евреи.

— Още евреи ли? Звучи страхотно.

— Обаче в замяна ще трябва да го охраняваш от врагове.

— Speta^[1], на всичкото отгоре и ще трябва да го пазя? Прекрасно. Възхитен съм от подаръка. Ще държа тоя тип заключен в килера.

Въпреки сериозността на намеренията си Морано неволно се засмя след забележката на Бепи.

— Хайде вече да оставим шегите, Бефино — каза той. — Този евреин е собственик на хотел в Лас Вегас. Хотелът ще бъде като твой. — Очите на Бепи се отвориха широко. — Понякога човекът има проблеми със събирането на дължими пари от други фамилии и гангстери из страната. Ще ги събираш ти. За теб това е лесна работа. Знаеш как да се оправяш с гангстерите. Ако ти потрябвам, винаги съм на твое разположение. Половината от сумите, които събираш, ще остават за теб. Другата половина отива у Стоун. Разбра ли ме, Бефино? Искам да приемеш това приятелство. Въпреки че ти може би не мислиш така, аз съм убеден, че ти е нужен такъв човек. Аз също го имам, всички донове имат. Зад теб трябва да стои един евреин като този.

Бепи изпадна в недоумение.

— Аз не съм дон. Никога няма да бъда. Ако ми е необходим съвет, мога да се обърна към теб. Това не е ли достатъчно?

— Не, не е достатъчно. Аз остарявам. Необходимо е да подготвим официалното признаване на принадлежността ти към

нашия свят — отговори му Морано. — Трябва да ти създадем позиции сега, докато имам достатъчно силно влияние сред хората ни.

Той смени темата и започна да обяснява на Бепи истинската причина за пътуването до Западния бряг: среща с братя Грималди в Лос Анджелис.

— Трябва да бъдеш много внимателен с братята. Ужасни хора са и което е още по-лошо, глупави. Винаги правят погрешния избор. Не се доверявай на никого от тях. Това са трима сафони^[2] от Сицилия. Миналата година дадох на Алън Стоун на заем два милиона долара за хотела му — голям, красив хотел на крайбрежната ивица, който се казва „Ел Банко“. Сега обаче отказват двата милиона плюс лихвата, за която се бяха споразумели първоначално. Искат част от хотела. Алън е готов с парите, но те ги отказват и откакто той се опитва да ги върне, без да им дава дял, му искат тридесет процента лихва. Така че ще се явиш като мой представител и ще преговаряш с тях. Решенията ще взимаш сам. Действай внимателно и се старай да не създаваш неприятности. Ако се опитат да те ликвидират, тогава прави каквото сметнеш за необходимо. Заминеш ли веднъж оттук, няма да държиш връзка с мен, докато не се уреди сделката и се върнеш. Не ми се обаждай по телефона даже да ме питаш как съм. Телефоните ми се подслушват, а и не е трудно да стане преплитане на разговорите, докато си приказваме, така че взимай решенията сам. Все пак опитай се да действаш деликатно. Преговаряй. Сега разбираш ли защо трябва ти да отидеш в Лос Анджелис и защо трябва ти да свършиш тази работа? Нужен ми е човек със стил и класа. Човек, който може да ги надхитри като добър търговец. Тези хора отдавна са ми врагове. Големия Пат е твърде възрастен, за да се справи с тези типове, вече мисли бавно и няма да му стигне търпението за преговори. Ще ги ликвидира. Познавам Пат. Те са много кофти хора, бездушни. С тях ужасно трудно можеш да се споразумееш. Внимавай, Бефино. Ще бъдеш на тяхна територия, а те не се съобразяват с ничий авторитет. Дори и с мен.

Бепи дръпна мълчаливо няколко пъти от пурата си. Дон Морано добави:

— Направи всичко по силите си да преговаряш, както вече казах. Това винаги е най-добрият начин.

Два дни по-късно Бепи пристигна в Лос Анджелис. С него бяха Але Хоп и Шантавия Майки. Стоун им беше запазил разкошен апартамент с две спални, всекидневна и две бани. Лимузина с шофьор ги взе от летището и щеше да остане на тяхно разположение до края на престоя им. За всичко това плащаше „Ел Банко Рисорт, Инкорпорейтед“.

Алън Стоун чакаше в хотелския апартамент за среща насаме с Бефино Менесиеро. Покрай ордьоврите, коктейлите и тривиалните приказки Бепи преценяваше новия си приятел евреин. Той беше със солиден тен, среден на ръст и с добре поддържани нокти. Късата му, къдрава и сива коса и веждите бяха изкусно сресани. На леко гърбавия му нос се крепяха слънчеви очила с масивна рамка и дебели стъкла. Имаше четвъртита брадичка и бели като перли зъби. Създаваше впечатление за привлекателен, зрял бизнесмен, който прави всичко възможно да изглежда млад. Носеше екстравагантни, но удобни дрехи и масивна златна верижка около врата. Пушеше голяма пура „Тиймо“ с цигаре, която като че ли беше повече за фасон, отколкото за удоволствие. Езикът му беше забавен и винаги говореше усмихнат. Бепи хареса това, което видя у Алън Стоун.

— Първото, което искам, е да разкарате шофьора — каза той.

— Това пък защо? — попита Стоун.

— Не искам около мен хора, които тази работа не засяга лично. Слез долу, Майк, и го освободи да си върви вкъщи.

Докато Бепи и Стоун разговаряха, Але Хоп често надничаше през вратата, но нито веднъж не влезе в стаята.

Когато Стоун си тръгна, Бепи извади книга от дипломатическото си куфарче и започна да чете. Опитваше се да обогати речника си с повече английски думи. По този начин се успокояваше преди битка. Произнасяше думите на съвсем тих глас:

— Гра-див-ност, про-дук-тив-ност, о-бек-тив-ност. Прав-до-подоб-ност, прав-до-по-доб-ност... — думата сякаш не искаше да се отлепи от езика му.

— Какво четеш, Беп, пак ли китайски? — попита го Але, влизайки в стаята. Повдигна леко книгата, за да види корицата: „Как да говорим правилен английски“ от професор Уилям Шеруд. — Защо ти е да учиш английски? Ти вече го знаеш. Всеки ден го говориш.

— Да, но не достатъчно правилно, за да бъда в тон с тия мазни калифорнийци, Але. Тази книга ме учи на много повече от това, което знам. А също така ме успокоява, защото в момента съм много ядосан, че трябваше да направя това проклето, кофти пътуване до Калифорния и да слушам как някакъв си параноичен тип ми обяснява, че не е параноичен. Ah careesh, Але?

— Si, io careesh.

— Але, трябва много сериозно да размисля за този човек. Ще взема някакво решение за него. Той трябва да разбере, че ние не се шегуваме. Може да обърка моята любезност със собствената си слабост, а това е лошо за нашето приятелство. — Бепи върна погледа си върху книгата. — Тази книга е полезна, Але. Ще ми помогне да се науча как да говоря по-добре. Би трябвало и ти да я прочетеш.

— В никакъв случай. Нямам нужда да уча английски. И сега си го говоря добре.

— Ей, Але, колко е часът? — попита го Бепи. — Часовникът ми е на масата.

Але погледна часовника и отговори:

— Две минути преди девет без десет.

— Какво искаш да кажеш с това „две минути преди девет без десет“? Колко е, девет без дванайсет ли?

— Да, да, девет без дванайсет. Точно това казах.

— Май трябва да си намериш учебник как се познава часовникът — подхвърли Бепи.

— Хайде стига. Познавам часовника. Обърквам се само с тая, малката стрелкичка, която непрекъснато се върти — защити се Але.

Бепи се усмихна и се зачете в книгата. Але Хоп се върна почти веднага.

— Ей, Бепи. Да ти кажа ли нещо за тоя човек, за когото говореше преди малко? За Алън Стоун. Аз и Майк смятаме, че той е еврейн.

Бепи се усмихна на верния си приятел.

— Але, животът ни вече започва да се променя. Отрицателният знак за нас вече става положителен. Всичко ще бъде наред, Але. Не се безпокой.

— Да, и аз така си мислех.

Той излезе и затвори вратата, за да остави Бефино насаме.

Алън Стоун уговори за следващия ден среща с братята Грималди в луксозен италиански ресторант в Бевърли Хилс, близо до „Родео Драйв“, посещаван често от различни по-дребни звезди и хора, свързани с киното.

Пит, който беше най-възрастният от тримата братя, хвана бика за рогата, като заговори пръв:

— Ще получим част от хотел „Ел Банко“. Това решихме ние, така че всъщност няма за какво да разговаряме. Летели сте от Бруклин дотук напразно.

— Господин Морано твърди друго — отвърна Бепи. — Полага ви се лихва върху вашите пари в размер, какъвто взимат всички фамилии. Не тридесет процента сложна лихва, капитализираща се всеки ден, както разбрах, че сте поискали. Бъдете реалисти. В бизнес като нашия кредитът е нещо важно. Заемите биха станали немислими, ако всеки започне да иска разплащане във вид на дял от собствеността и бизнеса вместо пари. Вашият лихвен процент в случая прилича на вендата срещу господин Стоун. Господин Морано иска да уредим проблема справедливо за всички засегнати.

— Ако господин Морано е искал тази сделка, защо не е заел на Стоун двата милиона в брой, които не са му стигали? — ухили се Пит. — Излиза, че е обърнал гръб на Стоун, нали?

— Не смятам, че господин Морано някога би обърнал гръб на Алън Стоун — отвърна спокойно Бепи. — Това е причината да съм тук.

— Така ли? — намеси се гръмогласно Сам, най-младият от братята. — А ти пък кой си, Бефино Менесиеро? Никога не сме чували за теб. Като какъв се явяваш? Ти си един господин никой. Не би трябвало да седим на масата с теб. Това е обида за брат ми Пит.

Бепи се усмихна и забърса устните си, тъй като келнерът донесе напитките и прекъсна разговора им.

Едно момиче с приятна външност дойде до масата и прегърна Сам. Представиха я като Кристи Макбрайд, танцьорка в някакво развлекателно заведение в града. Очите ѝ фиксираха Бефино.

Бепи се усмихна на жената, после погледна несприинудено Сам и пак върна погледа си към нея. Забеляза заговорничество върху лицата им. Кристи се взираше в Бепи чаровно, но и прекалено

демонстративно. Тя беше едно високо, съблазнително същество — стройна, светлокестенява, с големи гърди, уравновесени от великолепен закръглен задник. Бедрата ѝ изпъкваха под оскъдната поличка. „Да, има вид на родена само за секс“ — помисли си Бепи.

— Кристи, поседни малко при нас — покани я Сам.

Тя седна до Бефино, като го помоли да се отмести навътре в сепарето. От време на време съвсем небрежно се докосваше в него с различни части на тялото си. Той обаче не я погледна нито веднъж. Вместо това наблюдаваше как изражението на Пит се променя със замирането на разговора.

След малко Сам направи едва забележимо движение с длан и Кристи почти веднага се извини, че трябва да си тръгва.

— Господа — каза Бепи, когато тя си отиде, — нека опитаме да уредим въпроса по взаимно изгоден начин. Полага ви се пълно изплащане на главницата плюс справедлива лихва върху заема. Аз съм упълномощен да сключа с вас особено изгодно споразумение, нещо, което би трябвало да ви удовлетвори.

— Кой, по дяволите, те е упълномощил да се бъркаш в тази работа? — попита ядовитото Джони Грималди, як великан с ъгловато лице. — За какво изобщо стоим на една маса с този тип? — добави той, обръщайки се към Пит.

— Казах ви, господа, че представлявам господин Морано и съм дошъл тук да приключим случая. Господин Стоун вече е част от групировката на Морано и ще бъде така, докато е жив.

Стоун преглътна, като чу „докато е жив“, и дръпна от пурата, за да прикрие нервността си, което само го направи да изглежда още по-нервен.

— Стоун включен в групировка от Ню Йорк? Кой, дявол да го вземе, го е включил? — попита Сам. — А какво ще кажеш, ако ние не желаем да работим с теб, Менесиеро? Какво ще кажеш, ако те изнесем от Лос Анджелис в чувал?

Масата утихна, след като Сам изпусна така лекомислено езика си.

Бепи с усилие потисна желанието си да се изплюе в лицето на Сам заради идиотското му изказване. Вместо това реши да смекчи тона на разговора.

— Добре де, защо трябва да ми говориш така, Сам? Мислех, че съм ви гост. Още дори не сме си изяли спагетите и вече ме изхвърляш от града в чувал. — Той изгледа тримата продължително и с отвращение. — Опитвам се да разговарям с вас за сериозни неща, господа, а вие ми отвръщате с чували. Хайде да бъдем по-делови, вместо да се държим като саfoни. Съгласни ли сте? Имай малко уважение, Сами. Аз не съм боец. Дошъл съм да преговарям. Ah careesh? В Калифорния съм само за да помогна за постигане на делово споразумение, а не да ви предизвиквам на война. Бизнесът си е бизнес, войната — война, а аз съм бизнесмен. Не е необходимо да ме заплашвате. Аз съм никой. И никой няма дори да ме потърси, ако ме очистите. Така че, не е ли по-добре да си спестите чувала? Не сте длъжни да приемете предложението ми, но очаквам от вас поне да го изслушате. Очаквам да се отнасяте с мен малко по-любезно, докато съм в Лос Анджелис.

Полагаше всички усилия да ги убеди, че не е способен да им изкорми карантиите или да им избоде очите.

— Не ми викай Сами. Наричай ме Сам — изръмжа Сам.

Бепи вдигна изненадано поглед, понеже думите му прозвучаха познато.

— Успокой се, Сам — каза Пит. — Той е прав. Наш гост е и говорим за бизнес. Не е необходимо да се съгласяваме с нищо. Можем да го изслушаме.

Пит се наведе по-близо до братята си и прошепна:

— Той не е никой. Престанете вече да го плашите. Оставете го да се наслади на вечерята си и да приказва. После ще го изгоним обратно в Бруклин.

Братята кимнаха. Бепи чу думите на Пит и се усмихна кротко. Стоун ококори очи, удивен от примирението на Менесиеро.

— Хайде да си довършим вечерята. За работа ще говорим по-късно — предложи Пит.

Когато възобновиха преговорите, Бепи каза:

— Господин Стоун е готов да плати един милион над главницата по заема от два милиона. Ще получите общо три милиона в брой, което не е лоша сделка. Това означава петдесет процента лихва и е с двадесет процента повече от вашето условие за решаване на въпроса. Обаче номерът със сложната лихва отпада. Това е подигравка. Висока

лихва — да. Терминът „капитализирана“ ще го оставим на банкерите. Така всички ще се разотидем доволни. Ще уредя незабавното изплащане в момента, в който приемете предложението ми. — Мъжете пушеха пури и отпиваха кафе, докато слушаха опита на Бепи да постигне мирно уреждане на сделката. — Според мен един милион печалба е най-почтеното решение за всички. Вие говорехте за тридесет процента — напомни им той. — Аз предлагам петдесет процента лихва само за срока на заема, без времето, през което сте отказвали да приемете плащането. Ако се съгласите, ще приключим случая още сега. Емилио Морано би искал да види проблема решен удовлетворително за двете страни заради доброто старо приятелство.

Джон хвърли салфетката си небрежно на масата.

— Още не мога да възприема положението, че вие от Ню Йорк се бъркате в тази работа. Моят отговор е не. Не бих се съгласил на споразумение даже за четири милиона. Как ти се струва, Бефино, или който и да си? И можеш да кажеш на Морано да си държи хората в Ню Йорк, а не да ги изпраща в Лос Анджелис. Тази сделка е между нас и Стоун. Ние дадохме парите, не той.

— Да, и аз не съм съгласен с предложението — обади се Сам в подкрепа на брат си.

Пит не каза нищо.

— Твърдите, че няма да приемете четири милиона? — отвърна им саркастично Бепи. — Добре тогава, какво ще кажете за пет? Ще ви дам пет милиона, за да приключим с това споразумение още сега. Днес ми е ден за харчене, господа. Ще се съгласите ли на пет милиона? Обаче трябва да обещаете никога да не стъпвате в „Ел Банко“. Отношенията между вас и Стоун са *finito* — Бепи губеше търпение.

Тримата Грималди размишляваха и кимаха с глави. Очевидно бе, че „пет милиона“ им прозвуча добре.

— Каква е причината да проявяваш такъв интерес към бързото приключване на случая? Скочи на пет милиона за две секунди — попита Пит. — Как така? Да не си мислите, че ще вземете хотела? Върви да кажеш на Морано да си стои в бруклинските игрални зали и да остави хотелите на нас. Ясно ли е? — Другите двама се изсмяха в подкрепа на отправеното от Пит послание към Морано. — Отговорът ми продължава да бъде не — завърши той и тръсна пепел в една чиния.

Бепи се усмихна.

— Вижте какво ще ви кажа, приятели. За да не си помислите, че се отнасям с неуважение към вас или че ви притискам да бързате, ще остана тук няколко дни. Помислете си и ще поговорим пак. Съгласни ли сте? Алън ще ви се обади утре в три часа. Защо да отговаряте прибързано? Аз съм сигурен, че вие искате да покажете реализъм и уважение към господин Морано. Той очаква това от вас в името на старото приятелство.

Тримата братя отново се изсмяха.

— Това ли очаква той? Ah respecto?

— Да, точно това — ah respecto! — отвърна Бепи. — Затова моля ви, помислете малко по-сериозно. Предлагаме пет милиона, за да приключим случая.

Същата нощ в хотелския апартамент Бепи гледаше телевизия. Але и Шантавия Майки хъркаха в стаята си като горили. В десет часа телефонът иззвъня. Беше Алън Стоун.

— Току-що вечерях в ресторанта на Чарли Уонг — каза му Алън.

— Как беше?

— Отвратително. Когато ухапах яйчната кифличка, намерих вътре гнусна бележка.

— Бележка ли? От кого?

— На нея пишеше: „Бум, ти си мъртъв.“ Трябва да е от Сам. Сигурен съм. Какво ще кажеш за това? Тия побъркани ли са, или са откачили? — попита Стоун.

— Леле, те наистина са големи глупаци. Даже не могат да направят разлика между яйчена кифличка и баница с късмети — пошегува се Бепи.

— Да. Дамата, с която имах среща, също беше на мнение, че това е майтап, обаче аз изядох остатъка от вечерята си с буца на гърлото. Повдига ми се. Тези типове са много силни. Вече си позволяват даже да ми сервират храна по тяхна рецепта. Свършено е с мен. Мислех си да се самоубия — изпъшка той. — Как можа да им предложиш пет милиона? Нямам пет милиона долара, които да им дам. Май е най-добре още сега да се гръмна. Откъде ще ги събера? Пак трябва да търся назаем. Максимумът, който мога да събера, е три милиона и това ще ме постави в жестоко положение. Не мога да се съглася с такова

споразумение, Бефино. Не смятам, че търсиш най-доброто за мен решение на проблема. Създаваме впечатление, че сме слаби. Ще се обеся на някой клон и ще направя нещата лесни за всички. Утре ще си купя въже. За вас ще остане да се боричкате за завещанието ми. Знам едно голямо дърво с достатъчно здрав и дебел клон. Според мен това споразумение ще ми струва хотела... И може би живота ми. Стигнахме до сто и петдесет процента. Впрочем кой определя тази лихва? Кой има най-голям интерес от нея? Кажи ми. Ние преговаряме от позицията на слабия.

— Напротив — отговори Бени, опитвайки се да го успокои. — Аз съм тук, за да постигнем максимална полза за теб. Смятам, че това са хора на крайностите. Първо ме заплашиха, а после ме нахраниха. Нормално би трябвало да те прикоткат, да те нахранят, и след това да те убият. Тези типове действат противно на правилото. Карат те да почувстваш повдигане още преди да си ял. Трудно ще е да се споразумеем с тях. Те са нагли и ненаситни. Освен това са на собствена територия. Обаче и друг път съм се сблъсквал с подобни случаи, Алън. Затова си поиграх малко с тях и ето, че вече ти напъхаха бележка в кифличката, за да те сплашат и да клекнеш. Спомни си, че отказаха четири милиона, без някой да им ги е давал. Предложих им пет милиона, за да проверя вярно ли съм ги преценил. Днес се срещнах с тях за първи път. Не очаквай чудо още от първия разговор. Нарочно се правя на слаб. Ще ми помогне при окончателното решение и ще имам повече възможности за маневриране. Ще спечеля доверието им, защото изглеждам мекушав и изплашен. Никой не се съмнява в слабия. Наблюдавам внимателно ходовете им и въпреки че изглеждат в силна позиция, те са глупаци. Остави ме да действам както си знам, Алън. Убеден съм, че няма да получат нищо повече от една кръгла нула.

— Как я виждаш тази кръгла нула? — отвърна му Алън. — Тия типове ще ни надробят на мусака. Те са ненормални. Сещаш се за това, нали? Следващия път ще ми лиснат супата във физиономията.

— Да, знам. Виждам злокобните признаци. Вероятно няма да се разберем с тях, но можем да опитаме. Ясно ми е, че са мръсници.

— Мръсници ли? — възкликна гръмко Алън. — Миналата година избиха половината Лос Анджелис. Наясно ли си с кого си имаш работа, Бефино?

— Да, ясно ми е. Затова днес, на масата, реших да не им давам нищо. Утре ще си поговорим по-подробно. Не се безпокой. Мога да се справя с положението. Точно сега гледам по телевизията Питър Лор и ме разсейваш от най-интересното, Алън. Той забива нож в гърба на Силни Грийнстрийт и не искам да пропусна този момент. Ще се видим утре. Не се притеснявай, чу ли? Това е мой проблем, а не твой.

— Да се притеснявам ли? Вече се побърквам.

Бепи се изсмя.

— Я се успокой! Така само им помагаш да си изиграят козовете. Точно това им трябва.

— Ами постигнаха го — промърмори Алън. — Насреща си имат един изплашен еврейин, който вече не може да погледне яйчени кифлички.

— Обади ми се сутринта. Ще закусим заедно.

Около час по-късно на вратата се почука. Бепи я откряна и насреща му се усмихна високата брюнетка от ресторанта.

— Добър вечер, Бефино — каза тя. — Може ли да вляза?

Беше изненадан, но откачи осигурителната верига на вратата.

— Да. Какво има?

— Хрумна ми, че ще е хубаво да дойда и да те завия.

— Как така? И откъде знаеш номера на стаята ми?

— Да речем, че просто харесвам къдрокосите мъже от Ню Йорк и по тази причина съм пунала бакшиш на служителката от рецепцията.

Бепи знаеше, че апартаментът е резервиран за сметка на хотела на Алън, а не на негово име. Тя вече се беше издала. Сега Бепи знаеше със сигурност, че момичето е пионка на Грималди. Братята я бяха изпратили да приспи бдителността му, за в случай че решат да го нападнат. Той я огледа от главата до петите и му се прииска да я изхвърли през прозореца, обаче не биваше да създава проблеми.

— Ще ми налееш ли нещо за пиене? — попита тя.

— Обслужи се сама. Барчето е там.

Кристи отиде до барчето и си наля. След малко попита:

— Мога ли да ползвам банята ти, Бефино? Пишка ми се.

— Действай. Обаче не се мотай, защото се каня след малко да откъртя.

След десетина минути тя излезе само по гащички, сутиен и колан с жартieri. Изглеждаше невероятно съблазнителна върху високите си токчета, които придаваха на задника ѝ още по-приятна закръгленост и го караха да изпъва гащичките. Гърдите ѝ издуваха прекалено малкия сутиен, а зърната им прозираха през фината материя.

Тя се приближи бавно до Бефино като на конкурс за мис Америка, свали рязко тирантите му и заби нокти в бялата риза. Започна да диша възбудено в лицето му и го близна по устните като разгонена котка през любовния период. После го целуна страстно.

— Винаги ли, след като се изпишкаш, се държиш така? — прошепна ѝ Бепи.

— Понякога — каза тя с широко отворени очи. Усмихна се и започна да се потрива о кадифения му панталон.

— Бас хващам, че искаш да се чукаш цяла нощ.

— Позна — въздъхна Кристи. — И целия ден утре. Много искам да те посмуча, Бефино — добави тя и бавно се спусна на колене.

Той я вдигна от пода и я отведе до дивана.

— Слушай, госпожичке, още не си дошла тук и вече започваш да ми духаш. Какво ти става бе?

Тя полегна на дивана и разтвори широко дългите си крака.

— Искам да се чукам с теб. Не го ли разбра? Хайде, миличък, поиграй си с мен — подкани го тя и отдръпна на една страна гащичките между краката си.

— Какво ще правиш, ще се опипваш ли? — попита грубо той.

— Да. Ти по такива гледки ли си падаш?

— Точно така, по това си падам. Погали я. Аз ей сега ще дойда. Подготви я добре, много добре.

Ясно му беше, че е изпратена от братята Грималди да го обработи и тя правеше доста силен опит, обаче той нямаше намерение да я остави в кревата си.

Бепи се спря и се обърна към нея. Тя му се усмихна и започна да се гали чувствено с пръсти, като ги облизваше от време на време между милувките. Колкото и да беше странно, тя наистина гореше от страст, не се преструваше. Желаете го силно. Очите ѝ се разшириха. Действително се наслаждаваше на соловото изпълнение и езикът ѝ палуваше в сумрака, докато го чакаше да се върне.

Изведнъж тя бързо се изправи до седнало положение, изви гръб назад и с учестено дишане, застена от удоволствие. Превременно и неумишлено се бе довела до оргазъм.

Бепи се върна с Але и Майки и я завари притиснала сладно бедрата си едно в друго. Той им каза да я отведат в стаята си и да ѝ се изреждат до следобед на другия ден. Те едва не припаднаха.

— Господи, Исусе — каза Але. — Къде я намери?

— Прескочи през прозореца — отвърна му Бепи. — Искам да я чукаете, докато откачи, и когато вече не може да ходи, да се обадите на Сам Грималди да дойде да си я прибере. Обаче здравата да я чукаете, Але. Обработете я хубаво. Искам никога да не забрави този велик момент от живота си.

Както бе застанал, само по гигантските си бели боксърски гащета на черни точки, Але приличаше на полуоблечена панда. Той се наведе и я грабна на ръце, опитвайки се да бъде нежен. Кристи продължаваше да тръпне в затихващи оргазмени конвулсии. Але Хоп се спря, погледна назад към Бепи и каза:

— Тая още е в екстаз.

Наблюдавайки жадно как тази пищна хубавица се разтапя в оргазъм пред очите му, Шантавия Майки си помисли, че е умрял и е попаднал в рая. Започна да се почесва нервно по главата, очаквайки нетърпеливо да се върнат в спалнята.

Все още отдадена на себе си, Кристи обърна поглед към Бефино и прошепна със задъхан, дрезгав глас:

— Ти си гаден негодник!

— Как каза, че ти е името, сладурче? — попита я Бепи.

Але Хоп повтори въпроса като ехо:

— Да бе, как ѝ е името? Щом като ще я чукаме, бихме искали да знаем поне как се казва. Нали така, Майки?

— Когато работата опре до секс, имената са нещо важно — отвърна Майки, драпайки се по задника. — Гледай я само! Не може да изключи.

Тя се взираше в мъжете, слушайки разговора им, и отново изруга по Бефино:

— Мръсно копеле! Няма да отида с тия умствено недоразвити простаци. Чуй ги само. Те са тъпи.

— Признак на лошо възпитание е да говориш, докато изживяваш оргазъм — отвърна ѝ Бепи. — Както сама каза, утре си свободна целия ден. Така че забавлявай се. Бъди любезна с моите приятели. Не ги наричай с грозни имена. Като ги опознаеш, ще видиш, че са свестни момчета.

Отведоха я. Никога нямаше да забрави Бефино Менесиеро от Ню Йорк, който се отказа от една красива и изгаряща от желание жена като нея. Той пък беше на мнение, че за това е била необходима огромна воля от негова страна.

На другата сутрин Бепи се срещна на закуска със Стоун. Разказа му за Кристи Макбрайд. И двамата се смяха, докато Бепи описваше изражението на лицето ѝ, когато видя Але Хоп и Шантавия Майки, застанали смаяни по долни гащи с крещящ десен.

— Алън, доста мислих по твоя проблем снощи. Първоначално предложихме на тия мръсници три милиона, обаче те отвърнаха с отказ от четири. Ти си съгласен да платиш три, нали така?

— Точно така.

— Обаче сега те си мислят, че могат да получат пет милиона.

— Прав си — отвърна Алън. — Смятат, че пет милиона са им вързани в кърпа. Не биваше *ние* да споменаваме тази цифра. Сега тя им се е запечатала в мозъците.

Бепи мигновено долови намека в думичката „ние“ и отговори със същия учтив тон и ударение:

— *Ние* не сме споменавали пет. Аз ги предложих. Ще действам с тия хора така, както аз си знам, и ако доживеят деня, в който ще получат пет милиона от „Ел Банко“, ти ще имаш брада до ташаците като Рип Ван Уинкъл. Разбра ли ме, Алън?

Алън не отговори.

— Та както виждам нещата — продължи Бепи, — тези хора ще ни създадат големи неприятности. Няма да им угодиш, докато не им дадеш част от хотела си. Морано обаче каза, че за това и дума не може да става. А предложението за пет милиона беше майтап, ако не си загреял.

— Сполай ти, Господи — обади се Алън, опипвайки нервно златната верижка на врата си. — Най-после заемаме силова позиция.

Братята са много усърдни в делата си. Може да са тъпи, но са упорити.

— Упорити ли? Единствената възможност за братята Грималди да продължават с упорството си е да ги ликвидирам и тримата. В гробовете си ще упорстват в мир. Тези хора са с повредени мозъци, Алън, и аз лично ще се погрижа най-после да мирясат. Вече взех решение. Ще ги премахна, за да почистя част от боклука на обществото. За хора като тях може да скърби единствено майка им.

— Надявах се да не се стигне чак дотам — промърмори Алън. — Какъвто съм късметлия, сигурно ще се наложи да се разправам с майка им. Вероятно ще се появи с черни обувки на високи токчета и ще поиска да прибере парите на синчетата си. Как мислиш да постигнеш всичко това без война?

— Няма да има война, Алън. Само погребение. Има разлика. Едно погребение винаги минава много по-лесно и по-тихо от война. Пред нас са три важни фигури от подземния свят на Лос Анджелис. Всичките трябва да си отидат едновременно, така че е нужно да измислим нещо специално. Нали разбираш, някакво голямо произшествие... Самолетна катастрофа или нещо такова.

Алън погледна Бепи в очите.

— Идеята ти е примерно да ги качим на малък самолет за някъде и после пилотът да скочи с парашут, оставяйки тримата братя да се гледат стъписано, така ли?

— Да, нещо такова. Обаче в малък самолет човек не може скришом да си сложи парашут. Планирането на маршрута и други подробности го правят много трудно изпълнимо. Трябва да бъде нещо по-просто, но убедително. Имаш ли познати каскадьори?

— Познавам един, който навремето беше каскадьор.

— С какво се занимава сега?

— С нищо. Всъщност би бил особено подходящ — безработен е. Той е комарджия и дължи на хотела поне петдесет хилядарки според последната ми информация. И съм убеден, че още не си е изплатил залозите.

— Точно той ми трябва — каза Бепи. — Намери ми го. Кажи му, че ще му платя петдесет хиляди и ще уредя сметките му в хотела ти. Това ще го заинтересува.

— Добре, утре ще му се обадя.

— Не, обади му се днес и разговаряй лично с него. Не го търси чрез други хора. Не искам никой да знае, че сме във връзка с него. Къде живее?

— Лас Вегас. Този глупак е непоправим комарджия. Влюбен е във Вегас. Говори се, че и като каскадьор е бил непоправим. Чувам, че неведнъж се е пребивал.

— Това е добре. Като че ли е роден да губи. Свържи се с него и му кажи, че ще отидем да го видим във Вегас. Уговори срещата за късно тази нощ. Извикай братя Грималди на среща по някое време днес.

Същия ден следобед Бепи бе седнал на една маса с лице срещу Пит Грималди.

— Как мислите? Какво решихте, момчета? — попита той.

— Можем ли да стигнем до споразумение или не?

— Да, ние се разбрахме да вземем петте милиона и да запазим мира — отговори Пит.

— Обаче това е окончателно. Пазарим се така: пет милиона или нищо — обади се Сам. — Цялата сума в брой.

— Смятах да ви платя с чек — каза Бепи на Сам.

— Ти луд ли си бе? — кресна Сам от другия край на масата. — Ние дадохме на тоя евреин пари в брой и искаме да ни ги върне в брой.

Бепи се усмихна. Точно това искаше да чуе.

— Добре, Алън. Плати им пет милиона в брой. Това е цената им за мира, а всички искаме мир. Тези хора ще си получат цената — повтори той. — Ще обясня на Морано, че това е най-доброто, което сме могли да направим за теб. До няколко дни трябва да отпътувам за Ню Йорк. Хайде тази вечер всички да отидем във Вегас. Ще се радвам, ако и тримата дойдете като наши гости да се посмеем и забавляваме и освен това да вземем парите ви. Аз не бих рискувал да пренасям такава сума. Вие можете да го направите. Утре към три часа ще се съберем всички в хотел „Ел Банко“ и ще ги преброим. Искам и тримата да присъствате при предаването на парите, за да няма след това приказки. Съгласни ли сте? Ще бъда свидетел, че парите са ви изплатени и ще докладвам на Морано за приключването на сделката. Обаче помнете, че това ще бъде последният път, когато стъпвате в хотела!

Братята се съгласиха да отидат в Лас Вегас и да пренесат парите.

— Освен това, Сам — подхвърли Бепи, — не забравяй да се отбиееш в хотела ми да си вземеш любовницата. Приятелите ми я чукат от толкова време, че малката сигурно не може да ходи. Вероятно краката ѝ вече са се изкривили.

— Каква любовница? — попита Сам, правейки се на ударен.

Когато по-късно Бепи се върна в апартамента си, с голяма изненада установи, че Кристи е още там. Беше облечена и чакаше. Двамата с Але Хоп гледаха телевизия. Бепи я огледа. Жадното за секс момиче от предната вечер се бе превърнало в жалка марионетка. Изглеждаше съвсем покорна и бледа. Очевидно беше, че пазачите ѝ са я изтощили напълно.

— Ония мръсници не си ли я потърсиха? — попита Бепи.

— Не. Никой не се е обаждал за нея — отговори Але.

— Дадохте ли ѝ да яде?

— Да. Нахранихме я, чукахме я и я изкъпахме. Цялата е напудрена и готова да им я изпратим обратно — промърмори изтощено той. — Сега мога ли да поспя? Скапах се от тая работа.

— Да, върви да спиш. Ще те събудя по-късно. В шест часа заминаваме за Вегас.

— Може ли вече да си тръгвам? — попита тихо Кристи.

Бепи я погледна право в очите и на лицето му грейна мълчалива подигравателна усмивка, с която целеше да я доунищожи.

— Какво си зяпнал, Бефино? — кресна тя неочаквано и го прониза със свиреп поглед. — Всичко това снощи можеше да бъде само твое. Обаче не! Ти го даде на ония гадни катили. А сега ме зяпаш с похотлив поглед! Искам да си отида вкъщи. Разбра ли? — изхлипа тя. — Просто ме пусни да си отида.

— Съжалявам, ако мислиш, че те гледам похотливо, защото аз не те желая, скъпа. Само ми стана тъжно за теб. Този поглед беше от съжаление. В действителност дори не бих се изпикал върху теб. Ти си долна проститутка, шпионираща за една още по-гадна тайфа от катили, тъпа курва, която се чука с катили наляво и надясно. Лягаш с всичките — от Ню Йорк до Лос Анджелис. Гордееш ли се със себе си? Само някой да си свали шапката и започваш да мастурбираш. Не е нужно много, за да се възбудиш, а? Отприщи се с едно пишкане —

напомни ѝ той. — После веднага си напъха ръката в оная работа, и то публично. Това не те ли притеснява?

— Не, не ме притеснява. Достатъчно е Сам Грималди да каже една дума и започвам да я галя. Искаш ли да я подготвя, за да я оближеш сочна? Или може би се страхуваш, че ще се нацапаш и ще си опропастиш скъпия костюм? — попита тя с презрителна подигравка.

— Ти си едно много красиво момиче, но си прекалено нахална. А също и много лоша шпионка. За твое сведение на Сам не му е стигнал умът да вземе предохранителни мерки, за да не пострадаш. Той е абсолютен чвор, от който не става нищо. Снощи си мислех, че съм дал на приятелите си да чукат нещо от класа — готини баджази, дълги крака, големи цици и хубава физиономия. Обаче ти току-що обезцени подаръка ми. Ти си само една евтина курва и най-вероятно те ще се окажат с лош късмет и ще опрат до услугите на някоя ветеринарна поликлиника, за да се отърват от непознат вид трипер.

Кристи скочи на крака и отметна назад дългата си лъскава коса.

— Ветеринарна болница ли? — попита тя със задавен глас.

— Казах поликлиника.

— Искаш ли да мастурбирам пред теб или не? Знам, че това ти хареса, перверзник такъв! Ти си извратен. Защо не го признаеш? Познавам хора като теб. Личи ти по жадния поглед — отвърна на удара тя. — Избрал си идеален момент за въздържание. С каква цел го правиш, в религиозна секта ли ще влизаш, или днес ще приемаш първо причастие?

— Изчезвай моментално оттук, малка мъстийо — отвърна ѝ той гневно. — Бъди благодарна, че още дишаш. Трябва да призная, че си красива дори когато си ядосана. Видът ти е изкушаващ, но душата ти е на долен помяр. Мога да те гледам, сладурче, и като мъж да се възхищавам, че си такова готино парче, обаче, слава Богу, не те желая.

— Не ме желаяш? Тогава нещо не ти е в ред — разпали се тя. — Всички мъже ме желаят. Погледни ме! — Тя вдигна полата си и показа голия си задник. — Виж ми котенцето и кажи, че не ме желаяш. Знаеш, че много ме искаш. Освен ако нещо не си сбъркан. Ти си помярът, не аз. — Тя изведнъж се разсмя и го посочи с пръст.

— Ти си обратен, ето това е. Ти си гаден педал. Господинът с раирания костюм е педераст. Ето защо не ме искаш. Гледай само като кажа на Сам. Твоите хора трябваше да ти свършат работата...

Бепи я удари с отворена длан — оглушителен шамар, който насълзи очите ѝ. Той погледна лицето ѝ и червената следа от шамара.

— Отпечатъкът от ръката ми много ти отива. Дръж се прилично. Днес вече каза достатъчно. А сега се върни при Грималди и наговори същите бълвочи на ония умопомрачени копелета.

Гордостта ѝ се изпари. Тя отмести с ръка косата от лицето си и му се усмихна, за първи път искрено. Бепи ѝ отвори вратата и също се усмихна. Изглежда, бе възхитена от неговата сила и пренебрежението му към еротичните ѝ атаки. Протегна ръка, хвана нежно дланта му и прошепна:

— Всичко това можеше да се превърне в много мил спомен и за двама ни. Съжалявам, господин Менесиеро. Идеята не беше моя.

Той я погледна със съчувствие.

— Знам и те разбирам. Бъди спокойна, нещата ще си дойдат на мястото. Желая ти всичко добро... Кристи.

По-късно същата нощ вече в Лас Вегас Бепи се срещна с каскадьора, който се нае да свърши работата. Той беше дебел и отпуснат, но твърдеше, че е в състояние да се справи. Каскадьорът поиска пет хиляди долара в аванс и Бепи се съгласи да му ги даде на сутринта, преди да се заеме със задачата, а остатъкът щеше да получи след приключването ѝ.

Разговаряха в продължение на няколко часа, докато уточнят плана. Каскадьорът трябваше да качи в колата си братята Грималди за летището и да хвърли автомобила от една скала по пътя, като изскочи точно преди да полети.

— Колата пада на дъното на пропастта, а братята се превръщат в три ангелчета. Простичко. Това е елементарен план — каза Бепи. — Толкова е елементарен, че трябва да успее. Когато дойде, полицията ще си помисли, че е станало произшествие. Алън, аз и ти ще ги следваме с нашата кола. Каскадьорът ще се спусне долу да изнесе касата с петте милиона, а ние ще го изчакаме. Погрижи се касата да може да издържи падането и евентуален пожар, без да се пръсне.

— Бъди спокоен. Ще бъде здрава като банков сейф — отвърна Алън.

— Планът е малко старомоден, но е единственият начин да ликвидираме тримата едновременно и е по-добър, отколкото да се разкарваме насам-натам с пищови. Опитай се да ги напиеш, преди да тръгнат — добави Бепи.

— Понякога старите методи са най-добри. Един скок в скалиста урва винаги е убедителен — съгласи се Алън.

— Не искам да се получи като в блудкавите филми — каза Бепи и погледна в очите първо каскадьора, а после и Алън. — Там всичките пари се разхвърчават и филмът свършва.

— Бъди спокоен, Бефино. Аз ще се погрижа — отвърна Алън. — Вярвай ми. Ще трябва да омета всичките си спестявания, за да събере такава сума. Касата ще бъде възможно най-доброто, което се продава... Все пак, когато братята видят големината и теглото на касата, може би ще решат да пътуват с кола до Лос Анджелис, вместо да летят.

— Да, прав си. Това е възможно. Трябва да бъдем подготвени за всичко. Може да имат на разположение свой собствен шофьор. Затова нека да предвидим и непредвидимото. Сигурен съм, че няма да си тръгнат с пет милиона под мишницата без предварителен план. Освен ако наистина са тъпацы.

— Не биха регистрирали касата на летището като багаж. Затова може би ще поискат ние да ги закараме обратно до Лос Анджелис. В такъв случай ще разполагаме с повече време да се разправим с тези гадове — предположи Алън. — Това би било чудесно, обаче с пет милиона в ръцете, те вече сигурно са си уредили златна лимузина. Нямам нужда от нас.

— Ако стане така, ще следваме колата им отдалече. Когато спрат за пиш-пауза, можем да ги нападнем и да им вземем касата. Ще ги атакуваме с всичко, което имаме, и след това ще офейкаме по най-бързия начин. *Voi capire?*^[3] — попита Бепи и намигна на Алън.

— *Si, si, senor*^[4] — отвърна Алън, понеже не знаеше как да го каже на италиански.

— Добре, стига за днес. Скапан съм. Трябва да си починем, за да ни се избистрят главите.

Алън не спираше да говори и да се притеснява.

— Не забравяй, че пет милиона са огромна сума. Тези типове са силни. Може да са наели цяла армия във Вегас, която да ги ескортира на връщане. Не мислиш ли, че е вероятно?

— Може да е така, но може и да не е. Скоро ще разберем. Такова нещо трудно се предвижда. Ще почакаме и ще видим. Ако се наложи да изоставим този план, аз имам наум нещо друго — отвърна Бепи.

— Да допуснем, че се откажат от помощта ни, вземат парите и напуснат града със собствен ескорт. Какво ще правим тогава? Тази работа може да се превърне във фиаско.

— Не ти ли идва на ума, че съм им закачил опашки? — каза грубо Бепи. — Известно ми е за всеки, с когото разговарят в този хотел. Ако усетя, че хората им са пристигнали, решението ми ще бъде да ги спипаме в стаите им и да ги изнесем в куфари, тихо и елегантно. Нали ти се намират три големи сандъка, Алън? Пригответи ги. Слушай, ако трябва, ще ги пречукам даже и в твоя креват. Гледай чаршафите ти да бъдат чисти. Единствената причина да са още живи е, че искам да го направя хитро и изпипано, а това изисква солидна подготовка. Иначе е нужен само един автомат. Хайде, нека забравим за малко тази работа.

По-късно същата вечер, когато останаха сами с Бепи, Алън попита:

— Ами какво ще правим с каскадьора?

Той погледна над внушителните си очила и зачака отговора му.

— Може ли да хвърчи? — попита Бепи. — Когато изнесе касата, ние ще я вземем и Але Хоп ще го хвърли обратно в гроба му. Ако не може да хвърчи, дупе да му е яко.

— Да, може ли да хвърчи? Звучи успокояващо — измърмори Алън, без да се разсмее. — Аз изрично му казах да използва първия неработещ открит рудник. Намира се точно зад един остър десен завой.

— Нашата цел изисква абсолютно безлюдно място, за да не види никой — каза му Бепи.

— Бъди спокоен. Познавам почти всички рудници в района. Купувал съм акции, за да избягна данъците. Този е само на четиринадесет мили от Вегас. Абсолютна пустош. Има само една въпросителна: мислиш ли, че няма да се усетят, пътувайки четиринадесет мили в грешна посока? Летището е само на три мили.

— Може би няма, ако каскадьорът кара бързо и бръцолевипрепрекъснато. Може да не разберат колко път са изминали. Какво ще направят? Ще го застрелят ли? Вероятно ще бъдат заети с планове какво да правят с парите. Трябва да се получи. Нямаме избор. Защо не

се повозиш дотам заедно с него и Але Хоп да разузнаете района? Провери урвата, за да се убедиш, че щатските власти не са затрупали шибаната дупка. Съгласен ли си? Искам да паднат поне от стотина метра. Направете една суха тренировка преди акцията. Каскадърът трябва добре да познава района. Нека оттренира движенията си. Трябва да бъде абсолютно точен. Обаче не отивайте там с лимузина. В пустинята лимузините привличат погледа.

На другия ден към три часа братята Грималди неочаквано казаха на Алън Стоун, че много спешно трябва да напуснат Лас Вегас. Искали парите на следващия ден, не по-късно, и щели да откарат касата на летището, откъдето щели да я занесат в Лос Анджелис със самолет. Имали резервация за два часа следобед и поискаха да бъдат закарани на летището в един.

— Нужен ни е само транспорт до летището — каза Сам.

Алън отговори, че ще им предостави лимузината си.

На сутринта преброиха заедно парите и скоро братята бяха готови да отпътуват. В последния момент те направиха своя ход. Сам бил размислил и отказа да ползва лимузината на Алън. Вместо това настоя да вземат такси до летището.

— Не е необходимо, приятели — каза той, докато се ръкуваше с Бепи и Алън. — Отбивайте се да се виждаме, когато сте в Лос Анджелис.

— Как така ще взимате такси? Алън ви е приготвил лимузината си. Не се притеснявайте, използвайте я до летището. Пътувайте приятно. Колата ви чака отпред — настоя Бепи. Знаеше, че при това положение те никога няма да се съгласят да вземат лимузината, затова продължаваше да им я натрапва. Така ги караше да се чувстват сигурни и доволни, че взимат такси. Вече бяха убедени, че са го надхитрили.

— Не, не се притеснявайте. Ще се оправим — настоя Сам. — С такси ще правим по-малко впечатление.

„Гледай го какъв е кретен — помисли си Бепи. — През цялото време си вярва, че е с една крачка пред мен, а? Тия наистина са тъпаци.“ Беше предвидил този ход и затова бе подготвил едно крадено такси.

Алън се втурна към кабинета си услужливо и заяви:

— Аз ще се обадя за такси.

Той се свърза с каскадьора и му съобщи да вземе таксито вместо лимузината и да паркира пред хотела.

— Ще бъдат долу след минута. Направи така, че да се качат в твоето такси. Бъди нащрек. — После промърмори на себе си: — Щом като предпочитат такситата, ще им дадем такси.

Братята взеха касата и тръгнаха към входа на хотела като бягащи нелегално от казармата войници. Бързаха и припряно се качиха в чакащото такси.

— За летището — казаха те на шофьора.

Каскадьорът се престори, че съобщава за курса си на диспечера. В действителност говореше с Бепи в потеглящата зад тях кола.

— Пред коя авиокомпания — попита той.

— ТУА. Тръгвай, защото бързаме — отвърна му Сам.

Радиотелефонът бе инсталиран от Шантавия Майки в невзрачния седан, за да го ползват Бепи, Алън и момчетата.

— Жълто такси дванайсет — каза каскадьорът. — Трима пътници за терминала на ТУА във Вегас, потеглям от хотел „Ел Банко“ в тринайсет и пет, край.

Следвайки указанията, каскадьорът остави радиостанцията включена, за да може Бепи да чува разговора на братя Грималди. Остана малко изненадан, когато чу отговор от Шантавия Майки, който му нареди да се отбие до търговския център „Мади Крийк“, след като закара пътниците си.

— Там чакат трима индийци, които преди малко са спечелили джакпота. Може да закачиш добър бакшиш.

Каскадьорът потисна усмивката си.

Тримата братя започнаха да се отпускат, когато каскадьорът подкара бързо към пропастта. Разговаряха много разпалено и не забелязваха, че летището е вече на три мили зад гърба им.

— Видяхте ли им физиономиите, когато им казах да забравят за лимузината, понеже ще вземем такси? На оня скапаняк, Бефино, мустакът му увисна до брадата. Ами евреинът? Едва не се насра. Мислят ни за глупаци. И аз съм гледал филми. Затварят преградното стъкло на лимузината и пускат газ на хората в задното помещение. Не се съмнявам, че това ни бяха приготвили. — Сам се засмя на собствените си думи.

— Поръчал съм четирима души да ни посрещнат в Лос Анджелис — каза Джо на братята си. — Ако тези боклуци се опитат да ни скроят номер, ще го направят в Лос Анджелис, а не във Вегас. Затова нашите момчета ще чакат на летището. Трябва по най-бързия начин да приберем касата. Онези баламурници не знаят, че ни чака частен самолет. Мислят си, че ще мъкнем този сандък с редовен пътнически полет.

— Бефино ме попита с коя авиокомпания ще пътуваме — каза Пит, смеейки се. — Ама че кретен! Отговорих му с „Аляска“ и той ми повярва!

Бепи се усмихна, докато ги слушаше: „Тъпаците са наели самолет, а забравиха да наемат предварително кола.“

— Ама как се изплашиха тия типове. Сърцето на оня, Бефино, му падна в петите — изсмя се отново Сам. — Добре го стреснахме с приказката за чувала. Отця му се да яде, даже не можа да чука Кристи. Никой, ако е с всичкия си, не би отказал на най-скъпата проститутка в Бевърли Хилс! Видяхте ли колко бързо предложи петте милиона?

— Да бе. Изобщо не му беше до парите. Толкова беше изплашен, че с радост пожертва мангизите на евреина, само и само да постигне някакво споразумение — каза Пит. — И Морано изпраща такъв човек да урежда сделка като тази. Сигурно вече изкуфява от старост. Късметлия е, че не пречукахме това хлапе. Имах чувството, че Алън ще си глътне пурата, когато чу пет милиона. Изобщо не им мина през ума, че може да се навием на четири.

— Още не мога да възприема, че загубеният Бефино даже не е чукал курвата — възкликна Сам. — Направо е жалък. Кучката казва, че бил непреклонен и ѝ отказал категорично. Уважавала го за това. Аз пък казвам, че сме го шашнали и не е могъл да го вдигне.

— Според мен той е жалък педал — обади се Джон. — Държеше се като такъв. Господин Морано това, господин Морано онова... Направо си е педал. Сигурен съм. Никой не би отказал на Кристи.

Сред смеха и шегите Пит вдигна изненадано поглед.

— Ей, не трябваше ли вече да сме пристигнали? Онзи път отзад не беше ли за летището?

— Ще заобиколя откъм задната страна. За да избегнем задръстването заради ремонта на пътя — каза шофьорът.

— Не знаеш ли, че шофьорите в Невада са същите като ония в Ню Йорк? — обади се Сам. — Прецакват те с брояча. Винаги минават по най-дългия маршрут. Не се притеснявай, можем да си го позволим. — Той потупа с длан касата.

— Налага се да влезем откъм задната страна на летището. Днес асфалтират отпред, затова съм принуден да заобиколя — обясни шофьорът. — Ще изключа апарата, ако искате. Съобщиха по радиото, че пътят ще бъде затворен.

Таксито започна да се изкачва по едно възвишение.

— Приятелче, ти вървиш нагоре. Летището е ей там, долу — сопна се Пит.

Почти бяха стигнали. Оставаше още съвсем мъничко. Шофьорът надникна в огледалото и видя, че очите им шарят във всички посоки.

Таксито наближи пропастта и каскадърът подкара право към нея с деветдесет километра в час, точно както бяха репетирали. С лявата ръка отвори рязко вратата в последната секунда и се катурна трмаво върху песъчливия терен, изтъркулвайки се шест метра до самия ръб на скалата. Беше преценил грешно скоростта и разстоянието и увисна на ръба с главата напред, но успя да предотврати падането.

Алън и Бепи наблюдаваха неспокойно от тяхната кола.

— Ама че тъпак! — изкрещя Алън. — За малко и той самият да полети! Гледай само каква идиотщина. Едва не хвъркна заедно с тях. Можеше да го изгубим, преди да е извадил касата. Тоя скапаняк изобщо не може да скача.

Лицето на Бепи беше ледено. Той не отговори на Алън. Слушаше братята Грималди, които още се чуваха от високоговорителя.

— Ей, къде изчезна тоя шофьор? — кресна Сам. — Ох, Господи! Какво става, по дяволите? Мамка му на Бефинооо...

Бепи се усмихна и каза:

— Ако можех само да им видя физиономиите, щях да бъда безкрайно щастлив.

Таксито излетя от ръба на пропастта, сгромоляса се върху скалите в основата на канарата и лумна в пламъци.

— Измъкни касата! — кресна Алън на каскадъра, тичайки към бездната. Погледна горящите останки и размаха ръце, а златната верижка на врата му се люлееше неистово. — Измъкни проклетата каса, защото ще се стопи!

Беше изпаднал в нервна криза.

Каскадърът бързо се спусна надолу по урвата. Подхлъзваше се на отронени камъни и измина повечето от разстоянието по задник. Таксито продължаваше да гори.

— Не мога да я взема! Много е горещо! — Гласът му кълтеше в скалистата урва, а той гледаше нагоре към четиримата мъже.

— Извади проклетата каса! — крещеше истерично Алън и гласът му също ехтеше в скалите. — Измъкни касата, майка му стара!

Обладан от ужас, виждайки касата заглавена между топящите се пружини на седалките и мъртвите братя, които сякаш се опитваха да я грабнат дори в смъртта си, каскадърът протегна ръка и се опита да хване нажежената дръжка. Отскочи назад от болка още щом пръстите му се долепиха до горещия метал. С огромно усилие и страдание той успя да помести малко касата, но му пречеше овъгленият труп на Пит Грималди, който сякаш се бе вкопчил в нея.

Виждайки тялото, чиято коса още димеше, а плътта цвърчеше, той изкрещя от ужас и размаха обгорените си ръце към мъжете горе.

— Много е гореща! Не мога да я измъкна. Изгорих си ръцете!

— Извади касата! — продължаваше да крещи Алън. — Не ми дрънкай глупости! Побързай, докато не се е стопила!

Каскадърът се озърна, взе един дебел клон и се върна при останките от колата. Избута навътре в таксито тлеещия скелет на Пит, успя да освободи касата и да я изтегли настрана. Свали си колана, завърза го за дръжката и задърпа нагоре по склона на скалата.

Когато стигна до горе, Шантавия Майки му помогна да изтегли касата. Але Хоп стисна изгорената му ръка и сърдечно го поздрави за добре свършената работа.

Каскадърът, изтощен до крайност и запъхтян, даде да се разбере, че силното ръкостискане му причинява болка. Когато опита да се отскубне, Але стисна по-здраво. После го грабна и го хвърли обратно в стръмната урва.

Още сутринта Алън бе дал на каскадъора плик с пет хиляди долара в брой, върху който пишеше „Благодаря“ и стоеше подписът на Пит Грималди. Така щеше да изглежда, че каскадърът е бил в делови отношения с опечените братя Грималди.

— Много ми е странно как тези глупаци се вързаха на стария трик с подмяна на колите и скок от скалата — каза Бепи, докато

пътуваха обратно към хотела. — Всеки ден по телевизията показват по нещо такова. Обаче още върши работа. Продължава да върши невероятно добра работа.

Всичко бе минало гладко. Братята Грималди излетяха за Лос Анджелис от високата сто и двадесет метра канара. Алън си получи парите обратно и всичко беше наред. Той беше щастлив, но нервите му бяха разнебитени, затова прекара остатъка от деня в мансардния си апартамент.

Два дни по-късно групата се завърна в Ню Йорк. Дон Морано попита Бефино:

— Какво се случи там? Защо беше нужно да убиваш четирима души, за да решиш въпроса? Аз те помолих да преговаряш. Ти на това преговори ли му казваш? Да пречукаш четирима души компромис ли е?

— Опитах се да постигна споразумение — обясни Бепи. — Опитах много настойчиво, но те се държаха глупашки, като саfoни. По едно време заплашиха, че ще ме напъхат в чувал. Ти каза да преговарям и аз го направих. Опитах да постигна компромис, но беше невъзможно. Оказаха се много неразбрани хора. Те взеха решението вместо мен. Това бяха разбойници. Искаха пет милиона долара или хотела в замяна на два милиона. Тези хора бяха луди и — ти се оказа прав — тъпи като галоши. От самото начало на разговорите ни те нямаха капка респект към мен или фамилията Морано и ми го заявиха право в очите — каза сериозно Бепи и след това се усмихна. — Как да преговаря човек? Тези боклуци нямаха капка уважение. Изпратиха ти послание. Да си стоиш в бруклинските билиардни зали и да не се бъркаш в хотелиерския бизнес. Затова на път за Лос Анджелис им се случи ужасна катастрофа. Чете ли вестниците? Даже са откраднали такси. Не е ли това голяма глупост от тяхна страна?

— Да, четохме вестниците и се притеснихме от турнето ви в Холивуд. Помислихме, че снимате филм там — каза дон Емилио и стисна рамото на Бепи. — Никога не са били разумни хора. Знам го. Просто се надявах, че проблемът може да бъде разрешен побезболезнено. — Той предъвка пурата си и отпи от чистото кафе, мънкайки си нещо под носа. — *Sta beni*. Сега разбираш защо изпратих

теб, Бефино. Жалко е, но тези хора никога не са имали *ah rispetto*, дори и в Шака, в родината ни. Спомням си, че когато беше момче, Пит ми открадна колелото. Винаги е бил *razzo*, дори и тогава. *Morte e uno topo*. Умря един плъх.

Бепи се усмихна леко, но в действителност му идваше да прихне заради историята с велосипеда. След толкова години Морано си спомня, че Пит му е откраднал колелото! Гледай какво е запомнил! Обаче знаеше, че донът е доволен от решението му да преустанови всякакви преговори с фамилията Грималди.

— Алън Стоун попита колко дължи за услугата. Казах му да се обърне към теб за отговор. Сметнах, че може би ще искаш ти да определиш цената, защото сега той е с три милиона печалба.

Дон Морано отново изпусна кълбо дим от пурата си и погледна Бефино — приятелят му, който нито веднъж не забрави значението на *rispetto*.

[1] Чакай (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Глупаци(итал.). — Б.пр. ↑

[3] Разбирате ли? (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Да, да, господине. (исп.). — Б.пр. ↑

14.

Няколко седмици по-късно, вече у дома при семейството си, една сутрин Бепи се събуди рано и отиде в кухнята да изпие чаша портокалов сок. Там завари близнаците да ядат от една голяма купа. Бяха вече на осем години и пълнички.

— Какво ядете, деца?

— Pasta lentica — отговориха децата.

— В седем и половина сутринта? Ядете студена pasta lentica, при това от една и съща piatto^[1].

Близнаците се ухилиха.

— Остана от снощи и я сънувахме. Обаче, тате, вчера Патси ми изяде моцарелата. Нищичко не ми остави — обясни Рене на баща си.

Опитвайки да съдържи смеха си, Бепи се върна на горния етаж и каза:

— Хей, Дана, стани да си видиш децата. Долу в кухнята са. Започват да приличат на брат ми Марио, закусват със студена pasta lentica. Сънуват pasta lentica вместо корнфлейкс или шунка с яйца. И да отидеш да купиш една кутия моцарела. Току-що получих оплакване от дъщеря ти.

Същия ден Бепи се срещна с хората си, за да обсъдят планове за бъдеща делова дейност. Але Хоп и Шантавия Майки се хвалеха пред Маймуната, Джоуи Ди и Малкия Паули в големи подробности за пътуването си до Западното крайбрежие и за сексапилната красавица, която бяха чукали в продължение на цели шестнадесет часа.

— Ега ти, какви дълги крака имаше, като пипала на гигантска сепия! — каза Але. — Увиваше ги два пъти около мен. Беше същинска стръвница. Прав ли съм, Майки?

Майки се ухили и очите му блеснаха.

— Да бе, беше като огромен калмар. Можете ли да си представите, че ни ги смучеше едновременно и на двамата и ни

бъркаше с всичките пръсти в задниците. Още не мога да повярвам, че това наистина се случи. Але е прав, тя беше като октопод.

Бепи ги послуша и после каза:

— Момчета, свършихте ли с приказките за октоподи? Предполагам, че сте били като две танцуващи маргаритки, когато пръстите ѝ са били в задниците ви. За лизане на мацки ще си говорим по-късно, става ли?

— Кой е споменавал нещо за лизане на мацки? — сопна се Але. — Ние не сме я лизали. Тя ни облизваше. Така ли беше, Майки?

— Добре де. Обаче извадете пръстите от задниците си и да поговорим малко делово. И впрочем, ако нещо ви прокапе, отидете при ветеринар, а не при човешки доктор. Според мен тя беше... — В този момент си спомни как Кристи се разбунтува срещу него. — Не, тя не беше лошо човече в крайна сметка. Макар и проститутка, имаше характер.

— Да, ама и какво котенце имаше! — каза Але. — Трябваше да го видиш, Беп. Съвсем като козинка. Приличаше на кожа от норка. Ти наистина пропусна нещо страхотно!

Бепи прекрати шегите, като каза:

— Радвам се, че ви е харесала, момчета.

След това ги уведоми, че ще започнат търговска дейност и в Мексико чрез една вносно-износна фирма, която той и Алън Стоун замисляли от известно време. Главната ѝ квартира щяла да бъде в Мексико сити.

— Отдавна ми се върти тази идея. Споменах я пред Алън и той отсече: „Хайде да го направим.“ И така, взехме решението буквално за една нощ. Алън вече е разговарял с няколко големи магазина. Те проявяват интерес към разпространението на някои наши изделия.

— Какви изделия? Ние нямаме изделия — каза Але.

— Имаме. Като начало — керамика и мебели. Всичко се произвежда в Мексико! Вече се продават по западното крайбрежие. Ние ще залеем източното, Канада и Европа.

След това Бепи се обърна към Джоуи Ди и каза със смях:

— Понеже изглеждаш почти като мексиканец, ще се наложи да оглавиш канцеларията и складовото стопанство, а ние трябва да ти намерим нов апартамент.

— Защо аз? — попита изненадан Джоуи Ди. — Не приличам на мексиканец. Правиш си майтап с мен, нали? — Той погледна Бепи в очите и след това развълнувано повиши глас: — Защо не изпратиш Але Хоп? Той прилича на... — Обърна погледа си към Але Хоп и замлъкна.

— Трябва ни точно човек като теб, Джоуи — каза му Бепи, — така че ще заминеш заедно с мен и Майки. Затова гледай да свикнеш с тая мисъл.

— Защо все на мен се пада неблагоприятната работа? — запротестира Джоуи Ди. — Сега буквално ме изпращате на заточение. Аз имам цял куп задължения. Обвързан съм в тази страна. Как мога да напусна Америка? Ще липсвам на много хора. Не мога да отида в Мексико. Не познавам никого там. С кого ще си говоря?

— На кого ще липсваш? — попита Бепи. — Само на майка си, на никой друг. Там ще живееш разкошно и ще чукаш мексиканки колкото си щеш. Всичко около теб ще е мацки! Нашата фирма ще ти наеме вила. Ще живееш като посланик, глупак такъв.

— Ама виж, Бепи, аз си имам гаджета и в Бруклин. Знаеш за какво говоря. Нужно ли е сега да ги изоставя? Поел съм ангажименти. Не можете да разберете, момчета — възропта Джоуи.

— Да бе — обади се Маймуната. — Има гаджета и още как. Чука жените на всички смахнати. Посещава ги в домовете им веднъж седмично, по график. Нали се сещаш, така както чука Норма два пъти в месеца, така и тази, и онази. Чука даже и Вира... Сещаш се коя е. Мъж ѝ е оня, дето продава връзки за обувки в метрото.

— Вира е майсторка на духането — кресна Джоуи срещу Маймуната. — Прави страхотни свирки. Какво ти разбира главата от жени бе, шебек?

— Може да прави страхотни свирки, но също така е на около осемдесет и две години бе, помияр скапан. Направи ни услуга и замани за Мексико. Излагаш квартала ни. — Маймуната се разсмя.

— Коя Норма чука? — попита Бепи.

— Как коя Норма — жената на Червения — отвърна Маймуната. — Не е лоша. Малко е дебеличка, обаче е млада.

— Да. Преди няколко години Але ми каза, че трябва да я оправям поне един път в месеца, понеже Червения вече бил свършен като мъж. Затова си бил наредил да я обслужвам всеки месец.

Бепи погледна въпросително към Але, който също го погледна с азиатската си усмивка и оголени големи зъби.

— Да, Беп — обясни Але Хоп, — ти го каза в подземието на Господин Шишко. Предадох това на тоя чукундур, а той веднага изприпкал при нея.

Бепи съвсем бе забравил за тази незначителна забележка. Започна да се смее от сърце, а Але Хоп продължи:

— И така, когато Джоуи Ди отива там, той носи по една торба с продукти за нея и децата. Прави визитите си съвсем стриктно и деликатно. Той постъпва почтено. Джоуи е добър човек.

— Стриктно и деликатно ли? С тая найлонова пазарска чанта чука целия квартал — провикна се Маймуната. — Надарен е с въображение колкото един кит. Прибира си вкъщи празната торба, за да я използва при следващото посещение. Виждал съм го в метрото със сгънатата торба под мишницата. Съвсем сериозно казвам, че ни излага!

— Джоуи, каква беше реакцията на Норма? — попита Бепи, все още през смях.

— Казах й, че ти си наредил така, затова е най-добре да прави каквото трябва. И винаги се чука с мен, докато ми изтече и мозъкът. Тя се страхува, Беп. Жената е изплашена. Още щом вляза в къщата, започва да ми го целува. Правя го по няколко пъти месечно, колкото да си изпълнявам задължението.

Бепи почувства жестоки угризения заради Норма. Той рязко смени темата.

— В понеделник сутринта пътуваме за Мексико сити. Приготи се. Кажи на всичките си любовници, че заминаваш. Уреди си всичките ангажименти, защото в понеделник отлиташ. Разбра ли, Джоуи?

— Трябваше да купя оная сергия за вестници при „Медисън Скуеър Гардън“, дето се продаваше. Можех добре да преживявам и без да си губя гражданството — викна Джоуи. — След това къде ще ме пратите, в Китай ли?

— Приказва като гнусен негър — намеси се Але. — Вестници, как не! С нас постигна всичко. От какъв зор искаш да приличаш на гаден негър и да продаваш вестници? И да ти мръзнат топките зад проклетата сергия, а?

— Да бе, и ще отида в Мексико, та топките да ми се спарват в жегата и диарията. Това по-добре ли е? Няма спорт. Няма ги „Янките“. Само диария. Нищо друго.

Бепи погледна Джоуи и прошепна:

— Ти май съвсем не си наясно с нещата и прекалено много мислиш за спорт, а? А какво ти е отношението към траурните шествия? Ще ти допадне ли едно шествие с коне?

— Бъди спокоен, ще се приготвя — измънка Джоуи. — Ще бъда на разположение.

Същата нощ всички отидоха в клуба на италианските преселници да вечерят и да се позабавляват с хазарт. Бен дойде от Стейтън Айленд. Даже Алън Стоун пристигна от Лас Вегас. Беше очарован от италианската кухня на клуба.

Але Хоп се включи в игра на зарове във вътрешната зала. Чуваха го как крещи и ругае на италиански. Гръмогласно обявяваше какви числа му се падат. Когато губеше, псуваше дявола, а когато му вървеше, възхваляваше светците.

— Седем, трябва ми седем... Ох, не, не епек! Загивам. Това са очите на дявола! Мразя ви!

Докато пиеха кафе, пушеха пури и разпускаха, Але Хоп влезе в салона за хранене усмихнат и броейки пари.

— Ей, пичове, току-що спечелих две хиляди и сто долара от ония баламурници оттатък.

— Не може да бъде, Але, ти си спечелил? — провикна се Маймуната. — Разкошно! Сега ще платиш сметката.

— Знаех, че мога да ги победя, сигурен бях.

Але се ухили триумфално.

— А как го разбра? — попита Бен.

— Четеше се в очите им. Бяха полуотворени. Това бяха изморени хора. Приличаха на мъже, които са прекалили с чекиите. Видях го в очите им. Слабостта им ги издаде.

Той се усмихна и наперено прекоси салона към мъжката тоалетна.

— Я го вижте тоя Але. Толкова му е гот, че цитира Шекспир — констатира Маймуната.

— Кого? — попита Бен.

Бепи, Джоуи Ди и Шантавия Майки заминаха за Мексико в понеделник, както беше по план. Стояха там два месеца, за да организират новото акционерно дружество, като Бепи прекара много време в полети от Мексико до Ню Йорк и обратно. Задвижването на новата фирма погълна много труд. Джоуи Ди разбуди задрямалия си талант да борави с цифри и стана впечатляващ бизнесмен. Освен това изненада всички, когато показа, че може да се справя отлично с мексиканците.

През граничния пункт при Ел Пасо започнаха да излизат камиони от Мексико. Към складовата им база в Ню Джърси всеки ден потегляха по двадесет камиона. От складовете стоката се транспортираше до четиристотин магазина, които Алън и Бепи бяха привлекли. Убедиха търговците на дребно да открият в магазините си специални сектори за „Мексикански ръчни занаяти“.

По това време мексиканците работеха вече по седем дни в седмицата, шестнадесет часа дневно, за да могат да изпълнят поръчките. За тях Джоуи Ди беше равен на американския посланик. Станал бе друг човек и управляваше „Интернешънъл Амекс Корпорейшън“ като нещо свое.

Бепи знаеше, че дон Емилио Морано продължава да сипе хвалби по адрес на Бефино Менесиеро-Шакитанеца пред другите фамилии и като че ли го гласеше за по-големи неща. Обаче Бепи се вълнуваше от бизнеса, а не от онова, което се говори за него в средите на мафията. Влязъл бе в нея заради парите, не заради славата и сега му се искаше да я напусне. Макар никога да не го бе споменавал, поръчките убийства вече не представляваха интерес за него. Истински късмет беше, че полицията никога не го заподозря.

Той се срещна с едрите купувачи във връзка с новото начинание и изработи стратегия за реклама в списания и вестници с търговско-икономическа насоченост, излизащи в Съединените щати и Европа. Латиноамериканските стоки бяха станали популярни и евтините произведения на мексиканските занаятчии отговаряха на търсенето. Търгуващите на ниски цени универсални магазини бяха най-големите

му клиенти. Бепи беше безкрайно щастлив и доволен от резултатите, които даваше новата дейност.

След това той обърна внимание на интересите си в Лас Вегас. Започна да прекарва повече време в компанията на Алън Стоун. Разбираше се отлично със своя равин. Свикна да се отнася с уважение към умствените заложи на евреите и към самия Стоун, така че станаха много близки. Дана не можеше да повярва, че Бепи има такова отношение към един евреин, но той даде ясно да се разбере, че Алън ще бъде третиран като близък роднина. Той допадна много на всички. Смятаха го за чудесен човек.

Бефино Менесиеро се бе прочул доста в Лос Анджелис и Лас Вегас след разбиването на фамилията Грималди. Новият бос в Лос Анджелис стана голям съюзник с фамилията на дон Емилио Морано, а името на Бефино се мълвеше по празнични приеми като на човек, когото си заслужава да познаваш.

Кристи Макбрайд, която внасяше немалък собствен принос в слуховете, след като видя колко бързо изчезнаха братята Грималди, говореше за него само с добри думи и хвалби пред търсещите развлечения богаташи. Твърдеше, че му е лична приятелка. А насаме потръпваше при мисълта за злополучната си сексуална авантюра с Бефино Менесиеро.

През февруари 1962 година пребиваваха заедно с Але Хоп и Бен в една вила в Пуерто Ваярта, собственост на известна кинозвезда и добър приятел на Алън. Отишли бяха на почивка, но Джоуи Ди им бе подготвил седем срещи в Мексико сити. Програмата им там беше крайно напрегната.

Вече правеха доставки директно за Европа, а не през Съединените щати. Експортните такси в Мексико бяха значително пониски за купувачи от Европа — фантастична възможност както за купувачите, така и за продавачите и това бе поводът за няколко от срещите. Последната беше с двама господата от Холандия, които се появили в дирекцията на „Интернешънъл Амекс Корпорейшън“ усмихнати и важни като чуждестранни дипломати. Единият се представи като барон Дирк Ван Щайер от една амстердамска фирма;

другият беше Жан Шавал от клоновете на същата фирма в Париж и Брюксел.

Бепи имаше чувството, че е виждал втория, но не спомена нищо за това. Стараеше се да не показва никакви признаци, че му е познат. Щом започнаха деловия разговор, той внимателно огледа мъжа. Трябваше да бъде сигурен.

След десетина минути уводни приказки и опипване на почвата Шавал изрази едно неочаквано желание.

— Господа, бих искал да разговарям насаме с най-висшите ръководители на „Интернешънъл Амекс“. — Гласът му звучеше познато в ушите на Бепи. — Възможно ли е останалите да излязат от стаята за малко? Желая да обсъдим нещо много поверително — каза Шавал и отблъсна с ръка дима около себе си.

Бепи не беше особено въодушевен, но му се искаше да чуе какво има да каже Шавал и затова кимна на Але, Бен и Джоуи Ди. Остана само Алън, който бълваше кълба дим от пурата си.

— Преди да излезеш, отвори прозореца, Джоуи — помоли Бепи.

След като димът се разсея, двамата европейци като че ли се почувстваха по-удобно и Шавал започна да говори бавно:

— Надявам се, долавяте, че докато толкова народ пушеше тук, атмосферата не беше особено приятна. Дано не съм обидил някого.

— Не, не сте. Работният ни ден е към края си и всички започнахме да се отпусваме прекалено рано. Хайде, кажете какво сте намислили. Слушаме ви — отвърна му Бепи.

— Господин Менесиеро, бяхте ми препоръчан от влиятелни хора в Ню Йорк като човек, който е способен да осъществи всякаква сделка.

Алън за малко не си глътна пурата. Още в този момент можеше да каже какво ще последва.

Бепи също знаеше какво предстои. Погледна с неприязън двамата мъже и попита:

— Кой в Ню Йорк ви упъти към мен?

— Нямам позволение да ви го разкрия — отвърна му Шавал.

— Живели ли сте някога близо до американска военна база във Франция? — попита го Бепи.

Шавал се вторачи в него, разпознавайки го, и на лицето му бавно се изписа страх. Спомни си военния съд.

— Що за разговор е това, Беп? — попита раздразнено Алън, но като видя погледа на Бепи, замълча като онемял.

— Искаш да ти прекарваме наркотиците ли? — попита с леден глас Бепи.

Шавал успя само да кимне утвърдително с глава.

— Ах, господин Кавал — продължи тихо Бепи. — Отново се върна в живота ми. Вероятността е едно към поне един милион, обаче пак се срещнахме. Първия път искаше да ме тикнеш във френски затвор, а сега ме обиждаш с предложение за трафик на наркотици. Ти май наистина си долен мръсник, а? Гледай само колко е малък светът, Алън. Единственият европейец, когото мразя, се явява тук, в Мексико, за да ме обиди повторно. Това трябва да е някакво предопределение.

Алън стана да затвори прозореца, понеже Бепи бе започнал да говори на висок тон.

Пребледнелият Шавал заяви нервно:

— Не знам какво да кажа. Не съм дошъл тук да ви обиждам, сър. Надявахме се да сключим сделка с вас. Просто не знам какво да кажа. Нали разбирате... мотивите ми?

— Какво не е в ред? — попита объркан Ван Щайер. — Какво има, Жан?

Доволен от объркването му, Бефино се усмихна на французина. Шавал разбра погрешно усмивката му и се почувства по-уверен. Започна да говори така, както във Франция — езикът му пърхаше от самодоволство.

— Това се случи много отдавна, господин Менесиеро. Убеден съм, че ме разбирате, нали? — Обърна се с усмивка към Алън, за да обясни: — Преди много години този човек нарани един френски младеж. Нямах друг избор, освен да кажа истината.

— Да, така е — прекъсна го Бепи. — Преди много време беше и аз наистина нараних един френски войник. Стана кръчмарско сбиване. Би могъл да пострада всеки. Всички бяхме пияни. — Спомените разпалиха емоциите на Бепи. — Обаче какво правиш ти бе, лайнар дребен? Продаваш наркотици. По колко младежи нараняваш годишно? Колко бе, гнусно дребно влечуго?

Той отиде до вратата, отвори я и попита Джоуи Ди:

— Имаш ли някъде въже?

— Не, но мога да ти дам малко кабел. — Той извади от един степен гардероб двадесетина метра навит на колело тънък гумиран шнур.

— Добре. Това ще свърши работа.

Бепи го хвърли на Але Хоп, който се бе изтегнал върху дивана в приемната, и му каза на италиански:

— Завържи тоя дребен минетчия за глезените и го повеси през прозореца. Отвращавам се от това копеле с остро езиче. Той е долен мошеник, по-лош и от нас, а се прави на страшно примерен.

Шавал, който добре разбираше италиански, се втурна рязко към вратата. Але Хоп го спря в мечешката си прегръдка. Бен му завърза краката.

— Моля ви, недейте, сър! Моля ви, сър, не правете това! — крещеше Шавал и се опитваше да се хване за нещо.

Бен отвори прозореца, а Але Хоп го вдигна и го пусна навън като играчка „йо-йо“ с размотан канап, продължавайки да държи само шнура. Шавал пищеше и се люлееше, повесен от четиринадесетия етаж на сграда с офиси на фирми в Мексико сити.

Междувременно Ван Щайер бе изпаднал в нервна криза.

— Какво правите? Луди ли сте?

Бепи му каза да държи кабела, иначе ще бъде следващият. Още щом хвана шнура, Але и Бен го пуснаха.

— Полудяхте ли? — изкрещя той, борейки се с шнура. — Помогнете ми, моля ви! Не мога да го задържа сам!

Тежестта го теглеше все по-близо и по-близо до прозореца. Шнурът се плъзгаше в ръцете му и беше очевидно, че ще изпусне Шавал.

Алън погледна през прозореца и даде знак на всички да престанат.

— Хайде, изтеглете го. Стига му толкова. Прилича на мъртвец. Стомахът ми се обръща. Ама че лудост.

Ван Щайер рухна и шнурът се плъзна бързо по пода, размотавайки се като дълга змия. Шавал беше на път да се срещне със свети Петър.

Всички се вкопчиха във въжетото, което се изнизваше през прозореца, и започнаха да теглят Шавал обратно. Не се отнасяха особено нежно с него — удряха главата му в стената, а лицето му се

жулеше в тухлите и перваза на прозореца. Когато го изтеглиха, физиономията му беше охлузена и нарязана. Положиха го на пода и свалиха шнура от глезените му.

Джоуи Ди мълчаливо и много старателно нави шнура и отново го прибра в шкафа. Шавал бе посинял, но още дишаше.

След двадесетина минути цветът му значително се подобри, а дишането му стана нормално. Очевидно беше в шок от преживяното изпитание. Ако изобщо някога споменеше нещо за него, щеше да го направи тихичко и смирено. Видял бе Смъртта.

Бепи каза на Ван Щайер да го върне в Европа по най-бързия начин.

— Зарежете търговията с наркотици. Вие вредите на младежите по целия свят. Хлапаците в Европа и навсякъде другаде се побъркват от наркотиците и за това сте виновни вие. А сега напуснете офиса ни и повече никога не търсете връзка с хората ми заради наркотици, защото следващият път ще бъде край и за двама ви.

След като европейците излезнаха мълчаливо от представителството на фирмата, Алън попита:

— Нима направи всичко това с човека заради нещо, което се е случило преди много години?

— Разбира се, че не, Алън — отвърна откровено Бепи. — Направих го, защото мисля за моите малки близнаци. Питам се на какво ли ще попаднат, когато станат по-самостоятелни. Разпространителите на опиати рушат обществото ни. И точно такива жалки негодници във Франция и Холандия, за които се бихме и умирахме, сега продават наркотици на децата ни. Повярвай ми, Алън, един ден ще видиш колко здраво ще прецакат Америка. Страшно ни мразят тия завистливи мръсници. Дори не искат да признаят, че ги спасихме през войната. Виж, Алън, аз не съм варварин, макар да не се смятам и за религиозен. Аз съм бизнесмен. Един варварин щеше да пусне тоя негодник през прозореца. Аз го оставих жив и странното е, че не съм сигурен дали постъпих правилно. Някой ден страната ни ще поиска помощ от европейците и те ще ни откажат. Готов съм да се хвана на бас с теб, на каквото кажеш. Може би трябваше да го пусна. Ненавиждам пласъорите на наркотици. Те са измет. — После се усмихна на хората си. — Четири часът е. До гуша ми дойде от тия глупости. Хайде да отидем във вилата на Джоуи и да пийнем по нещо.

Тази нощ сме канени на вечеря с кмета на Мексико сити. А утре заминаваме в океана.

— Чудесно — съгласи се Бен. — Влюбен съм в Пуерто Ваярта. В сравнение с него Стейтън Айлънд прилича на бунище. — След това се приближи до Бепи и прошепна: — Трябваше да пуснеш онова френско копеле през прозореца. Размекваш се, Беп. Ставаш мекушав. Хората, заради които няма да спиш спокойно, вече са двама — той и Червения.

— Не го закачай, Бен. Недей да го вбесяваш. И без това тази работа го вбеси достатъчно. Нека си бъде мекушав. По-добре да е мекушав — повиши глас Алън, размахвайки пурата си.

— Знам, че си прав, Бен. Трябваше да пусна тая гад да похвърчи — съгласи се Бепи и добави шеговито: — Бен Делпонтте, ти напълно заслужаваш прозвището „Веселия гробар“. Доволен си само когато ти изпадне някой мъртвец, а?

Бен се ухили като кобра, когато Алън направи следния коментар:

— Голяма комбина сте вие двамата. Ти ги гътваш, а той ги погребва.

Към края на престоя им в Пуерто Ваярта Алън попита Бефино:

— Искаш ли да устроим едно гала празненство във вилата този уикенд? В четвъртък пристигат жената на Бен и твоята. Ще направим едно голямо празненство в тяхна чест.

— Какво искаш да кажеш с това „гала“? Какво означава „гала“, майка му стара? Като искаш да правиш купон, прави го. Не ми приказвай на еврейски. Нямах проблеми. Направи един гала купон. Мини разходите за сметка на „Интернешънъл Амекс“. Бен, обади се на Джоуи. Кажи му да дойде със самолета за гала уикенда. Той си пада по гала приемите. Освен това, Алън, погрижи се всички евреи от Акапулко да присъстват на нашия гала купон. Съгласен ли си?

Натякването на Бефино накара Алън да се разсмее.

Дана и Пеги пристигнаха във вилата. Влюбиха се в Пуерто Ваярта. За тях там беше раят. Направиха една грандиозна екскурзия по магазините.

Същия следобед всички седяха край басейна и пиеха, препичаха се на слънцето и слушаха оркестър от трима мексиканци.

— Божичко, май си живееш чудесно, а, Беп? — попита Дана. — Кой е собственикът на тази къща? Прекрасна е.

— Взехме я под наем.

— Много хубаво. Наел си вила. Аз си стоя вкъщи, сред снеговете, и пера дрехи, а ти си тук, чуруликаш си като волна птичка и слушаш собствен оркестър.

— Понякога е хубаво, понякога е тежко. Ти виждаш само хубавите моменти, Дана — каза той, докато мажеше тялото си с лосион.

— Според мен виждам само част от хубавите моменти — отвърна тя и издърпа лосиона от ръката му.

— Слушай, Дана, много си остроумна. Мислиш си, че съм хванал Господ за шушляка, защото чуваш някаква си музика, обаче не си права. За да изплуваш над блатото, е нужен огромен труд. Вярвай ми, минах през истински кошмар и през цялото време бях буден.

Приемът в събота наистина беше гала — нещо, което всички щяха да помнят. Във вилата се събраха известни личности от Холивуд, Акапулко, Мексико сити и Пуерто Ваярта. Имението гъмжеше от гуляйджии. Всички се бяха натряскали. Напитки се лееха върху бучки лед и дори върху някои от развилнелите се едрогърди жени. Какви ли не лудории се вършеха. Дана се приближи до съпруга си.

— Доколкото си спомням, ти ми каза, че сте взели тази къща под наем.

— Какво значение има? Забавлявай се. Важно ли е чия е къщата?

— Да, важно е. В салона за карти има снимки на цял куп кинозвезди и на една от тях видях ухилената ти физиономия.

Бепи се усмихна.

— Бъди добричка, а?

Едно младо момиче — Шейла Даймънд — бе в толкова приповдигнато настроение, че започна да танцува и да се съблича пред голямата компания. Музиката бе разпалила кръвта ѝ, а виното — главата. Беше нисичка, с кехлибареноруса коса и впечатляващо едри гърди. Танцуваше, въртеше дупето си из цялата вила и още преди да

разберат какво става, тя беше гола като новородено, стъпила на високи токчета, със златна верижка на врата и часовник с каишка от велур. От това се състоеше костюмът ѝ, докато изпълняваше невероятно еротичния си танц.

Алън я погледа как танцува и след това затърси Бепи в тълпата.

— Какво да правя с тази мацка? — попита той. — Еврейка от Бронкс е. От половин час танцува гола като пушка. Вече всява смут сред всички съпруги. Трябва да предприемем нещо.

— Къде е Дана? — попита Бефино и се озърна. — Интересно как още не ми е вдигнала патърдия заради това.

— В залата за карти е. Игрят с Пеги на монетните автомати.

— Добре. В такъв случай ще прекарат там цяла нощ. Да отидем да си поговорим с мацето. Ще пуснем Джоуи да ѝ направи предложение за роля във филм. Дори може да ѝ подпише договор за една нощ. И бездруго мексиканките сигурно са му втръснали, ще го почерпим с една сладка еврейка, която си пада по еротичните танци.

— Хубава идея — засмя се Алън. — Ще я събера с него. Двама перковци ще си паснат идеално.

Бен се наведе към Бепи и прошепна:

— Това, че позволихме на жените си да дойдат тук, май е като да отидеш на банкет с шведска маса и да си носиш сандвич с шунка. Прав ли съм, Беп?

Приближавайки се зад него, Пеги чу подхвърлената забележка и отговори:

— Така ли? Моят брачен живот с теб е като да ядеш желиран сандвич вместо пържола.

В неделя следобед съпругите отлетяха за Ню Йорк, а мъжете заминаха в Лас Вегас по работа. Шейла се лепна за Джоуи Ди и отпътува в Мексико сити да живее в резиденцията му. Настани се там с датския си пес и две котки.

Когато четиримата мъже пристигнаха вечерта във Вегас, проблемите ги очакваха. Управителят на казиното докладва на Алън, че двама типове от Далас са натрупали кредит от половин милион долара и заминали, без да си изплатят задълженията. След изпратените им множество телеграми и безбройни телефонни разговори двамата мъже накрая предупредили, че са свързани с Пит Фалконе.

— Това, предполагам, означава, че не можем да си върнем дължимото — завърши управителят.

— Кой е този Фалконе? — обърна се Алън с въпрос към Бепи.

— Бос на фамилия в Далас. Ще проуча въпроса. Остави подробно изложение и фишовете в кабинета ми. Утре ще ги прегледам и ще реша какво да правим. Сега искам да поспя. Събуди ме за закуска.

— Добре, Беп. В твоя апартамент ли искаш да закусим или в моя?

— Нека да бъде в кафенето. Лека нощ, господа.

На сутринта Алън, Бефино, Бен и Але Хоп седяха около масата. Бен полагаше големи усилия да погълне едно варено яйце. Але Хоп си бе поръчал двойна купчинка палачинки, гарнирани с яйца и пържола, а за финал го чакаха млечен коктейл и банани с белтъчен крем. Другите двама закусваха само с кафе и препечени английски кифлички.

Але Хоп посочи с жест на сервитьорката да донесе още кифлички.

— Яде като че ли ще го пращат на електрическия стол — каза с усмивка Бепи. — Няма по-голямо удоволствие за него.

— Така, както поръчва, започвам да съжалявам, че съм собственик на хотела — оплака се Алън. — Коремът ме заболява, като си помисля как се издържа горила като него.

Всички прихнаха да се смеят, понеже знаеха, че Алън само се шегува. Той пръскаше парите като вода.

— Върви ти, Алън — отговори му Бепи. — Бен и аз заминаваме довечера за Далас. Оставяме Але на твоите грижи. Да го храниш добре.

— Да, знам. Петдесет кила сурово телешко дневно, нали така? Защо заминавате за Далас?

— Ами... Тази сутрин прегледах фишовете на Фалконе. Половин милион долара за инкасиране... От които ще получа половината, ако ги взема. Така ли е?

— Така е — съгласи се Алън.

— Е, имам доброто желание да заработя четвърт милион. Искаш ли да се занимая с това, или предпочиташ да предоставиш още една възможност на твоите инкасатори?

— Моите инкасатори действат по официален път. Вече цял месец опитват. Това нещо ми прилича на рекет. Оставям го на теб, Бепи.

— Чувал съм за този Фалконе. Той е главорез, който говори много омайващо, с приятен приспивен тон, но ще те убие, докато те храни, и през цялото време ще ти се усмихва. Знам за него от Морано. Той е каубой от италиански произход. Роден е в Далас, а майка му и баща му са от Италия. Обаче контролира територия от Тексас до Джорджия и е приближен на Санторо от Ню Орлиънс.

— А, значи е като ония италианци в Ню Орлиънс? Приличат на нас, но говорят различно — спомни си Бен.

— Да, нещо такава. Трябва да внимаваме с него. Опасен е. Ще се опита да ни пречука само за пример на другите. За да покаже, че никой не може да му се налага. Освен със Санторо той е в приятелски отношения и с групировката от Савана. Разполага със сила. Това ми е пределно ясно, но съм убеден, че можем да се справим, ако се доберем лично до него.

Същата нощ, вече в Далас, Бепи се обади на Фалконе от уличен телефон и след дълги увъртания от страна на секретарката му в крайна сметка успя да уговори среща за следващата нощ в „Мустанг клуб“ — един от каубойските барове на Фалконе. По време на телефонния разговор секретарката се опита да разбере откъде се обажда Бепи, но без резултат.

— Попита ме къде сме отседнали — каза Бепи на Бен. — Никога не бих казал на такъв човек в кой хотел сме отседнали. Веднага ще ни връхлети, ще легнем да спим и ще ни ликвидира. За да притежава толкова курви и публични домове, трябва да е истински каубой. Не бих си позволил рискове с него.

— Тогава как можеш да си вземеш парите от такъв човек? — попита Бен. — Този тип явно е бохем. Няма да е лесно.

— Може и да не ги взема... Обаче, ако не ги взема, той няма да живее достатъчно дълго, за да ги похарчи — зарече се заплашително Бепи. — Ще му дам една-единствена възможност, когато седнем на масата. Пропусне ли я, ще го убия за назидание на хората, които си мислят, че могат да завличат хотел „Ел Банко“. Не плати ли, ще го очистим още преди да е свършил месецът. Трябва да ги научим на уважение. Знаят, че хотелът е под моя протекция. След ликвидирането на Грималди това се разчу. Цялата мафия го знае. Затова в този случай ще действам незабавно.

— Любопитно ми беше защо се захвана с това нещо толкова бързо. Сигурен бях, че имаш някаква причина. Екзотично ли ще го направиш? — пошегува се в обичайния си стил Бен.

— Не, Бен. Ако се наложи да ликвидирам този човек, няма да го направя лично. И няма да го удостоя с честта да му организирам екзотично убийство. Ще си бъде само едно обикновено пречукване в мафиотски стил. В този случай искам да се вдигне шум. Може би разстрел с автомат, както някога в Чикаго. Обаче ще трябва по същото време да съм в Англия или някъде другаде, за да не може ФБР да докаже, че аз имам нещо общо. Много е важно да няма улики срещу мен. Все още се радваме на чисти досиета. Това е съществен фактор в живота ни. Така ли е, Бен?

— Да. Съгласен съм с теб. Но никога досега не съм се замислял сериозно по въпроса.

— Може би ще поръчаме на нашите наемници да се изпикаят върху ковчега на Фалконе или някаква друга щуротия, за да стане по-екзотично.

— Сигурен бях — изсмя се Бен. — Ти винаги държиш на екзотиката. Къде я научи тази дума „екзотично“? Обаче си прав, Бепи. Не можеш да ги оставиш да си влизат в хотела ти, да взимат кредит и да си мислят, че не са длъжни да го върнат. Ако пречукаме този мошеник, всички ще разберат, че не е минал гратис. Все пак не смяташ ли, че някой от хората му ще се опита да ни го върне?

— Не ми се вярва много, но това е риск, който трябва да приемем. В бандите от Юга вторият човек обикновено е нещо като проповедник южняк. Първата му работа ще е да грабне парите, а после и жените. Ще бъде прекалено зает с утвърждаването си на върха, за да се занимава с нас.

Следващата вечер в девет часа Бепи и Бен отидоха в бара, за да се срещнат с Фалконе, но него още го нямаше. Двама яки гавози ги настаниха на една маса.

— Напитките са за сметка на господин Фалконе — казаха им те.

На сцената един каубой, съпроводен от оркестъра си, пееше чудесна уестърн балада за студената вода.

— Дали ще дойде скоро? — попита Бепи.

— Ще дойде, но по-късно. Искате ли да го чакате, или ще си тръгнете? Ваша си работа — каза грубо единият от гавазите.

Бепи подуши, че Фалконе им крои номер, като ги оставя да пият за сметка на заведението, да ги хване алкохолът и така да разговаря с отпуснати и несъсредоточени хора.

— Смяташ ли, че ще предприеме нещо тук? — попита Бен.

— Не. Барът е негов. Това е първата ни среща. Ще иска да чуе какво имаме да му кажем. Ако то не му хареса, ще се постарее да ни прилъже с мацки. След това, в ранните часове на утрото, ще опита да ни очисти.

— Наистина ли мислиш така?

— Ами точно това бих направил аз, ако бях на негово място. Така че съм длъжен да го имам предвид.

Накрая, към полунощ, Бепи отиде в тоалетната да се облекчи с наслада от урината, която дълго време задържаше за Фалконе. Бен го последва почти веднага.

— Бепи, мисля, че той вече е тук. Някакви типове току-що влязоха с две готини гаджета. Когато единият заговори, гавазите заприпкаха насам-натам, така че сигурно е Фалконе. — Тук Бен започна да се смее и говори едновременно: — Това чучело е облечено като каубой. Не мога да повярвам на очите си. Като каубой от филмите.

— Носи ли си револверите? Хайде да се срещнем с този тип.

Той тръгна пред Бен към масата на Фалконе, където се представиха и ръкуваха. Фалконе им посочи свободни столове с провлечен говор:

— Седнете, момчета, и пийнете нещо. Извинявайте, че закъснях. Забавиха ме тези млади юнички.

Двете жени имаха големи гърди и бяха облечени като тексаски каубои, с полуразкопчани ризи, които привличаха всички погледи.

— Чу ли му гласа? — прошепна Бен на Бепи. Наложил се да извърне поглед, за да не се разсмее. Бепи го ритна под масата, но Бен не престана: — Гледай какви цици. Големи са като дини и ме побъркват.

Бепи попита Фалконе дали не може да се раздели с кукличките за малко.

— Предстои ни разговор за сериозни неща.

Фалконе нямаше желание да освобождава момичетата и отвърна:

— Можете да говорите пред тях. Те са с мен.

— Шегувате ли се? Трябва да обсъдим делови въпрос. Разкарайте ги за малко.

— Не — отвърна студено Фалконе. — Не се шегувам.

— Е, за първи път ми се случва да сядам на преговори в присъствието на момичета, но явно човек се учи, докато е жив. Добре, дон Фалконе, щом като искате да си уреждате делата пред женска компания, не възразявам. Завлекли сте един хотел във Вегас с половин милион. — Внимаваше да не споменава имена. — Знаете за какво става въпрос, понеже сте го одобрили. Вашите хора казват, че това е било ваша идея. Понеже във Вегас знаят, че сте от онзи тип каубои, които по-скоро биха умрели, отколкото да върнат парите, собствениците на хотела са решили да ви ликвидират. Вече са предложили договор за главата ви, който влиза в сила точно в шест часа сутринта във вторник. Договорът беше приет от шестима освирепели негри — гладни за пари кръвопийци, които чакат с нетърпение да се спусне карираното стартово флагче. Ако първите шестима главорези не успеят, ще ви погнат още шест и ако и те се провалят, ще дойдат други шест. Поръчката си остава валидна, докато не умрете, което, като се има предвид стилът ви на обличане, няма да отнеме много време. Не може да се каже, че не се набивате в очи. Но така или иначе вие ще бъдете обект на преследване от шест сутринта във вторник, докато умрете. Ако искате да живеете, Фалконе, постарайте се парите да бъдат върнати до понеделник на обед. Това означава, че разполагате с остатъка от седмицата да занесете сумата във Вегас. На мен ми платиха двадесет хиляди само да ви го съобщя. Моята задача е просто да предам едно важно послание, така че, сигурен съм, можете да си представите какво значение има за тях вашето бъдеще... А то може да се окаже съвсем кратко. Изпълнителите на поръчката ще получат много повече от двадесет бона. Впрочем причината договорът да не влезе в сила още една седмица е, че имате приятел... няма да споменавам името му... който поиска да ви се даде възможност да си уредите сметките, преди поръчката да стане валидна. Вашият приятел никак не желае да ви види мъртъв. Казва, че винаги го уреждате с приятни жени, когато е в Далас. Затова, когато разбрах, че сте италианец като нас, реших, че е по-добре да взема двадесет бона и евентуално да ви спася живота. Обаче това ще бъде последният ми

контакт с вас. Пия за ваше здраве, дон Фалконе. — Бепи вдигна чашата си.

Фалконе се опитваше да не изглежда разтревожен пред жените. Засмя се и каза:

— Май съм на границата между тъжния понеделник и черния вторник, а, момичета? — В действителност стомахът му се обръщаше и всички на масата го разбраха. — Ама че реч му дръпна, синко — добави той, опитвайки да демонстрира хладнокръвие. — Кой ти я написа?

Бепи стана и тръгна да излиза, без да каже нито дума. Бен последва примера му.

— Хей, не сте ли отседнали в „Манор Ин“? — провикна се Фалконе подире им. — Проверих във всичките четири, които имаме в Далас, но не ви открих в никой от тях.

— Защо? Може би сте искали да ни устроите един от прочутите си вечерни банкети?

— Не, не. Исках тези две хубавици да стоплят креватите ви тази вечер, момчета. — Той посочи към седящите на масата жени. — Знаеш ли, Бефино, струва ми се, че един от моите приятели на юг ми е споменавал за теб. Ще проверя що за птица си. Разбра ли ме? Ще науча всичко за теб. Големият каубой на небето ме пази... Това известно ли ви е, приятелчета?

— Разпитайте за мен. Така ще разберете колко сериозна е тази среща, господин Фалконе. Послушайте съвета ми — каза спокойно Бепи. — Има други хотели, от които можете да крадете. Просто този път сте избрали неподходящ. А и предайте поздравите ми на Големия каубой, защото съвсем скоро ще го видите, ако решите да не изплатите дълга си. Лека нощ, приятелю. Чао.

Бен и Бепи излязоха, качиха се във взетата под наем кола и изчезнаха в многолюдния център на града.

— Ега ти, жестока реч му дръпна наистина! — каза Бен и се ухили на Бепи. — Шестима освирепели негри били приели поръчката? Ами номерът, че имал приятел, който се опитва да му спаси живота? Как ти хрумна тая история? Това трябва да го чуя.

— Добре, Бен, ще ти дам още един безплатен урок. Ясно ми беше, че не мога да го изплаша на негов терен. На него наистина не му е много известно името Бефино Менесиеро. Сигурно никога не е чувал

за мен и може да си мисли, че не съм никой. Затова ще поразпита кой съм. Така ли е?

— Така е.

— Реших да заложа на това, че кръвта му не е толкова червена и гореща, колкото на италианците в Ню Йорк. Следователно трябваше да измисля лъжа, на която един лъскав каубой ще повярва. Той много добре знае, че е откраднал петстотинте хиляди. Сега трябва да реши дали си струва за такава сума да ти пратят шестима главорези — истината не му е известна — с мокра поръчка. Много е гадно да знаеш за такава поръчка, особено когато обектът ѝ си ти. Всичките чернилки ще му изглеждат еднакви. Всеки път, когато види някой от тях да мие пода, да почиства тоалетна чиния или да кара такси, ще си мисли: „Този ли е моят ексекютор?“ Тази лъжа ще изтормози Фалконе до смърт. Ще бъде принуден да се взира във всеки, който минава покрай него. Затова му дадох няколко дни за размисъл. И колкото повече мисли, толкова по-трудно ще му бъде да се отърве от чувството за преследване. До понеделник на обед парите ще бъдат там, готов съм да се обзаложа. Не може да си позволи предизвикателство срещу нашия блъф. Той е човек с измислена фасада, затова му пробутах измислена история. Понякога просто трябва да играеш според обстоятелствата. Ако знаеше, че зад цялата работа стоим ние, никога нямаше да напуснем Далас. Щеше да ни ликвидира, повярвай ми. Щеше като Джеси Джеймс да ни очисти на място, без да му мигне окото. Що се отнася до въдицата с приятеля му — ами сигурно урежда доста свои приятели с мадами, когато идват в Далас. Така че едно такова нещо би трябвало да звучи съвсем уместно в посланието, което му предадох. Може и по този въпрос да помисли известно време. Сам ще стигне до решението, ще видиш. Самичък ще си внушава смъртен страх. Ще размишлява и размишлява. Накрая ще стигне до заключението, че животът му е по-скъп от парите.

— В хотела ли се връщаме?

— Разбира се, че не. Ти майтапиш ли се? Не подценявай тоя каубой. След още няколко чашки ще бъде готов да ни ликвидира, нищо че пак би платил на Вегас, за да си изчисти сметката. Ще отидем до Форт Уърт, ще изоставим колата и ще излетим възможно най-рано. Ега ти, какво накипрено копеле! С тоя мустак и с тая дълга къдрава коса повече прилича на Бъфало Бил, отколкото на италианец.

— Да бе. Ти каза, че кръвта му не е червена. Ако не е червена, тогава каква е на цвят?

— На кичозен селяндур като Фалконе ли? Сигурно лилав — отвърна Бепи и се усмихна.

— А аз си мислех, че имам дарба за професионален убиец — заключи Бен. — Ти си недостижим, Бефино. Разбра му даже и кръвната група — лилава. Е, това си го бива. Обаче ще ти кажа едно нещо: не те бива по оная част. Аз бих му направил услугата да изклатя двете сладурчета. Видя ли какви цици имаха?

— Щеше да ти е за последен път, Бен. Фалконе щеше да ни убие, както сме на калъп. Този тип е мръсник. Не се оставяй да те заблуди лъскавият костюм. Бени, обичам те, приятел си ми, обаче си побъркан. Та нали той точно затова ги доведе: да ни задържи по-дълго и да реши какво да прави с нас. Знаеш ли, Бен, никога не съм те виждал да стреляш даже и с тапешник. Все още не си убил никого собственооръчно в мое присъствие. Веднъж ми направи атомна бомба, която не свърши работа, но това е всичко. Наистина си абсолютно ненормален. Сега пък ти се приискало да чукаш каубойки. По-голяма шега не си казвал през цялото ни пътуване. Да ти се чука при такива условия. Не мога да те възприема. Винаги искаш да правиш това, което не трябва. Съвсем ли си побъркан или какво?

— Да, съвсем побъркан съм. И съм очистил много хора по поръчка. Морано е доволен от мен — защити се Бен, даде газ на едно кръстовище и се насочи на запад към Форт Уърт.

— О, Морано е доволен от теб? Само че аз не съм доволен от теб, Бени. Ти си слабохарактерен. Омекваш. Аз ще върша мократа работа. Не се притеснявай, ще се грижа за теб. — Бепи се засмя, за да подразни Бен.

— Знаеш ли за какво си мисля, Беп?

— Сега пък какво?

— Той каза, че ще провери кой си. Представи си, че попита дон Санторо дали е чувал за теб. Санторо ще му разкаже една приказка, която ще го накара да се насере в гащите.

— Да, Санторо ще му каже да внимава много, защото някоя проститутка може да го напикае, преди да го очистят.

— Хайде, като се върнем във Вегас, да си вземем две високи, дългокраки мацки от шоу-програмата. Наистина се настроих да чукам.

Обаче няма да имат дини като ония двете. Разкошни бяха.

— Знам, че бяха сладки, но и смъртоносни. Повярвай ми, Бен. Я чуй, в ориенталското шоу има две нови гаджета, които можем да прилапаме. Хубавички и стройни са. Алън ми ги представи и са навити. Личи им по очите. Може да ги вкарам в кревата и двете едновременно.

— Ами аз?

— Върви на майната си.

Когато се завърнаха във Вегас, Бепи спа до късно и бе събуден от телефонистката на хотела, за да отиде на закуска-обед. Докато беше под душа, в апартамента влезнаха Алън и Бен. Алън се провикна:

— Аз съм. Не се стряскай.

Със сапун по лицето и тялото, Бепи надникна през вратата.

— Здравсти, Алън. Какво има?

— Извиках ти, за да не се тревожиш — отвърна Алън с усмивка.

— Имам добри новини за теб. Не искахме да те будим, затова изчакахме досега.

— Стига си дрънкал на еврейски. Да не съм се тревожел. Е, вече се разтревожих.

— Можеш да си вземеш твоя четвърт милион веднага щом се приготвиш. Фалконе ни изпрати един куфар с пари и вече върнахме фишовете му на приносителя. Явно здравата си го стреснал.

— Нищо не знаеш! Много точно съм преценил Фалконе. Само му разказах за лека нощ една кошмарна приказка, та да си изсере и мозъка от страх. Във всеки случай, дрънкаше като кръгъл глупак. „Големият каубой на небето“ и какви ли не още идиотщини — каза Бепи, когато излезе от кабината и застана на рампата за подсушаване с топъл въздух.

Бен се изсмя.

— Сигурно е разпитал Санторо за теб. Ей, Беп, да отменя ли поръчката на шестимата негри?

— Да, освободи ги.

— Какви негри? — попита Алън.

— Да отиваме да ядем. Вече минава дванайсет. Умирам от глад — каза нетърпеливо Бен.

Докато се хранеха, до масата им се приближи застарял комедиен артист, който искаше да разговаря със Стоун. Алън го поздрави, наричайки го Паскуале. Бепи го погледна по-внимателно и си го спомни от пребиваването си в Маями Бийч преди много години. Изчака да види дали Пат Дзупели ще го познае след толкова време.

Пат помоли Алън да му даде възможност да играе в основния салон, а той му каза да се обърне към режисьора на развлекателните програми Сид Финблум.

— Срещал съм се със Сид осем пъти през последните две години — обясни Пат. — Отговаря ми, че ще се обади, но така и не го прави. Положението е много зле. Търся работа, господин Стоун. Ако мога да играя във Вегас, това ще подейства на кариерата ми като съживителна инжекция.

— Чуй ме, Пат, в момента обядвам със съдружниците си. Днес не бия инжекции. Моля те, поговори със Сид Финблум — каза Алън, опитвайки да го пропъди. — Нали за това му плащам.

— Разберете ме, господин Стоун. Крайно ми е неприятно да прекъсвам обета ви, но съм убеден, че Сид мрази италианците. Никога не ме изслушва и винаги се държи студено с мен, все едно че съм никой. А аз имам добър сценарий. Комарджиите по цялото източно крайбрежие, италианците и евреите в Ню Йорк се прехласват по изпълненията ми.

Бен се приведе към Бепи.

— Знаеш ли кой е този? Това е Паскуале Велики от Бруклин. Страхотен е! Пат е голям артист. Тия проклети евреи винаги са му тровили живота — прошепна той.

— Това са глупости, Пат — отхвърли Алън забележката на Дзупели. — Сид е израснал сред италианци. Роден е в чисто италиански квартал във Филадельфия и обича италианците. Моля те, Пат, прекъсваш ни обета.

Бепи реши, че е дошъл моментът да се намеси.

— Хич не са глупости, Алън. Познавам много евреи, които ненавиждат италианците.

За Алън беше изненада да чуе, че Бепи се намесва в деловите му разговори.

— Навремето имах един началник, който се казваше Бърни Мелвин — добави Бепи. — Мразеше ме, понеже съм италианец.

Алън започна да се смее. Мислеше, че Бепи се шегува.

Пат постепенно си спомни, че това е младежът, с когото се бе запознал във Флорида преди доста години. Оттогава не бяха се виждали. Чудесно бе, че се срещат отново, особено в момент, в който Бепи се чувстваше в състояние да помогне на Пат.

— Какво точно искаш да правиш? — попита го Бепи.

— Бих желал да играя в основния салон заедно с големите звезди. Мога да излизам и да подгрявам публиката около час, а след това да започва същинската програма — отвърна Пат. — Мога да се справя. В този град ме обичат!

— Искане му се да играе заедно със супер звезди, които идват направо от Маями Бийч — изсумтя саркастично Алън. Погледна към тавана и завъртя между пръстите си незапалена пура.

— Повярвайте ми — продължи Пат, виждайки, че Алън ще се инати. — Мога да се справя.

— Знам, че можеш — потвърди Бепи. — Ти си голям комик. Аз съм съгласен.

— Браво — промърмори Бен.

— Разреши му договор за шест месеца с възможност за подновяване — обърна се Бепи към Алън. — Ако шоуто на Пат ни харесва, можем да го преподписваме на всеки шест месеца. Кажете на Сид да изготви един договор днес. Пат, напиши размера на хонорара си сам. Сигурен съм, че господин Стоун ще го одобри.

Изражението на Алън се измени от обикновена изненада до пълно изумление. Все още незапалената пура трепереше между нервните му пръсти.

Пат не можеше да повярва на ушите си.

— Благодаря ти, Бефино. Благодаря.

— Недей да ми благодариш, Пат. Изпълненията ти са фантастични. Ти си първокласен и не позволявай на никого да ти казва обратното, дори и на... особено на евреи. Ти си Паскуале Велики и си италианец. А мястото ти е във Вегас. — Бепи погледна остро Алън и се усмихна. — Мястото ти е в големия салон, а не в сутерена.

Пат отново им благодари покорно и се отдалечи. Бепи пак се обърна към Алън:

— Кажете на Сид Финблум, че искам да разговарям с него. Само ако помириша, че той еврейин има нещо против италианците, ще го

натирия обратно във Филадельфия или което и да е родното му място. Може би ще се научи да ги обича, когато отново заживее с тях, защото ще отиде да работи в италианска хлебопекарна и по цяла нощ ще меси тесто. Можеш да му предадеш, че аз съм казал това.

Алън разбра, че Бепи е вбесен от Сид, и затова се съгласи хладно:

— Както кажеш.

— И се погрижи всичките големи звезди да научат кой е Пат Дзупели. Съветвам ги да се отнасят с уважение към него — добави Бепи.

Тук Алън му отвърна с навъсен и мразовит тон:

— Имаме друг, по-сериозен проблем от Пат Дзупели.

— Какъв е той? — попита напушено Бепи.

Алън се усмихна над рамките на очилата си:

— Саздърмата ни замръзна благодарение на твоя Дзупели — каза той и всички прихнаха да се смеят. Алън се засмя и закашля едновременно.

Сервитърката веднага притича.

— Добре ли сте, господин Стоун?

— Донеси ни поръчката наново. Това изстина — каза Алън и продължи сериозно, обръщайки се към Бепи: — Днес трябва да се срещнем на вечеря с онези араби. Имаш ли възражения? Тези хора имат голямо значение за хотела. Тежки валяци са. Миналата седмица ти говорих за тях, спомняш ли си?

— Какво искат арабите?

— Изобщо нямам представа. Въшливи са с пари. Играят на зарове и залагат по цели пачки на хвърляне. Тази вечер искат да разговарят с мен. Държа и ти да присъстваш. Може да е интересно.

Вечерта арабите споменаха, че търсят информация как да се снабдят със сто автомобили, произведени в Америка. Правителството на Съединените щати бе забранило всякакви доставки на автомобили, предназначени за правителства на други държави. Арабите искали колите, но никой не бил в състояние да им помогне.

— Какво можем да направим за тях? — обърна се Алън с въпрос към Бепи. — Как можем да измъкнем тайно сто коли за хората?

— Първо ще проверим какви са ограниченията коли да напускат Съединените щати. Ако има пролука, ще я намерим и те ще си получат

колите легално. Но колко ще платите за тях? — попита Бепи.

— Няма никакво значение. Тук, във Вегас, имаме достатъчно долари, господин Менесиеро, а колите са ни много необходими.

Алън погледна Бепи многозначително над рамките на очилата си. Този отговор хареса на Бепи.

— Добре, по един или друг начин вие ще имате колите. До няколко седмици ще ви уведомя.

— Аллах да ви пази, господин Менесиеро.

— Благодаря ви. Ще имам нужда от него.

На другия ден Алън и Бепи смучеха сурови стриди до специализирания бар за миди в казиното.

— Знаеш ли, Алън, когато онези араби ми казаха „Аллах да ви пази“, изпитах особено чувство. Като малък в Бей Ридж гледах един филм за някакъв шейх и там винаги си пожелавах „Аллах да те пази“. После отпрашвах в пустинята, яхнали красивите си бели коне. Това ме впечатли много силно в детството ми. А сега един арабин действително ми го пожела. За човек от Бруклин това никак не е малко!

Бен и Але Хоп влезнаха в салона и се приближиха усмихнати.

— Аха, заловихме ви да си хапвате мидички без нас — каза Але Хоп.

— Хайде, сядайте — отвърна Бепи на верните си приятели. — Пийнете нещо и хапнете с нас. Мидите ги бива.

Але Хоп подкани Бен:

— Кажи на Бепи за езерото Тахо.

Бен кимна и се усмихна:

— Ейб Ротмън ни покани на гости в хотела му на езерото Тахо. На негова издръжка.

— Миличка — каза Алън, спирайки сервитьорката, — донеси ни едно плато с „Морски перли“. От най-големите, за сто и петдесет долара.

— Виждате ли? — извиси глас Бен. — Не може да не спомене цената. „От най-големите, за сто и петдесет долара.“ Евреинът си е евреин. Винаги така постъпва. Вече не мога да ям „Морски перли“. Развали ми апетита.

— Тогава умирай от глад, загубеняк такъв — отвърна му Алън. — Платото от сто и петдесет долара е за трима. За Але, Беп и мен. Теб

никой не те е предвиждал от самото начало. Сметнато е по петдесет долара на човек.

— Донеси ми и четири дузини стриди — добави Але. — Умирам за сурови стриди.

— Ха така, Але. Напоследък чукаш толкова, че имаш нужда от тях — подкачи го Бепи с потупване по рамото. — Заминете спокойно за Тахо. Аз ще остана тук поне още две седмици. Когато се върнете, всички заедно ще отпратим за Бруклин. Отидете и се забавлявайте. Ейб Ротмън ще ви посрещне добре.

[1] Паница (итал.). — Б.пр. ↑

15.

Пат Дзупели, който по силата на новия си договор работеше за хотела, излезе на сцената един час преди Джери Лейни. Последният беше много известен певец в стила кънтри-енд-уестърн. Задачата на Пат беше да подгрее публиката. На премиерата си той се справи великолепно. Накара всички да се пръснат от смях.

Алън настоя да гледат премиерата и макар че Бепи не се интересуваше от Джери Лейни, отиде да прави компания на Алън и да види първото представяне на Пат.

Бяха седнали в сепарето на Алън, в централния сектор на първия балкон. В сепарето от дясната им страна бяха гостите на Джери Лейни, а от лявата — тези на Пат. Според разбиранията на Алън, Джери получаваше повече пари, отколкото струва като певец, но пък се радваше на огромен успех във всеки бар или хотел, в които е работил, така че Алън бе доволен от препълнения салон. Джери беше човек с прекомерно самочувствие и ако искаше да каже нещо обидно, казваше го, без значение дали е на сцената или не. Току-що бе подписал договор да снима филм и тази вечер дрънкаше без всякакви задръжки.

В сепарето на Джери седеше жена му Това — огненокоса красавица от Швеция. Заедно с нея бяха Феликс и Елки Пауснер — германски филмов магнат от Хамбург и неговата много привлекателна съпруга.

Публиката аплодираше като луда след всяка песен. Изключение правеха само Алън и Бефино, които никога не ръкопляскаха на артистите. Общоприета фирмена политика във Вегас е собствениците да не аплодират. Те само седят и си пушат пурите.

— Какво ви става на вас двамата ей там — провикна се певецът от сцената. — Депресирани ли сте, какво ли?

Публиката се засмя на репликата му. Певецът не знаеше, че се обръща към основния акционер и собственик на хотела и към виден човек от Нюйоркския синдикат. Макар че бе пял в много хотели във Вегас и знаеше отлично, че централните сепарета обикновено са резервирани за важни личности, Джери Лейни не се държеше с

подобавачо уважение. Продължи да ги дразни. Част от публиката протягаше вратове или пък се навеждаше от местата си, за да види за кого говори Джери. Въпреки това Бепи и Алън не реагираха. Отпиваха от чашите и пушеха мълчаливо.

Малко по-късно след един виц и туш на оркестъра Джери каза:

— Аха, знам какво ви е на вас двамата, дете сте се усамотили там. Скапани сте от къщна работа. Съчувствам ви, момчета.

Тук вече Бепи беше готов да кипне, а Алън побесня.

— Гледай какъв кретен! Гледай само какъв тъп кретен! — прошепна Алън, стиснал пура „Тиймо“ между зъбите си. — Предизвиква съдбата си.

— Не те ли познава? — попита Бепи.

— Не. Той има отношения със службата на Финблум. Аз не се занимавам с увеселителните програми. Тези хора са прекалено темпераментни за мен. Обаче би трябвало да знае кой седи в това сепаре.

— Искам да се срещна с този боклук след представлението, когато си отиде публиката. Доведи ми го в моя кабинет. Не му разрешавай да се преоблече. Доведи ми го разгорещен и потен, дори ако трябва да го влачиш тоя жалък копелдак. Искам да се срещна с него тази нощ, докато все още е с такова самочувствие. Гледай го как си люлее дупето на сцената. Когато приключи с него, ще бъде съвсем друг човек. Здравата ще му препарирам задника на тоя дребен капут.

— Добре, ще се погрижа за това — отвърна Алън и се усмихна. Вдигна телефона и се обади на Финблум в дома му. — Сид, ела веднага в голямата зала. Направо в моето сепаре. Считам, че вече си тук.

След по-малко от две песни Сид влетя, нахлузил обувки на бос крак. Седна и си поръча питие. Когато видя, че никой не го заговаря, се досети, че е станало нещо крайно лошо. Реши предпазливо да мълчи.

Оттатък, в сепарето на Джери Лейни, Пат Дзупели се мъчеше небрежно да замаже нещата, споменавайки имената на Алън и Бефино пред съпругата на Джери. Пат говореше, а Това поглъщаше като баракуда думите му. Постоянно хвърляше погледи към Бефино, който седеше точно срещу нея. Бепи прочете по устните ѝ да казва:

— Голям хубавец е. Италианец ли е?

— Дали е италианец? — попита Пат. — А кралят на Англия англичанин ли е? Разбира се, че е италианец. Той е много влиятелен човек.

— От мафията ли е? — попита наивно тя и очите ѝ се отвориха широко.

— Не, от бойскаутите е — отвърна саркастично Пат. — Вижте, Това, този човек е в състояние да ви спусне в тоалетната заедно с водата от казанчето и разсилният ще се закълне, че никога не ви е виждал да минавате покрай него. Тук не е Швеция. Той е сицилианец от Бруклин, а това означава, че съпругът ви беше Джери Лейни — певец в Лас Вегас.

— Какво искате да кажете с това „беше“? — попита жлъчно тя.

— Искам да кажа, Това — отвърна Пат, наподобявайки тона ѝ, — че този човек е от голям калибър, а вашият съпруг му усуква топките пред две хиляди души. Тази вечер Джери Лейни наистина е откачил. По-добре е, вместо да пее златните си записи, да изпее заупокойна молитва за себе си. Нямаше никаква причина да се заяжда публично с тези хора... Особено с тези.

Жените обаче се смееха и не приемаха Пат сериозно.

— Бас държа, че са му големи — каза Елки на съпруга си и Това. — Не го ли намираш за хубавец, Това? Падам си по мустака му. Толкова е черен и секси. Феликс, не е зле да си пуснеш един рижав мустак. Обичам мустаците — завърши тя и докосна горната му устна.

— Да, може да си пусна мустак — измънка Феликс в отговор на закачката ѝ.

— Добре изглежда, наистина — съгласи се Това, оглеждайки внимателно Бефино. — Напомня ми за един италианец, с когото ходех навремето в Швеция. И той имаше такъв гъст, черен и секси мустак. Само като го погледнех, и се възбуждах.

Пат местеше поглед ту към Това, ту към Елки.

— Е, отнасяйте се внимателно с този италианец, Това, защото Джери може да стигне дотам, да пее, „Боже, пази Америка“ по приютите за бездомни кучета из страната — предупреди я Пат.

— Бихте ли ме представили на този Бефино? Искам да се запозная с него — помоли Това.

— Разбира се, на вашите услуги — отвърна Пат и ѝ подаде ръка.

Тя стана и тръгна заедно с него към сепарето на Алън. От страна на Пат това бе много хитър ход — да види Лейни, че жена му вече е в сепарето на мъжете, които обиждаше.

Тялото на Това беше безупречно. Гърдите ѝ, с форма на две големи круши, заплашваха да пръснат прилепналата плът по тялото ѝ розова рокля. Личеше си, че е без сутиен. Задникът ѝ беше заоблен и стегнат и караше роклята да се поклаща предизвикателно в ритъм с крачката ѝ. Рижата коса на Това увенчаваше лице с изящни черти.

Двамата мъже направиха място на Това и Пат, а Джери, наблюдавайки ги от сцената, започна да пее леко фалшиво. Пат представи Това и погледът ѝ веднага се застопори върху Бефино. Без да губи нито миг време, тя се усмихна и каза:

— Преди години имах един любовник, който изглеждаше досущ като вас, господин Менесиеро. И също беше италианец. Казваше се Тони.

Бепи беше прекалено ядосан, за да се зарадва от флирта на тази красива жена, но се опита да бъде любезен. Погледна я в големите, искрящи очи, усмихна се и отвърна:

— Много странно. Когато бях юноша, имах връзка с една жена, която изглеждаше точно като вас. Казваше се Марджи.

— О, значи имали сте връзка с нея? — попита язвително Това. — А имаше ли за какво, господин Менесиеро?

— Да, в интерес на истината, имаше — отвърна невъзмутимо Бепи. — А с вас ще има ли, госпожо Лейни?

Очите ѝ проблеснаха при прямия му въпрос, поколеба се за миг и каза:

— Може би.

Усмихна се, помоли да я извинят и се върна на масата си.

— Тя е още хлапе. Не е на повече от двадесет и една години — осведоми ги Финблум, проговаряйки за пръв път. — Джери се запозна с нея на Френската ривиера. Всички вестници писаха за това. Много е жалко, че се е събрала с човек като Джери Лейни. Той е истински задник. Миналата година беше взел на работа едно четиринадесетгодишно черно момиче. Хванаха го, както ѝ лижеше оная работа в гримьорната, но собственикът на бара потули нещата. Джери е човек на настроенията — веднъж е на бяло, веднъж на черно.

Според мен това влечуго даже си пада по мъже от време на време. Пълно куку е.

— Допускам, че си пада и по черни мъже — изсмя се Алън.

— Ако е така, ще трябва да освободя Големия Нейтън. Той щеше да го придружава като охрана до кабинета ти по-късно тази нощ. Бях решил да се възползвам от застраховката на хотела, в случай че бъде заведено съдебно дело. Полицата на хотела осигурява артистите срещу щети до десет милиона.

— След тази нощ вече няма да си пада по мъже, били те черни или бели — каза Бепи категорично. — Искам Нейтън да му отпори даже и сливиците. Гледай го само как си върти задника. Повдига ми се от него.

Погледът на Сид клюмна.

— Много жалко, че Але Хоп вече замина за Тахо. Можеше да го използваш, заедно с Нейтън, да го счепят — пошегува се Алън. — Половината щеше да е за теб, а другата половина — за мен.

— Не ща никаква половина — каза Бепи.

— Не щеш ли? — възкликна Алън и извърна глава към Това в съседното сепаре. — А какво ще кажеш за онази половинка?

Бепи я огледа в продължение на секунда-две.

Когато програмата завърши и посетителите започнаха да се разотиват, Бепи излезе през кухнята и отиде в кабинета си. Алън изпрати Нейтън зад кулисите да доведе Джери. След петнадесетина минути убеждаване Джери тръгна умълчан. Първоначално отказваше и отричаше да има някаква представа чие е сепарето. Унижен, той опита да се извини пътьом на Големия Нейтън.

— Я стига! Не се извинявай на мене, гъзарче. Задръж си приказките за пред човека. Щото, както чувам, яко си я закършил.

Когато Големия Нейтън и Джери стигнаха до кабинета на Бепи, Алън и Сид им отвориха вратата. Това ги следваше на няколко крачки разстояние, но Алън ѝ затвори вратата под носа и ѝ каза да стои отвън.

Бепи видя, че вратата се затръшва пред Това, и каза:

— Тя също е част от компанията. Пусни и нея.

— Сигурен ли си, че искаш да види това? — попита Алън.

— Да, сигурен съм. Пусни я.

Това влезе в кабинета и ѝ предложи да седне до Сид. Бепи застана с лице към Джери.

— За какво беше всичко това тази вечер, Джери? Имате ли някакво обяснение за непочтителните си подмятания към господин Стоун и мен?

— Просто се шегувах без определена цел — отговори Джери. — Не знаех кои сте. Съжалявам за глупавите си забележки. Извинете ме. — Трепереше ужасно. — Моля ви и двамата да приемете извиненията ми.

Тонът в гласа му, докато се извиняваше, хареса на Бепи. Той реши, че човекът е искрен, и това прогони гнева му. В действителност нямаше желание за физическа разправа с някакъв си певец, но искаше да направи нещо необичайно с него, така че никога да не забрави тази нощ.

— Смени му ризата, плувнал е в пот — нареди той на Големия Нейтън. — Обаче не го бий. Просто не искам да настине. Приемам извинението му.

Всички наблюдаваха смълчани. Това гледаше с отчаяние, но в същото време начинът, по който Бепи си играеше с нейния съпруг и лъскава естрадна звезда, ѝ бе забавен. Големия Нейтън грабна Джери и буквално го изръси от ризата, съдирайки я от тялото му. Джери остана полугол, а по тялото му нямаше нито косъм. Стоеше прав, унижен, и се мъчеше да сдържи сълзите си. Нейтън хвърли на пода като парцал струващата двеста долара разпрана риза.

— Следващия път, когато пееш пред мен, ме остави да се наслаждавам на изпълненията — каза Бепи. — Не ми играй по нервите. Засега приемам извинението ти. Дръж се възпитано. Разбрахме ли се, Джери?

Прекалено изплашен, за да проговори, Джери кимна в знак на съгласие. Тръгна към гримьорната си, покрит със сакото на Сид. Съпругата му остана.

Осъзнала колко глупаво бе постъпил мъжът ѝ, Това мълчаливо се вираше в Бепи. Беше я заинтригувал. Никога не бе изпитвала по-голям интерес към някого. Привличаха я силата и увереността му. Разбираше, че е диктатор, но същевременно и великодушен. Не бе сторил нищо лошо на Джери. Освен това италианците с тъмен тен ѝ харесваха.

Алън я придружи учтиво до вратата и тя си тръгна с едва забележима усмивка, убедена, че е намерила приятел.

— Ти постъпи благородно, мой човек. Това ми харесва — каза Алън. — Да, това много ми харесва. Не използва сила. Хайде да отидем и да пийнем по едно. Аз черпя.

На другия ден някъде около два и половина Бепи влезе в асансьора откъм басейна и срещна Това, облечена в екип за тенис.

— Здравейте. Как сте? — каза тя.

— Чудесно. Радвам се да видя, че се забавлявате.

— Да, поиграх тенис и ми беше доста приятно. Сега съм готова за ваната и едно питие.

— Точно това се каня да направя и аз — каза Бепи. — Да си взема едно хубаво мартини и да се отпусна във водовъртежа на моята вана.

— Водовъртеж ли? Вие имате вана с движеща се вода?

— Да, имам в апартамента. Вашата не е ли такава?

— Не. Бих искала да видя вашия водовъртеж. Може ли да ми го покажете, господин Менесиеро? Много ми е любопитно да видя какво имате.

— Доста сте любопитна, като се има предвид, че сте омъжена дама.

— Въпреки това продължавам да съм любопитна — отвърна тя и се усмихна невъзмутимо.

— Да видите какво имам ли?

— Точно така. Да видя какво имате.

— В такъв случай наричайте ме Бефино. Съгласна ли си, Това?

— Харесва ми това име. Бефино. Звучи съвсем по италиански — каза тя и мушна ръката си под неговата.

Бепи я заведе до фойето пред апартамента си и отвори голямата двукрила врата, през която се влизаше в просторен, боядисан в бяло и златисто хол. Докато тя се въртеше в кръг, оглеждайки елегантното обзавеждане, и възкличаваше „колко прелестно“ е всичко, Бепи влезе направо в банята. Отвъртя крановете, за да напълни ваната, и сипа малко шампоан. След това отиде при барчето да приготви по нещо за пиене. Тя тръгна към банята.

— Е, това е „водовъртежът“. Харесва ли ти?

— Очарована съм! Два пъти по-голям е от нашия вкъщи. В тази ваната могат да се поберат шестима души. Фантастична е.

— Обичам във ваната ми да сме само двама. Шестима не ми е по вкуса.

Той се усмихна, гледайки я в очите, и ѝ подаде една чаша.

— Прав си, шестима са твърде много. Не е приятно... Пренаселено е. Опитвала съм в Швеция. Знаеш ли, Бефино, с теб се чувствам съвсем комфортно. Имаш си стил, който ми харесва. Все едно че съм те срещала и преди.

— Може би в отвъдното. — Бепи се разсмя. — Обаче се радвам, че се чувстваш така, защото чувството е взаимно. Ти определено имаш неповторима фигура, Това. Улавям се, че се възхищавам от теб.

— О, моята фигура ли? Какво има в моята фигура?

— Ами, както казах, за мен тя е неповторима и привлекателна.

— Хайде, кажи ми нещо повече. Обичам да слушам приятни неща за тялото си. Какво разбираш под „привлекателна“?

— Никога не съм разговарял по този начин с жена, но днес ти ме караш да разсъждавам различно. Ами тялото ти е сочно и някак си с порочно предизвикателни форми. Имаш голям бюст, тънко кръстче и си закръглена отзад... В теб наистина има всичко, като в поема.

— Направо уникално — усмихна се тя. — Аз във вид на поема.

— Знаеш ли, Това, ти изкарваш на бял свят нещо от мен, което, изглежда, дори и аз не познавам. Не съм си помислял за стихотворение от времето, когато бях на девет години и трябваше да рецитирам пред класа.

— Това е много мило.

— Е, казах ти мнението си за твоето тяло. Красиво е и ти като цяло си красива. Не се случва много често да срещнеш някого и веднага да ти допадне. И не се случва често човек като мен да започне толкова бързо да прави комплименти на една жена — обясни Бепи. — Обикновено съм малко по-различен.

— Знам. Не е лесно да срещнеш човека, но още щом те видях снощи, знаех, че искам да бъда с теб. Затова, моля те да приемеш и моите комплименти. И ти ли се почувства по същия начин? — попита тя и се приближи до него, докосвайки съвсем леко с гърди предницата на ризата му.

— Не, Това. Снощи бях прекалено ядосан. Но днес е съвсем различно. Когато те видях в асансьора, всяка молекула в мен щеше да се пръсне. Усетих как започва да не ме свърта на едно място... Именно тогава аз...

Това присви устни, навлажни ги и го целуна. След малко му заговори тихо:

— Тези молекули май са заразни, защото в момента ги усещам как набъбват и се разнасят из тялото ми. Наистина започва да не те свърта на едно място, прав си. Чувствам се много особено в ръцете ти.

Тя го целуна по бузата и плъзна нежните си устни отстрани по шията му.

— Искаш да кажеш молекулите, които се движат в неповторимото ти тяло ли? Ти имаш неповторимо тяло.

— Ох, да, забравих — в моето неповторимо тяло.

Тя започна да преглъща много съблазнително и да гали езика му със своя.

— Бефино, прегърни ме, притискай ме. Много ми е хубаво, а мина толкова кратко време. Това е странно. Едва се запознах с теб. Възможно ли е аз... Миличък — шепнесе тя с хриплив глас, — струва ми се, че вече се отпускам по течението.

Започна да трепери в ръцете му. Устните ѝ се разтвориха по-широко и леко се изкривиха, което той изтълкува като кулминация.

— Не е ли време да се къпеш, мили? — попита тя, опитвайки се да нормализира дишането си и да се успокои.

Бепи отиде в банята и небрежно пусна дрехите си на пода. Тя наблюдаваше всяко негово движение и Бепи знаеше, че погледът ѝ го следи, докато се потапяше във въртящата се топла вода. Тази гледка допадна на Това. Лицето ѝ беше като огледало на мислите ѝ.

— Може ли и аз? — попита тя.

— Разбира се, че може.

Бепи я погледна и опита да си даде спокоен и любезен вид, но изгаряше от похот и възбуда и беше много притеснен. Желаше я толкова силно, че предвкусваше допира с нея.

Тя се съблече за секунди. Гърдите ѝ наистина бяха големи и с форма на круши, а бедрата и прасците ѝ представляваха едно великолепно допълнение към заобления ѝ задник. Бепи бе възхитен от гледката на това, което се приближаваше към него. Свикнал бе с

красиви жени, но тази беше нещо изключително. Почувства, че и Това се измъчва като него. Искаше му се да потъне в забравата на сексуалната наслада и да не мисли за угризения спрямо съпруга на Това, Джери, или пък за греха, който вече ставаше осезаем. Мисли за Дана и близнаците непрекъснато връхлитаха в съзнанието му и той имаше нужда да избяга от действителността, пък било то и само за няколко часа.

Това влезе във ваната и незабавно се плъзна по тъмния слънчев загар на бедрата му, намествайки се между тях. Започна да го целува жадно, обгърна врата му с лявата ръка, а с дясната заопипва под водата.

— Ти ми направи предложение, на което не мога да устоя, скъпи — прошепна тя.

Бе забелязала надареността му, когато се събличаше, и имаше ясно предчувствие какво ѝ предстои. Плъзна дланите си нетърпеливо надолу по стегнатия му корем и простена от удоволствие.

— О, Господи, колко е голям!

Тя изведнъж полудя от страст. Целуваше го енергично, трескаво, като обезумяла от желание за любов жена. Започна да ближе устните му и да шепне тихо на шведски. Въртяха се в топлата вода, целуваха се и изучаваха взаимно телата си, сякаш за първи път се срещат с другия пол.

Имаше нещо очарователно в начина, по който сапунисваше тялото му и галеше набъбналия му орган. Сякаш за нея той имаше притегателната сила на култов предмет. Създаваше впечатление, че иска да го скрие с алчни, егоистични движения. Продължи да плъзга длани и пръсти нагоре по задните му части, сякаш искаше да заграби всичко, което можеше да ѝ предложи. Тялото му бе на границата на оргазма, но той го потисна, за да запази силите си за нея. Тестисите му започнаха болезнено да набъбват, но той продължаваше да задържа еякулацията. Тя заскимтя. Беше любвеобилна като малко животинче.

Измъчван от усиливащата се болка, причинена от задържането на еякулацията, Бепи се изправи. Членът му стърчеше нагоре, издут едва ли не до пръсване. Натисна един бутон и душът започна да го плакне с топла вода.

— Какво правиш? Къде отиваш? — попита Това.

— Искам да те обладая. Хайде да излезем от ваната. Толкова те желая, че вече ме боли адски.

Тя не можеше да откъсне красивите си очи от него. Надигна се бавно и се погали между бедрата, а в очите ѝ се четеше възхищение от стоящия пред нея мъж. Бепи прекрачи ваната и стъпи върху една скара, натисна друг бутон и струя топъл въздух започна да суши цялото му тяло.

Това се изплакна набързо и припряно стъпи на скарата до Бепи, за да се изсушат едновременно под въздушната струя. Беше усещане, което и двамата нямаше никога да забравят.

— И аз те желая — прошепна тя.

Бепи я притисна до себе си и я целуна страстно. Беше толкова очарована и възбудена, че не можеше да чака да бъде обладана. Целувайки го, прокара устни по тъмния загар на косматите му гърди, коленичи бавно и лакомо се опита да го погълне. Смучеше и ближеше с растящо настървение. Спря се на болезнено набъбналите тестиси и прокара пръсти нагоре по гънката между полукълбата на задника му. Беше същинска неукротима нимфа.

„Каква фантастична любовница!“ — помисли си Бепи. Много жени бе имал през живота си, обаче Това беше ненадмината. И двамата бяха изсъхнали, но тя продължаваше да стои на колене и не спираше да го смуче. Беше прелестна и със страстта си караше дъхът му да спре, но най-неочаквано зъбите ѝ стиснаха пениса му. Сякаш го порязаха бръсначи. В болката си той направи отчаян опит да еякулира и да се освободи от напрежението в тестисите. Обаче зъбите ѝ допълнително отложиха оргазма му.

Преди да го е наранила, Бепи се измъкна от устата ѝ и се отдалечи от нея по посока на високото легло. Тя го последва и легна плътно до него.

— Люби ме, скъпи. Аз също те желая — каза тя умоляващо, галейки го с върховете на пръстите си.

Бепи погледна пениса си и забеляза тъмното зачервяване, причинено от нейния глад. С надеждата, че ще успее да довърши започнатото и да облекчи болката в слабините си, той легна върху нея и я целуна страстно. Проследи я с поглед как вдига краката си, претворявайки в реалност един мъжки блян. С тласък, за който знаеше, че тя очаква, Бепи проникна в нея с голямото си копие. Първо чу

тихичък стон и след това почувства горещия ѝ, галещ дъх върху рамото си. На лицето ѝ се изписа задоволство, когато той продължи да натиска навътре — толкова дълбоко, колкото никога през живота не бе ѝ се случвало.

— О, мили! Бъди груб с мен, скъпи, направи го като звяр — изстена тя. — Бъди звяр.

Бепи започна да прави силни тласъци, за да ѝ даде възможност да почувства онова, за което копнееше, но в същото време я докосваше нежно и гальовно. Целуваше страстно гърдите ѝ.

— По-силно, натискай по-силно. Много ми е хубаво така. На върха съм — шепнеше тя. — Аз съм... О, Бефино! Моля те, докосни ме по... Гали ме ето тук. Много обичам така, мили. — Тя постави ръката му на задника си. Започна да го дращи. — Гали ме, мили, пипай ме там.

„Ново чудо на света — помисли си Бепи и се засмя тихичко, само в гърлото си. — Обаче прелестно, невероятно прелестно.“

Тя се разтваряше широко, опитвайки да поеме колкото може повече от него. Желаете проникване на максимална дълбочина. Бепи я приповдигна с ръце и тласна дълбоко в тялото ѝ, което я накара да изстене. Той спусна надолу дясната си ръка и започна да милва с пръсти сексапилните полукълба на задника ѝ. Когато почувства докосването му, тя изхлипа силно от удоволствие и го целуна в екстаз. Стоновете ѝ преминаха във викове, които отекваха в големия апартамент.

Изведнъж изражението ѝ се промени, показвайки началото на неудържимия оргазъм, който до този момент набираше мощ в тялото ѝ. Бепи също беше готов да облекчи тестисите си — невероятно набъбнали и втвърдени от продължителното изчакване.

— Свършвам, мили — простена тя. — Ох... О, Бефино, полудявам! Прекрасно е.

Явно Това обичаше да говори, докато прави любов. Вече съвсем не бе в състояние да се владее, а той тласкаше все по-силно и бързо, като натискаше колкото е възможно по-дълбоко. Макар че беше въздребничка жена, тя без затруднение поемаше всяка частица от него.

Притиснаха се силно, а тя заби нокти в напрегнатите мускули на гърба му. Бепи изля цялата си страст в тялото ѝ. Болката премина заедно с грандиозния оргазъм. Никога не бе изживявал подобен взрив.

Лежаха укротени един до друг в тихия апартамент, докато потънаха в сън. Когато се събудиха, Бепи стана от леглото и отиде да приготви напитки.

Легнала на една страна, все още забила лице във възглавницата, Това попита:

— Нормално ли е да е толкова хубаво? Беше прекрасно, миличък.

Тя се обърна нагоре и после се надигна, за да поеме предложената ѝ чаша.

— Да, ти беше фантастична, Това. На мен също ми беше много хубаво. По едно време малко се притесних, но после всичко си дойде на мястото.

— Да — усмихна се тя, както отпиваше от виното с лед. — Подхождаме си.

През следващите десет дни те се любеха при всяка попаднала им възможност. Това преследваше Бепи из целия хотел и се преструваше, че се сблъсква с него случайно. Пишеше му бележки от рода на „Искам да те любя веднага! Веднага! Веднага!“ върху салфетки и му ги предаваше незабелязано. Бепи ги четеше и се смееше, но тя започваше да се привързва емоционално. Държеше се като ученичка, влюбила се през ваканцията.

Бепи я любеше с наслада. Тя беше много приятна жена и превъзходна любовница, но връзката им продължаваше вече доста време и той започваше да се чувства отегчен и изтощен от прекалено многото секс.

На Джери Лейни му оставаха още четири представления в хотела, след което трябваше да започне снимки за филм в Испания. Това ставаше нервна. Не ѝ се искаше хубавата лудория с Бефино да свърши.

— Дали ще те видя някога пак, миличък? — питаше често тя.

— Разбира се. Ще ти се обадя в Испания. Ще хвана самолета и ще дойда да те видя там.

И тя му вярваше.

Един ден Това повика Елки при себе си в апартамента и сподели с нея тайната си. И двете бяха шведки и еднакво красиви, но Елки като

че ли беше малко по-силна и по-уверена, може би защото бе с няколко години по-възрастна и по-опитна. Това ѝ обясни, че е луда по Бефино, че е объркана и има нужда да си поговори с някого.

— Той знае ли за чувствата ти? — попита Елки.

— Не вярвам. Казвам му, че го обичам, но никога не отвърща, щом стане дума за любов. Чука ме, та свят ми се завива, обаче не говори почти нищо — обясни Това. — Не мога да се наситя на този мъж. Каза, че ще се видим в Испания, и дано не ме лъже.

Елки се усмихна.

— Италианците са много странни хора. Обикновено вкъщи си имат жена, която да им готви, а хойкат и чукат жените на всички останали. Не го ли знаеш? Италианските мъже са известни с това. Славят се като големи любовници. Ако искаш да задържиш такъв мъж, трябва да го побъркаш от удоволствие. Трябва да му дадеш нещо, което нито една жена не е способна да му предложи.

— Какво например? — попита Това. — Чукаме се така, както никой не би могъл да си мечтае. Аз имам нужда от голям мъж, който да ме изпълва докрай, и той ми пасва идеално. — Елки ококори очи. — Дребен мъж като Джери изобщо не ме задоволява. Мисля, че Бефино ме обича. Винаги е готов за мен. Винаги му става... даже и в асансьора.

— Така ли мислиш? — засмя се Елки. — На италианците винаги им става, но това не значи нищо. Те живеят заради самата любов. Раждат се с щръкнали пишки. Ако му дадеш две красиви жени едновременно, ще спечелиш играта. Ще бъде твой винаги. Тогава ще те обича истински и ще изпълва тялото ти с безкрайна наслада. Направи това и ще бъде готов за теб винаги, когато го пожелаеш. Ето къде е тайната — две жени едновременно. Няма да му спадне даже и в ковчега — завърши подхилвайки се Елки.

— Две жени ли? — усмихна се Това. — Какво ти е хрумнало, Елки?

Елки погледна дълбоко в очите на Това и каза тихо:

— Предложи му нас двете едновременно.

— Какво? И ти ли го искаш, Елки? И ти ли искаш да правиш любов с него?

— Не, не, Това, скъпа. Не заради мен, а заради теб. Не се натискам да правя любов с него. Аз не давам даже и на Феликс да ме

обладава. Така си запазвам тялото стегнато. Според мен любовникът ти е чудесен, но си е твой. Аз ще бъда само допълнение към интригата. Бих могла да обслужвам теб, Това. На него ще му хареса. По-точно казано — ще бъде очарован. Организирай една тройка, скъпа. Не знаеш ли, че мъжете обичат такива неща? Пристрастяват се към тях. Тогава той ще бъде само твой.

Това размишляваше над казаното от Елки. „Да обслужва мен? Какво иска да каже? Тройка ли?“ Тя отиде до бара и започна нервно да разбърква питиета. Погледна назад през рамото си и попита дали Елки иска нейното с лед.

— Да. Направи моето двойно, миличка — отвърна Елки.

Докато отпиваха от силните напитки, погледите им се срещнаха. Усмивката на Това трепна. Беше обърквана, неуверена в себе си и несигурна в истинските намерения на приятелката си. Елки ѝ се усмихна, но усмивката ѝ беше различна.

— Имай ми доверие. Разчитай на мен, мила — прошепна нежно Елки и небрежно, уж непреднамерено, се пресегна и прокара длани по бедрата на Това, непокрити от съвсем късите ѝ панталонки. — Имаш невероятно гладка кожа, скъпа — продължи да шепне тя, милвайки я. — И великолепен тен.

Елки застана съвсем близо до нея. Прекалено стресната, за да се отдръпне, Това седеше като вкаменена. Лицето на Елки беше на сантиметри от нейното и дъхът ѝ нежно я галеше по бузата, докато шепнеше в ухото ѝ. После Елки я целуна по крайчеца на устните нежно, без похотливост.

— Знаеш, че те обичам и бих ти дала единствено най-добрия съвет. Затова повика мен, нали?

Това се изплаши още повече от силния трепет, който излъчваше Елки. Не се помръднаха в продължение на няколко секунди. Тогава Елки я целуна съвсем откровено по устните. На Това ѝ стана приятно от този допир, въпреки че беше неестествен за нея. Никога не я бе целувала жена, но не се отдръпна.

Елки долови положителната реакция и предприе нов ход — този път по-страстна целувка, с участието на езика, настояваща за отговор от страна на Това. Целувката беше нежна, омайна и гореща. Това откликна на предложението за любов и започна да се приближава телом и духом към Елки за следващата целувка.

Очите на Елки грейнаха, когато Това ѝ отвърна със страст. Целунаха се нежно, а езикът на Това върна сладната игра на Елки. Ръцете им се милваха нежно. Елки каза с плътен, възбуден глас:

— Свали си панталонките, скъпа. Ще те накарам да изживееш нещо фантастично!

Това се изправи, а Елки започна да разкопчава късите ѝ панталонки.

Внезапно вратата на съседната стая се отвори и Джери Лейни влезе с бодра стъпка, тананикайки си като волно птиче. Жените бързо се разделиха и тръгнаха към различни краища на стаята.

— Здравейте, момичета. Днес май ми върви — получавам две дами на цена за една, нали? Две красиви и съблазнителни дами едновременно в моето легло. Как ви се струва, момичета? Изглежда добре.

— Изглежда като Scheissen^[1] — отговори му Това, употребявайки немската дума, за да не я разбере. — Не можеш да се справиш само с мен, а искаш да опиташ с двете. Какво ти става днес? Сърдечна криза ли искаш да получиш? Да не си сложил витамин Е в овесената си каша тази сутрин? От един месец изобщо не си ме докосвал.

Елки се изсмя на начина, по който Това изля яда си върху Джери.

— Е, аз и без това имах намерение да подремна — каза бързо Джери. — Само се пошегувах. Вие, шведките, отдавате прекалено голямо значение на секса.

— Ще те заведа долу в казиното — предложи Това на Елки. — Да оставим Джери да си почине преди концерта.

Докато слизаха надолу, тя каза:

— Винаги си е вкъщи в най-неподходящия момент. Но може би си права, Елки. Никога не ми е хрумвало за такъв тристранен подход към Бефино. Звучи доста възбуждащо. Хайде да опитаме утре следобед. В два часа имам среща с него в апартамента му. Ще дойдеш в два и половина, а аз ще отворя вратата. Изчакай търпеливо, докато дойда, защото вероятно ще бъдем във ваната. Ще изляза да те посрещна, а ти се направи на зарадвана. Само ни погледай известно време как си играем, а по-късно попитай може ли да се включиш. Сигурна съм, че Бефино ще хареса идеята. Той е мъж със силна сексуалност и обича еротичните дами.

— Радвам се, че съзнаваш това — каза с усмивка Елки. — Ще бъда в апартамента му точно в два и половина. Да си нося ли херметическия часовник, скъпа?

Същата вечер на масата Алън попита Бепи:

— Хей, коцкарче, още ли шибаш Това? Или вече е свършено с нея, пирате?

— Вече е почти свършено с пирата — отговори Бепи. — Останали са му сили само за около половин сеанс и после го пиши бегал. Направо ме изцеди. След няколко дни заминава за Испания и тогава ще мога да се върна към нормален полов живот. Тази жена ми идва прекалено много. Чак не мога да повярвам, като я гледам колко е дребна, каква голяма чанта има. Започвам да развивам комплекс. Казва ми, че ми е огромен, но в нея се чувствам дребен, а тя като че ли няма насита. Все едно че го пъхаш във вулкан — голям, горещ и с много изригвания. Всеки ден ме намира и си го изпросва. Жал ми е за детето, обаче според мен тя се досеща, че вече ме изморява. Започвам да усещам болки в гърдите. Дано да са само газове.

— Не предполагам, че ще я чукаш толкова време — каза Алън. — Никога не си се задържал, с което и да е момиче повече от ден-два.

— Да, но от тази наистина е трудно да се откажеш. Всеки ден измисля нов номер. Знае най-сладките начини за правене на секс и ми ги прилага. Всеки път е някаква изненада. Алън, бедна ти е фантазията какво нещо е тази жена. Ето така оставам в очакване на следващата изненада и после на следващата. Вече се поддържам само със сурови яйца и миди.

— Разбрах. Чух, че момчето от бара за морски деликатеси иска да напуска, обаче го е страх от Але Хоп. Надявам се, че няма да останете да гледате и по-старите ни програми, които поставяме отново. Барът за морски деликатеси в моя хотел е на загуба, а даже и от билетата започвам да не изкарвам нищо. Опитай с яйчени гевреци, те също помагат. — Алън се изсмя на собствената си шега. — Не ти ли харесва? Добре де, забрави го. Вече започваш да приличаш на зомби. Даже и от майтап не разбираш. Разкажи ми някои неща, които прави, Беп. Искан ми се да науча някой по-оригинален номер.

— Ох, какво да ти разправам? Знае милион номера и всичките ѝ харесват. Не мога да ѝ насмогна. Помниш ли, че ти разправах за първия ден, когато се срещнахме, и как щяха да ми се пръснат ташаците. После, докато ми го смучеше, болката от зъбите ѝ ме възпря за пореден път и шишарките ми направо отекоха. По-късно хем се празнех, хем в същото време ме болеше. Това само по себе си е едно преживяване, Алън. Не можеш да си представиш усещането.

— Сигурно е нещо като да раждаш близнаци и да достигнеш до оргазъм — изсмя се Алън.

— Да, да, нещо такова — каза Бепи и се присъедини към смеха му.

На другия ден в два часа Бепи посрещна Това в апартамента си. Беше навила косата си на плитки — нова ексцентричност: големи гърди, невероятно тяло и за капак плитки като на малко момиченце. Беше гола под тясната рокля от жарсе. Роклята беше толкова плътно прилепнала до тялото, че през нея се виждаха трапчинките на задника ѝ. Обаче изглеждаше и се държеше като малка ученичка. Мина му през ума, че това е налудничава работа, без да е сигурен дали му харесва или не. Но след малко реши, че в крайна сметка му харесва. Никой мъж не би обърнал гръб на такова нещо.

— Харесвам ли ти, скъпи? — попита тя и се сгуши в него.

„Пак успя. Тази жена е родена да прави секс — помисли си Бепи. — Знае милион хитрости. Този път ще ме побърква малкото момиченце с плитките.“

Това започна да се съблича, без да говори. Издърпа роклята през главата си, излагайки на показ цялото си тяло. Стоеше права и се усмихваше, сякаш му готви нова изненада. След малко започна несприинудено да милва собственото си тяло.

— Какво има, Това? — попита Бепи.

— Как така „какво има“? Доколкото виждам, има те теб. Подготвям се да си поиграем, скъпи.

Усмихвайки се, тя пхна ръка под халата му и го докосна по слабините.

— Смейеш се така, сякаш си с вибратор в задника. Какво има, Това? — попита пак той.

Бавно и с еротични движения тя се мушна в топлата вана. С поглед на красива кукла, тя го повика с жест.

— Ела във ваната, мили. Дай ми да посмуча грамадния ти бонбон. Застани прав във водата. Искам да те виждам в огледалата.

Бепи пусна халата си на мокета и тръгна към ваната.

— Обаче по-леко със зъбите този път, миличка. Използвай повече езика. Става ли?

— Да, скъпи. Ще внимавам.

Тя засмука пениса му. Съчетанието от лицето ѝ, плитките и неговия орган не беше много приятна гледка. Почти му се прииска да се извърне.

Това спря за момент и погледна часовника си.

— Мили, приятелката ми може да намине за малко да се видим. Иска да се запознае с теб, преди да заминем за Испания. Казах ѝ, че няма проблеми.

— Добре де, щом като ще идва, ние какво правим във ваната?

— О, не се притеснявай. Тя е много сладка. С удоволствие ще ни погледа как се любим.

— Сигурно се шегуваш! — възропта Бепи на висок глас. — Що за история ще излезе цялата тази работа... цирк ли, какво ли? Отивам да се обличам.

— Не, Бепи. Тя е най-близката ми приятелка. Абсолютно за първи път се срещаме така. Луда съм по теб, миличък, и се стремя всяка секунда секс с мен да ти доставя наслада. Нека приятелката ми да ни гледа. Тя иска така. Аз също. Това ще бъде най-романтичното ти преживяване с мен. То е моят подарък за теб.

— Сигурно се шегуваш — повтори той. — Проклет да съм, ако не получавам най-странните подаръци.

Докато Бепи я гледаше вторачено, звънецът на вратата издрънча. Това омота една хавлия около тялото си и изтича да отвори на Елки. Все още прав, Бепи се пресегна за хавлия, но след това промени решението си и седна дълбоко във ваната.

Докато чакаше да види какво е съчинила Това, той си мънкаше под носа:

— Първо ми подаряват евреин, а сега тя ми дава... Божичко, близначка! Леле, каква мацка! Двойничка на Това.

— Ето това е най-близката ми приятелка Елки. — Това пусна хавлията си на пода и отново се мушна във ваната, притискайки се до Бепи, за да декларира правото си на собственост.

Елки седна на тапицираната с кадифе пейка, като се държеше изискано и приятно — съвсем като гостенка.

Това се нахвърли да милва и целува Бепи. Преструвайки се, че уж не го прави нарочно, тя започна да демонстрира пред Елки голямото му дарование. На Бепи не му оставаше друго, освен да се радва на вниманието, което му обръщат. Елки го наблюдаваше с неприкрит интерес и беше очевидно, че се възбужда много бързо. Цветът ѝ се менеше буквално пред очите им.

Това беше представление и той играеше главната роля. „Поредната еротична изненада — мислеше си Бепи. — Само че тази сцена е финалът.“ Включи се в играта им и започна да отвърща на ласките на Това. Целуваше я и опипваше тялото ѝ под бълбукащата вода.

На Това като че ли ѝ беше приятно, че има публика. Знаейки, че Елки ги наблюдава, тя се възбуди по-бързо. След малко се изправи във ваната, демонстрирайки тялото си, а после бавно и изкушаващо се надупи, за да предизвика Елки. Очите на Елки едва не изскочиха от орбитите си. Страстта зачерви красивата ѝ кукленска физиономия и тя заприлича на зле изгоряла от слънцето. Сега Бепи наблюдаваше и двете жени. Елки вече като че ли мина през един таен оргазъм, както си седеше на пейката, и красивата ѝ усмивка започна да се връща. В дълбокото деколте на бялата ѝ рокля се криеха остри и твърди гърди.

— Може ли и аз да вляза? — попита тя и стана.

Поела изцяло инициативата в свои ръце, Това отвърна:

— Да, може.

Тази размяна на реплики развесели Бепи. Напомни му за една игра от детството му в Бруклин — „Царю, честит ти имен ден.“

Елки бързо си свали роклята само с едно подръпване на коланчето около талията. Съвсем гола, но стъпила на високи токчета, тя изглеждаше екстравагантно — още една представителка на шведската класика, само че без плитки. Пристъпи бавно и тържествено към ваната и застана така, че другите двама да могат добре да я разгледат в изцяло огледалните стени и таван на банята. Завъртя се

като манекен, за да я видят от всякакъв ъгъл. Дъхът на Това и Бепи секна, когато тя си свали обувките и се мушна във ваната.

Двете жени започнаха да целуват Бепи, опипваха го, и си го деляха с любяща нежност, целуваха и галеха черните косми на гърдите му. След около двадесет минути бурна игра във водата и размяна на милувки между тримата на Бепи му стана време да излезе. Той се изплакна и отиде при сешоара, като продължи да гледа двете хубавици, които сега си опипваха взаимно гърдите и се галеха една-друга под водата, целуваха се и се ближеха. По лицата им личеше какво набира сила в техните тела.

За Бепи това беше незабравима гледка. Той стъпи на скарата, завъртя копчето на вентилатора на средно положение и застана съвсем гол, като римски гладиатор. Никога през живота си не бе чувствал члена си толкова надут, а същото важеше и за тестисите.

Какво повече би могъл да иска един мъж? Две красиви и възбудени жени, които се целуват и прегръщат — това беше най-екзотичната сцена, в която е участвал. В този момент, както наблюдаваше играта на двете жени, той започна да усеща редуващи се пристъпи на ненавист, страх, параноя, безпокойство и силно желание за секс. Прекалено набъбналите му тестиси отново го заболяха от невъзможността да се облекчат. Имаше чувството, че ако се изпразни, ще умре от насладата, която ще изживее. Въпреки това мислите му все отлитаха към Бруклин. В ушите му звънтеше глас, който му казваше да заживее порядъчно, че неговите изневери граничат с глупостта, че трябва да се сеца за съпругата и децата си.

Излизайки от ваната, момичетата го стреснаха, като отъркаха телата си в неговото. Той протегна ръце и ги придърпа плътно до себе си. Реши да забрави Бруклин за още малко. Елки обезумя от възбуда и опита да го яхне в изправено положение. Докато тримата палуваха с гореща страст, изсъхнаха напълно. Преместиха се на широкото легло.

Елки вдигна крака, разкривайки истинската си цел.

— Набоди ме на голямото си копие, Бефино. Чукай първо мен. Полага ми се. Нали не възразяваш, скъпа? — попита тя, поглеждайки към Това. — Ти си го имала много пъти.

Това си спомни за обещанието на Елки да присъства само за да я допълва, но отстъпи пред хипнотичното ѝ влияние.

Бепи погледна разкрачената на леглото и копнееща за него Елки и реши да я обладае. Надвеси се отгоре ѝ, но когато опита да проникне в нея, установи, че е много тясна за него. Приличащата на дете Това беше твърде голяма, а Елки — съвсем малка. Толкова беше тясна, че Бепи усещаше влагалището ѝ като стегнат ластик около члена си.

Елки започна да се моли на Това:

— Целуни ме, Това. Целуни ме. Той ме измъчва. Боли ме, мила.
— Тя се задъхваше от сладката болка.

Това се търкулна по-близо да целуне Елки и я помилва като малко дете. Елки започна да се овлажнява и бързо се намокри обилно. Бепи движеше таза си с намалена сила, за да не я боли, и тя пламна точно както ставаше с Това вече цяла седмица. Елки и Това се целуваха с дива страст. Скоро Елки прие целия член на Бепи в себе си и взе цялата инициатива в свои ръце.

— Никога през живота ми не съм чукана така — шепнеше Елки.
— Никога. О, Това, той е направо фантастичен. Страхотно е, Бефино. Моля те, не спирай.

Обаче се наложи да спре. Нуждаеше се от малко почивка. Възбудата бе изцедила силите му и трябваше да се възстанови. Започваше да омеква и тя го усети.

Щом легнаха по гръб да си починат, двете жени моментално се нахвърлиха лакомо върху него. Допряха красивите си лица в главата на члена му и започнаха да го обсипват с целувки. Целуваха се и една друга между продължителните, разкошни близвания по тестисите. Виждаше как езиците им се срещат.

Това бе краят. Повече не можеше да издържа. Започна да изригва. Изпразни се толкова мощно и обилно, че се почувства като вулкан. Вълна след вълна горещата лава бълбукаше от тялото му и той губеше сили. В див екстаз, двете поглъщаха всичко без задръжки. Той стенеше от удоволствие и потъваше в пълно изтощение. Жизнените сили на Бефино Менесиеро бяха изсмукани до капка. Болезненото чувство в тестисите изчезна. „Какво мъчително облекчение — помисли си той.
— Защо получавам такива болки? Такива сладки болки? Ето това са жените. Карат ме да полудявам.“

Докато заспиваше, двете жени продължиха да се любят. Покъсно се събуди от шепота и стоновете на Това, която бе подложена на приятни мъчения от търсец да проникне навсякъде език. Лежеше по

гръб, с две възглавници под задничето, а Елки беше между краката ѝ. Жените бяха потънали в пълна забрава. Елки доставяше удоволствие на Това и го правеше безпогрешно. Това приличаше на изпаднала в транс, в продължителен оргазъм, който не даваше признаци да свърши някога.

Все още замаян, Бепи погледа известно време мълчаливо и стигна до заключението, че никой мъж не е способен да задоволи една жена така добре, както може да го стори друга жена. „Толкова са внимателни. И се прекланят пред оргазма на другата.“

За да почувства по-добре езика на Елки, Това повдигна таза си от възглавниците и започна да се гърчи в страстни конвулсии. Елки учести движенията на главата си, за да ѝ помогне с дълги трепкащи милувки на езика. Стоновете на Това ставаха все по-силни.

Телефонът извънтя и стресна Бепи. Той бързо вдигна слушалката и странен глас му съобщи:

— Тук, долу, има един педал, който търси жена си. Искате ли да му я върнете или не?

— Кой се обажда? — попита Бепи, все още замаян от унеса, в който бе изпаднал.

— Охраната на хотела, коцкар такъв — отговори му Алън и избухна в смях. — Разкарай я веднага. Онзи е в кафенето и вече наднича даже под масите.

— Добре, добре — изсмя се Бепи и затвори телефона.

Той остави жените да изконсумират чувственото си удоволствие и след това им каза за Джери.

Те се облякоха, пооправиха лицата си, за да прикрият изтощението си от сексуалното приключение вид, и целунаха Бепи за довиждане.

— Е, какви са новините? — обърна се Алън с въпрос към Бепи същата вечер, докато се хранеха. — Как върви половият ти живот?

— Вече започвам да страдам от клаустрофобия в собствената си вана — отговори му Бепи. — Край, Алън. Стигнах до пределите на секса. Няма какво повече да търся от него. Тя започна да клонира нови мръсници, които изглеждат досущ като нея. Аз се опитвам да я разкарам, а тя ми води дубликат. Не мога да се справя само с едната, а вече трябва да чукам две.

— Кой ще бъде следващият, Джери Лейни ли? — попита Алън през смях.

— Допускам, че май точно това предстои, обаче аз съм дотук — *finito*. Майната им на шведските номера.

— Като си починеш две седмици, ще започнеш пак да ги търсиш тези две хубавици. Сигурен съм, че няма толкова лесно да ги оставиш да си отидат. Може би ще отскочим до Испания да ги видим, докато снимат филма, а, Беп? Прав ли съм, или греша? — попита Алън, наподобявайки Але Хоп.

— Струва ми се, че грешиш, приятелю. Идва ред на жена ми, а тя ме подлага на строги проверки — изследва ми кръвната картина и пулса! Какво ли не измисля. Във всеки случай аз им се наситих. Имам чувството, че тези момичета още само разгриват. Кроят си големи планове за мен. Чух Това да казва на Елки, че много би искала да се получи истинско удоволствие за трима. Шведките държат много на секса. Следващия път ще пристигнат с разните му играчки и вибратори. Човек може да се пристрасти към тези щуротии.

— Престани! Стига си приказвал! — нададе вик Алън. — Подлудяваш ме. Страшно си падам по такива мръсници. Това ми е слабостта.

— Алън, ти ме изненадваш. Не знаех, че имаш слабост към жените.

— Става въпрос за играчките, те ме разпалват! — отвърна пискливо Алън. — Играчките!

На следващата сутрин Алън, Бепи, Але Хоп и Бен закусуваха заедно. Бен им разказа небивалици за езерото Тахо. После Алън отново попита за Това.

— Не мога да повярвам на онази история, която ми разказа снощи, Беп. Тя е направо голяма работа, истинска нимфоманка. Прав ли съм, или греша?

— Хей, не използвайте моя стил, господин Стоун — прекъсна го Але. — Той е запазена марка.

— Запазена марка ли? — попита усмихнат Алън. — Вече имаш запазена марка? Само да не започнеш да раздаваш визитни картички,

Але. Запазена марка, добре, но визитните картички ще ми е трудно да понеса.

Все още не можейки да схване казаното, Але Хоп попита:

— Какви визитни картички? Нямам визитни картички.

— Коя е тази нимфоманка? — попита Бен. — Тази сутрин пустият му Алън ни шашна всичките.

Шумната им гълчава, след като Бепи им разказа за съпругата на Джери Лейни, бе прекъсната от повикване за господин Менесиеро. Обаждаше се телефонистката на хотела, която приемаше и пресяваше всичките обаждания за него.

— Търси ви Дана, господин Менесиеро.

— Добре, свържи я.

— Погледнете — прошепна Бен към останалите. — Забелязвате ли как лицето му изгуби тена си. Залагам сто долара срещу една бухтичка, че се обажда жена му. Ясен ми е като бял ден. Вижте го само. Вече му прилява.

— Здравей, скъпа, какво има? — каза Бепи. — Всичко наред ли е? Как са децата?

— Всичко е наред и децата са добре. Працат ти целувки. Кога ще се върнеш вкъщи?

— Другата седмица — отвърна той.

— Защо толкова много? Страшно дълго те нямаше този път.

— Имам работа, която трябва да върша.

— Прекалено много остана във Вегас. Пеги ми се обади тази сутрин и каза: „Хайде да изненадаме момчетата. Дай да отскочим до Вегас.“ Обаче аз не бях сигурна дали е редно да го направим.

— Дана, откажи се. Вече нямам нужда от изненади до края на живота си — каза той и погледна към Бен. — Кажи го от мое име и на жената на Бен, разбра ли ме? Кажи ѝ също да се запише в някой фитнес-клуб и да свали малко килограми. Заведи я в Бруклин и изненадайте майка ти. На нея една изненада ще ѝ дойде добре. Изпечи един кекс и бъди добричка, Дана. Другата седмица приключвам с работата и ще се прибера вкъщи.

Бепи затвори телефона и погледна Бен.

— Твоята жена искала да изненада момчетата и да отскочи до Вегас, да ни види как чукаме. Как ти се струва? Представяш ли си, ако те беше заварила на калъп някоя вечер с твоята балеринка?

— Тогава Бени щеше да се превърне в кротък евангелист или ескейпист^[2], или пацифист, или, още по-лошо, ционист — каза Алън, възползвайки се от възможността да ухапе Бен. — Малкото дебилче щеше да стане голям дебил.

— Дано само не стана лигав плужек като теб, Алън — отвърна Бен и всички се разсмяха.

— Представям си точно картинката как ситния Бени слиза от оная двуметрова кучка, дето чука напоследък, и жена му го хваща. Страхотно рисувано филмче щеше да стане, а, Бепи? Прав ли съм, или греша? — обади се Але Хоп.

— Прав си, Але. Истинско рисувано филмче щеше да стане, ако жена му беше видяла как дребното му задниче се смъква от оная великанка, защото той така или иначе си е малък анимационен герой.

— Наистина прилича — потвърди Алън.

— Днес се заяждате с неподходящ човек, момчета. И тримата.

По-късно същия месец, вече завърнал се в Бруклин, Бепи се свърза с адвоката си, за да проучи наредбите за износ на автомобили в Близкия изток. Още щом разбра пред какво са изправени, рано една сутрин той се обади по телефона на Бен.

— Здравсти, Бени.

— Не ме наричай така.

— Да бе, знам. Слушай, Бен, защо ниските хора винаги страдат от комплекси — не ме наричай така, не ме наричай иначе? Няма да станеш по-висок, ако те наричам Бен, Бени.

— Майка му стара! Да не би да ми се обаждаш в осем сутринта, за да ми кажеш, че съм нисък? Много си остроумен, приятелю.

— Ела да се срещнем за закуска в гръцкия ресторант след един час. Трябва да поговорим. Става ли?

— Не ям в гръцки ресторанти. Не мога да понасям гадните гърци, особено сутрин!

— Стига глупости, Бен. Къде искаш да закусиш тогава? — попита Бепи, ставайки малко раздражителен.

— Какво ще кажеш за кафенето на Бек стрийт?

— Добре, на Бек стрийт. След един час.

Докато закусваха, Бепи каза на Бен, че му трябва търговец на коли, който продава големи нови автомобили.

— Да, сетих се. За Алън Стоун и неговите араби.

— Имам нужда от търговец на големи коли и банкер, който ще се съгласи да му даде заем — обясни Бепи. — Трябва да изкопча сто коли от тях. Първо трябва да намерим банкера. В случая той е ключовата фигура. Познаваш ли някого, когото можем да изцедим?

— Да, в Бронкс. Свестен е, но не знам колко лесно ще пусне. Малко е razzo. Обича да отвърща на стрелбата.

— Няма значение. Дава ли заеми на търговски агенции?

— Това му е сферата на дейност. Обича да отпуска кредити на търговци на коли. Като допълнителна гаранция по заемите взима плащанията за колите. Вече държи да контролира всички гаранции, понеже веднъж банката изгоря с един милион.

— Добре, обади му се още сега. Ей там, на стената, има телефон. Уговори среща за обяд.

— Връщам се след малко.

След няколко минути Бен се върна.

— Всичко е наред. Ще ни чака в кабинета си в дванайсет.

— Как се казва този човек? — попита Бепи, докато пътуваха към Бронкс.

— Дебелия Арти — отвърна Бен.

— Какво е това „Дебелия Арти“? Човекът е банкер. Как е истинското му име?

— А, казва се Арти Ардженто. Живее в Уестчестър и е президент на банката. Преди години погребях баджанака му. Хубаво погребение му направихме.

— Това да не е било някоя от периодичните ти акции, осигуряващи добра година за баща ти?

Бен се пръсна от смях.

Пристигнаха в банката точно на часа, но Арти имаше заседание. Докато чакаха пред кабинета на банкера, вратата рязко се отвори. Мъж в тъмносин костюм излезе и се отдалечи забързано. В бързината, той не дръпна вратата достатъчно силно и тя бавно се отвори на около пет сантиметра. През процепа виждаха седнал на стол мъж и друг, дебелак, надвесен над него, който го бяхтеше здраво и крещеше нецензурни думи.

— Какво става там, дявол да го вземе? — попита Бепи.

— А, сигурно нищо. Може би просто си прибира вземанията.

— Как така нищо? Та вътре убиват някого! Виждам, че удрят човек. Погледни хубаво, Бен. Това банка ли е или не?

— Казах ти, че Арти е малко razzo. Той е много шантаво копеле. Ако вземеш заем от него и не го изплатиш навреме, те кани на обяд в кабинета си. Докара ли те тук, нарежда на шофьора си да те държи и те бие, докато се насереш. Тежи сто и седемдесет кила. Съвсем скоро ще го видиш. Той е необикновен банкер.

Арти Ардженто, известен още като „Банката“, беше нисък и дебел, с тъмнокестенява коса. Херувимските му бузи бяха розови, а облата му брадичка висеше спокойно между масивните рамене и ръце, които приличаха на телешки плешки. Юмруците му, овални като свински задник, бяха изподрани от домакинстване на „обеди за уреждане на вземания“. Когато ходеше, тялото му се накланяше, сякаш замахва за удар. Често по време на разговора сграбчваше човека за ризата — може би беше просто навик или пък подготовка за посполучлив удар. Усещайки се внезапно, той започваше да изтупва отпечатъците от пръстите си. Използваше брутален език, но с такъв тон, че дори папата не би възразил да го слуша. Беше имигрант от Италия, неаполитанец, с банкерско образование. Артуро Гарибалди Ардженто беше нещо средно между грубиян и сладкогласен херувим.

— Как са го избрали за президент на банката, по дяволите?

— Сигурно е набил яко борда на директорите. Не знам със сигурност, но май е президент вече осма година. Има голямо влияние сред нийоркските политици. Полезно е да познаваш този човек, повярвай ми — каза Бен.

— Дано да е така. Надявам се да ни съдейства. Тези коли ми трябват. Поел съм ангажимент.

Вратата се отвори широко и двама души полуизнесоха, полуизвлякоха някакъв мъж от кабинета. Единият държеше хавлия на главата му, която се напояваше с кръв. Замъкнаха го по коридора до изхода и го оставиха в една кола.

Бен и Бепи ги изгледаха смаяни и след това влязоха в кабинета.

Бен го прегърна и го целуна по двете бузи. След това се усмихна и потърка шкембето му.

— Добре изглеждаш, Банка. Това е съдружникът ми, Бефино Менесиеро. От Бруклин е.

Арти се ръкува с Бепи.

— Какво е станало с този човек? Закъснял е с плащането ли? — попита ухилен Бен.

— Нали знаеш, Бен. Винаги се опитвам да направя добро, старая се да бъда деликатен човек, но тези негодници злоупотребяват с това. Не си струва да бъдеш деликатен. Държиш ли се любезно, започват да те прекарват още по-яко. Когато им трябват пари, са готини, усмихват се като долни курви. После, след като получат каквото искат — нищо. Затова първо им чупя тъпите глави. След това краката, а после и ръцете. Писна ми да ме баламосват. Ще направя инвалиди всички, които късняват с плащанията. Това е новото ми правило. Всички ще получат по една инвалидна количка за Коледа. Да престанат да къркат. И тогава ще си платят, ще видиш. Хайде стига, майната му. Време е за обед. Хайде да сложим нещо за хапване. Гладен съм.

Той седна и отвори едната вратичка на бюрото си. Отвътре излезе студена мъгла. Там имаше хладилник. Арти извади около килограм шунка, салам и швейцарско сирене, увити в непромокаема хартия. Другите двама мъже се върнаха. Арти ги представи и им разпореди да приготвят обед. Единият от хората му нарязва голям самун италиански хляб, а другият режеше домати на филийки.

— Не режи домата много тънко. Ah careesh? — кресна Арти. Докато разстилаше покривка за маса върху бюрото, той погледна Бен. — Винаги опропастява домати. Мисли се за майстор на сабята. Реже ги тънко като вестник, негодникът му. Кой обича домати на тънки резенчета? Аз ги харесвам сочни и дебели.

Човекът, който режеше домата, се усмихна, сякаш му бе приятно, че говорят за него. Бен се засмя.

— Нали ти казах, че е шантав, а, Беп?

Бепи се усмихна и кимна. Не можеше да повярва какво вижда в тази банка.

След обед пристъпиха към деловата част. Разговора водеше Бен. Той обясни на банкера от какво има нужда Бепи и че колите му трябват непременно до три седмици.

— Невъзможно е да се намерят сто коли за три седмици — отговори банкерът. — Кредитната комисия изобщо няма да заседава до

следващия месец. Докато дойде време заемът да бъде одобрен, ако бъде одобрен... — Той продължи да изтъква причините, заради които това не може да стане.

— Ние не искаме заем. Забравете за комисията и процедурите — прекъсна го Бепи грубо. — Ние искаме само сделката за колите. Искаме сто нови големи автомобили да бъдат доставени на пристанището в Бруклин — всичките платени — на името на Але Ополито. Искам вашата банка да обработи сделката, да плати с акредитив всички мита и транспорта от наше име, както и да използвате връзките си за намирането на колите. Вие имате връзки, защото финансирате търговските посредници. Така че трябва само да ги изцедите. Помолете ги за услуга.

Дебелият banker гледаше право пред себе си, а Бепи продължи:

— Помолете ги за услуга, накарайте ги да осигурят производство. Колите заминават за Саудитска Арабия. Разбира се, акредитивът изобщо няма да се изпълнява. Той е само фасада за пред митницата, която да ги убеди, че сделката е редовна, а не фиктивна. Колите ще бъдат разтоварени на името на Але Ополито. По-късно той или ще ги прехвърли на арабите, или ще им ги даде под наем. Разбирате ли какво искам? — Арти продължаваше да мълчи. — Вратичката в закона е, че няма ограничение върху броя на колите, които един американец може да притежава в чужбина. Не могат да откажат износа на автомобилите. А акредитивът ще остане като неосребрен чек.

— Много добре разбирам. Цялата работа ми звучи чудесно. Обаче защо моята банка трябва да направи всичко това за вас? Не ви познаваме, никога не сме работили с вас. Естествено, познаваме Бени, обаче вие говорите за износ на сто автомобили, акредитиви и още куп формалности. Искате да използвам връзките си. Преди няколко години направих услуга на един тип. Дадохме му милион долара да открие агенция за продажба на коли. Той разпродаде цялото обезпечаващо имущество и допълнителните гаранции и пусна кепенците. Не държахме под контрол обезпечаващото имущество на този мошеник и той обяви фалит. Прибра всичките пари под формата на персонални заплати за себе си и семейството му. Сега притежава три и половина милиона, а фирмата му е фалирала. И какво мислите? С пръст не можем да го пипнем. Малко оставаше да заплатя с мястото си в

банката. Членовете на борда на директорите си говореха сами цели шест месеца. Естествено, заведохме дело срещу него, за да можем да впишем законно загубата в счетоводните книги. Знаете ли какво постигнахме? Донесоха ни писмо от улицата, с което ни казваха, че е свързан с мафията и е по-добре да не го закачаме. Вижте, бих искал да ви помогна, но не мога да се ангажирам с губещи сделки. Нервите ми не издържат. Започнах да бия клиентите на банката и какви ли не още гадости върша. Съжалявам, Бен, не мога да ви помогна. Ако по някакво стечение на обстоятелствата акредитивът бъде предявен в Лондон или Хонконг, или някъде другаде, ние ще трябва да извършим плащането. Цялата отговорност пада върху моята банка. Защо не ме помолите за нещо по-лесно, например да откриете заведение за коледни увеселения или нещо такова, а? Подобни неща могат да унищожат и мен, и банката.

Когато завърши, в стаята настана тишина.

— Какво ще кажете, ако ви направя услуга? — попита най-последно Бепи.

— Каква услуга ще ми направите?

— Да предположим, че ви инкасирам онзи милион долара от човека с връзките?

— Как ще ги инкасирате? Ние опитахме всичко. Не можете да го докоснете, повярвайте ми. Той има приятели.

Докато говореше, Арти наблюдаваше внимателно Бепи. Постепенно той превключи предавките и намали оборотите.

— Ако приберете милиона, сам вие ще получите двадесет и пет процента и ще обработя сделката ви безплатно. Ще бъде гратис и ще уредя до една седмица сто коли да са готови за отплаване от пристанището. Ще дам кредитна линия даже на баба ви. Как ви звучи? Обаче, кажете ми как ще се справите с човек с връзки? Това е голяма бея. Тези типове могат да направят живота ви черен. Те са като семейство... Нали разбирате, мафиози. Ah careesh?

Бен се изкикоти, но Бепи отговори съвсем сериозно:

— Ще му скъсам връзките. Това как ви звучи?

— Ами... Ако имате връз... Добре, тогава се споразумяхме. Ако приберете милиона, ще говорим сериозно.

— Добре — съгласи се Бепи. — По всички въпроси около колите ще контактувате директно с мен или с Бени. Дори ще ви изпратя запис

за милион и половина долара от моите арабски клиенти още щом осигурите колите. Внесете ги в сметка на името на Але Ополито. От нея ще се теглят пари само ако аз или Бен ви се обадим. Не ни проваляйте. Ще вършим всичко по телефона — никакво отмятане. Що се отнася до акредитива — бъдете спокоен. Той е само формалност, да покажем на митничарите онова, което искат да видят. Не е от съществено значение.

— Да, но ние гарантираме *сумата* — отвърна Арти. — Искам да е ясно, че ще подпиша акредитив само ако приберете нашия милион.

— Ясно е — отговориха едновременно Бен и Бепи.

Бепи продължи да обяснява:

— Точно след една седмица, считано от днес, колите трябва да се товарят на пристанището. Погрижете се също така да застраховате цялата доставка. Не ми се иска корабът да потъне и ние да останем само с документите в ръце. Казвате, че вашият човек притежава лично три и половина милиона долара, а? До пет дни невърнатите ви милион и половина ще бъдат у мен. Сега ми кажете името и адреса на човека, който не иска да си плаща. Искам да знам къде се храни, пие и всичко, което ви е известно за него. Евреин ли е, италианец или какъв?

— Италианец е и бърбори бързо като кречетало. Може да ви продаде и Бруклинския мост. Прилича на евреин, но не е. Италианец си е и е хитър като хлебарка. Има физиономия, която те кара да го съжалиш, така че внимавайте, когато опитате да вземете парите. Върти очи и те гледа като жална хрътка. Толкова го бива, че даже може да опита да вземе назаем от вас.

Бепи се усмихна.

— Казва се Джек Орио — продължи Арти. — Ето ви досието, което му направих. От него ще научите всичко, което знам. Обаче много го бива в приказките, не забравяйте.

Мъжете си стиснаха ръцете и сделката бе сключена. Отиваха към паркинга, когато Бен каза:

— Ей сега ще се върна, Беп. Почакай ме в колата.

Той се върна в кабинета на Арти. След пет минути излезе, качи се в колата и потегли.

— Какво ти хрумна, та се върна в банката? — попита го Бепи.

— Трябваше да поговоря насаме с него. Обясних му нещата точно и ясно. Сега знае кой е Бефино Менесиеро. Не искам да ти

провали сделката. Понякога го хваща мързелът и не гледа на нещата достатъчно сериозно. По цял месец не се обажда. Затова му дадох да разбере с кого си има работа. Така е по-честно спрямо него. Обясних, че нямам ковчег с такъв размер, и му казах, че съвсем не се шегувам. Сега вече е наясно. Щастлив е, че ще работи с теб.

— Направо съм смаян как този banker биеше човека.

Сменяйки темата, Бен попита:

— Как смяташ да осъществим контакт с Джек Орио?

— Ще пратим Але и Майки да спят на прага му и когато влязат напълно в дирите му, ще се обадят. Тогава ще отидем с теб и Але Хоп да му продупчим разтропания език.

— Нещо като перфориране на карнетка ли имаш предвид?

— Да, нещо такова. Онзи тип бърбори бързо като кречетало, нали? Можел да ти продаде Бруклинския мост, за да припечели. Затова ще действам бързо с перфоратора по езика му. Але ще му държи главата като в менгеме. Няма да успее да помръдне...

В Лас Вегас Алън Стоун продължаваше да устройва пиршества на шейховете. Бепи му се обади по телефона да задейства арабите да внесат милион и половина щатски долара в „Ню Вегас Бенк“ и да ги преведат на Але Ополито в „Пийпълз Нордърн Пойнт Къмюнити Бенк“ в Бронкс, Ню Йорк.

— Това трябва да се направи веднага, защото колите ще се товарят след около седмица и всички плащания трябва да бъдат изчистени преди изнасянето им от Съединените щати — обясни той. — Кажи на арабите, че сто големи понтиаци, буюци и олдсмобили ще пристигнат в Саудитска Арабия до три-четири седмици. От тези пари ще бъде направена и застраховка за арабите, ако корабът потъне. Погрижили сме се за всичко. Намерих вратичката, която ни е необходима, за да изнесем автомобилите, както и хората, които ще свършат работата. Дотук всичко е наред, затова предай на клиентите си, че сделката е изпълнена.

Бепи, Бен и Але чакаха два часа Джек Орио да излезе от къщата си.

— Дано този тип все още да има в наличност милион долара — каза Бен.

— Има ги — отвърна Бепи. — Прочетох тази папка внимателно. Какви капиталовложения има само! Какво финансово извлечение! Направо няма да повярвате: влогове под попечителство, взаимни фондове, какво ли не. Просто трябва да ликвидира мъничко заради нас.

Най-после Джек излезе и се качи в колата си. Докато подгръваше мотора, те се приближиха до нея и се качиха вътре при него. Але мигновено цапардоса Джек веднъж отстрани по главата с лапата си. От другата страна Бен опря пистолет в ребрата му и му заповяда да се премести в средата.

Бен застана зад волана и потегли толкова бързо, че Джек не разбра какво става. Бепи и Майки подкараха след тях. Зашеметен, Джек се държеше за главата. Беше изплашен, а лицето му — бледозелено.

Бен закара колата в дъното на един склад за вторични суровини, спря, издърпа ударника на пистолета и го опря в главата на Джек. Той започна да се моли за живота си.

— Моля те, приятелче. Имам три деца. Не ме убивай. Ще направя каквото кажеш. Всичко. Може би сте сбъркали човека — повтаряше той, докато Бепи се качваше в колата.

— Джек Орио, има платена поръчка за ликвидирането ти — кресна му грубо Бепи. — Чух, че си бил човек с влиятелни приятели. Е, къде са ти приятелите сега? Защо не са тук да ти спасят живота? След като ти пръснем мозъка, ще те пресоваме в тази кола. Как ти се струва? Мръсник с жални очи, ще те изстискаме като репичка.

— Моля ви, момчета, защо мен? — погледна го озадачено Джек. — Приятели ли? Кой има влиятелни приятели? Аз съм финансов съветник и работя в моя собствена фирма. Защо ще има поръчка за ликвидирането ми? Никога не съм направил нищо лошо на никого. Само помагам на хората да печелят пари. Може би сте ме сбъркали?

— Познаваш ли Дебелия Арти? — попита го Бепи. — Прецакал си банката му.

Очите на Джек се изцъклиха от страх.

— Ох, господи, моля ви, не ме убивайте. Банката на Арти ще си получи парите, кълна се. Съжалявам. Стана недоразумение. Моля ви.

Съжалявам. Не ме убивайте. Ще върна парите. Толкова бях зает, че не ми остана време да се погрижа за банката на Арти. Сега разполагам с достатъчно време. Моля ви, дайте ми възможност да си върна дълга. Съгласни ли сте, момчета? Не ме убивайте.

— Хайде, давай да приключваме — каза нетърпеливо Бен, с цел да изплаши Джек още повече. — Да пречукаме тоя помияр.

— Какъв смисъл има да ме убивате, при положение че мога да върна дълга за един ден? — Джек вече плачеше и говореше едновременно. — Имам пари да платя. Защо да ме убивате? Ще отнемете един живот без никаква причина.

Унилото му лице и гладкия му говор някак си не се връзваха, но думите „Имам пари да платя“ бяха точно това, което Бепи искаше да чуе.

— Добре, Джек. Ние получихме петдесет хилядарки, за да те очистим. Ако върнеш милиона, който дължиш, плюс лихвата, аз ще се откажа от поръчката. За първи път се случва да си помислим за отказване на поръчка, и то само защото имаш три деца. Обаче ако Арти не си получи парите до три-нула-нула утре следобед, ще убием и теб, и децата ти, ясно ли е?

— Напълно. Каква е ползата от парите, ако не можеш да живееш и да ги харчиш?

— Абе сега приказваш — каза с усмивка Бепи. — Обаче, за да видиш, че тая работа не е майтап, ще ти перфорираме билетчето.

Але го сграбчи и започна да стиска главата му, като го обърна назад към Бепи. Съвсем скоро Джек изплезил език. Бепи взел един перфоратор за хартия и бързо го продупчил. Джек изпищял и застена, а кръвта му шурна.

— Сещаш ли се, господин Орио? Вече, когато заговориш бързо, ще подсвиркваш. Не мога да понасям хора, които говорят бързо, затова им слагам свирка за спирачка. Днес използвах перфоратор. Утре ще донеса гилотина за рязане на хартия и ще ти клъцна провисналите клепачи. Ако утре парите не бъдат в банката, ще убием теб и децата ти. Жена ти ще пощадим. — Бепи посочи Але Хоп. — Виждаш ли го? Стига ли ти въображението да си представиш как мъжага като него чука жена ти? Виж го добре — кресна Бепи.

Джек погледна грубото, ухилено лице на Але Хоп, а Бепи продължи:

— Като я почука известно време, ще ѝ кльцнем езика и тя с радост ще подпише чек за милион долара от наследството ти. Разбра ли, Джеки?

По ризата и костюма на Джек се стичаше кръв. Зъбите му бяха станали червени.

— Да, разбирам. Благодаря ви — изфъфли той през кръвта, която пълнеше устата му. — Ще си получат парите. Ясно ми е какво ще стане. Ще си получат парите, обещавам ви.

Откараха го обратно до дома му и го оставиха да смуче езика си и да плаче в колата. Когато си тръгнаха, Бен попита:

— Дупчил ли си някога билети, или ти беше за първи път?

Вгълбен в мислите си, Бепи не счете за необходимо да отговаря на въпроса му и изобщо не му обърна внимание. Але схвана положението, но Бен, с магарешката си упоритост, продължи да приказва:

— Знаете ли, преди години имахме обичай след работа да се отбиваме някъде и да похапваме. Сега не сядаме дори на езици или миди. Имам чувството, че Бепи е заболял от язва. Вече не му е приятно да яде.

На другия ден Дебелия Арти остана като гръмнат, когато от „Пайъниър Нешънъл Бенк“ в Куинс му се обадиха и казаха, че в трезора им има един милион и двеста и десет хиляди долара от влоговете на господин Орио, които ще бъдат прехвърлени в банката му с бронирана кола. Президентът Ардженто беше потресен и развълнуван. Не можеше да повярва, че всичко е станало толкова бързо. Телефонира на членовете на борда и им каза:

— Сметките на Джек Орио, недостижимите от правосъдието сметки, са изплатени. Справихме се с него. Парите пътуват насам с бронирана кола.

Записът за милион и половина долара от Лас Вегас, който трябваше да покрие покупката на колите, както и акредитивът за Але Ополито, също бяха пристигнали чрез „Уестърн Юниън“ и вече бяха в банката.

„Дявол да го вземе! — помисли си банкерът. — Май не е зле да се обадя на търговците на едро и да осигуря цялата бройка коли,

готови за транспортиране. Този човек е сериозен. Не си губи времето.“

От този ден нататък банката в Бронкс щеше да изпълнява всяко желание на Бефино Менесиеро. Даже и баба му получи акредитив. Дебелия Арти държеше на думата си. Приятелството с банкера щеше да бъде дълготрайно и стабилно. Автомобилите бяха доставени в Саудитска Арабия. Арабите бяха повече от щастливи, че сделката мина толкова гладко, а Бепи и Алън спечелиха шестстотин тридесет и осем хиляди долара.

— Имаме да разпределяме шестстотин тридесет и осем хиляди долара от сделката с колите. Как би искал да се разпоредим с тях, Алън? Още са в сметката ни в банката — каза Бепи на Алън, който бе дошъл в Ню Йорк по работа и да вечеря в дома на Бепи.

— Каквото кажеш, Бепи. За мен няма значение. Ти свърши цялата работа.

— Какви ги дрънкаш? Ако не беше намерил клиентите, нямаше да има и сделка. Ние сме съдружници, едно към едно. Да не страдаш от старческо слабоумие?

Алън се усмихна.

— Знаеш ли, готин си, като се има предвид, че си жабар.

— Готин ли съм? Ние сме съдружници, не е ли така?

Дана сервираше вечерята и слушаше, но не се обаждаше, докато двамата мъже обсъждаха неща, свързани с работата им. Децата разговаряха помежду си. Те също бяха научени никога да не прекъсват деловите разговори на баща си.

Разбраха се да внесат четиристотин и петдесет хиляди във фирмена сметка в Швейцария, с която и двамата ще могат да разполагат.

— Сигурен съм, че Арти ще ни направи трансфера. С швейцарска сметка парите ще бъдат на сигурно място. Бен ще получи седемдесет и пет хиляди. Седемдесет и пет хиляди ще получи и Але Хоп, а останалите тридесет и осем хиляди ще си разделим двамата за джобни пари. Става ли, Алън?

— Нямам възражения.

— За джобни пари ли чух? — попита Дана, улавяйки момента да се включи.

— Бъди спокойна, ще напълним и твоя джоб. Никога не бихме пренебрегнали такава добра домакиня като теб, Дана — отвърна Алън.

Погледна над рамките на очилата си и прошепна на Бепи: — Дай им... — Посочи с пръст към Дана и децата. — Дай им няколко хиляди от нашите джобни пари. Нека и те да се зарадват. — След това, вече с нормален глас, попита: — Парите за Бен и Але Хоп достатъчни ли са?

— Да, това им стига — обясни Бепи. — С тях не сме съдружници. Тази сделка беше твоя, Алън. Каквото и да получат от такива неща, те са доволни. Осигурени са добре, повярвай ми. Ще вземат по седемдесет и пет хиляди и бъди сигурен, това е повече, отколкото са очаквали. Обаче ще им дам още, заради едно инкасо в полза на банката. Добра сума прибрах, а само продупчих езика на един мухльо. Ще им платя допълнително от тези пари.

— Добре, Беп. Както кажеш. Стига всички да са доволни.

На другия ден Бепи имаше уговорен обяд с Арти — този път в ресторант, а не на бюрото му. Арти го уведоми, че трябва да си получи обещания четвърт милион за прибраното от Джек Орио.

— Какво да правим с лихвата от двеста и десет хиляди? — попита Арти. — Банката не очакваше да вземе лихва. Тя не фигурираше в първоначалната ни уговорка с теб. Държим я в трезора и още не съм я въвел в счетоводните книги на банката. Искан да се посъветвам с теб, Бефино. — Арти беше разсъдлив. — Искан ли да вземеш лихвата плюс двеста и петдесетте хиляди? Както пожелаеш. Не искам да постъпя неправилно.

— Ти си умен човек, Арти. Знаеш да уважаваш — констатира Бепи. — Добре, ще направим следното: пригответи моя четвърт милион за получаване утре в десет часа, на едри банкноти, най-малко по сто. Пригответи и лихвата, също в едри банкноти. Когато дойда утре, ще ти кажа къде и какво ще правим с двеста и десетте хиляди. Искан първо да си поговоря с Бен.

— Добре, няма проблеми от моя страна. Парите и сега са в едри банкноти.

Бепи искаше да покаже на Арти, че Бен също се ползва с уважение и това решение трябва да бъде съгласувано с него.

— Другите пари, от сметката на Ополито, ще заминат в швейцарска банка следващата седмица — добави той. — Ще поговорим за това по-късно.

В десет часа на другия ден Бепи, Але и Бен отидоха да изтеглят двеста и петдесетте хиляди. Взеха и лихвата от двеста и десет хиляди. Бен каза на Арти, че ще се срещнат с него дома му около девет вечерта.

— Ще наминем за по кафе — подхвърли той.

Същата вечер в девет часа Бен и Бепи се отбиха в къщата на Арти. Бен обичаше да обира овациите и затова той направи жеста — удари шестдесет хиляди на масата. Каза на Арти, че като дял от лихвата получава шестдесет бона в аванс за пенсионната си осигуровка. Арти не можеше да повярва. Според него това беше направо подарък. Банката нямаше претенции за тези пари. Изобщо не се бе надявал, че Бепи ще дели лихвата с него. Очаквал бе, че ще се разбира трудно с този човек.

Бен и Бепи си разделиха сто хиляди, а по-рано същия ден Але получи петдесет хиляди, половината от които трябваше да даде на Маймуната. Всичко беше от прибрания дълг към банката. Получиха добро възнаграждение за усърдието си. Това бе важно за благополучието в тяхната малка фамилия.

[1] Лайна, фъшкии, гадост (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Човек, който бяга от действителността. — Б.пр. ↑

16.

Късно през нощта потърсиха Бепи от Мексико Сити.

— Тук продължават да работят с пълна пара — каза Джоуи Ди.
— Тези мексиканци забогатяват. Купуват си нови коли, къщи... Да знаеш, Бепи, „Интернешънъл Амекс“ промени този град. Наистина дадохме рамо на икономиката им. Преди да дойдем, направо бяха умрели.

— Чудесно — отговори Бепи. — Ние помагаме на тях, те на нас. Прекрасно. Добре ли се разбираш с тях, а, Джоуи? Имаме нужда от стока.

— Ей, Бепи, Кони Айлънд още ли си е там? Как вървят сандвичите?

— Сандвичите продължават да се харчат. Кони си е същият, само дето къщите на пуерториканците много напират към нашия плаж до петнайсети кей. Чувам от децата, че вече стават много сбивания на плажа. Как е Шейла Даймънд?

— Замина за Флорида да види баба си. Старицата е болна. Ще стои там един месец.

Джоуи замълча за малко и после попита:

— Как е Норма?

— Норма ли? — изненада се Бепи. — На кой му идва на акъла да се среща с Норма? Не съм я виждал от години.

— Чувствам се кофти заради нея. — Гласът на Джоуи звучеше задавено. — Грижи се за децата и всичко останало. Мислиш ли, че е добре?

— За какво говориш, Джоуи, дявол да го вземе? Норма ли? Та кой се е сещал за нея? За последен път я видях преди пет години.

Бепи беше сигурен, че Джоуи е в депресия, щом пита за Кони Айлънд и Норма.

— Стегни се, Бепи, забрави ли, когато ѝ се обади и ѝ каза да извика Червения, защото в училището са те обсадили петдесет чернилки и ти трябва помощ?

— Откъде знаеш за това? С теб не се познавахме, докато бях ученик.

— Тя ми разказа, Беп. Каза ми, че докато си бил малък, все си се забърквал в неприятности.

— Знаеш ли, Джоуи, предчувствах, че ще ми развалиш нощта. Още в самото начало на разговора, в мига, в който започна да дрънкаш, без да кажеш кой си и без едно „здрасти“, разбрах, че мозъкът ти се е вкиснал.

— Телефонистката ме представи. Чух я.

— Ще ти се обадя другата седмица. Лека нощ, Джоуи — каза Бепи, без да го чака да довърши, и му затвори телефона.

Започна да си мие зъбите, но още мислеше за Джоуи Ди и Норма. „Ама че слабохарактерно копеле! В Мексико има всичко, което може да си пожелае, а се е сетил за Норма.“ Докато плакнеше устата си, Норма продължаваше да не излиза от съзнанието му. „Дявол да го вземе! Утре ще се отбия да видя дали е добре.“

Загаси лампите в хола и си легна. Два часа по-късно още не беше заспал. Лежеше в кревата и размишляваше дали Джоуи Ди е с всичкия си. „Сабу може да е мръднал. Не звучеше съвсем нормално.“

Дана се събуди и възропта уморено:

— Много се въртиш, Бепи. Пречиш ми да спя. Какво ти е?

— Искаш ли да се любим? — прошепна той.

— Не. Изморена съм. Занасяш ли се? Спи ми се. Три часът е.

„Дявол да го вземе! Ама че нощ ще бъде тази!“ Завъртя се още веднъж.

На другия ден на връщане в Бруклин Бепи се отклони от пътя. Отби се в апартамента на Норма и почука на вратата. Отвори едно от децата и го заведе в кухнята. Там, до масата, седеше Норма. Видът ѝ го потресе: сигурно беше напълняла с петдесет килограма, с навита на ролки коса и облечена в парцалив халат за баня. Имаше тъмни кръгове под очите и лицето ѝ беше с болнав бледожълт цвят.

Навремето беше стройно, привлекателно и добре облечено момиче. Бепи си спомни как Норма обичаше да минава гордо покрай игралната зала и наперено да демонстрира фигурата си. Тя беше момичето на Червения, а очакванията той да преуспее в бизнеса бяха

три към пет в негова полза. На всички в квартала беше ясно, че Червения е роден за победител. Обаче заразната болест, наречена алчност, е в състояние да погуби живота не само на една личност. Тя може да съсипе и живота на хора, които обичаш. И алчността на Червения бе погубила Норма.

Сега тя беше дебела, парцалива жена. Седеше, ядеше портокал и плюеше семките на масата. Изглежда, изобщо не бе разбрала, че е дошъл.

— Хей, Норма. Добре ли си? — попита тихичко той.

Като че ли изобщо не го чуваше. Не направи и опит да му отговори.

— Норма. Аз съм — Бефино. Как си?

Той сложи нежно ръка на рамото ѝ. Докосването я върна съвсем малко към действителността. Очите ѝ бавно се завъртяха към лицето му.

— Молах се — каза тя. — Обичам молитвите.

Гласът ѝ прозвуча много странно. В един момент се усмихна.

— О, Бефино, това си ти! Дошъл си да ме видиш след толкова години. Много мило.

Успокоен, че е успяла да го познае, той отново се осмели да попита:

— Норма, как си? Всичко наред ли е?

Докато чакаше отговора ѝ, той огледа кухнята и стомахът му се обърна. Шкафът на мивката и масата бяха затрупани с мръсни съдове. Нещо тъмнокафяво, приличащо на сдъвкана от крава палка за барабан, стърчеше от плесенясала каша, която не бе в състояние да разпознае. Повечето от вратите на бюфета бяха отворени и той забеляза, че е почти празен, ако не се смятат пълзящите на воля хлебарки.

— Тъкмо се молах на Бог, Бепи. Не съм чула, че си влязъл. Тъкмо... — повтори тя. Неочаквано вдигна рязко глава, изправи се на стола и размаза остатъка от портокала върху масата. — Дявол да го вземе! Изглеждам ли ти добре? Та аз съм развалина! Мъртва съм. Погледни ме! Сега съм дебела и грозна. Едно време бях хубавица, нали, Бепи?

Тя го погледна. Тъмните кръгове под очите ѝ го стреснаха.

— Животът ми много се промени. Вече никой не иска да говори с мен на улицата. Само ме одумват. Изгубих пътя си, Бепи. Загубена

сЪМ...

По бузата ѝ рукнаха сълзи и се смесиха с портокаловия сок, който капеше от брадичката ѝ.

— Къде е мъжът ти? Къде е Червения? — попита Бепи, подавайки ѝ изгладена бяла носна кърпичка.

— Благодаря ти — измънка тя, бършейки брадичката и бузите си. — Червения ме напусна преди пет години. Избяга с някакво момиче от Ню Джърси. Остави ме с децата и без пукната пара. Ям овесена каша три пъти дневно. Станах дебела като слон.

Докато я слушаше, Бепи потърси чисто място да седне. Накрая забърса някакъв стол с един пешкир и седна до Норма.

— Знаеш ли, че сега правя минети, за да изкарам някой долар, колкото да си платя наема? — проплака тя. — Един мръсник снощи ми донесе портокал, вместо да ми плати. Мръсни, гадни мъже! — Думите ѝ засядаха между риданията. — Животът ми е съсипан, Бепи. По-добре да бях умряла. Живея в ад. Какво съм направила, за да го заслужа? Кажи ми, Бепи, с какво сгреших? Бях добро момиче. Бях добро момиче — повтори тя и вдигна очи към него. — Само заради децата се държа още. Обаче на какъв живот могат да разчитат те?

— Слушай, Норма — каза той с пресипнал глас. — Едно време ти ми направи услуга. Задължен съм ти.

— Да, изпратих Червения да ти помогне, нали, Беп? Спасих ти живота.

Бепи ѝ се усмихна нежно.

— Точно затова съм тук. Искам да ти помогна, Норма. Никога не забравям добрите си приятели... както и лошите. Собственик съм на един хубав жилищен блок, само на шест пресечки оттук. Съвсем близо до кино „Ендикот“. Помниш ли „Ендикот“, където ходехме да се опипваме като малки? Това е апартамент с три стаи, който току-що се освободи. Утре ще ти уредя пренасянето оттук в празния апартамент. Недей да взимаш много от този боклук. Остави излишното. Ще ти обзаведа цялото жилище. Ще купя само нови неща за теб и децата, нови мебели — легла, дюшеци, телевизор, всичко. Не се притеснявай. Вземи децата си и им купи нови дрехи. Избери и за себе си гардероб, който ти подхожда. Бъди чиста и не пускай ония свине в къщата си. Ще плащам за всичко.

В този момент се чу тропане по вратата. Звукът накара Бепи да се обърне — чукаше мъжка ръка. Норма продължи да седи и не каза нищо.

Отново се почука. Бепи отиде до вратата и я отвори.

— Норма тук ли е? — каза плахо едър, плещест мъжага със спортно сако.

— Кой сте вие — попита Бепи.

— Аз съм Боби Грийн от Лонг Айленд. Отбивам се тук от време на време. Шофьор на камион съм.

— Изчезвай веднага оттук, тъпак такъв — кресна Бепи и затръшна вратата.

Върна се при Норма, бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Отброи към две хиляди долара и ги сложи пред нея.

— Повече никога няма да плащаш наем, затова не е необходимо да разчиташ на мъже като него. Ще ти давам по сто и петдесет долара седмично до края на живота ти. Разбра ли, Норма? Ти си италианка. Няма да правиш минет на когото и да било! Ти си от добро семейство. Ah careesh? — попита той, повишавайки глас.

Бепи се чувстваше крайно неловко; сърцето му щеше да се пръсне от жал. Опитваше с цялото си старание да се отнася към нея с уважение. Продължи да ѝ говори с усмивка.

— Ти си италианка. Освен това имаш приятели — повтори той. — Разбираш ли?

Норма го погледна в очите.

— Бепи, наистина ли говориш сериозно? За мен ли ще направиш всичко това?

— Защо не? — каза той с буца на гърлото. — Заедно отраснахме, ти ми спаси живота, така ли беше? Задължен съм ти. Утре ще донесат в новия ти апартамент месо и продукти. Моите хора ще бъдат там точно в седем часа. Ще обзаведат всички стаи с нови мебели, разбираш ли? — Той побутна към нея двете хиляди долара на масата. — Не се тревожи, Норма, всичко ще се оправи. Зарежи всичките боклуци тук. Ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Ето ти телефонния ми номер. Ако се навъртат мъже и ти досаждат, само ми кажи. Аз ще се погрижа за тях. Ето ти адреса и номера на апартамента. Твой е завинаги. И не ти поставям никакви условия. Обаче ако се появи Червения, обади ми се. Искам да си поприказвам с тоя негодник.

— Бефино, Бог да те поживи! Ще се моля за теб. Всеки ден ще се моля.

Поглаждайки я с длан по главата, Бепи каза тъжно:

— Благодаря, Норма. Имам нужда от това.

Бепи отиде на среща с Маймуната и Малкия Паули. Те го чакаха в снекбара на „Уолстрийт“.

— Как вървят нещата? — попита той.

— Търговията е добре — отвърна Паули. — Всички други са на загуба, а ние печелим за тяхна сметка. Прегледа ли счетоводните книги и бележките, които ти оставих?

— Да, видях ги. Търговията върви успешно. Паули, през следващите шест месеца оставяй парите в дома на тъща ми. Ще променим организацията за известно време. Разбрахме ли се?

— Да, както кажеш, Беп. Нещо не е в ред ли?

— Не. Просто направи каквото ти казвам. Кажу на тъщата да ми ги събира в някой шкаф или където намери за добре. Ходи там два пъти в седмицата, за да не си препълваш джобовете. Достатъчно ли припечелваш, Паули?

— Да. Не се оплаквам. Защо питаш, Бепи? Да не би нещо да не е в ред?

— Виж, Паули, ако имаш нужда от повече, взимай си. Обаче винаги ми казвай. Не ме карай да те сънувам в кошмари. Ah careesh?

— Това е последното нещо, което искам да направиш, Беп.

— Добре, Паули. Ами ти, Маймун? Достатъчно ли изкарваш?

— Да, Бепи. Защо си се загрижил толкова? Знаеш, че печелим добри пари с теб. Никога не сме се оплаквали, така ли е? Але Хоп ми даде вчера двайсет и пет хиляди. Това пък защо беше? Каза ми, че било заради работата в Бронкс. Аз нямах нищо общо с това.

— Знаеш ли, Маймун, не ти се бях отблагодарил за онези рунтави шапки за Бефино Равина преди години. Сега ти благодаря и ти давам двайсет и пет хиляди долара за свършената работа тогава. Ти си ми верен приятел, Маймун. Никога няма да те забравя.

— Ти ми плати за равинската история. Не помниш ли?

— Да, обаче това ти е премията. Забравих да ти дам премията. Помниш ли колко бедни бяхме някога? Е, вече не сме бедни. Сега ни

уважават! Ще му дойде времето, Маймун, и ще ти подаря две заведения за рождения ден или за сватбата. Ще си разделя заведенията с теб. Когато дойде това време, ти ще бъдеш напълно осигурен. Така няма да се притеснявам за теб. Защо не вземеш да се ожениш, та да зацъкнат няколко малки маймунчета около нас?

Малкия Паули слушаше внимателно. Бепи се обърна към него и продължи:

— Задължен съм на Маймуната за много неща, които е направил. Аз не забравям доброто. Не забравям и лошото. Днес ви разпитвам за тези неща, за да съм сигурен, че сте добре, и да знаете, че това е важно за мен. Задължен съм на Маймуната за неговата безспорна лоялност. Дойде този момент в живота ми, в който мога поне да опитам да изразя отношението си към вас. Ти направи много през изминалите години. Бъди спокоен, Паули, някой ден и теб ще направя съдружник в бизнеса ни със залаганията. Само се пази чист. За да не сънувам. Бива ли?

— Знам какво стана преди години с Червения — отвърна Паули. — Алчността му размъти мозъка. Достатъчно съм умен да не правя такива глупости.

— Вепе. Има едно нещо, което искам да стане още днес. Държа на него. Нали си спомняте онези битници, които наеха апартамент в новия блок? Оня, дето купих в старата махала.

— Да. До „Ендикот“. Та какво за тях?

— Кажете на тия мърльовци, че договорът им се прекратява днес. Искам да се изнесат до четири часа. Направо ги изхвърлете! Ако е необходимо, ги напердашете, обаче искам до четири да са се изнесли. Всичко, което е тяхно, също да бъде изхвърлено от апартамента. Ако трябва, наемете им камион и ги изкарайте от квартала. Голяма грешка направихме с тях. След това наемете хора да измият навсякъде. Искам жилището да светне от чистота, защото съм поръчал изцяло ново обзавеждане. Господин Сапуто, търговецът на мебели, ще обзаведе целия апартамент тази нощ — нови килими и всичко. Ще изпрати камионите си на мига, в който вие му се обадите, и ще работи цяла нощ. Разбрахме ли се, Паули?

— Кой ще се мести в него? — попита Маймуната.

— Норма, жената на Червения. Много е закъсала. Оставил я е без пукната пара. А отчасти и ние имаме вина той да се махне от града. Така че сме й задължени. Тя ще се премести утре. Затова подгответе

апартаментта тази вечер и приемайте всички доставки поне до полунощ. Утре ще пристигнат хранителните продукти. Трябва да свършите много работа за кратко време, момчета, затова е най-добре още сега да се обадите на фирма за почистване на жилища и да поръчате една бригада. По-късно ще се отбия да видя как вървят нещата.

— Кой ще ръководи залаганията днес? — попита Паули.

— Нека Подутата Глава приема залозите. Вече цяла година работи за нас, ще се справи — отговори Бепи.

— Голяма работа си, Беп. Ще правиш всичко това за Норма? — попита Маймуната.

— Трябва да се грижим за хората си, Маймун. Не можем да обърнем гръб на старите си приятели. Подлагала се е на унижения от перверзни мъже, за да нахрани децата си. Джоуи Ди, който ѝ помагаше от време на време, го няма и тя живее като животно. Навремето ми направи услуга и аз съм ѝ длъжник. Не забравям толкова лесно. Ще намина да я видя утре следобед, след като се настани. Постарайте се да влезе в спретнато и чисто жилище. Ще ви видя там довечера. В случай, че ви потрябвам — ще вечерям у тъщата.

— Разбира се, Бепи. Ще се справим, не се притеснявай.

Някъде около десет часа Бепи отиде да види какво става с апартаментта. Трина души миеха навсякъде. Той влезе и започна да проверява. В банята завари чернокожа жена на малко повече от двадесет години, наведена да чисти ваната.

Звукът от отварянето на аптекката я накара да подскочи.

— Ох, изплашихте ме, господине.

— Не се притеснявайте от мен. Само наглеждам нещата.

Тя беше хубаво момиче с лъщящо от пот лице. Усмихна се и погледна внимателно Бепи, почти право в очите. След няколко секунди попита:

— Хей, господине, не ви ли познавам?

Бепи се засмя, като си мислеше, че тя просто се опитва да покаже дружелюбност, и поклати глава.

— Не, съмнявам се.

След това излезе от малката баня.

— Струва ми се, че ви познавам, господине — каза тя, следвайки го.

Бепи се обърна и я погледна внимателно, с весела искрица в очите.

— Какво ви кара да мислите, че се познаваме?

— Запомнила съм хубавото ви лице, господине — усмихна се тя.

— О, така ли? Откъде?

— Покойният ми дядо се казваше Джеси.

Лицето на Бепи се издължи, а устата му остана отворена в продължение на няколко секунди. Тя беше мъничката внучка на Джеси, пораснала и преобразена в тъмнокожа красавица със сочни гърди. Направо не можеше да повярва! Беше го запомнила от онази нощ. Почти бе забравил за нея, обаче малкото момиченце бе запомнило лицето му, въпреки че стълбището беше доста тъмно.

Той поклати глава, измънка нещо и бавно се отдалечи, все едно че се е припознала, но тя извика подир него:

— Хей, приятелю! Дядо беше прав. Ти си ангел.

Бепи не можа да сдържи усмивката си: „Човек никога не знае кой или какво го чака зад завоя.“

Бефино и Алън бяха в Лас Вегас и една вечер имаха работна среща с главния закупчик на сувенири и подаръци на голямата верига универсални магазини „Джей Пи Джей Корв Инкорпорейтид“. Опитваха се да го убедят да разпространява техните мексикански изделия. Компанията, четвърта по големина в своята област, притежаваше четири хиляди магазина в Съединените щати и Канада. Тази сделка беше от особено значение за проспериращата „Интернешънъл Амекс“ и можеше да я издигне във висините.

Бепи директно помоли Вайсман, закупчика, да включи в асортимента си и техните изделия. Вайсман демонстрираше неохота и неподатливост, като твърдеше, че засега си има достатъчно доставчици и моментът не е подходящ да се предлагат нови латиноамерикански стоки в магазини като техните.

— Готов съм да ви предлага изгодна сделка, която ще ви осигури старините, господин Вайсман.

— Целият съм в слух, господин Менесиеро.

— Нашата компания, „Интернешънъл Амекс“, съвсем наскоро излезе на фондовия пазар. Акциите ни вървят по три долара бройката.

Ако се съгласите да продавате целия асортимент на нашите изделия, цената им ще се вдигне на тринадесет само при вестта за договора. Покъсно ще подпишем с вас нов договор за пет години и акциите отново ще се повишат, може би на двадесет или тридесет долара. Ако разпространявате нашите произведения, ще ви дам десет хиляди акции по три долара. На вас няма да ви струват нищо. Дадете ли съгласието си, ще извърша прехвърлянето още тази седмица. Това ще ми струва тридесет хиляди. Обаче след година ще можете да вземете за тях триста хиляди долара.

Вайсман посрещна предложението на Бепи с усмивка:

— Ще бъда откровен до болка с вас, господин Менесиеро. Първо на първо, с триста хиляди долара не бих могъл да се оттегля в пенсия. И второ — при моето положение не си струва дори да се замислям над предложението ви.

Алън започна да се усмихва. Ясно му беше, че Бепи нарочно бе започнал пазарлъка с Вайсман от ниско.

— А с колко бихте се пенсионирали? — попита Бепи.

— Бих могъл да се оттегля със сто хиляди акции по три долара и да се моля на Господ да поскъпнат поне до двадесет за бройка. Ако стигнат до двадесет, тогава мога да звънна на шефа си и да му тегля една майна.

— Излиза, че ви трябва два милиона, за да се пенсионираме — каза сухо Бепи.

— Ами ако ще правя подобна каскада, по-добре да е за много пари, защото няма да имам право на втори опит.

— Не разбирам какво имате предвид под каскада. Това е напълно легитимна сделка с премия за извънредните ви усилия, изразена в ценни книжа — каза Бепи, преструвайки се на обиден. — Искате да се изръсва с триста хиляди, вместо с тридесет. Това са много пари — намръщи се той.

— Не ви карам да се изръсвате с нищо — отвърна Вайсман. — Не искам абсолютно нищо от вас. Просто ви казах колко ми трябва, за да се пенсионирам. Хайде да си говорим направо — стоката ви е боклук, а аз не мога да си позволя да сложа боклук редом със стоките в „Джей Пи Джей Корв“. Нашите магазини наблягат на качеството. Всичко ще рефлектира върху мен. Мога ли да искам такова нещо?

Бепи се усмихна любезно на Вайсман, но в действителност бе готов да го разкъса със зъби. Алън забеляза, че на Бепи му е неприятно да наричат стоката му боклук. Затова се намеси:

— Нека всички да обмислим нещата. Ще се срещнем и ще разговаряме отново след няколко седмици. Струва ми се, че е необходимо едно прекъсване. — Опитваше се да даде знак на Бепи да се откаже засега. — Нека първо да се консултираме с нашите експерт-счетоводители, Бефино.

Искаше да разговаря насаме с Бепи и да уточнят подхода си към Вайсман. Този човек държеше ключа, а имаше голям опит в работата с доставчици и не можеше да бъде купен евтино. Трябваше да измислят нещо ново.

— Виж, Бефино — каза Алън, след като Вайсман си отиде, — трябва да бъдеш по-мек, когато преговаряш с евреин. Знам го, понеже съм евреин. Много е лесно да ни отблъснеш. Трябва да ни прикоткаш. Този човек е хитър. Преструва се на света вода ненапита. Не го притеснявай. По този начин никога няма да го спечелиш.

Бепи го изслуша, но не отговори.

На другия ден потърсиха Бепи по телефона от Ню Йорк: дон Емилио пристигал в Лас Вегас същия ден в два следобед. Бепи беше изненадан. Донът никога не напускаше Ню Йорк. „Много странно ми се вижда“ — помисли си Бепи.

Според предположението на Алън той може би искаше да се позабавлява, обаче неговите забавления се състояха само от юфка, полята с бял сос от миди, и гостуванията в дома на Бефино в Стейтън Айлънд.

Донът се зарадва, че го чакат на летището. Приближи се към тях с усмивка на уста, но не и в очите, които непрекъснато се озъртаха наоколо. Видът му бе притеснен и неестествен. Двамата му телохранители оглеждаха щателно всеки, който се приближи.

Дон Емилио приближаваше седемдесетте, но все още изглеждаше стегнат и изправен. Бепи долови, че нещо не е в ред.

В хотела, докато отпочиваха в апартамента на дон Емилио, Бепи си поговори с Големия Бобър и Левчо, надявайки се да долови някакъв ориентир за събитията. Обаче те не изгърваха нищо. Двамата не се

отделяха от Морано дори и в апартамента му, което беше необичайно и накара Бепи да се притесни. Като че ли го пазеха от абсолютно всеки. Морано тръгна към тоалетната и погледът на Големия Бобър го последва през целия хол.

— Какво е станало? — попита забързано Бепи.

— Нищо не е станало. Защо трябва да стане нещо? — отвърна му саркастично Големия Бобър.

Бепи го огледа от горе до долу. Големия Бобър се държеше нагло, забравил бе почтителното си отношение. Знаеше колко близки са Бепи и дон Емилио. Защо беше този сарказъм? И защо към него — силен, лоялен и близък приятел от години.

На връщане от банята дон Емилио чу разговора и каза на Бепи:

— Всичко е наред. Жена ми ми каза, че близнаците карат ваканцията в Лас Вегас. Хрумна ми, че мога да дойда да ги видя. Реших да ги изненадам. Разбра ли, Бефино? Това е причината да дойда тук. Не се тревожи.

— Ако това е причината, чудесно. Тогава хайде да се забавляваме — каза Бепи и огледа със съмнение Големия Бобър. — Децата ще се зарадват, като разберат, че си дошъл да ги видиш.

Оказаха специални почести на дона. Цялата група посети няколко от най-нашумелите концертни програми и се храни в най-добрите ресторанти, които предлагаше хотелът. Цигуларите, които стояха до масата им през цялата вечер, караха всички посетители да обръщат глави. Хората минаваха край масата на Алън Стоун — кой нарочно, кой случайно — и оглеждаха гостите му.

Всеки път, когато донът изразеше възхищението си от някоя танцьорка, близнаците го подкачаха:

— Не лъжеш ли, че си дошъл да видиш само нас?

Зарадван от вниманието им, той отвърщаше на закачката:

— Разбира се, че само за да видя вас двамата. За дамите съм прекалено стар. Впрочем утре си заминавам. Имам нужда от почивка. Този динамичен живот е много изморителен за мен.

Преди да тръгне за летището, той каза на Бефино насаме:

— Умен си, Бефино. Надушваш неприятност и си прав. Ела да се видим в Ню Йорк, когато се върнеш. Ще ти разкажа една историйка.

— Защо не сега?

— Не, няма да си разваляме удоволствието. Дните, които прекарахме заедно тук, бяха неповторими и чудесни. Не искам да ги опропастявам с неприятни неща. Беше ми хубаво с теб, Алън и децата. Това бе един чудесен момент в живота ми, за което ти благодаря. И си пази дъщерята. Става голяма красавица. Видях как я заглеждат младежите.

— Ще я пазя — отговори Бепи. — Ще се видим в Ню Йорк след два дни.

— Чудесно — усмихна се Морано. — Ще се срещнем в Бруклин. — След това, малко колебливо, добави шепнешком: — Нали ти казах, че имаш нужда от човек като Алън Стоун. Май вече харесваш евреите, а? — той смушка Бепи в ребрата.

— Алън е голяма работа. — Бепи се засмя. — Винаги си прав, господин Морано. Ще се видим след два дни.

Прегърнаха се и дон Емилио замина.

— След като си толкова близък с него, защо продължаваш да го наричаш господин Морано, а не Емилио — попита Алън — и защо мислиш, че нещо не е в ред? На мен ми се видя съвсем добре.

— Аз познавам този човек, Алън. По-добре от Големия Бобър, Левчо и всички останали. През последните години наистина го опознах добре. Повярвай ми, този човек ми е близък. Ако иска да ми каже нещо, той идва у дома. Разговаряме, ядем, гледа телевизия с нас и по-късно ми казва новините. Седи на плажа и съзерцава океана, говорим си и пушим пури. Такъв е стилът му: лошите неща — след вечерята и удоволствията. Сега направи същото. Каза, че има лоши новини чак когато реши да си тръгне. Понякога толкова се отпуска пред мен, че дори забравя, че е дон Емилио Морано — босът на босовете. Ние сме като истинско семейство. Обича ни. Стараете се да не го показва, но ние знаем, че ни обича. Той има неприятности, знам го със сигурност. Затова дойде във Вегас, за да бъде близо до нас. В известен смисъл това е признак на човешка слабост у хората. Започнат ли да виждат, че смъртта приближава, искат да бъдат заедно със силните, които обичат. Той доказа любовта си към моята фамилия, Алън — това е неговият начин да я засвидетелства. Има си своите хора, цяла армия — главатари, войници, — обаче предпочита да

разговаря с мен. Аз съм истинската сила на фамилията му. Той има само една дъщеря, която се омъжи за мижавия си съпруг. Живеят в Бостън и са нещо като учители по поезия или природолюбители. — Бепи поклати глава и погледна Алън право в очите. — Наричам го господин Морано още от времето, когато бях на петнадесет години. Тук става въпрос за уважение. Не мога да го избия от себе си. Хайде да обядваме в деликатесния. Ядат ми се рибици с еврейска фразела.

— Рибици с еврейска фразела ли? — попита Алън. — Рибици се ядат с ръжен хляб, не с фразела. Абе вие, жабарите, не знаете ли как да се храните?

— Да. Знаем, че рибиците са вкусни с еврейска фразела. Може би трябва да патентоваме идеята и да я шитнем обратно на евреите.

— Рибици с еврейска фразела, уф! Един евреин научава по нещо ново всеки ден — ухили се Алън.

— Научава го само умният евреин, Алън. Някои не искат да се учат от италианците — Бепи му намигна — и си остават глупави.

По-късно, дъвчейки маринована краставичка, Алън сподели:

— Един мой приятел от Сан Франциско има много сериозен проблем и иска да разговаря с нас. Можем ли да отскочим да го видим днес? Много настоява. Казах му, че ще поговоря с теб.

— Къде е той?

— Тук е, във Вегас. Притежава основния пакет акции от хотел „Дунав“ на изходната магистрала. Да уговоря ли среща?

— Добре. По което и да е време днес. Докато не съм заминал за Ню Йорк. Мислите ми все се въртят около Морано. Това ти е ясно, нали? — Алън кимна. — Тогава, най-добре е да уговориш срещата с този човек за днес. Как се казва той?

— Шаги^[1] Голдберг.

— Шаги Голдберг ли? Що за име е това?

— По-хубаво ли щеше да ти бъде, ако майка му го бе нарекла Бефино Голдберг? — изхили се Алън.

— Абе, Алън, дядо ми имаше едно куче, което се казваше Шаги. Леле, каква рунтава гадинка беше.

— О, нима? А този Шаги, на дядо ти, имаше ли четиридесет милиона банана като моя Шаги?

— Ето затова ви обичам вас, чифутчетата — винаги говорите в порядъка на милиони. Искаш ли още сега да отскочим дотам? —

попита Бепи и обърса устните си със салфетка. — Защо да караме човек с четиридесет милиона да чака?

— Дадено. Ще му кажа, че идваме. А, да ми напомниш — трябва да купя няколко ризи. Като свършим, ще се отбием в „Моуз Шърт Шоп“.

В хотел „Дунав“, докато се изкачваха към мансардния апартамент със стъкления асансьор, Алън посочи на Бепи:

— Погледнати оттук, Лас Вегас и планините отзад наистина са голяма работа.

— Да, действително е великолепно — отвърна Бепи, зяпнал през стъклото като малко дете, което за първи път отива в зоологическата градина. — Изобщо не може да се сравнява с Бруклин. Гледай само какви пурпурни планини! Невероятно!

Алън излезе от асансьора и нахълта в апартамента, все едно че е негов.

Шаги Голдберг, още по пижама, обядваше: шест сурово разбъркани яйца, смесени с накълцана целина и суров лук. Пиеше всичко това от една купичка.

— Как можеш да ядеш сурови яйца и целина? — попита го Алън.

— Снощи чуках една нова танцьорка, Алън, обаче на момето много му хареса на еврейски чеп. Скапан съм, Алън. Изцеди ми и костния мозък. Днес съм като зомби. Я ми виж очите. Приличат на дупки от пикня в снега. Яйцата и целината ми действат здравословно. Не че са ми любимото ядене, повярвай — отговори с изкривена физиономия Шаги.

— Защо не изсипете тази гадост в тиган и да си направите фритата? Сигурно ще е по-добре от тази помия — каза Бепи, докато палеше пурата си.

— Какво е това „фритата“? Звучи ми като нещо опасно — попита Шаги.

— Означава омлет и ще го погълнете много по-лесно от този бълвоч.

Шаги се усмихна на непознатия, който му даваше категоричен и нетърсен съвет.

— Някаква си фритата да се поглъща по-лесно от това? — попита той и изпи сместа на една дълга, задавена глътка.

При тази гледка стомасите на Алън и Бепи се преобърнаха. Шаги Голдберг беше едър, отпуснат мъж с невчесана коса, пожълтели зъби и големи очила с рогови рамки. Същински кит с рошава коса. Той избърса брадичката си с памучна салфетка, покри елегантно с нея празната купа и запали пура.

Дръпвайки няколко пъти от нея, той най-после се ръкува и се представи официално на Бефино Менесиеро. След кратък разговор започна да разказва историята си.

— Жена ми е алкохоличка. И понеже пие прекалено много, тя стана жертва на светските лешояди. — Замълча за малко. — Техният свят е жесток и мръсен и мястото ѝ не е в него. Може да има всичко, което душата ѝ пожелае, но алкохолът я превръща в друг човек. Скита се из гетата и си говори с хора от улицата, които непрекъснато пият. — Поколеба се пак. — Жена ми и аз вече не спим заедно. Чукам момичетата от балета, а тя може да прави каквото пожелае — при положение, че не се стига до неприятни за мен последици. Нали ме разбирате, момчета? Такива са ни отношенията. Тя прави каквото иска, аз също. Обаче жена ми се запозна с един тип. Два уикенда спа с него, поне за тях знам със сигурност. После една неделя през нощта се прибра вкъщи пребита. Попитах я какво се е случило, а тя ми отговори, че е паднала. Жена ми не е долна свиня. Надявам се да разберете това. Тя е хубава и елегантна дама с проблем. Поддържа се и възрастта не ѝ личи. Разбирате ме, нали? Има здрав вид и още я бива за в кревата. Не може така да я пребият. Та преди седмица забелязах, че не носи пръстена си с деветкаратовия диамант. Нали знаете колко струва един пръстен с девет карата диамант? Попитах я: „Чарлийн, скъпа, къде ти е диамантеният пръстен?“, а тя ми отговаря: „Прибрах го в сейфа.“ Проверих в сейфа, обаче там го нямаше. На другия ден пак я попитах и тя ми каза: „Все още се покаже отнякъде, не се притеснявай. Няма къде да отиде.“ Е как да повярвам, че девет карата диамант ще се покаже? По-скоро баща ми ще си покаже задника от гроба, отколкото отнякъде да се покаже девет карата диамант. Накрая, една вечер, мой близък приятел ми каза, че видял жена ми в един бар в Сан Матео с някакъв тип. Онзи я избутал и после ѝ ударил два юмука в лицето. Доста пострадала според приятеля ми, обаче хванала онзи за ръка и стояла до него като сритано кутре. Това също ме засегна, разбирате ли — да чуя, че някой си непознат я бяхти. Тя е майка на

детето ми. Трябва да е била пияна или откачила, за да търпи такова нещо.

Алън и Бепи слушаха, без да кажат нищо. Шаги въздъхна дълбоко.

— Никога няма да отгатнете какво следва, защото и аз самият не мога да го повярвам — каза той и удари по плота на близкото барче. — Онзи катил бил schwartzet^[2]! — Гласът му стана писклив. — Мръсен негър, можете ли да си представите? Можете ли да повярвате, че моята Чарлийн ще направи нещо такова? Онзи бил гнусна маймуна, а жена ми тръгнала с него! — изкрещя Шаги.

— Schwartzet ли? — попита смаян Алън. — Защо не вземеш да ѝ натрошиш краката и после да ѝ отрежеш едната цица? Нека ходи с бронзов бюст. Тогава ще разбере къде ѝ е мястото.

— Не съм жесток човек. Знаеш го, Алън. Мразя жестокостта с цялата си душа, обаче сега научавам, че този мръсен негър обядвал заедно с жена ми и дъщеря ми и се държал доста свободно с дъщерята. *Вече* — изкрещя с цялата сила на дробовете си Шаги — станах жесток. *Вече* съм най-жестокият евреин на света. Толкова адски жесток съм, че се мразя, защото се страхувам от онова, което мога да направя. Ще го унищожа, ще го...

Бепи се усмихна на изиграната от Шаги сцена и попита:

— Какво искате да направим? Жена ви си е намерила черен любовник. Вината не е негова. Дайте да погледнем реално на нещата. Човекът прави каквото правят всички мъже.

— Не желая да си помислите, че се отнасям с неуважение към вас, господин Менесиеро, но бих искал черните му топки да бъдат отрязани и предадени на жена ми. Само така ще разбере за какво става въпрос. Може би дори ще спре да пие, като види гадните му топки в кутийката си за бижута. Може да се отдаде на религия или ще започне да помага на бедните деца в Израел. Може да се научи да бродира или да спортува. — Шаги вдигна поглед към тавана. — Тази жена ме постави в унизително положение — изкрещя той. — Тя наруши правилата на играта и нарани душата ми. Прекрачи границата и аз съм длъжен да взема строги мерки. *Вече* съм обзет от жестока ярост. Това искам да направите — каза той и пое дълбоко дъх.

Бепи побърза да възпре Шаги от по-нататъшни словоизлияния и повика всички на терасата, за да дообсъдят договора.

— Никога не говорете в стая, че поръчвате нечия смърт, винаги навън. Сега можете да доизкажете желанието си, Шаги — каза той.

Едрият рошав мъж погледна високо нагоре от покрива на хотела си. С развята от вятъра копринена пижама, той каза колебливо и нервно:

— Искам този schwartzer да умре. Възможно ли е?

— Ако вече сте взели решението за себе си, мога да ви вляза в положението. Убийството се очертава като екзотично. Ще ви струва двеста хиляди. Знаете, че тези неща струват скъпо.

— Не ме интересува цената — отвърна той тихо. — Един обзет от ярост мъж никога не се интересува от цената. Двеста хиляди са изгодна сделка и искам да знаете, господин Менесиеро, че съм ви много благодарен.

— Добре. Альн ще вземе всичката информация, която имате за този тип. До две-три седмици ще се отървете от вашия човек — обеща Бепи, надвиквайки се с вятъра. — Първо трябва да си свършим работата в Ню Йорк. Довиждане.

— Беше ми приятно да се запозная с вас — отвърна с облекчение Шаги. — Благодаря ви, че дойдохте.

След кратко отбиване в магазина за ризи и галантерия те се върнаха в хотела. Часът беше четири следобед. Още с влизането в апартамента на Бепи забелязаха, че някой е разливал на барчето. Навсякъде бяха разпръснати чаши, лед, бутилки и лимонови резенчета, сякаш се бе състояло малко увеселение.

— Сигурно Але Хоп е ударил няколко коктейла — предположи Бепи. — Откакто Морано беше тук, почти не сме се виждали с него. Сигурно му е скучно и е започнал да пие прекалено много.

— То май вече си е време. Ще пийнем ли по едно? — попита Альн.

— Чакай първо да надникнем в стаята му — отвърна Бепи.

В апартамента имаше пет спални. Когато надникнаха през вратата на Але, видяха, че светлината на късното следобедно слънце е затулена от спуснатите пердета. В полумрака се чуваше трепетно пъшкане и мляскане на езици по разгорещена плът. Виждаха се два силуета с неясни очертания. Альн и Бепи останаха да гледат в пълно мълчание. Призрачните фигури продължиха представлението, без да подозират за правостоящата публика.

Але седеше в леглото, чисто гол и с притворени очи. Приличаше на шишкав Буда. Между дебелиите му бедра се бе наместила гола жена, която го ближеше и смучеше. Толкова се бе разгорещила, че дишаше тежко, скимтеше и лижеше едновременно. Ухилен, Але я галеше по гърба.

Накрая жената не се сдържа. Изправи се и го накара да легне по гръб. След това седна на огромния му пенис и започна да се гърчи, опитвайки всичко възможно да поеме грамадния орган на Але.

При всеки тласък тя изскимтяваше: „О, страхотен мъж. Ти си възхитителен! Ох, Бог да ти прости.“ Тези бръщолевения продължиха известно време. После изведнъж членът на Але се заби в нея толкова дълбоко, че даже Алън и Бепи чуха, видяха и почувстваха набождането. Жената подскочи нагоре, възпряна внезапно от шокиращото усещане, че такъв огромен член е влязъл докрай в тялото ѝ. Гърчеше се в оргазъм и крещеше:

— Ох, господи! Толкова ми е хубаво! Ох, невероятно! Това е оргазъм!

След като се наслади докрай и престана да трепери, тя легна доволно върху него. Започна да се смее тихо, а след това, вече накрая, се засмя високо, много силно, без да подозира, че е на Бродуей с нюйоркската публика.

— Милото ми момче, моля те, люби ме! Още веднъж и още веднъж — шушнешеш я.

— Хайде да се повеселим — прошепна Алън на Бепи.

Той започна да ръкопляска, а Бепи избухна в смях и също заръкопляска. Алън крещеше:

— Браво, браво!

Жената стреснато се смъкна от тялото на Але и падна тежко от леглото, върху дебелия килим на пода. Объркана, тя остана да лежи там, опитвайки се да запази самообладание.

Але Хоп стана от кревата и се поклони.

Бепи възприе това като намек и излезе, макар че не можеше да спре смеха си. Алън го последва, затваряйки шумно вратата, за да ги увери, че вече са сами.

— Вярваш ли на очите си? — нададе вой Алън. — Тази жена сигурно е някоя нимфоманка. Видя ли какво изпълнение направи? Къде я е набарал, да го вземат мътните?

След около час Але Хоп и дамата му излязоха от стаята. Тя изглеждаше като добродетелна, преуморена лелка. Облечена бе в закопчана до яката черна пелерина и боне. Имаше лунички на лицето и беше доста над петдесетте. Кимна с глава и излезе от апартамента, стъпвайки така, сякаш ще ѝ падне задникът.

— Как можа да я намериш пък тая? — попита Алън.

— Подаде ми една брошура на улицата. Рекох ѝ, че трябва някой здраво да я изчука, за да забрави тия тъпи брошури. Тя ми каза, че Господ няма да ме хареса, ако чуе как богохулствам. Вървя подире ми до хотела и все ме наричаше грешник. Накрая ѝ викам: „Добре де, ела да ми прочетеш тая полезна брошурка горе.“ В началото се дърпаше. Затова ѝ викам: „Искаш ли да ми прочетеш брошурата или не?“ Казах ѝ го направо. Тя се нави по въпроса с четенето и тръгна след мен. През цялото време, докато се качвахме с асансьора, ми викаше грешник, ама като влезна тук, забрави, че щеше да ми чете, и си поръча двоен бърбън. Докато приготвих питиетата, все ме опипваше по задника. Накрая си извадих чепа и стана к'вото стана! Тая откачи. Разтопи се като карамел на жар. Не можеше да се удържи. Повтаряше ми, че съм грешник, и ми смучеше чепа. Тая жена е едно от чудесата на света. Вие к'во ще кажете? Прав ли съм, или греша? Кой е грешникът — аз или тя?

— Але — каза Алън, продължавайки веселбата, — замислял ли си се някога да постъпиш в някой цирк? Самият ти си едно от чудесата на света.

— Откъде ти хрумна пък за цирк?

— Але, ти си произведение на изкуството, не си обикновен. Искам да покажа чепа и топките ти на света. Луди пари ще направим. Ти не си нормален, ти си игра на природата.

— Кой е игра на природата? Оная кучка е игра на природата, не аз. Не я ли видя? На това ли викаш нормално? Не видя ли каква смешна шапка носи? Слушай, Алън, имам чувството, че се опитваш да ме правиш на зрелостен.

Продължавайки да се усмихва, Алън се наклони към Але Хоп и му отвърна със сериозен тон:

— Казва се зрелище, а не зрелостен.

— Да де, нали точно за това става въпрос, за зрението.

Алън се ухили във физиономията на Але Хоп и прошепна:

— Дай ми една визитна картичка, Але.

— Нямам визитни картички. Слушай, Алън, ти си един откачен евреин. Ясно ли ти е?

— Добре, добре. Не се нервирай толкова. Само те бъзикам — каза Алън и потупа Але Хоп по гърба. — Всичко е на майтап.

На другия ден Бепи пристигна в Ню Йорк. Обади се на домашния телефон на Морано.

— Току-що пристигам. Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред.

— Кога можем да се срещнем? — попита Бепи.

— Да се уговорим за довечера в осем, в ресторанта на Ломбарди в Лонг Айлънд.

Когато седнаха да вечерят, Морано старателно си отдели една аншоа и две черни маслини от ордъовъра в средата на масата, сякаш се пазеше да не преяде. Сдъвка съвсем бавно малката солена рибка и каза с тих глас:

— Имам проблем. Надушвам нещо, но не знам точно какво. Ти careesh?

— Si, io careesh.

— Преди две седмици бе ликвидиран Франки Аргилиа. Три куршума в гърдите. Франки бе от моите хора.

— Не знаех, че Аргилиа е с теб — реагира изненадано Бепи. — Чувал съм за него, но никога не съм го виждал. Казват, че този Франки бил много опасен.

— Да, опасен беше и много лоялен. Затова е мъртъв. Предпочете смъртта пред измяната. Миг преди да умре, прошепнал на един случаен човек, който го намерил: „Кажи на Морано, че се готвят да го убият.“ После продължил да фъфли, докато издъхнал. Съобщението ми предаде същият човек.

Морано отпи от виното и се взря напрегнато в очите на Бепи. Той остави вилницата си и зачака.

— Така както аз виждам нещата, това сигурно е работа на един от петимата босове, който се е опитал да вербува Франки да ме убие.

Като са видели в очите му, че не иска да го направи, са го ликвидирали. Само босовете знаеха, че Франки работи за мен. Никой друг, разбираш ли? Знаеха, че се срещам тайно с него. Известно им беше, че ако иска да говори с мен, може да дойде сам — също както и ти, Бефино.

Пресягайки се за филийка хляб, Бепи попита:

— А защо биха желали смъртта ти? Винаги си бил в добри отношения с другите босове.

— Да, но нещата се изменят. Запомни го от мен: нещата се променят, хората се променят. Възприемат доброто отношение като слабост, а това е опасно. Като децата са. Ако не се съгласяваш винаги с тях, изключват те от играта. Цялата работа е в интересите. Сигурен съм, че само един от босовете се опитва да ме ликвидира, защото не би могъл да повери на друг плановете си за вендета. Ще се страхува другите да не дойдат при мен и да ми кажат. Ако беше заговор между всичките, досега да ме нямаше. Така че трябва да е само един. Обаче кой? Ето това е въпросът за милиони долари: кой от тях? Бъди предпазлив, Бефино. Може да дойдат при теб. Трябва им човек, който е готов да ме продаде. Търсят. Още щом ти кажат какво искат, те ще очакват отговора от очите ти. Не забравяй това. Ако очите ти те издадат, ще те убият на място. Те чакат отговора от очите, не от устата. Трябва да ме ударят чрез вътрешен човек, защото не искат открита война. Не могат да си я позволят. Знаят, че ще загубят.

— Може би ще дойдат при мен — отвърна Бепи. — За нас ще бъде чудесно, ако направят тази грешка.

Времето минаваше бавно, а Морано неуспешно се опитваше да се наслаждава на вечерята.

— Да поръчам ли още нещо? — попита Бепи.

— Не, нахраних се.

— Аз също. — Той остави салфетката на масата и поиска сметката.

Вечерята и срещата приключиха. Бепи прегърна приятеля си и му прошепна:

— Стискай палци да дойдат при мен, а? Ще ги пратя на небето по най-изискания начин.

Дон Емилио се усмихна на репликата му и повтори:

— Не забравяй очите. Не допускай да стане като с Франки.

На другия ден Бепи заведе Дана и сестра ѝ на пазар по Пето авеню в Манхатън. След няколко часа отидоха в снейкбар номер четири, за да се видят с Маймуната, Але Хоп, Малкия Паули, Бен и Оги. Докато мъжете си говореха за работа, Дана и сестра ѝ огледаха кухненската част. Очакваха пристигането на Джоуи Ди от Мексико. Щеше да доведе в Ню Йорк и еврейската си принцеса Шейла Даймънд. Всички бяха слушали за голия ѝ танц и искаха да я видят. Дори Джина беше любопитна да види това смело момиче.

В три часа спря една кола. Шантавия Майки отвори вратата на ресторанта и вътре влезе Джоуи Ди, окичен с диамантени пръстени и разкошно кожено палто. Приятелката му беше облечена в палто от норки. И двамата имаха приятен загар.

— Какъв помияр беше, а сега прилича на барон — провикна се Маймуната. — Добре дошъл! Я го вижте! Май си живее доста добре, а? Сабу е стигнал далече, а, приятели? Няма вече Вира, няма найлонови торбички за пазаруване.

Джоуи се усмихваше, ръкуваше се и прегръщаше всеки. Шейла се показваше като на ревю и се набиваше в очите на всички мъже, разтваряйки небрежно палтото от норки, за да демонстрира едрите си гърди и прелъстителни бедра.

— Значи това са момчетата от опасния квартал на Ню Йорк? — каза Шейла и се усмихна на всички. — Радвам се да се запозная с вас. Толкова съм слушала за вас, момчета!

— Ние също много сме слушали за вас — обади се Маймуната.

— Така ли? — попита тя и се приближи към него, но оглеждаше цялата група.

— Чух, че Джоуи живее във вила — подхвърли Малкия Паули, втренчил поглед в Шейла.

Тя огледа Паули от горе до долу.

— Точно така е. Даже има легло персон и половина — отговори тя, седна и кръстоса краката си така, че да му покаже всичките си съблазнителни принадлежности.

— Ти също можеш да имаш вила, ако поискаш, Паули — намеси се Бепи и го погледна строго. — Харесай си някоя в Спениш Харлем^[3] и фирмата ще ти я купи. Съгласен ли си?

Паули разбра намека и извърна втренчения си поглед от Шейла.

— Да — прошепна Шейла на Паули. — Намери някоя там. Страшно си падам по латиноамериканските вили. — После извърна глава в характерния си закачлив стил.

— Колко ви е приятно на всичките! — отекна гласът на Дана в цялата стая. Тя и Джина бяха застанали на вратата.

Тъкмо щеше да направи някакъв коментар за разголения крак на Шейла и Бепи рязко я прекъсна:

— Защо не отидете да разгледате витрините, Дана? Вземи Джина със себе си. Разходете се по улицата няколко минути. Ей сега ще ви настигна. След малко имаме среща с Дебелия Арти на коктейл и вечеря.

Инатът в Дана не искаше да се предаде толкова лесно. Тя продължи да упорства, но на тих глас, който само Бепи можеше да чуе:

— Коя е тази? Това ли е еврейката, която се събличаше в Мексико?

— Знаеш коя е, затова не прави циркове. Ясно ли е? — отговори й Бепи. — Не се притеснявай от това момиче, то е с Джоуи.

— Аз да се притеснявам от нея!

— Да, ти! — погледна я свирепо той. — Изведи сестра си на разходка и виж дали още ти харесва онази кристална ваза, която купи и продължава да стои в колата.

Дана познаваше характера на Бепи, затова предпочете да се откаже, докато все още имаше някакъв аванс. Подкани с жест Джина и двете излезнаха наперено от ресторанта.

Когато приключи с работата си, Бепи помоли да го извинят, че ще отсъства от честването на завръщането и отиде при Дана и Джина навън.

— Тази еврейка ще създава неприятности — подхвана отново Дана, докато пътуваха с колата към ресторанта.

Бепи не пожела да й отговори.

Когато пристигнаха, Бепи се извини за закъснението. Дебелия Арти и жена му вече опитваха от вносните сирена, щафети салам и вина от Италия. След сделката с колите Арти и Бепи бяха станали големи приятели и често вечеряха в различни ресторанти из Ню Йорк. Както обикновено, началото на вечерта премина в ядене и разговори за италианската кухня и за пари — най-вече за пари. Любимата тема на Арти. Освен това не пропусна да изтъкне пред Бепи, че държи

изобилие от политици в джоба си. Разтваряйки сакото си и слагайки ръка на сърцето си, Алън заяви:

— Банката има изключително добри връзки в Ню Йорк и Джърси. Ако някога ти потрябват, те са на твое разположение.

— Това е приятна информация — отвърна Бепи. — Слушай, в скоро време се очертава една сделка и очакваме акциите на „Интернешънъл Амекс“ да се покачат на двайсет или трийсет долара за бройка. Не е зле да вземеш сериозен дял от акциите ни. От тази сделка ще спечелим много.

— Сделката уредена ли е вече?

— Не, но скоро ще бъде. Спокойно можеш да си купиш акциите още сега или до края на този месец. До една година ще се превърнат в състояние.

— Добре — съгласи се банкерът. — Утре ще купя десет хиляди, може би двадесет хиляди акции.

— Купи колкото искаш. Ще ти донесат печалба.

Бепи, президентът на фирмата, притежаваше половин милион дяла за себе си, както и акции под попечителство за близнаците и Дана.

Джина беше цялата в слух.

— Абе, зетко, как така не си ми казал да си купя акции?

— Защото вярваш на циганките, ето защо.

— Що за зет си ти? — нацупи се тя.

— О, сега съм ти зет? Преди години бях само хулиганче и боклук, недостоен за сестра ти. Сега най-неочаквано взех, че ти станах зет.

Тя се разсмя. Имаше прекрасна усмивка и голямо чувство за хумор, но беше наивна като малко пиленце по Великден.

— Бъди спокойна — каза ѝ Бепи. — Тази сутрин купих пет хиляди акции на твое име като подарък. Ако искаш още, купи си ги сама. Обади се на някой брокер. Обаче тези акции, които купихме днес, са ти подарък от Дана за новото жилище.

Дана се ухили до уши. Обичаше сестра си и ѝ беше приятно, че Бепи се отнася толкова добре към семейството ѝ. Джина стана рязко и каза:

— Трябва да те целуна за това! Благодаря ти, Бефино.

— Знаеш ли, че си имала много съблазнителни устни? — констатира той с усмивка.

Няколко седмици по-късно Бепи се срещна с Алън Стоун и Вайсман — закупчика на „Джей Пи Джей Корв“. Макар че обясняваше старателно изцяло новия си план на Вайсман, като че ли не успяваше да постигне положителна ответна реакция у него. Закупчикът само седеше, отпиваше от чашата и си гледаше часовника.

Алън забеляза това и каза:

— Мисля, че трябва да обмислите много сериозно това, което се опитва да ви каже господин Менесиеро.

Вайсман му се усмихна хладно, но отказа да поеме ангажимент. Чувстваше се заплашен от присъствието на сътрудниците на Бепи. Това никак не му харесваше, не бе свикнал така. Накрая, полушепнешком и с ехидна усмивка, каза на Алън без заобикалки:

— Да ме сплашите ли се опитвате, господа?

Шокиран от прямия и откровен въпрос, Алън му отговори:

— Чак сега ли го разбрахте? Слабоумен ли сте, или какво? Тези хора не са дошли да си губят времето. Не е зле вече да погледнете сериозно на въпроса. Иначе инагът ви ще се обърне срещу вас.

Това подежда на Вайсман. В погледа му пролича притеснение.

— Господин Вайсман, какво е мнението ви за тази сделка? — попита Бепи. — Бих искал да започнем да работим сериозно.

— Отново ще бъда болезнено откровен с вас, господин Менесиеро — отговори Вайсман, взирайки се в очите на Бепи. — Както казах, нужни са ми сто хиляди акции. Това е цената. Като ще говорим за сериозен бизнес, трябва да говорим и за сериозни пари.

Алън предчувстваше неприятности и нервно пуфкаше кълба дим от пурата си.

— Този човек не помръдва — каза Бепи на висок глас към Алън. След това се обърна към Вайсман: — Ще ви покажа, че съм арабия. Предложих ви десет хиляди акции. Увеличавам ги на петдесет хиляди. Бих казал, че това е сериозна оферта.

— Съжалявам, не мога да го направя — отвърна твърдо Вайсман. — Искам сто хиляди. Това е моята цена.

— Господин Вайсман, не мога да ви предложа повече от петдесет хиляди. Невъзможно е. Но конкретно в този случай ще наруша правилата си. Утре ще ви прехвърля петдесет хиляди акции. След това, ако вие купите двадесет хиляди на пазарна цена, аз ще ви купя още двадесет хиляди и към тях ще добавя подарък от петдесет хиляди долара. Това ще ви осигури вашите сто хиляди акции. Трябва и вие да дадете малко. Аргументът ми за това предложение е, че искам да бъдете ангажиран, и то с част от вашите собствени пари. Чувствам, че така сделката ни ще бъде по-сигурна. Разбирате ли логиката ми?

— Трябва да обмисля подобна инвестиция — каза Вайсман, все още колебаейки се.

— И пак трябва да мислите! Какво още има да обмисляте на такова предложение?

Колебанието на Вайсман вбеси Бепи. Той искаше да постигне споразумението още тази нощ.

— Ще бъда болезнено откровен с вас, господин Вайсман — продължи той. — Докато вие си седите тук и размишлявате, аз държа в плен скапания ви булдог. И ако кажете не на тази сделка, ще му отсечем тъпата глава.

Вайсман се усмихна, все едно че Бепи се бе пошегувал. След това усмивката изведнъж замръзна на лицето му.

— Откъде знаете, че имам булдог?

— Няма значение откъде знаем. Важното е, че го вземем. Не забравяйте това, докато мислите толкова бавно.

— Но той е в Ню Джърси... при баща ми.

— Така си мислите вие. Днес кучето ви се повози на лимузина. Можете да ми вярвате. Малко оставаше да вземем и баща ви.

Очите на Вайсман трескаво огледаха стаята, спирайки се на всеки от седящите мълчаливо и чакащи мъже. Осъзнавайки, че си има работа с много сериозни хора, той започна да заеква:

— Н-не можете да направите това! Баща ми е на осемдесет години. Това куче е всичко, което има.

— Това куче *беше* всичко, което има — каза Бепи категорично. — Нали ви казах. Въпросът беше дали баща ви или кучето. И двамата искаха да дойдат с нас. Първо ще накълцаме скапания помяр, а после може да направим същото и с баща ви.

— Господин Менесиеро, аз живея с баща си... Само тримата сме. Купих му кучето преди пет години. То е всичко, което имаме. Не съм женен, нямам деца. Баща ми е стар и болен.

— Точно затова не е зле да станете сериозен — каза Бепи, докато взимаше една запалка и я щракаше, за да запали пурата си. — Вижте, господин Вайсман, ние знаем всичко това. Знаем, че имате само кучето. Знаем даже от кой магазин сте го купили — „Глезеното пале“ в Стейтън Айлънд. Знаем и в кое гробище в Нюарк ще отиде. Нужно ли е да бъда толкова болезнено откровен, или ще се споразумеем?

— Трябва да си получи кучето! — кресна панически Вайсман. — Върнете ми кучето! Държа да си получи кучето или ще отида в прокуратурата. Покажете ми кучето! — продължаваше да настоява истерично той.

— Але, донеси помияра — нареди Бепи.

Але стана мудро и излезе от стаята. Върна се, гушнал в прегръдката си булдога, и го погали.

— *Mommaluca!*^[4] — кресна Бепи и продължи на италиански: — Стига си галил тоя проклет пес. Би трябвало да създадем впечатление, че ще го убием, а ти го прегръщаш.

Объркан, Але внимателно го пусна на пода. Всички, с изключение на Вайсман, се засмяха на нежните и несръчни движения на Але, който грейна в усмивка.

— Да не мислиш, че ще направя нещо лошо на това куче? — прошепна той на Алън. — Погледни го колко е хубаво. Виж му физиономията и как е изплезило език.

Алън обърна очи.

— Знам, Але, обаче стига вече си приказвал за това куче.

Когато Вайсман видя кучето си, скочи от стола, прегърна го и проплака:

— Ще участвам. Ще участвам, бройте ме и мен. Всички ще се пенсионираме заедно. Прави сте. Хайде да подпишем сделката. — Не спираше да целува кучето. — Дарен — изхленчи той, — добре ли си?

— О, така ли му е името? — каза Але. — Нахраних Дарен със сурово телешко. Хареса му. Цяло кило излапа.

Шест седмици по-късно „Джей Пи Джей Корв“ напълни всичките си магазини с изделията на „Интернешънъл Амекс“. Продажбите вървяха добре. Акциите на „Интернешънъл Амекс“ започнаха да се покачват благодарение на подшушнатата информация, че се водят преговори за подписване на петгодишен договор. Господин Вайсман извличаше изгода както от едната, така и от другата страна на сделката. Директори и високопоставени служители на фирмата го хвалеха, че е доставил такава продаваема стока. Говореха, че ще го повишат в ранг на вицепрезидент.

Бепи бе на вечеря с ръководители на „Джей Пи Джей Корв“, включително президента и вицепрезидента. Той предпазливо, но уж случайно и небрежно им намекна да си купят акции на „Интернешънъл Амекс“.

— Скоро ни предстои една изключителна сделка в Мексико и Канада, която ще повиши акциите на фирмата ни.

Те налапаха стръвта като акули.

Беше си направил сметката, че ако изкупят акциите, ще покровителстват фирмата му на всички фронтове и ще се отнесат благосклонно към един петгодишен договор. Те схванаха намека за акциите и закупили няколко хиляди. Бяха заложили много и това служеше на Бепи като застрахователна полица.

По-късно същата седмица Вайсман се обади на Алън:

— Искам да ти благодаря, Алън, че ми даде възможност да участвам в тази фантастична сделка. Резултатите са чудесни.

— Недей да благодариш на мен, Вайсман. Благодарни са Дарен, защото, ако не обичаше това куче толкова много... следващата точка от дневния ред беше да ти се направи пардесю от цимент.

Дошло бе време да се изпълни желанието на Шаги Голдберг. Алън бе дал на Бепи цялата необходима информация за акцията, която трябваше да се проведе в Сан Франциско. Направиха една среща, на която Бепи си поговори с Бен и Але Хоп.

— Ето ви снимката и адреса му. Искам вие да свършите тази работа и това да стане още тази седмица. Преценете какъв инвентар ще ви трябва и се пригответе.

— Готово, Беп. Смятай работата за свършена — каза Бен.

— Направете го така, както вие прецените, Бен. Разбрахме ли се? Искам да се оправите без мен. Заминете утре за Калифорния. Проучете снимката, къщата и колата, която кара. Проучете ги добре. Работата струва двеста хиляди, в които влизат и разходите. Аз ще задържа петдесет хиляди, а вие ще си разделите сто и петдесет. Ударът е лесен и се заплаща добре. Човекът е съвсем обикновен.

— Иска ли се нещо по-нестандартно от нас?

— Да, само едно. След като го пречукате, отрежете му чепа и топките и ги изпратете по пощата на адреса на тази жена. Внимавайте с отпечатъците. Разбрахте ли?

— Като подарък ли искаш да му опаковаме шишарките? — пак попита Бен.

— Не. Сложете ги в обикновена малка кутийка. Клиентът ни държи да го направим точно така. Плаща голямата сума заради шишарките. Съгласих се, така че уговорката си е уговорка.

— Знаех си, че ще е нещо повече от обикновено убийство. Абе какво стана с простичките поръчки, при които се иска само да стреляш и да изчезнеш? — оплака се Бен.

— Намират се. Искаш ли такива, Бен? За тях се плаща по десет-двадесет, а не седемдесет и пет хиляди. Вие получавате максимално заплащане за една елементарна поръчка. Трябва да утрепете един тъп негър. Ама ти що за глупости ми дрънкаш? Де да имах време аз да я свърша. Това е разкошна надница. Можех да прибера сто двайсет и пет бона. Щях да платя на Але седемдесет и пет и двамата щяхме да сме доволни. После щяхме да си починем три дни във Вегас и да си направим празненство от едно погребение. Ако не го искаш, върни се в погребалното си бюро и тъпчи с восьък физиономиите на мумиите. Аз ще изпратя Маймуната с Але Хоп.

— Защо се стягаш сега? — попита с отбранителен тон Бен. — Само се шегувам.

— Слушай, Бен, доста неща са ми на главата и нямам време за майтапи с теб. Ще ми се да можех да отида като едно време и да си изпълня поръчката, но сега сме затънали до ушите в бизнес. В голям бизнес. Трябва да бъда тук, за да получа договора от „Корв“. По тази сделка сроковете са решаващи. В деня, в който го получа, трябва да го подпиша и в същия ден ще бъдат обявени цифрите. Трябва да бъда тук, когато акциите скочат нагоре, и да продадем фирмата си на голям

конгломерат за много пари. Не искам да говоря повече за това. Имаш поръчка, отиди и свърши каквото трябва. Ти си професионалист, така че върви да си гледаш работата. Докладвай ми, след като приключиш. Използвай ръкавици и бъди внимателен. Не ми се обаждай по телефона. Желая ви успех.

Той целуна хората си по двете бузи.

Але прегърна още веднъж Бепи и прошепна:

— Ей, Беп, спомняш ли си оня китаец, Джими Лий? И оная нощ, когато ядохме агнешки главички? Тогава си отмъстихме за Маймуната, нали, Беп? Ония гадове пълзяха като змии, когато ги ударихме. Приличаха на змии, нали, Беп?

— Да, спомням си.

Те се усмихнаха при спомена за един абсурден момент, който бяха преживели заедно.

— Да — продължи Але. — Още ги виждам пред очите си тия змии. — След това бързо смени темата. — Харесва ми новата ти кола, Беп. Красавица е. Страшно ми харесва. Със здраве да я караш. Ще ти намеря едни рога да си ги закачиш на предната броня. Те са за късмет. Гонят дяволите.

— Харесваш колата ли? Тогава е твоя още щом се върнеш. Твоя е, подарявам ти я.

— Само се шегувам, Беп. Не искам да ми даваш новия си кадилак. В Бруклин само босът кара кадилак. Просто исках да кажа, че ми харесва. Това сребристосиво е разкошен цвят.

— Твоя е, Але. Току-що ти я подарих. Вече взех решение. Никой няма да я кара, докато се върнеш.

— Знаеш правилата, Беп. Никой от другите мафиоти не позволява на хората си да карат кадилаци — само буюци и олдсмобили. Нямам право.

— Да, обаче... ние нямаме такива правила в нашата банда. Така или иначе ти ще караш кадилак. Току-що ти го дадох. Вече си негов собственик. Да не говорим повече по въпроса.

Але Хоп се усмихна.

— Ти си ненормален, Беп. Това знаеш ли го? Благодаря. Като се върна, и аз ще ти купя един.

— Свършихте ли с тези глупости? — намеси се Бен. — Имам работа. А вие двамата ме разплакахте.

— Добре, върви да свършиш каквото трябва — каза усмихнат Бепи на Бен. — И да го направиш както трябва, нали, Бени?

На другия ден двамата пристигнаха в Калифорния. Бен, който обичаше да командва, се държеше като бос. Разучиха района, за да могат да се измъкнат бързо, когато приключат. Накрая, след два дни чакане, видяха за кратко своя човек, когато излизаше от къщата си.

Бен изложи плана си. Задачата на Але бе да го сграбчи и да го държи. След това Бен щеше да го намушка няколко пъти. Умреше ли, щяха да му направят операцията.

— Ти да не си се побъркал? — запротестира Але. — Защо ни трябва да държим тоя великан? Защо не го гръмнем и после да му го отрежем? Дай да си намерим пистолет или даже пушка — предложи той. — Защо изобщо трябва да го пипаме? Той е цял гигант. Що за нападение ще е това?

— Сериозно ли говориш? — попита Бен. — Ако стреляме, даже и да е през нощта, ще привлечем прекалено много хора наоколо. Как ще имаме достатъчно време да го оперираме? Въобще не бива да вдигаме шум. Трябва да действаме тихо, за да успеем. За тия шишарки ни е необходимо време. Разчитай на мен, Але. Знам какво правя. Действам бързо с ножа.

— Трябваше да поръчаме да ни осигурят заглушител, щом те е страх от шума — възрази Але. — Бепи отдавна щеше да предвиди всичко това. Наистина ли искаш да го убиеш с нож? Според мен е неразумно. Видя ли го, като тръгна по улицата? Голям е като баскетболист.

— Защо се притесняваш толкова? Направил съм сума ти покушения и никога не съм имал проблеми. Попитай Бепи. Той беше с мен в Ню Орлиънс. Аз съставям плана според случая. — Бен не желаше да промени решението си.

Але замълча и се опита да обмисли положението. Бяха паркирали на улицата и чакаха човека си да се върне вкъщи. Слънцето вече бе залязло и мракът се съствяваше.

Към два часа след полунощ жертвата най-после се завърна.

— Той пристигна! — извика Бен. — Това е неговата кола. Търси място да паркира. Сграбчи го веднага щом се покаже, докато още е наведен, та да не разбере какво става. Да тръгваме бързо.

Обектът на покушението вече излизаше от колата. Закъснели бяха с няколко секунди. Але го сграбчи в мечешка прегръдка, но в същото време, като гигантска змиорка, човекът се измъкна с едно движение от хватката му и го прободде със свой нож в гърдите. След това се отдръпна и побягна с лекотата на сърна. Ножът остана да стърчи от гърдите на Але Хоп.

Той се строполи на земята и остана да лежи, губейки много кръв от раната, която приличаше на пряко попадение в сърцето. Изправен над него, с неизползван нож в ръка, Бен вида, че Але е почти мъртъв. Станало бе толкова бързо, че не можеше да повярва.

С широко отворени очи, Але прошепна тихо:

— Мамо, помогни ми...

Бен го разтърси и опита да говори с него, но той бе умрял страшно бързо.

— Але, стани! — Бен го разтърси отново. — Ставай веднага! Моля те, изправи се. — Очите му се стрелкаха насам-натам. — Огромен глупак такъв. Не ми прави такива номера. Ставай.

Бен се озърна и пъкна ножа в джоба си. След това бързо опразни джобовете на Але Хоп. Призляваше му, като гледаше съвсем неподвижното му тяло. Такъв силен мъж, а бе умрял толкова бързо. Прехапа устни, взирайки се в мъртвия си приятел, и го прекръсти. Мислите му се превърнаха в самоизтезание. Какъв глупав негодник съм! Направих голям провал. Как ще живея със съзнанието за случилото се? Знаеше, че неговият план е причината за смъртта на Але.

Увери се, че в портфейла на Але са документите му за самоличност, защото трябваше да забави разпространяването на информация от полицията за нюйоркска следа в убийството. Никак не му се искаше да го спрат на летището.

Изостави Але Хоп мъртъв на една калифорнийска улица и се върна в Ню Йорк още същата нощ. Трябваше да се изправи с лице срещу Бепи с ясното съзнание как би могъл да реагира той. На сутринта, страхувайки се за собствения си живот, Бен изпи половин дузина хапчета валиум, преди да се яви при Бепи.

— Имам лоши новини — каза бавно Бен.

— Да не искаш да ми кажеш, че сте изпуснали човека си?

— По-лошо. — Бен подаде на Бепи портфейла на Але Хоп. — Онзи уби Але. Але е мъртъв, Беп.

— Какво! Але Хоп? — изкрещя Бепи и скочи от стола. — Приятелят ми от двацет години? Как, Бен? Как е успял този тип да го убие? Але би могъл да му счупи врата.

— Бепи, този човек беше огромен, истински великан — измънка Бен, треперейки нервно. — Измъкна се от хватката на Але за части от секундата.

— Хватка ли? Каква хватка?

— Але го държеше — каза Бен и извърна поглед.

— А ти какво правеше, Бен? — попита с обвинителен тон Бепи. — Защо не застреля копелето?

— Стана много бързо. С едно движение той се изскубна от прегръдката на Але и го намушка в гърдите. Умря изключително бързо, Беп, ножът сигурно е попаднал точно в сърцето. — Тук той се разрида. — Всичко свърши за секунди.

Крачеше из стаята и стискаше пръстите си, за да не трепери.

— Бен — каза хладно Бепи, — попитах те, защо не го застреля?

— Бях въоръжен с нож, за да не вдигаме шум. Не носех пистолет. Направих страшен провал. За първи път в живота си не носех пистолет.

Бен сложи длани на лицето си и се заплака.

— Защо поне не го халосахте първо? Най-напред е трябвало да го цапардосате с тръба, да го замаете здраво. Чак след като го нараниш и замаеш, можеш да го хванеш. По-лесно щяхте да го усмирите. Абсурдно е да правиш опит да държиш такъв голям човек. Като видят, че ги чака смърт, жертвите придобиват животинска сила. Але би трябвало да го задуши с тел, за да го държи в подчинение. Вие какво приложихте? Мечешка прегръдка ли? Би трябвало да имаш приготвен пистолет за в случай, че възникнат непредвидени обстоятелства. Замисълът ти е бил аматьорски. Бен, ти ме съсипа. Але ми беше най-скъпият приятел. Обичах го. С теб е свършено, Бен. Отдай се на проклетия си погребален бизнес. Бъди благодарен, че не предприемам нищо срещу теб заради този случай. Уволнявам те още сега, днес. Старото ни приятелство ме задължава да те оставя жив, а и си ми съсед. Не казвай нито дума. Не ме подтиквай да направя нещо, за което ще съжаляваш. Много сме преживели заедно. Обаче повече никога не

се приближавай до мен. Знаех си, че трябва да ти дам план, преди да заминеш. Мислех те за професионалист. Аз сгрехих. Аз съм виновен, че Але Хоп е мъртъв — каза Бепи, хапейки пръстите си. — Страшно ще ми липсва Але, много страшно — прошепна той, опитвайки се да възвърне самообладанието си. Бързо промени тона на гласа си. — Ще кажа на Морано още тази вечер — никакви поръчки за теб, каквито и да било. Ти си finito. Не си способен да взимаш верни решения.

Двамата се погледнаха в очите, полагайки усилия да не се разплачат от скръб. Бепи заговори със задавен глас:

— Ти си един безотговорен капут, Бен. Не мога да повярвам, че си подхождал по такъв нелеп начин. Какво става с теб, Бен?

— Съжалявам, Бепи. Съжалявам. Аз също обичах Але. Чувствам се отвратително.

Бен направи опит да запали цигара, но ръцете му трепереха прекалено силно.

— Престани да трепериш! Повдига ми се! — изкрещя Бепи. — Спри се! Але Хоп не каза ли нещо, преди да умре? Поне някоя дума.

— Не, Бепи. Той умря много тихо, като истински мъж. — Бен счете, че не е необходимо да утежнява мъката на Бепи, като му каже, че умирайки, Але е викал майка си. — Не мога да спра треперенето. Преди половин час изгълтах шест валиума и не ми помагат.

— Прибери се вкъщи и изпий още дванайсет. Опитай да се самоубиеш. Обаче този път го направи както трябва. Сбогом, Бен — каза Бепи, отправяйки го.

— Сбогом, Бефино. Съжалявам. Повярвай ми, наистина съжалявам.

Децата бяха на училище, а Дана бе излязла на пазар със сестра си. Бепи седя мълчаливо с часове, взирайки се в океана. Мъчеше се да сдържи сълзите си и непрекъснато мислеше за Але Хоп, паднал на улицата, и за времето, което бяха прекарвали заедно. Колко предан му беше Але! Сега всичко бе свършено. Ясно му беше, че се занимава с опасен, смъртоносен занаят. Във всеки момент можеше да се очаква да умре или той, или някой от хората му. Но в продължение на толкова много години им вървеше. Никой не бе убит. Никой не бе арестуван. Животът им се подреждаше чудесно — до днес. Как е могъл Бен да

измисли такъв нескопосан и глупав начин да ликвидира някого? Тъпият му план бе струвал живота на Але. Точно когато Але най-последно започна да се радва на многото пари, изисканите дрехи, новите коли и най-хубавите гаджета, които можеше да срещнеш. При все това, той даваше на майка си предостатъчно пари за семейството. Бепи отново се замисли колко много ще му липсва Але Хоп — най-верният му приятел от повече от двадесет години. Бореше се упорито да сдържи сълзите си, но в часовете след залеза загуби битката.

На другия ден Бепи изпрати съобщение до Шаги чрез Алън, който беше в Ню Йорк: „Следващия път ще работим по друг начин. Съжаляваме за това злополучно забавяне.“

— Шаги разбира, че в тази работа има голям риск. Не бързайте — каза му Алън. — Не ставай роб на гнева си. Бъди внимателен. Не искаме да губим скъпи приятели. Разбираме те, така че постъпи, както сметнеш за необходимо. Моля те, не позволявай наши хора да пострадат. Може би е по-добре да се откажем от цялата работа?

— Не бих допуснал загубата на друг добър приятел заради такава лесна поръчка. Следващия път ще действам сам. Знам какво трябва да се направи. Хайде да отидем вкъщи и да хапнем. Дана и децата ни чакат. Хлапетата се върнаха от училище заради тази случка. Дана им каза. Според мен не биваше да го прави. Сега и те са разстроени. Много обичаха Але Хоп.

Докато пътуваха с колата, Алън попита:

— Къде е трупът на Але?

— Още го държат в калифорнийската морга. Сестра му отиде да го разпознае. Накарахме я да го обяви за издирване, за да ориентираме полицията. Онази нощ Бен е прибрал всичките му документи. В полицията очакваха да им върнат отпечатъците от пръстите. Сестра му е много разстроена, а майка му изобщо не знае. Не сме ѝ казали.

— Господи, това ще ѝ се отрази много зле.

Когато влезнаха в къщата, Дана ги прегърна и двамата.

— Много ми е мъчно за Але Хоп. Още не мога да повярвам, че е умрял. Цял ден си мисля за него и съм като болна — каза тя. — Беше като член на семейството ни. Децата го обичаха. — Обърна се към съпруга си и продължи: — Бефино, ами ако беше ти? Моля те, Бефино, помисли си. Замисли се какво правиш. Трябва да мислиш и за близнаците. Вече нямаш нужда от такива мръсотии.

Бепи погледна Алън и след това Дана.

— Стига глупости, Дана. Знаеш, че трябва да правя това, което правя.

— Не, не трябва!

В този момент, докато Дана се молеше, в стаята влязоха Рене и Патси. Те прегърнаха баща си и Алън и се разплакаха, още щом заговориха за Але Хоп. Толкова години той се бе държал изключително топло с децата, като приятел великан. Много често ги бе гледал като бавачка и си бе играл с тях. Той ги беше научил да играят на дама и шах.

Дон Емилио пристигна след вечерята да поднесе съболезнованията си. Беше много разстроен от неудачното решение на Бен. Постоянно повтаряше все един и същи въпрос към Бепи:

„Не знаеха ли, че тия чернилки са бързи? Най-добре е да ги трепеш с автомат. Никога не се допирай до черна маймуна. Винаги действай по най-лесния начин. Стреляй ги от три метра. Прави ги на кайма. — Повтаряше и повтаряше. — Никога не ги доближавай. Прекалено са бързи за нас.“

След няколко дни тялото на Але бе докарано в Бруклин и изложено за поклонение от страна на роднини и приятели. Една неочаквана смърт в малък и познаващ се квартал като Бей Ридж пробужда симпатии към починалия. Забравят се всякаква злоба и неприязън. Оказа се, че Але Хоп е бил симпатичен на мало и голямо и всички семейства между Мот стрийт и Бат авеню засвидетелстваха уважението си.

Кола след кола спираха пред гробището „Марчела“. Групата на Менесиеро стоеше отпред и приемаше съболезнования. Предпочетоха да стоят отвън и мълчаливо да дишат чистия въздух, отколкото миризмата на цветя да пълни дробовете им със скръб.

Маймуната наруши тишината, заговаряйки за Бен.

— Тоя скапан Бен е пълен въздух! Претендираше, че е голям професионалист. — Крачеше в кръг, удряше токове в тротоара и продължаваше да нарежда: — Ега ти професионалиста! Той уби Але. Как така големият мъж от Стейтън Айлънд допусна да се случи това?

— Не бързай да съдиш толкова лесно Бен — прекъсна го Бепи. — Винаги е бил с нас, когато ни е трябвал. Провали се, но винаги е бил почтен с нас.

Бепи се стараеше да запази мира и част от достойнството на Бен.

— Айде бе, така ли? Тогава защо не е тук с нас? Мястото му е точно тук, да отдаде последна почит на Але Хоп! — повиши глас Маймуната.

— Всичко ще се оправи, Маймун. Не се притеснявай. Бен страда повече и от нас. Той също обичаше Але.

През следващите дни Бен потъна в пълно уединение. Никой не го бе виждал след смъртта на Але.

— Горкият Бен — подхвърляше често Бепи, докато седяха и разговаряха в клуба. — Жал ми е за него. Повярвайте, той страда по-зле и от нас. Беше изключително горд дребосък, а сега сигурно не може да се понася. Знам, че Бен е взел лошо решение. Загубата на Але Хоп ни струва скъпо. Обаче Бен продължава да ни е верен приятел. Не бива никога да губим уважението си към своите хора. Убеден съм, че лоялността му не подлежи на съмнение.

Обаче не го потърси повече.

Два месеца по-късно, докато вечеряха, Дана каза:

— Не е лошо да се обадиш на Бен. Накарай го малко да се разведри. А, Бефино? В края на краищата той ни е съсед. Не ми изглежда добре. Ходя на пазар с жена му. Виждам, че е разстроена, но и двете мълчим.

— Така и трябва да бъде — отвърна ѝ той. — И двете не знаете нищо. Затова и няма какво да коментирате.

— Но той отдавна е и твой приятел. Не можеш да го съдиш прекалено жестоко. Вероятно и той страда. Вече никой не иска да го види. Даже не се разхожда по плажа като преди.

Бепи издуха кълбо дим от пурата си и не ѝ отговори.

Договорът с „Джей Пи Джей Корв“ бе подписан. Общественото му оповестяване бе пресметнато така, че да провокира истинска надпревара в купуването на акции. Пазарът реагира бързо и цената им на „Уолстрийт“ стана неудържима. Всички говореха за шампиона на деня — „Интернешънъл Амекс Корпорейшън“. Дон Емилио направи милиони от сделката; Вайсман също стана милионер; президентът и вицепрезидентът на „Корв“ увеличиха инвестициите си повече от два пъти. Всички празнуваха.

Бепи и Алън тихичко предложиха фирмата за мексикански изделия, като част от „Интернешънъл Амекс“, за продан чрез брокер, който бързо я пробута на един голям конгломерат. Конгломератът веднага се възползва от предложението и сделката стана реалност. Фирмата бе продадена за четиридесет милиона долара, платими в продължение на пет години. Във финансово отношение всичко вървеше добре — както в Бруклин, така и в Лас Вегас.

Дон Емилио бе забогатял доста от отдавнашното си познанство с Бефино. Той откри попечителски влогове на близнаците, всеки за по четвърт милион. Подарък от него.

— Защо? — попита Бепи. — Не е нужно да го правиш. Ще имат достатъчно, когато станат пълнолетни.

— От твоите сделки спечелих милиони, Бефино — отвърна му донът. — Сърцето не ми дава да бъда дребно човече и да не направя нищо за близнаците. Длъжен съм да го направя за Рене и Патси. Знаеш, че ги обичаме. Остарявам, дъщеря ми ще получи милиони. Питам се дали ще знае какво да прави с това състояние? Мъжът ѝ е вегетарианец, не вкува месо. Може би ще си купи цял куп зеленчук с това зелено, а?

— Е, сигурно може — засмя се Бепи. В този момент го налегнаха тъжни мисли. — Всички забогатяхме, освен горкия ми приятел Але Хоп. Сделката с акциите дойде прекалено късно за него. Притежаваше много от тях, а майка му няма да знае какво да прави с толкова пари. Трябва да помогна на нея и сестра му. Трябва да им открия някаква подопечна сметка или инвестиционна схема. Боже, Господи... Але Хоп — прошепна тихо той. — Много ми е мъчно. Страшно ме боли за него.

— Забрави за Але Хоп — каза донът. — Иначе все ще те боли някъде вътре.

Бепи кимна в знак на съгласие, но си помисли: „Никога няма да спре да ме боли.“

Джоуи Ди се ожени за Шейла Даймънд, след като тя научи за притежавания от него капитал в „Интернешънъл Амекс“. Тя му направи предложението. След две седмици семеен живот тя си направи операция за корекция на носа, а на Джоуи се падна да плати сметката. Изминаха още няколко месеца и тя поиска развод и половината от

парите му като издръжка. След операцията Джоуи не можеше да я удържи. Тя спеше с келнери, бармани, пиколите от хотела, работници на бензиностанции, даже и с готвача на любимия ѝ китайски ресторант. В Мексико Шейла стана известна като свинята на Калия Бийч.

Джоуи Ди сподели проблема си с Бепи.

— Какво да правя, Бепи? Настоява за развод и иска всичките ми акции и облигации или паричния им еквивалент. Знае, че спечелих много от сделката с „Интернешънъл Амекс“. Как да постъпя? Разговаря с мен чрез някакъв адвокат евреин.

— Къде е тя сега?

— Замина пак в Мексико, още на другия ден, след като поиска развода. Отседнала е на хотел в Пуерто Ваярта. Сметката за миналия месец беше шест хиляди долара! Очаква аз да ги платя. Повече няма да плащам. Дотук бях. Тази жена ми извади душата.

— Изненадан съм, че толкова бързо те нападна. Не знае ли, че ще вземем мерки в твоя защита?

— Не се притеснява. Казва да разговарям с адвоката ѝ. Този разбойник иска да прибере всичко, което имам. При последното ми пътуване натам опитах да се разбера с нея. Потърсих я край басейна и келнерът ми каза: „La gañoо е в стая деветнайсет.“ Отидох там и я заварих в леглата с чистачката.

— С чистачката ли? — попита удивен Бепи.

— Да. Камериерка в хотела, мексиканка с дълга черна коса. Направо ми идваше да я убия на място. После разбрах, че гаñoо означава свиня — каза Джоуи и наведе глава.

— Защо се ожени за нея?

— Не знам. Голяма грешка беше.

— Сабу, знаеш, че трябва да се жениш единствено за италианка. Какво ти стана, дявол да го вземе? На нищо ли не те е научил баща ти. Чукай всякакви момичета, но се жени само за такава като теб. Ето, сега имаме проблем.

— Тази жена направо ме нападна, Беп. Оказа се същинска свиня! — каза Джоуи, бършейки челото си с хартиена салфетка.

— Свиня, а? — отвърна Бепи. — В такъв случай трябва да се разправим с нея като със свиня. Остави това на мен. Забрави за адвоката ѝ. Не разговаряй повече с него.

Той вдигна слушалката на телефона и се обади в Мексико на един от доверените си хора там, който се казваше Хорхе Алварес.

— Искам утре да дойдеш в Ню Йорк. Имам нещо за теб. Обади ми се в моя кабинет, щом пристигнеш. Ще чакам.

— Добре, господин Менесиеро. Утре следобед съм там.

На другия ден, докато вечеряха, Хорхе попита:

— Значи не искате да я убивате?

— Не. Тази поръчка е дребна работа. Още не искам да я убиваме. Само държа да разбере какво мислим за нея. Може и сама да се убие и да ни спести тази грижа. Искам да се получи нещо екзотично. Тя е еврейска принцеса и трябва да се отнесем с нея особено деликатно. Искам да занесете в апартамента ѝ седем. — Той погледна Шантавия Майки, който също присъстваше на срещата, за да се увери, че е разбрал намеренията му.

— Няма страшно, господин Менесиеро. Ще го направя с финес. Майки ще види колко добре мога да върша такива неща.

— Заминете утре сутринта. Майки ще ти заплати в Мексико. Майки, ще уреждаш всички необходими плащания. Води си точна сметка. Недей да взимаш фактури, само ще ми кажеш какво си изхарчил. Разбрахме ли се?

— Парите не са ми грижа, господин Менесиеро — прекъсна го Хорхе. — Това, което правите за нас, е достатъчно.

Майки се върна в Ню Йорк следващата седмица. Превиваше се от смях, докато разказваше подробностите на Бепи и Алън.

— Божичко, какъв ефект имаше, Бепи! Видът ѝ беше ужасен. Еврейската принцеса не можа да понесе гледката на толкова много свинско — приличаше на Дракула, видял кръста. Когато се събуди, отвсякъде беше заградена от червени зурли. Стаята смърдеше на кочина. Излежавахме се край басейна и чухме писъците, идващи от нейната стая. Оглушителни бяха. Камериерката отвори вратата ѝ. Изтичахме заедно с голяма група народ и я видяхме как пици в леглото. Направихме се на зрители. Предната вечер бяхме сипали приспивателно в напитките ѝ, за да спи до късно и да не ни чуе, докато подготвяме работата. Когато я изведоха от хотела, тя беше боса и по гол задник, само с едно бяло сако. Косата ѝ стърчеше право нагоре.

Леле, колко изплашена беше! А прасетата се разбягаха по целия плаж до басейна, защото камериерката остави вратата отворена и избяга.

Бепи се усмихна.

— Добре, точно така исках да стане. Добре сте се справили, Майки. Хорхе остана ли доволен?

— Да, дадох му две хиляди плюс разходите. Цял ден вървя подир мен и ми благодареше. Мексиканската полиция не успя да изясни как прасетата са се озовали в стаята ѝ. Казаха, че нямат доказателства за преднамерен номер. В крайна сметка решиха, че тя е поредната ексцентрична американка, която малко е прекалила с перверзните си игрички.

— Е, това решава проблема. Дайте да се заемем със следващия. Сега, след като Але Хоп загина, кой ще се занимава с твоите приходи от хотела и инкасото? — обърна се Алън към Бепи.

— Джоуи Ди — отвърна Бепи. — Той е единственият човек, когото имаме в наличност и комуто можем да поверим толкова много пари. Встъпва в длъжност от следващия месец. Нали ще работиш с него, Алън? Той ще е новият касиер. И го наглеждай, защото от време на време му избива чивията. Той е чудесен и почтен, но напоследък е малко изнервен... и много беззащитен. Пази го. Виждал съм и с други мъже да се случва така. Мозъкът му става на мътеница. Взел, че се оженил за тая курва. Сега в погледа му личат прекалено много емоции. Наглеждай го.

— Дадено, Беп. Както кажеш.

— Обаче не му досаждай. Остави го да се чувства мъж.

[1] Рошав (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Черен (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Беден латиноамерикански квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Рогач (итал.). — Б.пр. ↑

КНИГА V
1965 — 1976

17.

— Господин Менесиеро? Обажда се Левчо. Донът иска да ви види веднага... На обичайното място.

— Добре — отговори Бепи и веднага затвори телефона.

Целуна Дана и се запъти към гаража, за да отиде в Бруклин. Когато се наведе да влезе в колата, един мъж опря пистолет в гърба му. Понеже бързаше, Бепи не се беше огледал за чуждо присъствие, както правеше обикновено.

Мъжът го поведе през храстите в двора му към една кола, паркирана на затулено място в края на входната алея.

— Хайде, качвай се, Шакитанецо — нареди му онзи с пистолета.

Бепи се поколеба. Много отдавна никой не го бе наричал така.

— Припкаш бързо, когато те повика Морано, а? — каза друг мъжки глас. — Търчиш като заек.

Гласът дойде от задната седалка и през отворения прозорец се разсея в тъмната нощ.

Бепи вече беше сигурен, че работата отива на кръв, но явно искаха да разговарят с него. Иначе вече щеше да е мъртъв. Докато сядаше на задната седалка, го поздрави Ник — старият приятел на Морано, донът от Куинс. Бепи беше смаян. Значи Ник желаше смъртта на Морано. Точно за това бе дошъл. Бепи се ръкува почтително с Ник и поздрави небрежно другите двама. Помнеше какво му бе казал дон Емилио: „Ще те гледат в очите за отговора. Ако очите те издадат, ще те убият на място.“

Затова той започна да се държи много сърдечно с Ник и се усмихна на другите двама.

— Защо са тия пистолети, Ник? Щях и без тях да дойда. Мога ли да ти помогна с нещо, Ник? — Опитваше се да спечели доверието му, а в същото време си мислеше: „Този е мръсникът, който иска дон Емилио да умре. Затова е дошъл тук тази нощ. Ще подложи на изпит лоялността ми към Морано.“

Той погледна смело Ник в очите, но вече му беше ясно защо Франки Аргилиа бе ликвидиран. Не е пожелал да им съдейства и те са

насочили пистолетите си в него. „Очите, Беп — мислеше си той. — Гледай ведро и твърдо. Точно това ще следят.“ Продължи да гледа Ник право в очите. Съзнаваше, че е необходимо да излезе от колата. Трябваше му пространство за действие. Вътре беше прекалено тясно.

— Защо не влезем? Заповядай. Ела в дома ми, Ник. Хайде да ти покажа къщата. Тя е съвсем до плажа. Чудна е. После ще поговорим за твоята работа. Сигурен съм, че си дошъл да обсъдим някаква работа, така ли е? Затова ми навряхте пищов в ухото, нали? Хайде, да пийнем по чаша хубаво вино. Вземи и момчетата с теб. Да седнем удобно вътре, ще си поговорим приятничко и ще се разберем.

— Голяма работа си, момче — засмя се Ник. — От висока класа. Това ми харесва. И си умен, което също ми харесва.

Заобиколиха с колата по дъгообразната алея и спряха точно пред главния вход. „Трябва да се измъкна от тази кола и да ги изкарам на открито — разсъждаваше Бепи. — Трябва ми пистолет. Не спирай да се усмихваш, Беп. Не се закопавай. И не забравяй очите.“

Дана им отвори вратата и ги поздрави приятелски. Усмихваше се, но долови, че нещо не е наред, и се изплаши. Знаеше, че Бепи трябваше да отиде на среща с Морано в Бруклин, а се върна в къщата с тези мъже, които й приличаха на бандити. „Бепи се държи прекалено любезно с тези хора — помисли си тя. — Той никога не угодничи пред никого, а сега изглежда доста сервилен, сякаш вече не е господар на положението.“

Бепи извади вино, най-доброто си шотландско уиски и друг алкохол — най-хубавото, с което разполагаше — така че да не устоят на изкушението пред изисканите и скъпи напитки. Подаде им и пури от по пет долара.

— Тези са от Холандия и са силни. Опитайте ги.

Мъжете, изглежда, се отпуснаха. Дана усети, че Бепи се старая да ги успокои. Кръжеше около тях като френски сервитьор, наливаше напитки. Черпеше ги с най-хубавите си пури, от които пушеха само той, Морано и Алън. Направи й впечатление, че доста често си бърше ръцете с хавлията на бара. От време на време изражението му се променяше, но само за миг. В очите му се появяваше омраза, която после веднага се сменяше със смях.

Дана реши да влезе в тон.

— Ей сега ще ви донеса малко студени мезета и сирене. Днес купих вносна шунка и кашкавал.

Мъжете седяха и се наслаждаваха на гостоприемството. Дори започнаха глупашки да оглеждат Дана, докато шеташе из салона и им сервираше. Усмиваха се и си намигаха. Дана беше красива, много стегната и привлекателна. Те го доказваха, като я оглеждаха прекалено често. Бепи ги наблюдаваше как я събличат с погледи. Това обаче не го притесняваше; то бе признак, че вече не са съсредоточени върху работата, за която дойдоха. Той следеше мислено ефекта на всяка хапка, всяка глътка и всеки поглед. Вече беше наясно със слабостите на тримата. Идваше му да ги изкорми още там, на дебелия килим.

Надяваше се също Дана да се досети, че е изпаднал в беда. Не искаше Ник да изтърве нервите си и да започне стрелба вътре в къщата. Трябваше да спечели пълното им доверие, за да станат по-непредпазливи.

Преди да се върне в кухнята за хляб, Дана, която бе забелязала, че Бепи изобщо не излиза от стаята, отиде до кабинета му, където той държеше любимия си пистолет — късоцевен магnum специална изработка, тридесет и осми калибър, с вграден миниатюрен, ръчно изработен заглушител. Получил го бе като подарък от дон Санторо в Ню Орлиънс. Дана надникна в пълнителя да види има ли патрони. Оказа се зареден. Страхуваше се, но си спомни нещо, което Бепи често ѝ повтаряше: „Изплашените хора винаги се вцепеняват и умират. Оцеляват храбрите. Никога не се вцепенявай. От това може да зависи животът ти.“ Мислеше си, че никога няма да ѝ се наложи да използва този урок. Обаче сега виждаше, че съпругът ѝ има нужда от нейната сила. Тя беше единственият човек в къщата, който знаеше, че Бепи не се държи нормално. Върна се в салона и попита стеснително:

— Не искаш ли да предложиш от тези пури?

— Кои пури? — попита рязко той, понеже знаеше, че вече пушат от най-хубавите му пури. Тръгна към нея, обърна гръб на останалите. — Не, от тях не става нищо. Кубински са и не са пресни. — Потърси в очите ѝ някакво съобщение, но тя извърна поглед прекалено бързо. Страхуваше се и затова продължи, накъдето се беше запътила. „Но това, че се извърна толкова бързо, също е знак“ — помисли си той.

Дана остави кутията на масата до изхода на салона. Бепи отиде дотам, отвори кутията и видя в нея пистолета си. Затвори я небрежно.

— Да, тези пури са стари. Вече предложих по-хубавите.

Сега Дана се почувства по-добре. Той знаеше, че пистолетът му е там. Бепи си свали сакото и го хвърли на масата, върху кутията от пури, давайки отговор на съобщението ѝ.

— Много си немарлив, Бефино — каза тя и се засмя. — Хвърля си дрехите из цялата къща. Тази сутрин намерих чорапите му до телевизора.

Всички се засмяха, а Бепи седна на дивана до Ник.

— Добре ли се чувстваш, приятелю? Не е ли по-добре, отколкото да говорим в колата?

Дана изнесе сакото и кутията от пури в кухнята. Пъхна пистолета в джоба и после окачи сакото в гардероба на антрето към задния изход.

— Имаме голям проблем, Бефино — каза Ник, подбирайки внимателно думите си. — Дон Емилио остарява. Сигурен съм, че си забелязал това.

— Ха, мислех си, че съм единственият, който го забелязва — отвърна Бепи, хващайки се за възможността да удари по Морано. — Вече не си струва и да го заплуюеш. Миналата седмица голяма група от нас възроптахме в клуба, понеже той беше последният, който си плати членския внос от двеста долара.

— Вече не ме подкрепя в гласуванията като преди — продължи Ник. — Обявява вето върху неща, за които не би трябвало да го прави. Разбираш ме, нали? С него бяхме сътрудници в продължение на много години. Познаваме се още от Сицилия. Когато бяхме деца, аз го следвах навсякъде из нашия град. Той беше по-голям от мен. Уважавах го. Понякога даже ми купуваше сладък картоф — усмихна се Ник.

„А сега искаш да го убиеш, мръсник такъв“ — помисли си Бепи.

— Да, знам, Ник. Смятам, че този човек вече старее много бързо. Миналата седмица разговарях с него. Фъфлеше и му течаха лиги. Направо си опропастява пурите. Говорехме за пари, а той смени темата. Знаем какво имаш предвид, Ник. Повярвай ми — каза той с отвращение, — според мен той трябва да се оттегли. Дори му го казах.

— Казал си му, че трябва да се оттегли?

— Да. И той ми се разсърди. Обаче чувствам, че ще е най-добре за всички ни, ако слезе от трона.

— Прав си, мойто момче. Обаче той никога няма да се оттегли — каза Ник на висок глас. — Моят принцип е, че щом не можеш да вземеш едно правилно решение, значи е време да седнеш в люлеещия се стол — доброволно или не.

— Ей, някои хора нямат това късмет да седнат в люлеещ се стол, така ли е, Ник? Емилио заслужава щастието да се оттегли, преди да са го изнесли с краката напред — каза Бепи, пускайки стръвта на Ник. — Той преживя много успешни години. Сега е редно да си почине и да остави нас, по-младите, да решаваме.

— Прав си. Като Джон Тортело. Ти беше още хлапе, когато ти дадох тази поръчка. Обаче аз все още те наричам хлапе — каза с усмивка Ник. — Беше толкова млад, когато направи оня удар.

— Да — усмихна се Бепи. — Още бях юноша.

— Знаеш ли, Бефино, Франки Аргилиа трябваше да си заmine, понеже мислеше много на дребно. Тоя глупак все още караше студейкър с две врати. Може ли един човек в студейкър купе да мисли наедно? А? — попита Ник и насочи погледа си в очите на Бепи.

— Никога не съм го познавал този Франки — отвърна му Бепи, усещайки пронизващия поглед. — Какво представляваше той?

— А, беше от Източен Ню Йорк. Прекалено верен на Морано. Разговаряхме с него, но той не изказа никакво мнение и разбрахме, че не е човекът, който ни трябва.

Бепи беше наясно накъде бие Ник и затова побърза да отговори на помислите им.

— Колко се плаща за поръчката?

— Ха, той си е той. Същият си е като едно време. За теб парите са силен аргумент, а? — Ник се усмихна. — Винаги си бил човек, с когото срещу някой долар можеш да се споразумееш. — Обърна се към своите хора и добави: — Нали ви казах, че ако е навит, ще попита колко се плаща.

— Да. Колко се плаща? Редно е да е много. Аз убивам само по принципни съображения и за пари. Никога от лични подбуди. За мен това е занаят. И работя качествено. Известно ви е, нали? Каква е цената му, Ник? — настоя Бепи.

— Ааа. — Ник се усмихна. — Точно заради това се обърнах към теб. Обаче защо с такава готовност искаш да ликвидираш Морано? Мислех, че сте много близки с него.

И тримата едновременно насочиха погледи в очите на Бепи, наблюдавайки внимателно реакцията му. Бепи беше подготвен за това.

— Първо, заради парите... ако са достатъчно, разбира се. И защото виждам, че разсъждаваш като млад човек. Неговото мислене е съвсем старческо. Ще ми бъде много по-добре с нов дон — с някой, при когото ще имам повече авторитет. С Морано не постигнах нищо. Все още съм никой. А когато пукне, с кого ще бъда? С Роко и другите не се обичаме много. Отнасят се с мен като с аутсайдер. Но основното са парите. Цената му би трябвало да е добра, а в момента имам нужда от повече пари.

Ник гледаше Бепи много напрегнато. Свали пурата от стиснатите си устни и бавно се усмихна.

— Звучиш ми убедително. Даде ми правилния отговор. Поръчката струва петдесет хиляди. Как ти се струва?

— Много е евтино, Ник. — Бепи си даде вид на разколебан. — Той струва сто и петдесет бона. Морано има армия зад себе си. Петдесет хиляди за него са малко. Миналата година ми платиха петдесет да пречукам някаква си мижитурка.

Всички се засмяха на дебелоочието му. Бепи бе направил много хитър ход. Показа им, че има желание, но само срещу добра цена.

— Парите са от моя джоб — отвърна му Ник. — Аз плащам, затова очаквам от теб по-поносима цена. Ще си го наваксам с други поръчки.

Бепи не каза нищо. Само вдигна чашата с виното и отпи.

— Направи това за мен и ще бъдеш на почит във фамилията ми — продължи Ник. — Искаш ли да станеш капо при мен? Ще те направя капо. Какво ще кажеш?

Бепи все още показваше колебание, но реши да приключи пазарлъка. Вдигна високо чашата си.

— Saluto! За по-доброто приятелство и новия капо. Прекалено дълго бях никой — изрече дрезгаво той.

Очите им светнаха. Изглежда, му повярваха. Колебанието му за цената ги бе убедило. А голямото му желание да стане капо беше каймакът. Двата гавизи вдигнаха чаши.

Ник си спомни, че преди години, когато Бефино беше юноша, дон Емилио Морано бе споделил: „Това хлапе, Бефино, е побъркано на тема пари. Обича да му се плаща предварително. За пари е готов да

направи всичко.“ Ник беше доволен, че покушението ще бъде извършено срещу заплащане. Цената на лоялността към Морано бе станала прекалено висока за Бепи.

Всички се изправиха на крака. Ник отиде до Бепи и го прегърна, целуна го по двете бузи и каза самоуверено, полушепнешком:

— Ти вече си един от нас. Нашата фамилия ще те закриля.

„Ама че отвратителни капути! Да ме закрилят ли? — помисли си Бепи. — А кой ще пази тях?“

Дана, която ги наблюдаваше в огледалото, видя, че Ник прегръща Бепи. Беше чула целия разговор от хола. Понеже беше сигурна, че Бепи никога не би се обърнал срещу дон Морано, тя отиде да потърси ловджийската пушка, за която знаеше, че винаги стои заредена. Але Хоп я бе заредил и закачил на стената в най-горния край на стълбището откъм мазето — за да има Патси оръжие подръка, в случай че ги нападнат крадци. Тя се спря пред пушката и я огледа напрегнато, но не я докосна. Ясно ѝ беше, че веселбата е свършила и Бепи е приключил с танците. За всеки случай се подготви за война. Мъжете допиха чашите си и Ник каза:

— Предпочитам да свършиш работата още утре, Бепи. За мен е много важно. Утре, става ли?

— Има ли някаква пречка за тази нощ? — отвърна му Бепи. — Мога да отида при него тази нощ. Ще свърша още сега. Ще го пречукам, както е по пижама. Жена му е в болница, така че е сам.

— Голяма работа си, Бефино — каза ухилен Ник. — Ще ти платя след покушението. Нямам петдесет хиляди в себе си.

— Не е проблем. Имаш кредит на доверие.

Двамата се засмяха. Когато тръгнаха към входната врата, Дана влезе да им каже довиждане, надявайки се, че ще напуснат дома ѝ и повече никога няма да се върнат. Тримата ѝ благодариха за чудесната вечер и не забелязаха, че Бепи вече не се преструва и пресмяташе как да ги ликвидира.

— Навън е хладничко, Дана, къде ми е сакото?

Тя взе сакото му и се върна. Мъжете излязоха през предния вход и се запътиха към колата си, а Бепи тръгна редом с тях. Поемайки сакото, той усети тежестта на пистолета. „Браво, мойто момиче“ — похвали я мислено той.

— Дана, прибери се вътре. Ще настинеш — каза бързо Бепи.

Тя го разбра.

Единият от мъжете седна зад волана, за пореден път се ръкува с Бепи и каза:

— Беше ми приятно да се запознаем.

Другият, който бе нарекъл Бепи „Шакитанецо“, беше опасният. Бепи му се усмихна угоднически, прегърна го и потупа ръката му, сякаш вече бяха приятели.

Двамата редови бойци смятаха Бепи за неблагонадежден, защото веднага лапна стръвта да стане капо — мечтата на всеки платен убиец. Той още не беше дори, „лейтенант“, така че готовността, с която прие, го правеше да изглежда евтин и слабохарактерен. Бяха убедени, че ще изпълни поръчката, за да спаси собствения си живот. Ясно им беше, че е принуден да защитава семейството си.

Мъжът тръгна да заобикаля колата, обърнат с гръб към Бепи. Ник, застанал до задната врата, стиснал фас от пура между устните, чакаше Бепи да му я отвори. Бепи се усмихна и лекичко откряна вратата пред дона. След това посегна да го прегърне, но го целуна само по едната буза и бавно се отдръпна, притискайки дулото на пистолета в гърдите на Ник.

Ник мигновено разбра, че договорът е анулиран. Беше получил от Бепи *voce la morte* — целувката на смъртта. Стиснал здраво пурата между зъбите си, той запротестира с пресипнал глас:

— Не. Нали имаме договор. *Duta lu rispetto*^[1].

Сграбчвайки с лявата си ръка Ник за ревера, Бепи се изплю в лицето му и прошепна:

— *Lu rispetto?* Как не! Ти не заслужаваш уважение. Вече си умрял. Ясно ли ти е?

В този момент той пусна два бързи изстрела в гърдите на Ник. Задържайки безжизненото му тяло, за да се прикрие от евентуални куршуми откъм бойците на Ник, Бепи се наведе, прицели се и стреля два пъти, като и двата куршума улучиха мъжа от дясната страна. Главата му се удари в арматурното табло, а голямата му шапка отхвъркна, продупчена от горещото олово.

Шофьорът се извърна към Бепи. Дори не посегна към пистолета си, само погледна Бепи с изненадано, разкаяно изражение. Бепи го беше изплашил до смърт. Очаквал бе, че този ще се вцепени, и затова го бе оставил последен.

Лицето на Ник бе замръзнало в ужасена гримаса. Пурата продължаваше да стърчи от устата му. Сигурно я бе стиснал при попаденията на куршумите. Бепи го пусна равнодушно на земята и нареди на шофьора да слезе от колата.

— Вземи тая фъшкия и си я откарай.

— Добре, добре — каза онзи и слезе от колата, разтреперан като лист. Вдигна Ник и го натика на задната седалка, смятайки, че ще се измъкне с двамата си мъртви приятели. — Ще ги и-и-зхвърля някъде — измънка той.

Бепи му нареди да се качи на задната седалка и да опразни джобовете на Ник. Онзи влезе в колата и се надвеси над трупа на Ник. Бепи го гръмна два пъти в главата.

Тримата в колата бяха мъртви — два трупа на задната и един на предната седалка. Шофьорското място бе запазено чисто. Бепи затвори вратата с лакът и избърса дръжката. Винаги се грижеше за отпечатъците.

По средата на целия кошмар той извърна глава и през рамото си забеляза Дана, застанала като караул пред входа, насочила ловджийска пушка към колата. Беше бледа като призрак, но готова да води война. Изглеждаше особено красива. Бепи се взря в нея удивен.

— Остави тази пушка — каза ѝ той. — Знаеш ли как стреля?

— Не.

— Пръска сачми в диаметър шест метра. Това е дванайсетмилиметрова ловджийска пушка. Известно ли ти е?

— Не. Обаче, ако се бяха опитали да ти направят нещо, щях да стрелям по тях.

Той тръгна към нея, усмихвайки се на закрилническото чувство и наивността ѝ. Каква жена! Готова бе да убива заради него. Беше изплашена, но и успокоена, че на Бепи му няма нищо.

— Всичко е наред, Дана. Можеш да свалиш пушката. Моля те да почистиш всичко от салона. Хубаво почисти. Не искам да помириша вонята, която тия боклуци сигурно са оставили в къщата ни.

Той взе пушката от нея и я прегърна с ръка през рамото, докато влизаха в къщата. Тя вървеше заедно с него, но беше като вцепенена.

Бепи облегна пушката на стената и вдигна телефона, за да се обади на Бен. Усмихна се на жена си, която започна да разтребва.

Проявила бе изключително силен характер — да сложи пистолета в самото му и да излезе с пушката да му помага!

— Прекрасна си, Дана — каза той. — Обичам те.

Вече вдигнал слушалката от другата страна, Бен попита:

— Обичаш ли ме? Кой се обажда?

— Как си, Бени. Бефино е.

— Още съм жив за нещастие.

— Ела веднага у нас. Веднага, разбра ли?

— Разбира се, Беп. Ей сега идвам.

Три минути по-късно Бен спря на алеята, мина покрай паркираната отпред кола. Надникна вътре и видя разстреляните трупове.

— Какво е станало? Да не си правил бал на открито? Откъде ги взе тия типове?

Бепи му разказа част от историята между дон Морано и Ник. След това добави с усмивка:

— Разбрах, че не ти върви в занаята. Затова малко по малко ще ти осигурия една добра година. Ето ти трима клиенти.

Двамата се засмяха както едно време.

— Бен, имам нужда от помощта ти да разкараме някъде тия типове. Вкарай колата в гаража ми. Нека да я скрием за малко. Използвай онези работни ръкавици на пейката. Не стискай много волана, за да останат отпечатъците им по него. Запазил съм ти шофьорското място чисто. От тази страна на колата не е опръскано с мозък.

— Много ти благодаря, приятелю.

— Аз ще те чакам вътре. Трябва да измислим къде ще ги изхвърлим.

— Ей сега идвам — отвърна му Бен.

— Искаш ли сандвич и чаша кафе, Бен — попита нервно Дана, когато той влезе в кухнята.

— Имаш ли кашкавал?

— Разбира се. Винаги имаме — отговори тя и започна да прави сандвич. — Бепи, ти искаш ли да хапнеш?

— Ще изпия една студена бира. Езикът ми е като от памук.

— Не е зле да махнете онези трупове от алеята, преди да са си дошли децата — каза тихо Дана.

— Ей, колко бърз ум има — каза Бепи на Бен. — Вече се тревожи, а аз още не съм измислил къде да ги изхвърля. Струва ми се, че ако хапнем, ще мислим по-добре. Така ли е?

— Да. Хич не обичам да изхвърлям трупове на гладен стомах — подсмихна се Бен. — Но не се притеснявай, Дана. Ще ги разкарам веднага щом свършим с яденето.

Бепи отпи от студената бира.

— Ами ти, Бен? Не искаш ли бира или чаша вино?

— Не, само кафе. Мирише хубаво.

— Искате ли пай? — попита Дана.

Бепи я погледна в очите.

— Ама че работа! На кой му е до пай? На погребение ли сме, или на вечеринка? Трябва да изхвърля тия трупове. Задръж си пая, докато се върнем, Дана.

— Още е чепат, а, Дана? — засмя се Бен.

— Прав си, Бен, ненадминат е.

Докато ядяха, Бен каза:

— Знаеш ли, че в Сицилия винаги са сядали да ядат, след като убият враговете си?

— Да, казвал ми го е дядо ми. Това означавало, че са силни мъже със здрави стомаси. Обаче никога не са предлагали пай и десерти като някои съпруги от неаполитански произход.

Внезапно и сериозно, с типичния си поглед на кобра, Бен попита:

— Къде да ги оставя?

— Мини по моста „Байон“ и тръгни на север по магистралата за Ню Джърси. Ще ги оставим някъде близо до Нюарк. Нека обвинят за убийството фамилията от Джърси. Никой няма да допусне, че сме ги транспортирали от Ню Йорк до Джърси през бариерите за събиране на такса.

— Точно така, Беп. Ще обвинят Джърси. Добре, щом кажеш, че си готов, тръгваме.

— След като оставим колата им някъде, ще се качиш при мен. Ще карам зад теб по целия път. Не превишавай скоростта, ясно ли е? Ако минеш през втория изход от града за Джърси, трябва да пуснеш монета от двадесет и пет цента в касичката на бариерата. Имаш ли достатъчно дребни?

— Да, а ти? Дай да си прегледаме монетите и да приготвим точната сума.

— На моста се плаща само на връщане към Ню Йорк.

— Добре, да тръгваме. — Бен прегърна Бепи. — Както едно време, а, Беп?

— Да, както едно време, Бен.

— Искаш ли още малко, Алън? — попита Дана две седмици по-късно.

— Тези fettucini бяха прекрасни, Дана, но повече и хапка не мога да хапна, освен от прочутия ти пай със сирене. — Алън се усмихна срамежливо.

След вечерята Алън и Бепи се преместиха в салона. Бен се отби да ги види и Алън го поздрави с ледена усмивка. Когато предложи на Бепи от новите си арабски пури, Алън от неудобство подаде една и на Бен, но той отказа.

Бепи запита Алън:

— Как е Шаги Голдберг?

— Все така. Жена му продължава да дава на онзи негър пари, а май вече и дъщерята се наслаждава на черния му орган.

— Така ли? Значи негативът е гепил и дъщерята? — попита Бепи.

Алън кимна, палейки пурата си, и измънка.

— Струва ми се, че да.

— Във вторник следобед пристигам във Вегас. Кажи на Шаги, че тази седмица ще реша въпроса. Съжалявам, че се наложи да се отдръпнем за известно време. Трябваше да оставим нещата да затихнат.

— Сигурен съм, че той разбира това — увери го Алън.

Като чу разговора, Бен помоли:

— Бепи, трябва да ми направиш една услуга.

— Разбира се, за какво става въпрос, Бен?

— Позволи ми да дойда с теб. Нека да пречукам чернилката заедно с теб, както едно време. Става ли, Беп?

— Не. И дума не може да става. Ще го направя сам. Този път ще бъде съвсем обикновено пречукване, Бен. Ще го гръмна и ще избягам.

Няма да му режа топките. По дяволите тези глупости. Просто ще се уверя, че е мъртъв, и ще изчезна от града. Няма да поемам никакви рискове с този тип.

— Виж, Бен, смятам, че даже не бива да си помисляш, че ще отидеш. Ти си уволнен, остани си уволнен — каза твърдо Алън.

— Кой говори с теб, Алън? Попитах Бепи, а не теб. Не си давай безценното мнение — просъска Бен.

— Така или иначе аз си давам мнението. Ти стана причина Але Хоп да бъде убит, а сега искаш да убият Бепи или теб. Стой си вкъщи и стани художник или играй тенис. С теб е свършено като платен убиец — осведоми го Алън.

— Свършено е, ама друг път. Кой си ти бе? И какво е това „стани художник“? Кой те е излъгал, че рисувам? — разкрещя се гневно Бен. — С Бепи сме заедно от години. Винаги съм му бил верен и той го знае, еврейско копеле. Би трябвало да те препарирам за тези приказки. Я, колко си нахален! Искам да го направя заради Але, не заради мен. Трябва да убия оня мръсник заради паметта на Але.

Бепи го изслуша и се усмихна.

— Добре, спрете. Престанете! Като ви слушам и двамата, разбирам, че имам верни приятели. Затова, успокойте се. Аз решавам.

— Разреш ми да дойда заради Але, не заради себе си — започна отново Бен. — Вече не мога да спя. Але Хоп ме преследва. Сънувам го всяка нощ. Снощи ме нарече капут. Трябва да го направя заради Але. Чувствам се отвратително.

Бепи прекъсна тирадата му:

— Дай ми думата. Преди малко взех едно решение. Премислих го. Добре, заради Але ще се разберем. Никога не съм отказвал на Але, не мога да му откажа и сега. Бен, заминаваме във вторник. Подготви се.

— А сега ми дай оная пура, еврейско копеле — каза ухилен Бен.

Алън му подаде пурата.

— Значи даже и Але те е нарекъл капут, а? — попита с подигравателна усмивка Алън. — Знаеш ли, Бен, ти наистина си кретен, но въпреки това те обичам.

Той се пресегна да запали пурата му.

— Лека нощ, приятели — каза Бен и тръгвайки си, пусна кълбо дим от пурата.

— Правилно ли постъпваш с този човек? — попита Алън, наблюдавайки през прозореца изчезващите по алеята задни светлини на Бен.

— Да, Бени е свестен. Провали се веднъж, но за някои хора практиката е най-доброто лечение. Той познава терена и ще може да ме води в града и на излизане от него, освен това вече знае човека. Ще ми бъде много по-лесно. Бен е изключително предан, Алън. Искам напълно да го разбереш. Той е добър професионалист, който направи лоша грешка. Взе неправилно решение. Всички можем да сгрешим.

Той се наведе, изгаси пурата си и пое дълбоко дъх.

— Да си лягаме. Дана ти е приготвила леглото, с три възглавници, както обикновено, и има едно шише с минерална вода на нощното шкафче, ако се събудиш жаден. И „Маалокс“, ако язвата ти се раздразни. — Бепи се засмя, позволявайки си малка шега с Алън. — Дана те гледа като бебе. Струва ми се, че се мъчи да получи покана за Вегас. Обаче аз винаги ѝ казвам, че няма как да дойде.

— Тя е чудесно момиче — отвърна Алън.

Докато се качваха по стълбите, Бепи каза:

— А, да, исках да те питам нещо. Как се погаждаш с Джоуи Ди по вземанията?

— Джоуи Ди? Смята като компютър. Не мога да го излъжа с цент. Але Хоп можех, но този — забрави! Не ми излизаха деветдесет centa и той усети. И можеш ли да познаеш какво стана? Предупреди ме, че ако се случи още веднъж, ще ти каже.

Двамата се засмяха.

— Джоуи Ди е свестен — каза Бепи.

— Малко му мърда чивията. Такъв си е. Обаче следва указанията ти буква по буква. Свестен човек си сложил там, Бефино, обаче момчето има въображение колкото един санбернар.

— Всичко е заради онази еврейка, Шейла. Тя го унищожи като личност. Ти видя каква работа свърши за нас в Мексико, умен е. И разбра какво означава ah respecto много отдавна, още докато работеше на „Уолстрийт“. Джоуи Ди е свестен. Винаги ще се грижим за него.

На другата сутрин, докато закусваха, Дана каза:

— Ех, сега да имахме малко еврейски гевречета със сусам. Много обичам гевречета със сусам. Имам прясно бито масло. Можехме да...

— Не започвай пак оная щуротия със сусама — каза Бепи, спускайки надолу вестника, и я изгледа заканително.

Алън им отпрати озадачен поглед.

— Алън, ще пристигна във Вегас с полета на ТУА в два часа във вторник. Уреди някой да ме чака на летището, като пристигна. Става ли?

— Какво значи „някой“? Аз ще те взема лично. Заминавам тази вечер. Самолетът ми е на сервиз в Тетърборо. Ще бъде готов в пет и половина тази вечер. Така че ще бъда във Вегас и ще те чакам.

Бепи посочи една кутия на масата.

— Вземи това на самолета си и го прибери в твоя сейф, докато дойда във Вегас.

— Какво има вътре? — прошепна Алън.

— Два пистолета със заглушители. Ще ги използвам за черната маймуна. Никога не съм си помислял, че ще трябва да казвам на Бен и Але Хоп как да свършат тази работа. Спомням си, когато се срещнахме за първи път. Дон Емилио ми каза, че Бени има голям опит в изпълнението на поръчки в други градове, и затова смятах, че ще се справи лесно. А ето, че загубих добрия си приятел Але Хоп. Знаеш ли, Алън, не се замислих достатъчно, понеже бях зает по сделката с „Джей Пи Джей Корв“. И наистина смятах, че Бен ще се справи. Този път ме заблуди сериозно. Със смъртта на Але изгубих един свестен човек. Беше много хубаво, докато го имаше... Ох, няма полза да плачем за минали неща. Станалото — станало.

— Вярно е, че беше чудесно да го имаш край себе си. Але беше нещо различно. Наистина чувствах Але Хоп като много близък — съгласи се Алън. — Но си прав. Свършено е, така че забрави го вече.

— Трябваше да направя повече. Трябваше да им кажа да се свържат с нашите хора в Калифорния и да поискат пистолети със заглушители. Чувствам се виновен, защото не им разработих план. Трябваше да си поговоря с Бен и да видя какво е съчинил. Кой би допуснал, че ще използват нож? Ние много рядко употребяваме нож. Това е минало.

— Не се обвинявай. Има хора, на които трябва и задниците да им бършеш. Забрави за това, чу ли? Забрави!

Във вторник Бепи и Бен пристигнаха в Лас Вегас, както беше уговорено. Алън и Джоуи Ди ги посрещнаха.

— Знаеш ли, Менесиеро, въпреки че като малък си напуснал училище преждевременно, ти си решил правилно уравнението „Корв“ — пошегува се Алън в хотела. — Двеста долара наистина са равни на двайсет милиона.

Всички се засмяха.

— Да, от време на време успявах да направя по някоя добра сделка. Трябва да си призная някои заслуги — усмихна се Бепи.

— Имахме късмет, че онзи Вайсман беше влюбен в кучето си — подметна Бен.

— Аз бях женен за кучка — каза Джоуи Ди. — Имаше страхотни цици, ама каква кучка беше! Такъв помяр, че даже и един готвач китаец ѝ викаше „свиня“! Невъобразима кучка беше тая свиня.

Алън попита сериозно:

— Хей, да бе, какво стана с Шейла Даймънд? Майки каза, че се била побъркала там, на юг. Някой чул ли е за последното ѝ изпълнение?

Бепи се зае да смени темата:

— Слънчасала е... Чух, че слънцето там ѝ е дошло много и е станала razzo. — Обърна се към Бен и се ухили. — Сега, като забогатяхме толкова, няма ли да е срамота, Бени, ако оная гнусна маймуна, дето трябва да пречукаме, този път убие и мен, и теб?

— Боже, опази. Що за шега е това? — попита възмутен Алън. — Само това остава да се случи. Шаги и аз ще се самоубием, ако стане така. По-добре внимавайте. Чернъто очаква да бъде нападнат пак. Запомни ли това, а, Бени?

— Нямам търпение да набарам копелето. Ще му пръсна гадната катуна — закани се горещо Бен.

— Къде ще вечеряме тази нощ? — попита Бепи.

— Погрижил съм се — отвърна му Алън. — Всички сме канени да гостуваме на Сами Роджърс в „Ел Реал“. Все ми повтаря, че иска да те посрещне на вечеря, като дойдеш следващия път. Сами е почтен с

нас. Трябва да отидем заради уважението. Имаш ли възражения, Беп? В настроение ли си да се срещнеш с него довечера?

— Да, няма проблеми. Довечера ще хапнем при Сами. Той е свестен човек. А в „Реал“ имат чудесна кухня.

Личният реактивен самолет на Алън кацна в Сан Матео, на малко летище за частни самолети. Очакваше го кола, изпратена от Голдберг. Веднага заминаха към дома на жертвата в Сан Франциско. Спряха и зачакаха на улицата пред него.

В седем часа още беше светло, а Бен и Бепи си говореха за незначителни неща. Зад волана седеше Бен.

— Да знаеш, добре, че тази улица не е оживена. Иначе нямаше да можем да си седим така и да чакаме — каза той.

— Така е. Прав си. Знаеш ли обратния път до летището?

— Да, лесен е. Не се притеснявай. Ти какво каза на пилота? — попита Бен.

— Казах му да стои при самолета даже и да се забавим три-четири дни. Обясних му, че трябва да навестим едни красиви дами в Сан Франциско. Пилотът е стабилен. Приятели са с Алън от години. Ако се наложи, ще се храни и ще спи в хотела на летището. Казах му също да не напуска хотела по никакъв повод. Защото, като се върнем, ще бързае. Между другото, заредих и двата ни пистолета с патрони с разпръскващ се заряд. Като го надупчим от близко разстояние, ще прилича на поразен с ръчна граната.

— Ще му отрежем ли топките? — попита Бен след кратко мълчание.

— Какви топки? Изгубихме един човек заради тая тъпа история. Ще му гръмнем два бързи в главата; това би трябвало да му дръпне спирачката на тоя великан. После ще му натъпчем остатъка, всичките десет патрона, в топките.

— Виж, ето го — прошепна развълнувано Бен. — Погледни го тоя огромен катил. Истински великан!

— Господи, наистина е голям.

Бепи беше облечен в бял къс панталон, горнище на анцуг и бели гуменки. Бен се бе пременил по същия начин, само че в светлосиньо. Бепи си бе обръснал мустака, а косата му беше намазана с брилянтин.

Бен бе прибавил и чифт розови слънчеви очила и завързан през рамената пуловер със същия цвят, което трябваше да допълва преднамерено търсения вид на хомосексуална двойка. И двамата държаха ракети за тенис, в чиито калъфи бяха напъхани пистолетите им.

— Да отиваме и да го ликвидираме — изръмжа Бепи. — Не забравяй, дръж се така, сякаш току-що се прибираме от тенис... и се прави малко на обратен, няма да те заболи. Помни, че тия чернилки тичат бързо. Затова, приближим ли се, започвай да стреляш. Недей да чакаш мен.

Тръгнаха веднага в лек бяг, за да настигнат жертвата си. Смееха се и чернокожият се обърна да ги огледа. След това бързо се качи в колата и веднага бръкна под седалката. Спусна бавно стъклото и ги заговори, опитвайки се да прецени що за хора са:

— Как беше, момчета?

— О, направо страхотно — отвърна Бен, сложи ръка на хълбока си и започна да се разкършва в кръста. — Великолепна тренировка направихме.

Бепи се усмихна и се надвеси.

— Здравсти, бабанка! Накъде си тръгнал?

Той нарочно блокира зрителното поле на негъра, за да може Бен да извади пистолета си.

— Към предградията.

Бепи продължи да се усмихва радушно и отстъпи встрани. Сигурен беше, че Бен е готов да го изпрати на оня свят, а искаше да му предостави възможност да си възвърне достойнството. Бен чакаше, насочил пистолет в главата на жертвата. Туп. Туп. Туп. Туп. Туп. Туп. Той изпразни всичките шест патрона в главата на негъра толкова бързо, че тялото му дори не успя да се катурне. След това блъсна мъртвеца на седалката и изръмжа:

— Лягай долу бе, черно копеле!

Бепи бързо пъкна ръката си през прозореца и изстреля още шест патрона в тялото му, надявайки се да го пръсне на парчета — и топките, и всичко. Бързо прибраха пистолетите в чантите и все едно че нищо не се е случило, тръгнаха бавно по улицата към колата си. Беше почти тъмно и наоколо не се мяркаха хора. Никой не чу изстрели или кихането на заглушителите.

През целия обратен полет до Вегас и двамата не продумаха за убийството. То бе станало повод един много нещастен момент в живота им отново да излезе на повърхността и те го преживяваха мълчаливо. Але Хоп, верният им приятел, никога нямаше да напусне съзнанието на Бепи. Техният начин на живот можеше да им погоди мръсен номер по всяко време. Знаеха това и бяха приели рисковете му. „Но защо Але? — размишляваше Бепи. — Беше толкова свестен човек, този Але Хоп.“

[1] Имай уважение (итал.). — Б. пр. ↑

18.

Дон Емилио изпрати на Бефино покана за вечеря в Южен Бруклин за осем часа вечерта в четвъртък. Когато Бепи пристигна, по цялата Шестнадесета улица имаше паркирани коли и затова Маймуната спря до един пожарен кран.

— Чакай при колата. Ще изляза след около час — каза му Бепи.

На вратата бе окачена табела „ДНЕС НЕ РАБОТИМ“. Един мъж с мека шапка надничаше през прозореца, сякаш чакаше някого. Когато видя Бепи, той бързо отвори вратата и го поздрави. Заподскача около него като гумена играчка, говореше на сицилиански диалект и приповдигаше шапката си така, както се прави само пред доновете от мафията.

Бепи си помисли, че човекът се престарава с посрещането. Въведоха го във вътрешния салон на ресторанта, предназначен за празненства в затворен кръг. Това беше богато украсена зала с дълга, подковообразна маса, около която бяха седнали тридесетина мъже. За момент Бепи се поколеба, но забеляза на централното място дон Емилио. От лявата му страна седеше Роко Борели, а Големия Пат Аниело от дясната. Там бяха седнали и главите на фамилиите от Ню Йорк, Ню Ингълънд, Ню Джърси, Пенсилвания и други регионални фамилии — донове, водачи и съответните им *consiglieri*^[1]. На мястото на Ник седеше нов дон от Куинс — Анджело Марандала. Когато погледите им се срещнаха, той се усмихна жизнерадостно на Бепи. Отвъръщайки на усмивката му, Бепи си помисли, че може и да е знаел за намеренията на Ник да се обърне към него с предложението за Морано. Може да се е досещал и за изхода.

Бепи се приближи до Морано, който стана и го прегърна два пъти. Всички погледи следяха този външен израз на топли чувства и уважение. Другите донове последваха примера и станаха да го прегърнат и да му стиснат ръката.

„Какво става тук, дявол да го вземе? Защо всички ме прегръщат и целуват? Какво е намислил Морано?“ Той погледна усмихнатото

лице на дона. Беше поруменял и щастлив, сякаш синът му току-що е завършил колежа и той дава банкет в негова чест.

Бепи седна до дон Емилио, където Големия Пат вече бе приготвил стол за него. Морано потропа с чашата си, за да привлече вниманието им. Всички утихнаха, а той кимна на един много възрастен човек, който седеше точно срещу Бепи. Старецът започна да говори на италиански, произнасяйки всяка дума и сричка отчетливо, на силен сицилиански диалект. Бепи не бе чул някой да говори така този език, откакто почина дядо му. С изпъкнали жили по шията, старецът разказваше за Бефино Менесиеро, за неговата дългогодишна лоялност и *rispetto*. Гласът му стана забележимо напрегнат, когато декларира, че във вените на Бефино Менесиеро тече чиста сицилианска кръв. Той познавал семейство Менесиеро — родителите и техните родители — още от Шака, Сицилия, и бил готов да се закълне в това. „Кръвта е чиста“, повтори многократно той. Каза, че познава Бефино още от бебе, наблюдавал го е като дете, въпреки че самият Бефино не познавал него. Местейки поглед от дон на дон, старецът вдигна пръст към челото си.

— С дълбоко убеждение мога да заявя — продължи той, — че аз съм го отгледал. Аз го възпитах в традициите на нашия народ. *Eo giuramento bestemia. Ei morte.*^[2]

Старецът направи кратка пауза, за да избърше челото си. След това гласът му стана мек, а по цялото му лице и в очите се изписа усмивка. Той посочи с пръст Бепи и каза:

— Този мъж, наречен Бефино, се е доказал не веднъж или два пъти. Той е достоен за тази чест. Неговата младост е нашата бъдеща сила. Неговата фамилия ще бъде наш съюзник. Неговата кръв ще се смеси с нашата. Той е роден да води нашите хора. — Накрая, с дълбок и звучен шепот, той завърши, оглеждайки цялата маса: — Кой ще е този човек, който ще дръзне да лиши организация като нашата от такъв дон?

Дон Морано, който през цялото време гледаше внимателно и право в очите всеки от седящите около масата, изчака заплашителния въпрос да отекне в тихите мисли на тези могъщи мъже. Старецът седна, сякаш за да покаже, че неговото похвално слово вече е решило нещата.

— Аз не предлагам Бефино Менесиеро да замени някой дон — каза Морано с властен глас. — Искам той да бъде вписан в нашите книги на Коза Ностра и Мафията като нов дон. Най-младият, който е получавал това звание!

Всички в препълнения салон слушаха изложението на Морано.

— Ще бъде наречен дон Данте на името на Синьоре Данте — доблестният воин, който се е бил с французите и ги е отблъснал от Сицилия през 1283 година — продължи Морано. — Вие, господа, няма защо да се смущавате по отношение на неговия статут. Той ще продължи да бъде териториално необвързан, но фамилията му ще служи като съюзник на всички фамилии!

Бепи го стрелна с бърз поглед и се убеди, че всъщност дон Емилио нарича него доблестен воин. Идваше му да се разсмее, когато Морано обеща съюзничество, за да получи одобрението на съвета.

Морано продължи:

— Всички в Коза Ностра ще бъдат осведомени за дон Данте, а той ще се закълне в омерта в този бележит ден от живота ни.

С това той завърши предложението си и седна, без да каже нищо повече, оглеждайки напрегнато висшата класа на мафията. Всички останали се бяха съсредоточили върху Бепи и обмисляха решението си.

Ненадейно се появи мъж с нож в ръце — един остър *coltello*. Той беше *il maschio ravoneggiarsi lo mafia di morte* — мъжът, който носи ножа на смъртта.

Такъв бе пътят на мафията, единственият път. Силата на меча я обединяваше от 1283 година и почти нищо не се бе променило през 1972-ра. Единствено доновете имаха право да целуват седефената дръжка. Мъжът с ножа обиколи масата, като се покланяше пред всеки в знак на уважение. Всички донове целунаха ножа.

Следваше ритуалът *confidenza* — одобрението или отхвърлянето. Възрастният оратор взе ножа, отиде с твърда стъпка при Бепи и поряза дланта му. След това тръгна бавно покрай масата, спираше се пред всеки дон и само с поглед поискваше разрешение да пореже неговата длан.

В края на този ритуал дон Морано лично подкани Бепи да обиколи масата и да прегърне седмината донове *duo la bocca e faccia*^[3].

Ако приемеше прегръдката му, след това донът би трябвало да допре порязаната си длан до неговата, за да смеси кръвта си с тази на Бефино Менесиеро. Известни бяха случаи, когато някои донове са приемали прегръдката, но са отказвали смесването на кръвта. Смесването би означавало необратимо съгласие Бефино да стане дон. Ако обаче някой откажеше да допре дланта си, тогава Бепи трябваше да бъде препоръчан отново на друго събрание. Всички присъстващи знаеха, че Емилио Морано ще приеме отказа като лична вендета.

По знак на Морано всички се изправиха и застанаха с лице към Бепи, който веднага съобрази, че също трябва да стане, да отиде при всеки от доновете поотделно и да поиска от тях да изпълнят двойния символ на побратимяването. Първо тръгна надясно и застана до доната от Филадельфия. Бепи се приведе да го прегърне и подаде порязаната си ръка. Прегръдката бе приета, а след нея и смесването на кръвта им стана реалност. Със следващите трима всичко мина гладко както с първия, но когато пристъпи към дон Алберто Сирило от Ню Джърси, донът се провикна:

— Не познавам този Бефино. Не мога да го приема.

Когато донът седна на мястото си, всички заговориха едновременно.

В задимения и мрачно осветен салон Бепи се обърна към Морано за напътствие. След секунда колебание донът му даде знак с ръка да довърши ритуала. Последният член на съвета с готовност прие прегръдката му и в крайна сметка пет от шестте фамилии смесиха кръвта си.

Когато двамата се раздалечиха, цялата зала зачака да види какво ще последва. Като се сметнеше и Морано, вотът ставаше шест на един. А трябваше да бъде единоподушен.

Сирило седеше на стола си и слушаше, докато двама от членовете на съвета се редуваха да му шепнат на ухото. След това и Роко Борели му поприказва на ухо. Сирило слушаше и не отместваше поглед от Морано. Накрая, след цяла вечност, която всъщност бе по-малко от минута, той се надигна тежко от стола. Когато се изправи, на устните му се появи лека усмивка, но я нямаше в очите му.

— Чувствам се като овца — каза гръмогласно той. Отиде при застаналия до Морано Бепи. — Обаче няма да разочаровам добрия си приятел Емилио — добави Сирило, стискайки дланта на Бепи.

Другите мъже в залата въздъхнаха с облекчение и се запътиха към групичката да поздравят дон Данте.

Дон Емилио каза на Бепи насаме:

— Ти стигна до много високо положение в живота. Никога вече няма да изкачиш такъв връх в нашата мафия. Бъди внимателен, приятелю, предупреждавам те, пази се от тези мъже, които те прегръщаха и попиха кръвта ти в своята. Същите тези мъже може да се окажат твоята гибел. Никога не излагай на риск себе си, заради някой съюзник. Не позволявай да смятат доброто ти отношение за слабост. Ако възникне проблем или съмнение, удрай пръв, а после се помирявай с наследниците им. — Морано намигна и се усмихна на Бепи. — Това е един от начините да оцелееш. Също така не бива никога да използваш властта си, за да преспиш с жената или дъщерята на приятел, или пък да сториш зло на честен човек. Мафията е жестока само към онези, които са заслужили да бъдат унищожени. Честните хора имат нужда от закрила срещу лошите. Не бива да се възползваме от слабостите им и като лешояди да се храним от техните кошмари.

Бепи мълчаливо попиваше съветите. Донът праметна ръка през рамото му и се усмихна.

— Molto, molto bene. Don Dante.^[4]

— Grazie^[5], господин Морано, grazie. Ей, господин Морано, какво каза Роко на Сирило?

Спомняйки си, Морано се усмихна широко.

— Роко му каза, че съм помолил да бъда кръстник на последния му внук. На това желание от моя страна не би могъл да откаже. Ето защо бях сигурен, че ако поискам нещо такова, той никога не би оспорил правото ти да станеш дон и мой любим син. Имам само една дъщеря и той знае това. И така, Роко му предаде съобщението, че съм загрижен за внука му, който живее в Кемдън, Ню Джърси. Сирило щеше да пукне хиляда пъти от догадки за моята загриженост.

Още същата вечер новината плъзна по улиците на Бруклин, а на другия ден всичките пет зони на влияние, на които бе разделен градът, плюс Ню Джърси и Лонг Айленд шушукаха за новия дон. Слухът стигна до Ню Ингленд, Флорида, Лас Вегас, Калифорния, Тексас и в Ню Орлиънс.

Сега дон Данте имаше достъп до резервите на мафията. Въпреки че разполагаше със своя собствена малка армия, към него бяха прехвърлени още десет воители, привлечени от Сицилия. Воините оставаха на негово подчинение завинаги. Те щяха да бъдат придатък към фамилията му. За тях думата му щеше да бъде закон. Всеки от доновете на Ню Йорк предложи по две имена на воители като подарък за новия дон. Ако някой от тях покажеше нелоялност към дон Данте, всички фамилии щяха да подпишат смъртната му присъда.

Бепи не можеше да си обясни как слухът плъзна толкова бързо по улиците. Дори малките деца вече знаеха. Предпочиташе да го наричат със старото му име, Бефино, но можеше ли да откаже един такъв подарък? Да стане дон бе мечтата на всеки в Бруклин. Обаче не можеше да свикне с новите си титла и име.

Всеки път, когато влезеше в кварталния клуб, някое хлапе изтичваше при него и казваше: „Добър вечер, господин Данте.“ Веднъж Бепи се спря и се вгледа в лицето на едно от момчетата, усмихнато като цвете над яката на полото му. Спомни си как като момче правеше същото пред местния бос.

Той се усмихна и попита:

— Как си с училището, малкия?

— Не обичам училището — отговори момчето. — Противно ми е.

— И какво, цял живот обувки ли искаш да лъскаш?

— Не. Някой ден ще стана наемен убиец.

Този отговор стресна Бепи. Очите му трепнаха и в съзнанието му изплува образът на друго момче, което влиза в личния кабинет на един човек и преди да натисне спусъка, му иска парите.

Дойде зимата и обилни снеговалежи задръстиха улиците на Ню Йорк.

— Как можеш да понасяш този сняг? — попита Алън, докато обядваха в един деликатесен ресторант в Манхатън. — От двадесет години не съм обувал ботуши. Я ме погледни. Толкова съм навлечен, че приличам на Дядо Коледа.

— Прав си. И аз не мога да понасям тая мръсотия.

Поглеждайки над рамките на очилата си, Алън попита:

— Дон Данте ли искаш да те наричаме, или Бефино?

— Хайде, Альн, стига глупости. Вече започваш да дрънкаш като Бен. Изобщо не се вживявам. Името ми е Бефино, нали? Това е положението. — Той вдигна поглед към тавана и завъртя очи. — Дон Данте... Точно толкова ми трябваше това, колкото и дупка в челото.

Альн пъкна една едра и сочна кисела краставичка в устата си и отхапа от нея.

— Шаги Голдберг има представителство в Палм Спрингс и иска да те види. Каза, че не е за нещо важно. Опитай краставичките, страхотни са! — Отхапвайки още веднъж, той попита: — Кога можеш да отидеш в Палм Спрингс?

— Защо? Да не би нов негър да се е намърдал в кревата му?

— Не, няма такава нещо — отвърна през смях Альн. — Просто споменах, че обичаш да прекарваш зимата там. Искан да му се обадиш.

— Добре, кажи му, че възнамерявам да бъда там по някое време през следващата седмица. Ще му се обадя, когато пристигна.

— Чудесно. Искаш ли следобед да отидем до „Рейдио Сити“^[6]? Подготвили са превъзходно коледно шоу.

— Това е великолепна идея. Много обичам естрадните представления.

Седмицата се изниза и Бепи пристигна в Палм Спрингс. Обади се на Шаги и се уговориха да се срещнат на другата сутрин.

На следващия ден секретарката във фоайето на представителството си записа името на Бепи.

— Моля ви, седнете. Господин Голдберг е на заседание. Когато приключи, ще го уведомя, че сте тук.

Бепи чака цели двадесет и пет минути.

— Къде е? — попита накрая той. — Предадохте ли му, че съм тук? Имаме уговорка с него.

— Все още е на заседание, господине. Не ми е позволено да го безпокоя. Просто ще трябва да почакате.

Той се изправи нетърпеливо от мястото си и погледна секретарката в очите. Лицето ѝ беше детинско и пъпчиво. Прииска му се да я осведоми, че ѝ е нужно някой здраво да ѝ го начука, за да стане

по-добра артистка, но не би си позволил да говори такива неща на толкова младо момиче. Раздразнен, той я попита:

— Как се казвате?

— Мира Силверман.

— О, страхотно: Силверман и Голдберг^[7]. Много сполучливо. Направо сте бижу.

Той се запъти директно към обозначената с „Вход забранен“ врата. Силверман го последва.

— Господине — провикна се тя зад него. — Господине, нямате право да постъпвате така. Тук не се влиза без позволение.

Той нахълта в кабинета на Голдберг. Беше празен. Забеляза друга врата, на която пишеше: „Не влизай“. Тръгна към нея. Госпожица Силверман го настигна с бележник и молив в ръка. Когато Бепи отвори вратата, той видя Шаги, полугол, легнал по гръб на тапициран с кожа диван, а хубава млада жена в раирана рокля напористо го облизваше. Панталонът му бе смъкнат до глезените, коремът му приличаше на планина, а вратовръзката щеше едва ли не да го обеси. Големите рогови очила бяха запотени от горещия му дъх, а ризата му бе напоена обилно с пот. Беше в кулминацията на възбудата си и казваше:

— Гълтай, малка уличнице. Знам, че обичаш така. Ох, ох, давай, похотлива развратнице.

Едрото му, тлъсто тяло започна да трепери конвулсивно. Момичето движеше главата си във всички посоки, отваряше от време на време очи и опитваше да му се усмихне, преглъщайки.

— Трябвало е да станеш чешмеджия — измуча той и продължи да лежи като изтощен бик, без да забелязва, че има публика.

Бепи погледа мълчаливо, но след малко забеляза, че госпожица Силверман е изпаднала в шок. Той се приближи до Шаги и каза:

— И заради това ме караш да чакам, Шаги?

Момичето бързо се изправи и избърса устните си. Гърдите ѝ бяха като грейпфрути. Отдалечи се, въртейки големия си задник така, сякаш искаше да съблазни цялата Седма армия.

— Боже мой, не можете ли да зачитате правото на хората да се усамотят? — попита тя, закопчавайки роклята си.

— Не и когато имам уговорен час за среща, малката — отвърна ѝ Бепи. — И си прибери циците, защото притесняваш госпожица Силверман.

Шаги стана, олюлявайки се, и се извини на Бепи, докато запасваше панталона около огромното си шкембе.

— Няма нищо, миличка, върви да обядваш — каза той на момичето.

— Току-що обядвах — усмихна се тя на Шаги и излезе.

Госпожица Силверман стоеше като вцепенена и продължаваше да зяпа Шаги с отворена уста.

— Какво искаш, Мира? — попита я Голдберг. — Отивай си на бюрото. Гледаш ме като еврейка, която за първи път е видяла хуй. Мира, ще престанеш ли да ме зяпаш? Отивай да обядваш, хайде! — заповяда ѝ той, опитвайки се да си загащи ризата.

Бепи реши да се помайтапи с двамата, за да закърпи неудобното положение.

— Видя ли от какво се лишаваш? — каза той, усмихвайки се на Мира. — Утре трябва да обядваш с Шаги.

— Вие сте ненормални! Ненормални! — разкрещя се тя и избяга през вратата.

— Извинявай много, че те накарах да чакаш — каза Шаги, оправяйки вратовръзката си. — Тази кучка ме подлудява. Нямах представа как духа! Видя ли какви цици има? Още щом засмуче и губя контрол над себе си. Страшно ми е гот да ми целуват задника с безкрайна любов и нежност. Погледни, краката още ми треперят. Можеш ли да повярваш, че на моята възраст краката ми още се разтреперват? Разтрепериха се, когато на четиринайсет години чуках за първи път. Гледай ги, не спират. Тя е невероятна. Изцежда всичко от мен.

— Не се притеснявай, Шаги. Току-що станах свидетел на поредното чудо на света. Радвам се, че ти беше хубаво. Сексът все още си е най-хубавото нещо в живота. Следващото е храната. Хайде да обядваме. Ще си поговорим, докато хапваме. Гладен съм.

Шаги започна плахо да се усмихва. Разбра, че Бепи е по-скоро развеселен, отколкото ядосан.

— Нали знаеш, че вече дадох на Алън твоите двеста хиляди — каза Шаги. — Достатъчно ли са? Ти загуби един човек заради тази поръчка, затова съм готов да платя повече. Досега не ми се е откривала възможност да ти благодаря лично и настоявам да платя повече заради

тежката загуба. Много съжалявам за случилото се. Затова поисках да се видим.

— Ти си плати договорената цена. Сделката си е сделка, независимо колко хора сме изгубили. Не ни дължиш нищо, Шаги. Сметките ни са чисти. — Бепи взе менюто, разтвори го и попита: — Как се държат жена ти и дъщеря ти?

— Много са примерни. Страх ги е да мръднат от къщата. Пристрастиха се към плетенето и бродирането. Къщата вече е пълна с пуловери и шалове. Жена ми изпраща прислужницата да им купува преди. Господи, това нещо наистина върши работа, а? И двете се стреснаха здраво. На кого са му притрябвали толкова пуловери и шалове в Калифорния?

— Да — засмя се Бепи. — Едно убийство наистина е в състояние да промени личността на някого.

— Бефино, искаш ли да дойдеш с мен на откриването на един нов нощен бар довечера? Очаква се да бъде нещо фантастично. Нарекли са го „Планината на илюзиите“. Устроили са бара в една пещера на връх Сидни.

— На връх Сидни?

— Да, измислил го е един кинаджия от Бевърли Хилс. Много обича да прави шантави неща.

— Добре. Довечера съм свободен. Жена ми ще пристигне чак утре. Да видим как изглежда.

Дана пристигна на другия ден, следобед, заедно с техни приятели от Бриджпорт. Този период от годината тя и Бепи очакваха с нетърпение. Той с истинско удоволствие се откъсна от атмосферата на мафията в Ню Йорк и се уедини в Палм Спрингс, за да забрави мръсотията на огромния град.

Излежаваха се под слънцето и когато Бепи беше сигурен, че жените не ги чуват, разказваше на мъжете за „Планината на илюзиите“. Те пък не искаха да повярват.

— Направо си беше един фантастичен свят — увери ги той, смеейки се.

Един от по-възрастните мъже в групата, Тони Боно, се опитваше да повика сервитьорката, която обслужваше района на басейна, за да

си поръча нещо. Тя най-после се приближи бавно, полюшвайки предизвикателно тялото си, и се извини за закъснението. Пищните ѝ форми изпълваха бикините до пръсване.

Тони изглеждаше малко притеснен. Когато сервитьорката се наведе, за да го попита какво ще обича, дъхът му секна. После лек тик накара лявото му око да трепне и докато я оглеждаше на фона на слънцето зад гърба ѝ, на физиономията му се изписа унес.

Съпругите, насядали в отделна групичка, облечени в цели бански костюми, разтриваха плажно масло по телата си. Мажеха си лицата с разни лосиони и кремове и в същото време наблюдаваха как половинките им заглеждат сервитьорката. Повечето от мъжете се преструваха, че спят, но в действителност с едното око поглеждаха жените си, а с другото — сервитьорката. Хем гледаха, хем не гледаха.

В по-младите си години Тони си падаше малко коцкар и когато момичето му донесе напитката, той го заговори:

— Как се казваш, сладурче?

— Тери — отговори тя, седна на ръба на шезлонга му и запрелиства кочана с поръчките.

— Красавица си, Тери. Известно ли ти е?

— Казвали са ми го. Сметката ви е четири и седемдесет и пет. Моля ви, подпишете се тук.

— Тези неща истински ли са, Тери? — попита Тони, посочвайки с пръст гърдите ѝ.

Тя се усмихна, защото според нея той беше симпатично старче, но не отговори.

— По колко взимат проститутките тази година? — прошепна той, хвърляйки крадешком едно око към наблюдаващите го жени.

— Не се бъркам в работата им, както и те в моята.

— А колко взимат сервитьорките?

— За теб, миличък, по двеста на сеанс.

Тони — човек, на когото може би му бяха останали сили само за един последен сеанс — пусна ключа си на таблата ѝ и прошепна на ухото ѝ, без да сваля пурата от устата си:

— Точно в три.

— Дадено, Тони. Ще се видим по-късно.

Тя стана и се отдалечи, кършейки снага.

Една от жените бе дочула, че Тони пита за цената на проститутките.

— Хей, Тони, защо искаш да знаеш колко струва една проститутка, а? На дърт развратник ли ще се правиш?

Тони поруменя от усилието да сдържи широката усмивка, която усети, че грейва на лицето му.

— Само проверявам какво е положението на пазара тази година. Не се безпокой, прекалено съм стар за такива неща — отвърна той в опит да се оправдае.

— Да бе, Тони, как не. На кой пазар проверяваш цените? Дошъл си тук да почиваш. Стига си ни баламосвал. Нали точно така ни каза в Париж, забрави ли?

Тони се наклони към приятеля си Джо и отново, без да вади пурата от устата си, му прошепна:

— Страхотна кукличка е това маце, а, Джо? Тялото ѝ може да накара и часовник да спре.

— Ти внимавай да не накара твоята машинка да спре, Тони — отвърна Джо също шепнешком и с безизразно лице, стараяйки се жена му да не забележи, че участва в конспирацията.

— Полудях, като я погледнах между краката, Джо. Забелязах да се подават косъмчета и това ме довърши. Само като видя, че на някое маце му се подават лекичко косъмчетата изпод гащичките, и откачам. Не издържам на такива гледки. Напомнят ми за детството. Взех решение: в три следобед е моя.

— Внимавай, Тони, внимавай. Малка като нея може да ти повреди часовника... Знаеш какво имам предвид, Тони — предупреди го Джо.

По-късно следобед Тони изчезна. Към четири и половина ленивото припичане и плацикане в бистросинята вода на басейна бяха прекъснати от пристигането на линейка и полицейска кола пред едно от бунгалата край басейна. Джо изтича дотам и видя, че това е бунгалото на Тони. Влезе вътре и излезе разплакан.

Отвън сервитьорката разговаряше с полицаите. Плачеше и обясняваше, че Тони е починал, докато правела любов с него. Братът на Тони се разкрещя.

— Putana^[8], ти уби брат ми! Какво му направи? Изглежда съвсем скапан. Какво направи на брат ми? — попита я той без заобикалки.

— Правехме любов. Казах му да намали темпото, но той не ме послуша. Продължаваше. Не искаше да спре — защити се Тери. — Беше истински мъж. Просто се опитах да го направя щастлив.

Неочаквано братът се усмихна на сервитьорката и полицаите.

— Типично за Тони. Той се раздаваше изцяло на жените.

— За какво му трябваше това на Тони? Виждате ли докъде я докарвате вие, мъжете? — Ужасените съпруги се бяха скупчили и стискаха в ръце плажните си хавлии. — Сами си търсите белята.

Мъжете поглеждаха ту Тери, ту жените си и очевидно си мислеха едно и също: „Може би Тони е щастливец, че е умрял по такъв прекрасен начин вместо от скучната смърт, на която сме се обрекли.“

Следващите месеци донесоха нови проблеми за дон Емилио Морано. Жена му умря. Той старееше и здравето му се влошаваше. Прекара лек удар, който го превърна в съвсем хрисим човек. Очевидно вехнеше бързо и дъщеря му не можеше да се погрижи за него. Бепи ходеше при него всеки ден, за да го види добре ли е.

Функциите на нов бос бе поел Роко Борели, който бе избран да замени Морано, когато донът умре или се оттегли. Роко имаше голям авторитет и беше близък с Бепи, който се радваше, че ръководството поема той, а не Големия Пат Аниело, защото с Роко се разбираше по-добре.

— Дон Емилио е изпаднал в дълбока криза — каза един ден Борели на Бепи. — Вече нищо не става от него. Той е *finito*.

Тези неприязнени думи изненадаха Бепи.

— Криза ли? Задникът ми е в криза, Роко. Морано е избил повече хора, от които и да е германски генерал. Не искам да слушам такива глупости. Разбрахме ли се, Роко?

Роко знаеше, че Бепи е лоялен към фамилията Морано, затова прие отговора му с разбиране и го уважаваше заради него. Лоялността не струва нищо, ако не бива подлагана на изпитания. Роко бе наясно с това. Знаеше, че Морано има изключително доверие в Бепи, затова се стараяше да запази приятелски отношения с него и да не го загуби като съюзник.

Фамилията Морано беше огромна и се разпростираше из цялата страна. Зад Бефино Менесиеро стоеше само една малка фамилия от

гангстери, но титлата му се признаваше от всички в мафията. Рангът на дон беше позиция, осигуряваща огромно уважение, означаваше подчинение от страна на хиляди. Независимо от разделението и териториалната обособеност босът се ползваше с безпрекословното подчинение на всички редови воители в мафията. За момента Бепи заемаше по-висока позиция от временния бос Борели, но никога не се бъркаше в работата на Роко, освен ако той не го потърсеше за мнение или съвет.

Размишлявайки върху създаването се положение и знаейки, че може би нещата вече никога няма да бъдат същите, когато започне да работи с някой друг, Бепи каза на Дана и на децата си, че му се иска да се изсели в някое ранчо, по възможност на юг. Не можеше да забрави прекрасното ранчо на дон Санторо. Реши, че вече е време да се махне от Бруклин.

Близнаците харесаха идеята, защото имаха намерение да учат в университета в Маями. Беше изненадан, но много се зарадва, че те изобщо допускаха мисълта за едно такова преместване, защото обожаваха живота в големия град. Това обаче беше в полза на намеренията му.

Дана беше против преместването.

— Не. Забрави за това. Да не си откачил, Бепи? Аз няма да се преместя да живея в ранчо, та ако ще да е в Тексас или даже в Калифорния! Оставам в Ню Йорк. Разбра ли, Бефино? Аз съм нюйоркчанка. Никъде няма да се местим. Обичам този град. Семейството ми живее в Ню Йорк. Тук съм се родила — разкрещя се тя.

Погледът на Бепи разтревожи Дана. Усещаше, че у него назрява някакво решение, и почти се разпищя насреща му:

— Чуй ме, Бефино, в продължение на двайсет и пет години живот с теб носех на гърба си кръст и продължавам да го нося. Кръстът е толкова тежък, че вече се смалих на един метър. В Ню Йорк живеят майка ми и баща ми. Как мога да ги напусна? Целият ни живот е минал тук!

— Известно ми е, че семейството ти живее в Ню Йорк — отвърна той тихо, след което временно темата бе забравена.

През следващите дванадесет месеца заболяването на доната промени атмосферата в Ню Йорк. В Бей Ридж ставаше все по-

неприятно. Але Хоп го нямаше и Бепи продължаваше да усеща празнота в себе си. Нещата се променяха бързо. Животът стана неспокоен и напрегнат. Вече като че ли нищо не доставяше удоволствие на Бепи. Това, че беше богат в Ню Йорк, не му донесе спокойствието и приятното съществуване, които очакваше.

Всяка година, когато с Дана се завръщаха от Палм Спрингс, Ню Йорк му се виждаше студен и мръсен. Потискащо беше да се прибереш на такова място след Палм Спрингс. Ето защо идеята да купи ранчо, евентуално в Калифорния, все повече привличаше Бепи. Обаче децата бяха на Източното крайбрежие. Не му харесваше да бъде толкова далече от тях, затова се отказа от това намерение. Реши само пробно да разпространи сред агенциите за недвижими имоти в южните щати информацията, че фирма от Ню Йорк търси първокласно ранчо във Флорида или Джорджия.

Бепи продължаваше да посещава често дон Емилио, който беше съвсем самотен, ако не се смяташе неговата болногледачка и икономка. В дома на Морано обстановката беше променена. Нямаше я вече прекрасната съпруга на дона, която с усмивката си го караше да се чувства и изглежда по-добре. Пред очите му донът се превръщаше в едно жалко, вегетиращо същество.

Той седеше, разговаряше с приятеля си и споделяше чувствата си с него.

— Дълъг път извървахме, господин Морано, много дълъг. Богати сме, имаме авторитет. Изпълзах от калта и сега съм на върха. Как да се предпазя да не потъна пак? Стигнах върха и пред мен има само един път — надолу. Как да оцелея от лавината, от страшния съд, който ме очаква?

Опитваше се да извлече последните късчета мъдрост от крехкото болно тяло на своя приятел. Седеше и търпеливо чакаше отговора на дона.

Дон Морано се взря в Бефино. От устата му прокапа слюнка и зафъфли с тих и неясен глас:

— Не се притеснявай от моето отсъствие. Виждам го в очите ти. Ти ще познаеш пътя, Бефино. Извърви своя собствен път, открий съдбата си.

[1] Съветници (итал.). — Б.пр. ↑

- [2] Да пукна, ако не е така. (итал.). — Б.пр. ↑
- [3] Двойна целувка, по устата и по бузата (итал.). — Б.пр. ↑
- [4] Много, много добре, господин Данте. (итал.). — Б.пр. ↑
- [5] Благодаря (итал.). — Б.пр. ↑
- [6] Верига от увеселителни заведения. — Б.пр. ↑
- [7] Сребро и злато. — Б.пр. ↑
- [8] Курва (итал.). — Б.пр. ↑

19.

Съвсем скоро и съвсем естествено различни хора започнаха да молят дон Данте за по-особени услуги. „Можете ли да измъкнете брат ми от затвора?“, „Можете ли да ме уредите на държавна работа?“ или пък „делото ми да не влезе в съда?“ Дори енорийският свещеник, отец Бавиля, помоли Бепи за услуга. Той поиска от него да се срещне с монсиньора.

По-късно същата седмица, когато трябваше да се състои срещата, Бефино каза на Алън, който по това време се намираше в Ню Йорк:

— Ела да се разходиш с мен. Трябва да проведем една среща в черквата. Има двама свещеници, които искат да си поговорим.

— Никога не съм влизал в черква — отвърна Алън. — Аз съм евреин, май вече забрави.

Бепи се усмихна.

— Как мога да го забравя! — Той ощипа Алън по бузата. — Вместо теб можеше да получи расов кон.

— Предпочитам да съм си евреин.

— Ела с мен, Алън. Сигурно ще е интересно.

— Заради теб съм готов на всичко, даже и в черква да вляза.

Пристигнаха в канцеларията на монсиньор Макгий. Запознаването и уводните реплики бяха изречени набързо и с хладен тон. Отец Бавиля се усмихваше както обикновено, а лицето на монсиньора беше каменно и студено — също както обикновено.

— Бефемо, както знаете, жилищните сгради в този район ще бъдат разрушени — каза монсиньорът. — Ние купихме всички постройки и вече притежаваме нотариалните актове. Госпожа Джозефин Манялари отказва да приеме чека ни и да подпише прехвърлянето на църквата. Миналата седмица ни заяви, че сте неин племенник и е по-добре да не я безпокоим. Какво би трябвало да означава за нас това, че сте неин племенник? Нас не ни интересува кой сте или с какво се занимавате. — Той прекъсна, за да запали пура. — Макар че отец Бавиля говори доста ласкаво за вас и фамилията ви... а... имам предвид майка ви и баща ви, естествено. — Бепи хвърли

един поглед към Алън и по лицето му бързо премина ехидна усмивка. — Дали сме на госпожа Манялари срок от две седмици да се изнесе или ще заведем съдебно дело, в което не би могла да победи. Църквата разполага с достатъчно пари за съдебния процес и ще го спечелим. Мога да ви уверя в това. — Посочвайки Бепи с пурата си, той продължи: — Тя не разполага със средства, нали? Настояваме да напусне до две седмици. Нали ме разбирате, Бефемо?

— Разбирам, че отнемате къщите на хората срещу безумно ниски цени. Ето това разбирам — отвърна Бепи, гледайки го право в очите. — Тези къщи струват по двадесет и една хиляди долара, а вие им плащате само девет. Това са боязливи хора, които уважават църквата, затова продават, без да се замислят. Леля ми е стара жена, която няма съпруг. Той почина преди две години. Тя живее в тази къща от трийсет и осем години и е на шейсет и осем. Къде да отиде? Съвсем наскоро похарчи шест хиляди долара за къщата — нов покрив, кухненски шкафове, алуминиева дограма. И сега ѝ предлагате някакви си въшливи девет хиляди долара, за да се изнесе? Къщата ѝ в момента струва двайсет и седем хиляди. Как можете да очаквате, че ще я напусне и ще се примири с такава загуба? Чуйте, отче — Бепи се обърна към отец Бавиля, — ако ѝ платите достойна пазарна цена за къщата, аз ще ѝ дам жилище. Обаче тя трябва поне да получи задоволителна цена.

— Млади човече, отец Бавиля не се занимава с този въпрос — каза монсиньор Макгий. — Това е моя работа. Така че, моля ви да се обръщате към мен, ако обичате.

— Добре, но отец Бавиля извърши бракосъчетанието ми и кръсти близнаците ми. Познава моята леля от трийсет и шест години. Уважавам го и искам да знае, че имам желание да помогна на църквата за решаването на този проблем.

— Нима? — отвърна монсиньорът. — Искам леля ви да напусне до две седмици, Бефемо, и ще търся отговорност лично от вас. Тя спомена името ви и това ме накара да поразпитам. Научих доста разнообразни версии за начина ви на живот... които може да заинтригуват властите.

Бепи го погледна студено и презрително.

— Нима? — попита той ледено. — Е, ще ви кажа нещо: пребивали са ме от бой, стреляли са по мен, даже са ме припикавали,

обаче никога досега не ме е заплашвал свещеник. Това е нещо... Чуйте ме, отец Макгий...

— Монсиньор Макгий, Бефемо. Аз съм монсиньор.

— Нима? — усмихна се Бепи. — Тогава можете да ме наричате Тантурко, понеже и без това не сте способен да произнесете правилно името ми. Казвам се Бефино Менесиеро и съм роден в този квартал. Всъщност вие управлявате църквата в квартала, в който съм израснал. Спомням си, когато бях малък, майка ми веднъж ми даде последния си четвърт долар, за да направя дарение по време на литургията. Каза ми: „Сине, не забравяй да развалиш монетата, преди да отидеш на службата. Сложи десет цента при първото събиране и петнайсет при второто.“ Обаче забравих да разваля монетата — бях само на осем години. Когато минаха да съберат даренията първия път, всички деца слагаха своята монета от десет цента. Аз имах само една от четвърт долар. И така, за да не се изложя, аз я сложих на зеления поднос. После лично вие минахте да съберете даренията втория път, монсиньор Макгий, а аз нямах пари, защото вече ги бях дал. Вие ме погледнахте отвисоко и казахте: „Какво има? Не желаш да дариш пари за църквата?“ Бях малко момче и много се гордеех, че този ден имах двацет и пет цента — цял четвърт долар. Освен това ви уважавах безкрайно. И в този момент вие показахте презрението си към мен. — Монсиньорът притеснено извърна поглед настрана. — Никога няма да забравя болката, която оставихте в душата ми. Когато се опитах да ви обясня, вие направихте същата физиономия като тази, която правите сега. Всички деца ми се присмиваха злобно. — Бепи се поколеба и погледна напрегнато монсиньора. — Имах желание да ходя на черква, но разбрах, че ме обичате само заради парите ми, а аз не можех да ви плащам. Затова потърсих обич на улицата. Може би съм това, което съм, заради вас. След този случай ме беше срам да ходя на черква заедно с добрите деца и така се сблизих с лошите. Цял живот нося този кръст. Сега той е ваш; връщам ви го да го носите вие. Вие изхвърлихте в мръсотията едно дете, което се стремеше към олтара.

Алън изслуша цялата история с пресилено сериозен вид и непрекъснато въртеше възмутено глава.

— През следващата седмица се появихте в дома на майка ми заедно с онези две кикотещи се монахини, с които бяхте неразделни, и поискахте дарение от три хиляди долара. Майка ми и баща ми нямаха

дори триста, какво остава за три хиляди, но вие ги придумайте да подпишат, че ще направят дарение. Когато си тръгнахте, вие дори прилъгахте майка ми да ви даде венчалния си пръстен, за да сте направели красиви бижута за някаква статуя, а същата нощ ви видях да карате чисто нова лъскава кола. Сега искате да изхвърлите леля ми от приятния ѝ малък дом срещу жалка сума, за да можете да построите гараж за флотилията си от нови коли. Наранихте ме веднъж, когато бях на осем години, не правете опит да ме наранявате на четиридесет и пет. Много грешите, като ме заплашвате. И още нещо: вие сте истинска сензация, отец Макгий. Преди три седмици ви видях на хиподрума, отново с онези две кикотещи се монахини и с брат ви. Вие карате ролс-ройс. И как няма да се смеят — брат ви се вози на кадилак, монахините имат олдсмобил, а леля ми пътува с автобус.

— Така ли? — отвърна монсиньорът. — Свършихте ли със спомените от детството си?

— Да, свърших.

— Няма правило, което ни забранява да ходим на конни надбягвания.

— Да, знам, че за вас няма правила, обаче вие бяхте в ложата, за която билетите са по петдесет долара. Това е малко скъпичко за един свещеник, нали? От вас се очаква да помагате на бедните. Някак си не се връзва с тези скъпи коли и жената от Филадельфия, която ви гостува от време на време.

— За каква жена говорите? Какво намеквате?

— Нищо. Не намеквам нищо. Обаче, ако искате да започнете битка с мен или леля ми, подгответе се. Защото мога да уредя някоя сутрин да се събудите със седем голи, едрогърди проститутки, които ще ви връхлетят като рояк раздразнени пчели. Италианските вестници ще разнесат славата ви до Рим.

— Така ли?

— Да, така, отче. И ако не слезете от ролс-ройса, с който се возите, ще установите, че целият квартал ви е напуснал. — Бепи посочи към Алън. — Виждате ли този човек? Той е равин и си търси енория. Не ме карайте да му давам вашата. Откажете се от къщата на леля ми. Можете да започнете да връщате нотариалните актове, защото няма да получите дома ѝ. Това е решение, което взех току-що. Няма да разрушите тези къщи само за да построите гараж за себе си и вашия

изцяло женски персонал. Вие сте свещеник. Трябва да помагате на бедните, а не да минавате през тях като на парад с новите си коли и луксозните курви. Намерете друго място да си паркирате колата — не в кухнята на леля ми Джози, ясно ли е?

Около минута-две никой не каза нищо. После отец Бавиля се усмихна и наля кафе.

— Имаме още един проблем, за който бихме искали да си поговорим с вас, господин Менесиеро — каза монсиньор Макгий. — Миналата седмица нашите бижута... имам предвид бижутата, собственост на църквата, естествено — бяха откраднати. Стойността им е половин милион долара. Вие имате връз... Искам да кажа, че навярно знаете кой би могъл да ни помогне да си ги върнем.

Бепи огледа строго монсиньора.

— Венчалният пръстен на майка ми претопен ли е в тези бижута?

— Боя се, че да. — Докато отговаряше, монсиньорът преглътна тежко.

— Добре, дайте ми няколко дни. Ще разглася, че трябва да бъдат върнати. Не се притеснявайте, ще се уреди. Дайте ми няколко дни.

Стиснаха си ръцете и отец Бавиля изпроводи Бепи и Алън до вратата, като през цялото време се усмихваше. Изглежда, бе доволен от вечерта.

— Хубаво го нахока, синко — прошепна той на Бепи. — Трябваше да чуе това.

— Виждаш ли? — намеси се Алън и се ухили срещу Бепи. — Винаги си бил майстор в четенето на конско.

— Ей, отче, как така нямаш кола? — попита Бепи, сменяйки темата.

— Приятно ми е да се возя в автобуса с леля ти Джози. Помагам ѝ да пренесе пазарските си чанти.

Бепи го потупа по гърба.

— Ето затова целият квартал те уважава, отче. Ей, догодина моите близнаци заминават за Рим. Този Макгий има ли някакви връзки там, или само бръщолевци?

Отец Бавиля се усмихна.

— Ти му намери бижутата и ще отвори за близнаците всички врати в Рим... А за теб, синко — може би дори портите на рая.

— Четкаш ме, отче. Представи си, аз да отида в рая! — изсмя се Бепи. — Свети Петър сигурно ще се зарадва да се запознае с мен лично. Още от малък му осигурявам работа. В добри отношения сме. Разбрахме се, отче. До няколко дни ще ви върнат бижутата.

— Как се забърка в тая каша? — попита Алън, докато пътуваха към къщи.

— Леля ми обича да разправя на хората, че съм й племенник.

— Майчице, много впечатляващо беше. Каква история разказа само!

— Монсиньорът е крадец в църковни одежди, повярвай ми. Дано, след като проверя тук-там, да не установя, че самият той е откраднал бижутата и ги е дал на оная жена от Филадельфия — каза с лукава усмивка Бепи.

— Тази клюка за нея вярна ли е?

— Ами! Току-що я съчиних, за да го извадя от равновесие. Обаче видя ли му физиономията? Доста забавно реагира, нали?

— Да. И едва не получих целия квартал. Наистина ли си се почувствал толкова обиден от историята с даренията, когато си бил на осем години?

— Не. Това се е случило с брат ми Марио в Бостън. Аз само се поставих в главната роля. Майка ми никога не ми е давала монета от четвърт долар. Когато ходех на черква, ми даваха две монети по десет цента. Обаче прозвуча много убедително, нали?

— Убедително ли? Трябва да ти дадат „Оскар“ за това изпълнение. Направо ме разплака с тази история. Ами бижутата? Как ще ги намериш?

— Ще отида в клуба и ще си поговоря с хората. Ще им предам, че трябва да бъдат върнати в черквата, иначе...

Седмица по-късно бездомна възрастна жена донесе на отец Бавиля кашон, в който бяха бижутата, а кухнята на леля Джози си остана нейна завинаги.

На Бепи все повече и повече му втръсваше начинът на живот в Ню Йорк. Като че ли никой не се чувстваше спокоен. Телефонът звънеше денонощно, всеки имаше проблем и имаше нужда от някаква

помощ. Някои искаха кредит в Лас Вегас и дори безплатни посещения на увеселителните програми и вечеря за учителите на децата им.

Издаднеше ли в настроение за размисъл, той вече не слушаше „Супермен“ по радиото, а гледаше разбиващите се в плажа океански вълни и напиралците към брега боклуци и нефт. Ню Йорк се скапваше. Трупацията се мазут по неговия добре поддържан плаж караше стомахът му да се бунтува. Ясно виждаше, че красотата на този град е безвъзвратно изгубена. През 1974 година докерите стачкуваха и танкерите се трупаха пред входа на пристанището, а от тях изтичаше петрол и съсипваше всички плажове. Службата по чистотата също обяви стачка и боклуците затрупаха първите етажи на сградите. Със стачка заплашваха полицаите и пожарникарите. Шофьорите на автобуси взимаха болнични, за да подкрепят работниците от чистотата.

От малък обичаше Ню Йорк и никога не си бе представял, че ще му хрумне да живее другаде, но романтичната му връзка с този град се скъса. Той взе окончателно решение за себе си и за семейството си: напуснаха Ню Йорк, за да живеят на юг в чифлик с две хиляди акра. Предния ден му се обади една брокерка на недвижими имоти и му каза, че се продава ранчо, собственост на човек, който отглеждал коне и едър добитък. Мястото било от висока класа, на границата между Джорджия и Южна Каролина. Имало полегати хълмове и зелена трева през цялата година. Било една от най-красивите плантации в южните щати.

— Какво е времето през зимата? — попита Бепи брокерката.

— Топло и приятно. Много е различно от Ню Йорк, господин Менесиеро. Става студено, но не като там.

Реша още веднъж да поговори с Дана, преди да го купи. Отиде в кухнята, където тя разчистваше от вечерята, и каза:

— Хайде да си говорим за домати.

Дана го изгледа, бършейки мивката.

— За какви домати — на два крака или на корени? — пошегува се тя.

— На корени. Ела и седни. Искам да си поговорим.

Дана подсуши ръцете си и седна при него.

— Започва да ми писва от подмолните игри в Ню Йорк. До гуша ми дойде да ме целуват по двете бузи старци и жени, смърдящи на чесън. Онзи ден ме целуна продавачката от сладкарския магазин и

мустаците ѝ ми одраскаха бузата. Повдига ми се. Омръзна ми такъв живот. Разбираш ли за какво говоря? Искам да се скрия някъде. Миналия месец имах разпрвия с един свещеник и той много ме ядоса. Искаше да вземе къщата на леля Джози направо без пари. Не желая повече да се разправам с такива неща.

— Виж, Бепи, когато се омъжих за теб, мислех, че си борсов посредник — поне така ми каза ти. Каза ми, че си важен човек на „Уолстрийт“.

— Дана, аз бях важен човек на „Уолстрийт“. И все още съм.

— Но не си борсов посредник, Бепи. Ти си... — Дана се разколеба.

— Да, и вече искам да стана фермер. Има ли нещо лошо в това? Чуй ме, Дана, някой ден аз ще се окажа този, когото ще целунат по едната буза. И тогава какво? Ако се оттегля малко по-рано от бизнеса, шансовете ми да избегна тази участ ще се увеличат. Трябва да се възползвам от всеки процент. Ah careesh?

— Да, разбирам. Обаче кой ти каза, че искам да бъда жена на фермер? Хвърляш се от едната крайност в другата. Струва ми се, че си razzo, Бефино.

— Виж, Дана, ние само отчасти ще бъдем фермери. Аз съм длъжен да поддържам бизнеса си в Ню Йорк. Има хора, за които трябва да се грижа. Никога не бих могъл да ги изоставя.

— Какво общо има всичко това с доматиите?

— Искам спокойствие и да се радвам на живота. Искам да отглеждам домати „волско сърце“. От ония, големите. Разбираш ли ме? Искам да се наслаждавам на дребните неща в живота.

— Добре де, Бепи, имаш си чифлик в северната част на този щат, така че отглеждай си големите домати там. Нямам нищо против. Кой те спира?

— Дана, аз говоря да напуснем Ню Йорк и да си отглеждаме домати.

— Слушай, Бепи, ти наистина си голям чешит. Навремето те молех да си направим градина, а ти ми отговори, че живеем твърде близко до океана, земята е много солена и не е възможно да отглеждаме домати. На север имаме чифлик от петстотин акра, а не съм хапнала дори едно стръкче лук от него. Сега искаш да се махнеш

изобщо от щата Ню Йорк, за да отглеждаш домати. От това може да излезе и бестселър, Бепи. Направо не мога да повярвам, че го чувам.

— Струва ми се, че холестеринът в кръвта ми се е увеличил и се разболявам от язва. Имам нужда да живея сред ливадите. Чувствам го отвътре. Даже май ставам дюстабанлия.

— Ох, господи! Чуй се само какви глупости дрънкаш — каза тя и се разсмя. — Пречуква трима души не другаде, а на полянката пред къщата ни и сяда да си пие бирата, а сега имал язва, холестерин, бил дюстабанлия и искал да живее сред ливадите. Бефино, това сериозно ли е? Остава само да ми кажеш, че ти и Алън сте прихванали хемороиди от Але Хоп. Знай само, че никак не ми е било лесно като твоя съпруга. Никога не знам какво ме очаква на следващия ден. Постоянно ми поднасяш изненади. Добре, че аз възпитах децата, иначе щяха да са съвсем razzo като теб. Възложи на онзи лентяй, пазача, да ти отгледа стотина кила домати в нашия чифлик. По цял ден си седи на задника и лови риба в нашето езеро.

На Бепи му стана ясно, че е останал неразбран. Тя не осъзнаваше действителността и истинската причина за доматената му история.

— Добре, добре, скъпа — каза той и я целуна. — Може би друг път ще си поговорим пак. Трябва ми повече време да размисля. За мен това решение е трудно, а пък ти го правиш още по-трудно. Сега отивам в Бруклин. Ще се видим по-късно.

Към края на същата седмица той се обади на брокерката.

— Утре ще дойда при вас да видя ранчото.

Тя веднага предложи да го посрещне на летището. Бепи покани Бен да се разходят заедно със самолета и да огледат плантацията. Бен прие с радост. Разведоха ги с джип из целия чифлик. По ливадите още имаше пасящи крави, но всичките коне бяха продадени от собственика им. Посредничката обясни, че кравите са включени в цената на ранчото.

Двамата останаха очаровани от имението. Ливадите бяха зелени и красиви. Приличаше на земен рай. Бен попита:

— Това ранчо ли е или ферма?

— Понякога го наричаме ранчо, понякога — ферма. — Тя се усмихна на двамата бруклинци. — Това е елитна плантация или пък ферма за расови коне. Също така е ранчо заради кравите. Кое то и да използвате от трите, все става.

Още същия ден Бепи купи имението. Даде на посредничката предплата от петнадесет хиляди долара и нае адвокат от „Хилтън Хед“ да оформи окончателно сделката.

Същата нощ в хотела Бен каза:

— Ама ти изобщо не си се шегувал. Наистина ли ще зарежеш ангажиментите си в Ню Йорк? Ти си дон. Как ще се справяш с това?

— Бъди спокоен, Бен. Тук съм само на час и дващсет минути път със самолет от Ню Йорк. От имението на север пътувам по-дълго. Бен, изтощен съм от касапницата, в която се превърна животът ми. До гуша ми дойде. Искам поне частично да се оттегля. Разбираш ли ме? Искам да доживея живота си в ранчо.

— Какво ще каже Дана? Тя ще те убие, Беп. За нея тук е прекалено далече. Тя обича Ню Йорк. Обича да пазарува на Пето авеню. За нея няма нищо интересно тук.

— Така е. Не иска да напусне Ню Йорк за нищо на света. Но ще го направи.

— Знам. Няма да има избор — съгласи се Бен.

— Недей още да й казваш, че съм го купил. По-добре да й съобщя новината постепенно.

На другия ден се върнаха в Ню Йорк и Бепи се обади на Дебелия Арти. Свърза се също с адвоката си и с агенцията за недвижими имоти, с която работеше обикновено. Нареди им да продават всичко, което не е под някаква форма на попечителство.

— Продайте всичките ми недвижими имоти — апартаменти, офиси, жилищата, които отдавам под наем, имението на север, всичко.

След това спомена изрично жилищния блок в Бруклин.

— Там има една наемателка, която живее, без да плаща наем. Казва се Норма, от петнайсети апартамент, има две деца. Тя трябва да живее там без наем до края на живота си. Погрижете се новите купувачи да бъдат уведомени за тази част от сделката. Ако някога им скимне да й създават неприятности, ще имат разправии с мен. Разбрахте ли?

Инструктира Арти да се грижи всяка седмица чек за сто и петдесет долара да бъде изпращан на Норма, докато е жива.

Банкерът го увери, че парите винаги са били изпращани редовно и така ще продължава в бъдеще.

Същия ден на обед Бепи отново повдигна въпроса за преселването пред Дана, а тя пак го сряза.

— Виж, скъпа, аз съм на върха. Богати сме. Накъде мога да вървя отгук нататък? Не може да бъде другаде, освен надолу. Прав ли съм, или греша? Това е природен закон.

— Говориш като Але Хоп — засмя се тя.

— Мир на праха му — повиши тон Бепи. — Винаги казвай „мир на праха му“. Имай уважение. Искаш ли и аз да свърша като Але, на улицата, с надупчено тяло и някое гаменче да ме припикае? Предпочитам да съм сред зелените ливади на юг и да си гледам добитъка.

— Струва ми се, че щеше да отглеждаш домати. Сега се отказваме от зеленчуковия бизнес и се захващаме с говедовъдство.

— Избрала си неподходящ момент от живота ми за противните си шеги. Това ти е грешката, Дана — каза той и стана от масата.

— А знаеш ли къде ти е на теб грешката, Бепи? Ставаш като врабче. Точно така — страхливо врабче — кресна му тя. — Страхуваш се от Ню Йорк. Страхуваш се, че си на върха.

Той спря внезапно и извърна глава. Вените по шията му започнаха да се издуват, кръвта нахлу в главата му и ушите му почервенияха. Дана осъзна, че е засегнала чувствителна струна.

— Е, ти си по-голямото врабче, а аз мъничкото — опита да го омилостиви тя. — Бефинооо, нали ти си по-голямото врабче, а аз по-малкото?

Дана се изплаши почти до смърт от съпруга си. Той винаги се държеше мило и великодушно, но ако го предизвикаш, гневът му можеше да означава едноседмично пребиваване в медицинско заведение — като пациент.

— Бефинооо, искаш ли една кифличка? — На лицето ѝ бе изписана някаква непозната смесица от закачливост и страх.

Той я гледаше втренчено и усилено се мъчеше да изглежда сериозен. Обаче избухна в смях. Не успя да се сдържи.

— Слушай, глупаче. Спомняш ли си каква танцова забава стана на моравата пред къщата ни?

— Как мога да я забравя?

— Добре. Не я забравяй. Защото точно това можем да очакваме, ако продължим да живеем тук. Никой не се задоволява с онова, което

има. Винаги искат да прилапат собствеността на другия. И са готови да убиват за това. Дойде ми до гуша. Не се гордея с постъпките си, но получих каквото исках. Постигнах целта си. Обаче не искам да бъда като старите мафиоти — да трупам парите си в съкровищница и да ги броя, докато умра. Сега разбирам, че бих могъл да постигна всичко това и без престъпления. Обаче бях хлапак. Тръгнах по грешен път. Не съм горд от себе си, но ще трябва да се примиря с това. Не съм страхливец, Дана, и не се размеквам. Обаче няма да остана в Ню Йорк и миналото да ми напомня за себе си всеки ден до края на живота ми. Не съм толкова глупав да допусна такава грешка. — Той я обгърна с ръцете си. — Съжалявам, че те подложих на толкова изпитания. Без Морано като бос само ще става по-лошо. Повярвай ми. Ще се видим по-късно. Трябва да отида в Бруклин.

Същата вечер Бепи проведе разговор с Бен в клуба:

— Дана ми създава неприятности. Не иска да се преселим. Инати се като типична неаполитанка.

— С неаполитанците трябва да действаш хитро, Беп. Трябва да я прикоткаш. Купи й нещо, което си няма. Нещо, което може да използва в ранчото. Така ще й се прииска да го вкара в употреба и ще омекне. Всичките неаполитанки омекват, като им подариш нещо. Баща ти не ти ли е казвал?

— Все ми повтаряше, че обичат да харчат пари.

— Ами то си е същото. Обичат да харчат и да получават. Обаче най-много си падат по подаръците. Навремето чуках Кармела в продължение на години; тя беше от Неапол. За едно нищо и никакво коланче беше готова да я чукаш цял ден.

— Какво мога да й взема за едно ранчо?

— Какво ще кажеш за една косачка?

— Вече си има две и се вози из цялото имение с тях. Даже и по плажа ги кара. Виждаш си я.

— Вярно — каза Бен, дълбоко замислен. — Купи й някое готино седло. Нека се почувства като каубойка.

— Да не мислиш, че Дана е толкова глупава и ще се хване на такава въдица? На седло без кон?

— Кажй й, че конят я чака в ранчото. Това трябва да мине.

Бепи се прибра вкъщи, влачейки седло, каубойска шапка и ботуши за Дана. Бяха от еднаква черна кожа и с украса от истинско

сребро.

Тя се бе излегнала на дивана, облечена в предизвикателна нощница. Когато чу влачене на багаж из къщата, стана да види какво е съчинил Бепи.

— Виж какво съм ти донесъл, Дана — каза той с широка усмивка. — А конят те чака в ранчото.

— Помислих си, че влачиш труп. Изплаши ме. — В този момент видя седлото. — Сигурно се майтапиш, Бепи. За какво ми е седло?

— Не би ли искала да използваш това седло? Ами тази шапка и ботушите? Изработени са от естествена гущерова кожа и са украсени с истинско сребро. — Той й се усмихваше, горд от подаръка си.

Дана погледна седлото, шапката и ботушите.

— А къде е подобаваният ръчен часовник, перверзнико? Какво ще ме караш да правя тази нощ?

— Нищо. Откъде ти хрумна това за перверзника?

— Носиш ми ботуши, шапка и седло. Сигурно ще изглеждам съблазнителна по гол задник и с това седло. Струва ми се перверзно, Бефино; това е моето мнение.

Той се изненада от погрешното възприемане на неговите подаръци. Потри челото си, погледна я втрещено и попита:

— Как ти дойде на ума за перверзии? Това е подарък.

— Не е трудно. Часът е единайсет през нощта, аз те чакам по нощница, а ти пристигаш вътре със седло. Сигурно ще изглеждам много сладка с това седло, нали? — Тя се усмихна. — И ти си много сладък с тази набола брада, истински каубой.

— Знаеш ли на какво ще приличаш с това седло и по гол задник, Дана? Ще приличаш на френска провансалска мебел в свръхмодерна къща. Точно така ще изглеждаш. — Той хукна разярен нагоре по стълбите. — Отивам да се обръсна и да се изкъпя в гореща вана. Не се качвай горе след мен, извратена мръснице — провикна се той към нея. — Какво ти става, хормонът ли те е ударил?

Долу Дана избухна в смях, сложи си каубойската шапка и започна да танцува.

— Бефино — провикна се тя подире му, — напоследък ставаш много докачлив. Това е лош признак, нали знаеш?

Изминаха няколко месеца. Дон Емилио Морано получи тежък мозъчен удар и остана неподвижен. Беше в прекалено тежко състояние, за да се грижи за него домашна болногледачка, затова дъщеря му го настани в санаториум в Бостън. На Бепи му беше тъжно за Морано. Внушителната външност на доната и изисканият му стил на живот бяха изчезнали. Бепи поддържаше връзка с дъщеря му по телефона. Тя винаги отговаряше едно и също: „Крепи се там.“

През това време недвижимите имоти и участието на Бепи в предприятия бяха продадени, а собствеността прехвърлена. Дана нямаше представа за всичко това. Дори къщата им в Стейтън Айлънд беше продадена тайно на дон Роко Борели — на чаша кафе, последвана от ръкостискане. Борели бе дочул, че Бепи има намерение да се пресели, и веднага се възползва от възможността да купи красивата му къща на брега на океана. Тази къща беше идеална за него и подрастващите му деца. Плати поисканата цена, без да му мигне окото. Бепи беше щастлив от идеята негови приятели да станат стопани на това, което той и семейството му бяха обичали толкова много. Това му даваше някаква морална утеха.

Доиде моментът Борели да положи клетва като дон. Той вече изцяло контролираше фамилията на Морано, с изключение на Големия Пат, който отказа да се побратими с него. Големия Пат се бе надявал, че ще поеме властта. Дори бе заплашвал всички, които се бъркаха във вътрешните проблеми на фамилията Морано. Обаче Бепи знаеше, че Морано иска да го наследи Борели и затова на срещата на доновете подкрепи Роко, а не Големия Пат. Още щом го направи, Пат напусна заседанието на съвета и заплаши с война.

Когато залата се успокои, церемонията по полагаването на клетвата продължи. Борели се закле да изпълнява достойно задълженията на бос на босовете и направи нещо необичайно, като покани Бепи да отиде и застане до него. Двамата мъже свързаха фамилията си за вечни времена, като тържествено скрепиха клетвата с *la bossa e fassia*. Тази клетва означаваше, че всеки враг на единия е враг и на другия — договор за цял живот, който се подписваше с целувка по устата.

Тази клетва е много рядка в мафията, защото, ако бъде нарушена, може да засегне живота на децата и внуците на доната. Единственият начин да бъде обезсилена е донът, който прекратява споразумението, да отреже пръста си пред съвета на доновете и да го връчи на доната, с

който е бил обвързан. Другият дон може да го приеме, може и да не го приеме. Ако откаже да приеме пръста, клетвата остава валидна. В случай че единият от доновете умре, се постъпва по същия начин, но актът трябва да бъде освидетелстван от поне двама други донове и жив приближен сътрудник на починалия дон. Иначе обетът и вендетата остават вечни.

Босовете на другите фамилии останаха много изненадани, когато тази много строга сицилианска клетва се състоя. Такова нещо не бе правено още от времето в старата им родина. То бе почит към дон Морано и означаваше, че неговата фамилия и приятелите му никога няма да се разделят.

Бепи се срещна с Маймуната и Малкия Паули. Съобщи им, че скоро заминава.

— Ще ви дам специален телефонен номер, на който можете да ми се обаждате по всяко време на денонощието. Ако искате да дойдете на гости в ранчото или да обсъждаме делови въпроси, винаги ще има къде да отседнете. Вашите стаи ще ви очакват. Вие сте ми стари приятели, а аз никога не забравям.

След това се обърна към Маймуната.

— Новите воини в групата ни ще се отчитат на теб и Бен всяка седмица. Искам и двамата да присъствате, когато докладват. Бен ще бъде уведомен за това.

— Бен ли? — попита Маймуната с дрезгав глас. — Назначаваш Бен да ни командва?

Бепи го погледна изненадан. За първи път Маймуната изразяваше несъгласие с важно решение. Съзнателно не му отговори и продължи да обяснява новата схема на ръководство, но в същото време си мислеше: „Нещо не е в ред с Маймуната. Неизбежно идва времето, когато и най-близките ти възроптават срещу теб.“

— Ето ти списъка на бойците, които босовете прехвърлиха към нас. Създавай им работа, карай ги да се упражняват от време на време — да чупят по някоя глава на закъснели длъжници. Ако трябва, позволявай им да взимат поръчки от други фамилии. Карай ги да си заработват възнаграждението и поддържай активността на фамилията. Не ги оставяй да ръждясват. Ah capeesh? Ако на фамилията ни бъде

възложена поръчка, нека Бен да подбира хората. Искам всички да печелят. Не забравяй това. Обаче искам всички да работят за възнаграждението си. Не желая гратисчии. Знаеш правилото. Тези момчета са само работници; не са от основоположниците на фамилията. Нека Майки да ги ръководи. Отсега нататък стой в сянка. Разбра ли, приятелю? Ти ще наблюдаваш как вървят нещата вместо мен.

— Si, io sareesh — отвърна покорно Маймуната.

— Ти получаващ ранг на капо в моята фамилия, Маймун. Заслужил си го. Обаче Бен ще бъде моят официален consigliere^[1]. Паули, отсега нататък ти си лейтенант. Вече не си прост войник. Сега си със звезди на пагоните. Имаме общо двайсет бойци, без да броим старите кучета. Ако някой от тези хора стане непочтен към нашата фамилия, ликвидирай го незабавно. Без обсъждания, направо присъди. Бързите решения ще държат хората ни в подчинение. Помни — човек, който взема бавно решения, обикновено се разболява от мания за преследване. Ако не ти стигат един-двама бойци, помоли дон Борели да ти прехвърли подкрепление от неговата фамилия. Ние сме малка, но силна група. За него това е важно. Той иска да бъдем силни и да го подкрепяме, така че нещата са взаимни. Никога не говорете с мен за работа по телефона. Винаги ми казвайте само номер на уличен автомат, като го четете отзад напред. Аз ще ви се обадя на него до двайсет или трийсет минути. Контролирайте нещата. Аз ще продължавам да ръководя фамилията от Джорджия. Обаче Бен ще огласява всичките ми нареждания за вас. Вашата работа ще бъде да ги осъществявате. Отсега нататък той командва. Бъдете му верни както на мен. Ако имате нужда от съвет, обръщайте се към Бен. На него доверявам живота си. Разбирате ли, момчета? Не оспорвайте преценката ми.

— Да, разбираме. Бъди спокоен, Бефино. Ще управляваме фамилията от твое име, все едно че си в Ню Йорк.

— Чудесно. Точно това искам да чуя. А сега, имам още новини за вас. Паули, с теб вече сме съдружници с по четиридесет процента от хазартния бизнес. Бен ще получава другите двайсет процента от печалбата. Ще предаваш моя дял всяка седмица на Арти Ардженто-Банката. Той ще се грижи за приходите ми. Разбрахме ли се?

— Сигурен ли си? — попита скептично Паули.

— Да, сигурен съм, Паули. Правя това, защото винаги си бил лоялен и никога не си ме карал да те сънувам в кошмари. Отсега нататък ти си ми съдружник в хазартния бизнес. Обаче гледай Майки да получава подобаващо възнаграждение, иначе ще променя решението си. Маймун, същото важи и за теб. От тази седмица името ти е вписано във всички регистри на фирмата. Собственик си на половината от капитала и печалбата на шестте ни заведения. Поддържай бизнеса със сандвичите в добро състояние. Много път извървяхме заедно; ние сме основоположниците, а, Маймун? Много народ сме нахранили — каза той, опитвайки се да ободри Маймуната след глупавата му забележка.

— Да, Беп. Вярно е — отвърна Маймуната и се усмихна.

— Маймун, ще постъпваш по същия начин с моята половина от печалбата. Предавай я на Арти от мое име. Разбрахме ли се?

Двамата приятели на Бепи бяха поразени от щедростта му и го прегърнаха едновременно.

— Джоуи Ди идва с мен. Утре сутринта заминаваме на юг. Ще живее при мен, но ще си остане касиер на фамилията ни в Лас Вегас. И между другото, ако стане така, че ме убият или се случи друга неприятност, погрижете се синът ми Патси да продължи да получава парите ми. Не ги ли получава, ще бъде принуден да взема друго решение от гроба си.

Тримата се засмяха гръмко.

— Ще ви се обадя утре по телефона, момчета — каза той и си тръгна.

— Скъпа — каза Бепи на жена си същата вечер, — утре заминаваме в новото ни имение. То е на границата между Джорджия и Южна Каролина.

Дана остави списанието, което четеше, и огледа Бепи много внимателно.

— Да, утре — каза тя. — А утре е на куков ден.

— Не се шегувам. Утре напускаме Ню Йорк завинаги.

— Стига глупости! Да не си в настроение за празни приказки тази вечер, Бепи? За домати ли искаш да си говорим? Добре, хайде пак да си поговорим за доматите.

— Не, скъпа, говоря сериозно. Купих една прекрасна ферма на юг. Продадох всичките си участия в предприятия и жилищата, които давах под наем. Всичко! Транспортна фирма ще опакова всичко, което имаме — не е необходимо да правиш нищо. Така че, ако си скрила пари някъде в къщата, не е зле да ги извадиш и да ги прибереш в чантата си. Разбра ли? И кажи на децата да направят същото. Обади им се в колежа и им кажи, че утре се преселваме. Дай им новия адрес и телефонните номера. Ето ги. — Той ѝ подаде едно малко листче. — Когато стане готова новата ни къща, транспортната фирма ще ни докара всичко по-важно. Засега съм поръчал само един малък камион, който ще вземе само нещата, необходими на първо време.

Тя не издаваше звук, а лицето ѝ пребледня.

— Не се тревожи. Ранчото много ще ти хареса — добави той в опит да я утеши. — Прелестно е. Две хиляди акра ливади, крави и коне. Същински рай.

Той дръпна от пурата и зачака реакция от нейна страна. Дана не каза нищо. Бепи опита друг подход.

— И така няма да бъдем толкова далече от университета в Маями и децата. Можем също съвсем лесно да пътуваме с кола до Ню Йорк и да гостуваме на майка ти, баща ти и другите роднини. Местоположението е идеално, Дана.

Ушите ѝ го чуваха, но душата ѝ не искаше да повярва.

Неочаквано звънецът на входната врата иззвъня и влезе Алън, следван от Джоуи Ди. Двамата бяха облечени в дънки и каубойски ризи. Носеха куфари.

— И така, ние сме готови да яхнем бика. В колко часа заминаваме? — попита Алън.

Тук вече Дана повярва. Повече не се съмняваше.

— Ама ти наистина ли говориш сериозно? — попита тя. — Никога няма да отида да живея в Джорджия или Южна Каролина, така че откажи се. — Тя скочи от стола, вдигна ръце в жест на пълно отчаяние и се разкрещя: — Проклет да си, Бефино! Що за нахалство, да ми кажеш, че напускам чудесния си дом и отивам да живея в Джорджия! Не мога да повярвам, че си... Кого познавам там! Къде мога да пазарувам, да купувам италианско сирене, маслини и консервирани домати за сосовете? Откачил ли си? Никога няма да живея на юг, никога, никога, никога! Забрави за това! — крещеше тя.

— Откажи се! Ясно ли е, Бепи? Още ли искаш да заминеш? Отивай сам!

Щом чуха това, Алън и Джоуи Ди се скриха в кухнята.

На другия ден цареше пълно мълчание; единствените шумове бяха лекото бучене на духащия от юг вятър и свистенето на търкалящите се по магистралата със стотина километра в час гуми. Скоро пред погледите им се изправи зелена табела, на която пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЮЖНА КАРОЛИНА“. Голямата сребриста лимузина, с Бепи и Дана на задната седалка, профуча покрай табелата. Дана бе обградена отвсякъде с пазарски чанти, пръскащи се от всевъзможни италиански хранителни продукти. Шофираше Шантавия Майки, а в следващия ги автомобил бяха Алън, Джоуи Ди и Бен. Тяхната кола също беше претъпкана с торби, съдържащи различни сирена и зехтин.

Близнаците бяха щастливи и същата сутрин казаха на баща си, че нямат търпение да видят новото имение. Бепи им обеща, че ще ги очакват лично техни коне. Каза им, че могат да си доведат приятелите от колежа и им обеща също, че до няколко седмици ще бъде направен голям плувен басейн. Всички бяха щастливи, с изключение на Дана. Обаче Бепи беше сигурен, че щом види ранчото, ще си промени мнението. Познаваше я. В началото тя винаги се съпротивляваше. Държеше се по същия начин и когато се преместиха от Бруклин на Стейтън Айлънд, но съвсем скоро се влюби в острова.

Пристигнаха рано привечер. Ранчото изглеждаше много отдалечено, но беше красиво. Наоколо не се виждаше нито една къща; само полегати хълмове, осветени от величествен залез. Дана започна да вдига по малко поглед, но продължи да се държи студено и да мълчи.

Къщата, оставена напълно обзаведена от последния ѝ собственик, щеше да бъде временното жилище. Запланувана бе нова къща в друга част на ранчото.

Всички бяха изморени от пътуването. Бепи каза на Алън:

— Защо не отскочиш да вземеш малко китайска храна, докато разтоварваме колите? Вземи шест кутии супа, омари по кантонски, свински ребърца, яйчени кифлички — всичко, което избереш. О,

впрочем, Алън, съгласен ли си да поръчаме яйчени кифлички или все още намираш бележки в тях?

Алън се усмихна широко.

— Като че ли беше преди сто години, а, Беп?

— Къде ще намериш китайци в този пущинак? — попита Бен.

— Хайде да хвърлим едно око на града. Не може да няма китайски ресторант — каза Алън.

— Действай. Опитай да намериш. Вече ноцувах в този град и знам, че там няма нищо — осведоми го Бен.

— Какъв град? — попита Джоуи. — От петдесет мили насам не забелязах нещо, което да прилича на град. Не видях нищо. Как ще живееш тук, Беп?

— Разбрахте ли сега какво имах предвид? — обади се Дана. — Тук нямат даже и китайски ресторант. Как ще живеем тук? На съпруга ми не му стигало да си замине самичък. Трябвало да се пресели с цялото семейство в Джорджия.

Ядосан от Дана, Бепи погледна свирепо Бен и му каза:

— Отивай да намериш някой китаец и стига си дрънкар глупости, разбра ли? Достатъчно са ми ядовете с нея. Вземи и Алън. Да не забравиш за яйчените кифлички.

Бен се засмя развеселен.

— Добре. Успокой се. Ще намерим китаец даже ако трябва да отидем до Атланта заради него — обеща той.

— Атланта ли? — провикна се Дана. — Това е поне на сто мили от Савана, а ние сме на трийсет и пет мили от Савана. Видях табелата. Сега разбрахте ли ме? Това място е лудост. Ненавиждам го.

Тя седна до кухненската маса и несъзнателно прокара длан по нея да провери дали е чиста.

— Дана, след като се нахраним, ще проверим какви телевизионни програми имат тук — каза Бепи, опитвайки се да успокои положението.

Джоуи Ди и Майки разтоварваха колите, а Дана започна да подрежда сиренето, доматиите и другите италиански продукти.

— Винаги мога да забъркам един сос набързо. Може да вечеряме спагети маринара — промърмори тя на себе си.

— Да, спагети маринара — съгласи се Джоуи. — Винаги стават хубави.

— Все ще измисли някоя глупост — каза тя на Джоуи. — Не му стига да замине сам. Такава хубава къща имахме на Стейтън Айлънд. Струва ми се, че е откачил, за да ни води на такова място. Погледни навън. Не се вижда даже и улична лампа. А си имахме прекрасен собствен плаж.

— Да, права си, Дана — съгласи се Джоуи. — Чудесно беше на плажа ви до океана.

Бепи чу, че Джоуи се съгласява с Дана, погледна ги и неволно се засмя вътрешно.

— Защо не ми дадете малко време? — каза той. — Ще построя разкошна нова къща и нови конюшни за спортните ни коне. Всичко ще бъде ново и луксозно. Слушай, Дана, госпожа Розели ще дойде да живее при нас, в ранчото. Ще ти бъде икономка.

— Никога не съм имала икономка. Защо ми е сега?

— Мъжът ѝ умря и си няма нищо, никого. Тя е чудесна готвачка и приятна жена. Ще имаш нужда от някого край себе си, когато се наложи да замина по работа.

— Значи така — каза с обвиняващ тон Дана. — Правиш си сметки да пътуваш по работа и да ме оставяш тук.

— Госпожа Розели е жилава жена. Нали си я спомняш?

— Да, помня я. Тя ли ще чисти? Добре, Бефино, това звучи хубаво. Кога пристига? А къде ще спи и гледа телевизия? Къде ще живее Джоуи?

— Готова е да дойде веднага щом изпратим някой да я вземе. Страхува се от самолетите, затова ще я докара някое от момчетата. Ти ми кажи, когато си готова да я приемеш.

— Спортни коне ли ще отглеждаш, Беп? — попита развълнувано Джоуи.

— Да, разбира се. И ще те изпратя в Кентъки да се научиш да ги тренираш. По-нататък, през зимата, ще откарваме конете във Флорида и ще ги пускаме в надбягвания. Бъдете спокойни, тук ще си живеем добре. И сме далече от мръсотията на Ню Йорк. Няма вече да ни се лепят дъвки по подметките. Обичам природата, конете и добитъка.

— Да бе, направо е чудесно — обади се язвително Дана. — Вече няма да ни се лепят дъвки. Само кравешки фъшкии. Дано поне донесат тази китайска храна навреме.

След четиридесет минути Алън и Бен се върнаха с два големи плика китайски ястия.

— Намерихме го само на дванайсет мили от ранчото — похвали се Алън. — Спретнато малко градче. Имаат даже и кино.

— Много хубаво мирише. Хайде да ядем — каза Джоуи.

— Видя ли, Дана? — подразни я Бепи. — Оказва се, че има всичко. Следващия път ще намерим деликатесен ресторант, ако случайно примреш за топъл сандвич от пастърма върху еврейско хлебче със сусам.

— Я го вижте този — каза Алън, сочейки с пръст Джоуи. — Да не би да е откачил? Вече си хапе пръстите. Ето, вземи едно ребърце. Дъвчи това.

Вкупом прихнаха да се смеят, когато Джоуи нападна свинските ребра. Всички се почувстваха по-добре, включително Дана.

— Защо ли се смея? — попита внезапно тя. — Отвлечена съм от петима разбойници, при това всичките гладни.

На другия ден отидоха заедно на закуска в града. Всички ги оглеждаха любопитно.

— Леле, как зяпат тук — каза Джоуи. — Май знаят, че не сме местни, а?

— Да, южняците мразят евреите и италианците — уведоми го Бен.

— По какво познават, че сме италианци?

— Е, конкретно в твоя случай — отговори му Бен, — мислят, че си мексиканец, но и тях не ги обичат.

— Не, Бен — намеси се Бепи. — Те харесват италианците, понеже знаят, че сме шантави като тях. Обаче ненавиждат евреите. По тия места действа Ку-Клукс-Клан.

Алън преглътна тежко.

— Много ти благодаря, приятелю.

— Може би трябва да се запишем в клана. Тогава ще ни харесат — изсмя се Джоуи.

Очите на Дана се колебаеха между сълзите и плача. Закусвайки, Джоуи попита:

— Какво е това пихтиестото в чиниите ни?

— Грис — отговори му Бен. — Виждаш го в казармата.

— Грис ли? Не ми харесва — намръщи се Джоуи.

— Трябва да свикнеш с местната храна. Ще мине известно време — обясни му Бен.

През следващите две седмици купиха джип с четворно предаване, трактори и всякакъв инвентар за оборудване на една ферма. Подредиха къщата така, както желаше Дана, но тя продължаваше да се оплаква.

— Тази къща ще бъде за момчетата, когато ни идват на гости. Тук ще живее Джоуи. Новата къща ще ти хареса. Виждаш ли онзи хълм? Ето там ще я построя. Когато завърша всичко в това ранчо, то ще бъде истинска прелест!

Дана слушаше мълчаливо. Изражението на лицето ѝ беше тъжно и неуверено. Гледаше като малка болонка, качила се за първи път на кола.

За няколко месеца нещата постепенно придобиха очертания. Излети бяха основите на новите обори, маркираха нов входен път за ранчото. Дана ставаше по-спокойна и придобиваше интерес към плановете. Тихият живот започваше да ѝ харесва. Близнаците често пристигаха в ранчото с бясна скорост и цяла кола приятели от колежа. Бяха влюбени в имението. Бепи бе купил дванадесет коня, които семейството и гостите яздеха. Толкова се бе вживял в ранчото на мечтите си, че почти не се сещаше за Ню Йорк, макар да разговаряше с Бен и Алън по делови въпроси средно два пъти седмично и често се замисляше как ли е неговият стар приятел дон Емилио.

Един ден Бепи се бе заел да маркира новото си стадо крави от породата Ангъс, когато дълга черна лимузина зацепи напъряко през ливадата и спря до поилката на добитъка. Клаксонът изсвири. Бепи отиде до нея и се наведе над отворения прозорец.

— Пътя ли сте объркали, приятели?

— Търсим господин Бемфемео от Ню Йорк — обясни мъжът на задната седалка.

— Аз съм. Какво мога да направя за вас?

— Бихме искали да си поговорим дискретно — каза мъжът с провлечен южняшки акцент.

— Е, давайте. По-дискретно от тази ливада няма да намерите. Говорете. Слушам ви.

Мъжът слезе от колата.

— Вижте, господин Бемфемео, с каква цел сте дошли тук от Ню Йорк?

— Да се усамотя, ако не възразявате срещу това.

— Ако установим, че имате намерение да се бъркате в нашия бизнес, ще бъдем принудени да предприемем действия срещу вас и фамилията ви. Ясно ли се изразих?

Очите на Бепи се отвориха широко.

— Каква фамилия? За каква фамилия говорите?

— Говоря за жена ви, децата ви и онази възрастна жена, която седи с тях до басейна.

— О, вие имате предвид жена ми и децата. Вие ми казвате, че ще предприемете мерки срещу жена ми и децата? Това са доста нагли приказки от мъж, стъпил в огромно кравешко лайно. Впрочем кой сте вие, по дяволите?

— Майка му стара! — изкрещя мъжът, опитвайки се да избърше обувката си в тревата. — Аз съм Бъба Рийд от Савана, Джорджия, а вие сте в моя район, Бемфемео. Чух всичко за вас. Ако възнамерявате да завъртите бизнес тук, на юг, ще имате огромни неприятности.

— Чуйте, Бъба, нямам никакво намерение да ви се бъркам. Така че не се притеснявайте от това, забравете тревожните мисли. Моят бизнес е в Ню Йорк. Тази територия си е ваша, а не моя. Успокойте се.

— Е, добре, но ще ви държа под око — предупреди го Бъба и тръгна към лимузината си, като внимаваше къде стъпва.

— Хей, Рийд — каза Бепи, — как влязохте в ранчото ми и дойдохте до това пасище?

— Попитах младичкото сладурче с бикините до басейна. Тя ми каза, че татко ѝ днес се занимава с кравите. Е, ето на това му викам хубавица. Мммм. Красавица е. И майка ѝ изглежда доста добре. Зърнах я отдалече. Довиждане. Елате да се видим, чувате ли?

Лимузината потегли с боксуващи в пръстта гуми, а Бепи я изгледа дълбоко замислен.

Няколко седмици по-късно, докато закусваха, Бепи каза на Дана да резервира места в самолета до Нюарк.

— Искам да отидеш на гости при майка си и баща си. Вече остаряват, затова постой при тях няколко дни. Съгласна ли си? Аз имам работа в Ню Йорк и Бостън.

— Добре. В колко часа искаш да пристигнеш в Ню Йорк?

— Около пет. Ще вечеряме в дома на майка ти. Според графика й тази вечер се пада да готви патладжани. Кажи им, че ще отидем за вечеря.

— Много ще се зарадват да ни видят.

Когато пристигнаха в Ню Джърси, Бен ги чакаше усмихнат.

— Брей, вече съвсем приличате на фермери. Бузите ви са порозовели.

— Е, това е от чистия въздух, който дишаме — каза Бепи.

След двудневен престой в Ню Йорк той замина за Бостън. Отиде в санаториума, в който беше Морано. Една болногледачка го съпроводи навън до градината. Дон Емилио седеше в инвалидна количка под едно дърво, с увиснала глава, като някакво вегетиращо същество. Дясната му ръка стоеше полувдигната и полусвита. Облечен беше в стара военна куртка със сержантски нашивки, краката му бяха завити с одеяло, а на главата си имаше оръфана мека шапка. Някога беше най-елегантно облеченият мъж в Бей Ридж, а сега носеше по всяка вероятност някоя от старите куртки на зет си.

„Каква гнусна обида! Гледай само нашивките на ръкава му — помисли си Бепи. — Този човек беше бос на босовете. Сега носи шапка на вехтошар!“

Когато видя своя стар приятел толкова безпомощен и болен, Бепи почувства, че сърцето му забива по-бързо. Той се приближи до една медицинска сестра, която наглеждаше пациентите.

— Той не може да говори, нито да ви познае. Безчувствен е. Дори не може да си вдигне главата — обясни му тя.

Бепи й подаде две стодоларови банкноти, помоли я да се грижи за стария му приятел и още същия ден да му купи нова шапка. След това придърпа един градински стол и седна точно срещу донна. Главата на Морано беше наведена надолу и очите му гледаха в земята. Докато сядаше пред него, Бепи забеляза, че клепачите на Морано трепват нагоре, но главата му продължи да виси. След като му говори в продължение на десетина минути, без да постигне никаква реакция,

Бепи стана и повдигна главата на Морано така, че очите им да се срещнат.

— Хей, господин Морано — каза нежно той. — Имате ли някаква работа за мен? Парите ще ми дойдат добре. Можете ли да ми платите предварително? Покажете ми, че долавяте присъствието ми. — Докато повдигаше бавно главата на Морано, той почувства, че старецът се напруга да я изправи. Той се бореше и Бефино го окуражи: — Хайде! Дръжте я горе, вдигнете! Нека видя очите ви.

Цялото тяло на дона затрепери от усилието. Успя да вдигне главата си точно толкова, колкото да види човека пред себе си. Няколко минути се гледаха напрегнато в очите. От устата му се стичаше слюнка, но нямаше никакво движение. Нито един нерв по лицето му не трепваше. Гледаше като мумия. После от едното му око бавно се стече сълза. Бепи го разбра. Морано знаеше, че неговият приятел Бефино отново е до него. За Бепи това бе много емоционално преживяване. Той не познаваше по-добър подарък за приятеля си от предаността и дълбокото уважение.

— Толкова е прекрасно да се завърнеш на юг. Дано имам щастието да живея спокойно — каза Бепи на Дана, когато се прибраха вкъщи.

Тя се усмихна одобрително.

Седяха на терасата пред входа и наблюдаваха как красивите оранжеви и пурпурни облаци, прошарени тук-там с розово, се помайват, преди да бъдат погълнати от мрака на вечерта. Ярката пълна луна като че ли им се усмихваше, сякаш най-последно са намерили предопределението си. Вечерта се спускаше тихо. Единствените звуци издаваха щурците и жабите.

Внезапно иззвъняването на телефона наруши спокойствието. Бепи се пресегна и вдигна слушалката.

— Хей, фермерче, как си? — попита Алън.

— Отлично. Радвам се, че се обади, Алън. Току-що се завърнахме от Ню Йорк.

— Да, знам. Обаждах се там. Казаха ми, че пътувате със самолета към ранчото си. Липсваш ни тук, във Вегас. Не е същото без теб. В хотела са отседнали две красавици от Канада. Какво ще кажеш

за това? Заслужава си да попътуваш. Защо не дойдеш утре? Ще те посрещна на летището.

— Поръчал съм да дойде човек да подмени изцяло оградите около пасищата. После трябва да съберем кравите, да ги инжектираме и да им дадем лекарства против глисти — обясни Бефино.

— Не мога да повярвам, Беп. Говорим си за отглеждане на крави. Майчице, как се променя животът ни.

— Моят живот започна да се променя, когато се запознах с теб, Алън.

— Надявам се, че е било към по-добро.

— А, прекалено много еврейски манджи изядох, но все пак към по-добро.

— Е, щом не можеш да дойдеш във Вегас, аз ще дойда в ранчото ти. Става ли?

— Чудесно. Много ще се радваме да те видим, Алън. Идвайте насам.

— Идвайте?

— Да, така е по южняшки. Означава: доведи си и приятелче.

— Ти какво, кристално кълбо ли имаш там? Аз наистина ще доведа един мой приятел — Марко. Той е писател. Пише за опасни типове като теб.

— Така ли? Какъв е той? Журналист ли е?

— Не. Пише книги. Романи. Съвсем наскоро написа книга за един от вашите хора. Ще ти разкажа за нея, като дойдем. Този човек ще ти хареса.

— Добре. Ще се видим утре. Ей, в колко часа ще пристигнете?

— Когато кацнем в Савана, ще се обадя в ранчото.

Дана се зарадва, щом разбра, че Алън ще дойде. Беше като член на семейството им и вече започваше да застарява. Обаче продължаваше да се облича елегантно, носеше златни верижки на врата си, пръстени и часовници с диаманти, високи кожени обувки. Беше кавалер.

„Оказа се свестен евреин — мислеше си Бепи. — Донесе ми късмет и добро състояние. Един ценен подарък от Морано — почтен и благороден евреин.“

Към четири часа следобед на другия ден Дана отиде с джипа до пасище номер осемнадесет, за да предаде на Бепи, че Алън е на

летището в Савана и чака да го вземат.

— Да свършваме за днес — каза той на работниците. След това потегли за летището както си беше облечен — с ботуши, дънки и каубойска риза.

— Къде ти е конят? — попита Алън, зарадван от срещата.

— Винаги съм искал да си играя на каубой, обаче в Бруклин просто не вървеше.

Засмяха се и се прегърнаха. Алън представи Марко — нисък, приятен човек, малко слабичък. Облечен бе в син костюм, по сандали, пушеше лула и гледаше през очила с рогови рамки. И на неговия врат висяха златни синджери. Малко приличаше на евреин, но в действителност беше италианец. Той и Бепи веднага си допаднаха. Алън се гордееше с приятеля си и говореше големи неща за новата му книга, която щяла да бъде филмирана.

Марко се чувстваше изморен от пътуването, затова се оттегли в стаята си рано, а двамата приятели останаха да гледат късните новини.

— Как ти се струва Марко? — попита Алън.

— А, чудесен човек. Много ми допада. Усмивва се истински, а не като някои наши познати.

— Прав си. Допускам, че мафията в Лос Анджелис може да му създаде някои проблеми. Затова искам да го приемеш под закрилата на твоята фамилия. Съгласен ли си, Бефино?

Бепи кимна и дръпна от пурата си.

— Започнат ли да правят филм в Лос Анджелис, ония от мафията винаги изпълзват, сякаш от дупките по дограмата, с протегнати ръце.

— Марко сигурно си има негови приятели, но ако му потрябвам за нещо, ще се погрижа за него. Бъди спокоен. Всеки твой приятел е и мой приятел — увери го Бепи.

— Известно ми е, Беп.

На другия ден след закуска тримата мъже яздиха коне из ранчото. Наблюдаваха как краварите превеждат добитъка през оградените тесни проходи на изхода към пасищата и имунизират телетата. Бепи изглеждаше безкрайно горд от начина на живот, който бе успял да осигури за себе си и своите приятели. Най-последно бе постигнал свободата.

Вечерта Дана приготви специално меню: телешко от собственото им производство, патладжани розели и хубаво вино „Кианти класико“.

След вечерята се настаниха удобно във всекидневната и слушаха плочи с италиански опери и класическа музика, които Бепи бе наследил от дядо си. На Марко му беше трудно да повярва, че човек като дон Данте, получил възпитанието си на улицата в Бруклин, може да харесва класическа музика. Бепи го увери, че тя е в кръвта на неговия род от стотици години. Дядо му не притежавал нищо друго, освен плочите и пожелал да ги остави на него.

— Дядо ми беше забележителен човек — завърши тихо Бепи.

Сред гъстия дим от любимите им пури „Тиймо“ Алън и Марко подхванаха разговор за някой си Юджийн Болански. Бепи слушаше с интерес, обаче без да се намесва. Марко попита Алън:

— Как така си оставил този негодник ненаказан?

Алън не му отговори, но Марко продължи да говори на тази тема.

— Наскоро Болански отвори ново студио в Калифорния и представителство в Манхатън.

— Тя още ли е с него? — попита Алън.

— Да. Държи я изкъсо и я води със себе си навсякъде. Продължава да я чука до умопомрачение — отвърна Марко. — За първи път спа с нея, когато беше петнайсетгодишна. Сега е на двайсет и четири, а той още не може да ѝ се насити. Задникът ѝ е като изваян. Погледнеш ли я, дъхът ти спира. Всяко нейно движение е невероятно. Забележително е до каква степен се пристрастява мъжът към един женски задник.

Очевидно притеснен, Алън предъвка пурата си и каза:

— Мразя този кучи син. Мразя ги и двамата. Обаче него мразя повече от нея, защото ми е ясно, че още е била глупава. Но той беше интелигентен мъж. Имаше опит.

— За какво става дума? — попита Бепи.

— Мразя Юджийн Болански с цялото си сърце — продължи Алън. — Ще го мразя, докато влезе в гроба. Не посягам на живота му само за да мога да продължавам да го мразя.

Алън бръкна в джоба си и бързо пхна две таблетки под езика си. След това се извини и се оттегли в стаята си.

— Какво се е случило? — попита Бепи. — Никога не съм го чувал да говори за този Болански.

— Болански прилъга съпругата на най-малкия син на Алън да публикува нейни снимки на централните страници в едно еротично списание — обясни Марко. — Обеща ѝ, че ще стане кинозвезда, обаче се влюби. Изгубил си е ума по нея. А явно мацката е невероятна. Говорят, че е като змия в леглото. Чувал съм го от Карло — оберкелнер в „Ел Банко“. Чукал я една нощ, преди девет години, когато синът на Алън се напил и си легнал рано. Била е само на петнайсет години, когато момчето на Алън се е оженило за нея. Алън платил солидна зестра на майка ѝ, за да може синът му да я вземе. Две седмици след като се оженили, младите били отседнали в хотела, когато Карло, това долно разгонено копеле, решил, че трябва да я обладае. Не я оставял на мира. Същата нощ тръгнал да я изпрати до апартамента ѝ и в крайна сметка стигнали до неговата стая. Там вложил всичкия си чар и успял да ѝ го начука отзад. Придумал я на този вариант — с шанс за успех едно на хиляда, — а на нея взело, че ѝ харесало. Говорят, че никога не отказвала да го прави. Било е нещо ново за нея. Станало ѝ е мания да прави секс по този начин. Естествено, Карло се похвалил, Алън чу историята и го изхвърли от хотела. За Карло нямаше място в Лас Вегас, така че той замина за Лос Анджелис. Предполагам, че Болански е чул от него разказа за младото маце, което обича да се чука отзад, и цъфна в хотела. Накрая я откри. Правеше ѝ всевъзможни бомбастични предложения и в последна сметка тя избяга с него. Оттогава насам е негова. После публикува задника ѝ на средните страници в собственото си списание. Синът на Алън я видя разчепена и превъртя. До ден-днешен продължава да живее в лудница. Оттогава Алън мрази Болански.

Бепи дръпна от пурата си и каза:

— И е запазил в тайна всичко това от мен? Изобщо не съм разбрал, че става нещо такова във Вегас. Така и не опознах добре семейството на Алън. Като се замисля сега, ми се вижда странно. За първи път чувам за това. Много ми е мъчно, че видях Алън толкова разстроен. Питам се защо никога не се е обърнал към мен за помощ?

— Алън се срамуваше, че тази жена е причинила такива жестоки последствия на сина му. Не забравяй, че момчето се побърка.

— Струва ми се, че е крайно време Алън да престане да мрази този Болански. Съгласен ли си да ме уведомиш в мига, в който Болански стъпи в Ню Йорк? Обади ми се без значение дали е ден или

нощ. — Бепи написа номера на една бележка и я подаде на Марко. — Това е моят телефон за поверителни разговори. Когато се обадиш, само ми кажи номера на някой уличен телефон и аз ще ти позвъня до половин час. Тогава вече ще можем да говорим. Съгласен ли си? Обаче не казвай нищо на Алън. Не искам да знае. Може да се разстрои. Представям си колко убийствено ще е за него да говори по този въпрос.

— Да, Бефино, разбирам те. Ще ти се обадя веднага щом чуя нещо. Познавам хора, които се въртят около него. Ще се разбъбрят, когато пристигне. Той идва в Ню Йорк поне веднъж в месеца.

— Добре. Решението е взето. Хайде да си лягаме.

Пет седмици по-късно Джоуи Ди донесе на Бепи сутрешния вестник и му показа едно заглавие:

„СОБСТВЕНИКЪТ НА СПИСАНИЕ ЮДЖИЙН БОЛАНСКИ НАМЕРЕН МЪРТЪВ. ГОЛИЯТ МУ ОБЕЗОБРАЗЕН ТРУП БЕ ОТКРИТ НА МАЛКА УЛИЧКА В МАНХАТЪН.“

Дана сервираше закуската. Когато чу за убийството, тя каза:

— Наистина е отвратително, вече никой не може да се чувства сигурен.

Бепи продължи да седи мълчаливо. Отпиваше кафе и четеше спортните новини. Попита Джоуи Ди кой отбор най-много му харесва.

— Янките — отговори Джоуи. — Забиват страшно силно.

Когато вече приключваха със закуската, телефонът иззвъня. Бефино вдигна слушалката.

— Здравей. Как си? — каза Алън със задавен глас.

— Отлично. А ти как си?

Разговорът потръгна сухо и повърхностно — съвсем различно от обичайната им приказка. Като че ли за първи път в живота му Алън не знаеше какво да каже. Думите му засядаха — думи, които така или иначе сигурно не би могъл да каже по телефона.

Челото на Бепи се набръчка. Той отпи от кафето си. Изчака търпеливо, но също не проговори. Накрая Алън каза с тих и мек глас:

— Обичам те, приятелю.

— Аз също те обичам, господин Стоун — прошепна в отговор Бепи.

И двамата помълчаха известно време и след това затвориха телефоните. Дана и Джоуи обърнаха погледи към Бепи.

— Наистина ли те чух да казваш „обичам те“ на Алън? — попита Дана. — Нещо лошо ли е станало?

— Няма нищо лошо — отвърна Бепи и също я погледна. — Това, което чу, беше просто израз на уважение.

В този момент телефонът пак извъня.

Очите на Бепи трепнаха за миг и се насочиха към Джоуи. После погледът му бързо се обърна към Дана. Протегна ръка и вдигна слушалката на продължаващия да звъни телефон.

— Ало — каза той с все още задавен глас.

— Господин Менесиеро ли е насреща? Господин Бефино Менесиеро? — попита някакъв мъж.

— Да, аз съм.

— Ами... Обажда се агент Върнън Гилдерсън от Федералното бюро за разследване. Бихме искали да си поговорим с вас.

[1] Съветник, довереник (итал.). — Б.пр. ↑

Издание:

Дарил Лондон. Човек на почит
ИК „Атика“, София, 1997
Американска. Първо издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.